

SANDRA BROWN

Mătase franceză

Mătase franțuzească

By Sandra Brown

O gaiță albăstruie zbură poposind pe degetul de la picior al heruvimului gol din curte. Prea îngâmfată pentru a se bălăci în fântână cu plăcere asemeni modestei vrăbii, gaița ciuguli o înghițitură de apă și își luă repede zborul. Părea sa nu aibă încredere în seninătatea dintre zidurile vechi din cărămidă acoperite de viță de vie în floare. Bondari harnici zumzăiau printre bobocii pastel. Apa mai picura încă pe ferigi din ploaia ce căzuse înainte de ivirea zorilor, iar pe frunzele ceruite ale filodendronilor și pe tufele de camelii picăturile de apă sclipeau în lumina puternică a soarelui.

— Și Rapunzel își lăsă în jos minunata-i cascadă de păr auriu, iar prințul se folosi de grelele cosițe pentru a urca zidul de piatră al turnului.

Claire Laurent, care ascultase cu foarte mare atenție, își privi mama cu scepticism, întrebând-o:

— Dar nu doare, mama?

— În povești, nu, draga mea.

— Aș fi vrut să am și eu părul lung și auriu, spuse fetița oftând

melancolic.

Mary Catherine îi spuse atunci, mângâindu-i ușor bucelele roșietice răzvrătite:

— Frumusețea părului tău este foarte greu de exprimat în cuvinte.

Liniștea din curte fu brusc întreruptă când mătușa Laurel dădu buzna val-vârtej pe ușa despărțitoare.

— Mary Catherine, au venit din nou! Și, de data asta, au o hârtie în care scrie că o pot lua pe Claire.

Mary Catherine își privi absentă mătușa.

— Cine a venit?

Claire știa. Chiar dacă despre mama ei nu putea spune același lucru, ea îl ținea minte pe bărbatul acela în costum închis la culoare care mirosea a bomboane de mentă și a ulei de păr. Mai venise de două ori la ele umplând salonașul mătușii Laurel cu mirosurile lui neplăcute. Era însoțit totdeauna de o femeie care purta o servietă mare din piele. Vorbeau cu mătușa Laurel și cu Mary Catherine despre ea de parcă ar fi fost surdă sau nici nu s-ar fi aflat acolo.

Claire nu înțelegea chiar toate cuvintele, dar pricepea subiectul acelor discuții.

Totdeauna o lăsau pe mătușa Laurel supărată, însă mama ei suferea teribil. După ultima lor vizită, stătuse în pat trei zile plângând neîncetat. Acea fusese una din cele mai grave crize și pe mătușa Laurel o supărase și mai tare. Claire se furișă în dosul scaunului din fier forjat pe care stătea mama ei, încercând să se facă mică și invizibilă.

O cuprinse teama și inima începu să îi bată cu putere în pieptul mic.

— Oh, Doamne. Oh, Doamne, spuse mătușa Laurel tremurându-i bărbia și mototolind o batistă în mâinile durdulii. Habar n-am ce să fac. Mary Catherine, ce să fac? Spun că pot să o ia. Bărbatul apăru mai întâi. Ochii lui de vultur cercetară curtea

cu autoritate; se ținea la fel de mândru ca și gaița cea albăstruie, în cele din urmă o fixă cu privirea pe frumoasa tânără care părea un portret viu pe fundalul pitoresc.

— Bună dimineața, domnișoară Laurent. Urmărindu-l din locul unde se ascunsese, Claire îl văzu zâmbind. Nu îi plăcu acel zâmbet. Era la fel de fals ca și rânjetul forțat de pe măștile ce se poartă de Lăsata Secului. Chiar și în aer liber îi simțea mirosurile grețoase de ulei de păr și bomboane pentru reîmprospătarea respirației.

Cuvintele mătușii Laurel o îngroziseră. Să o ia, unde? Nu se putea duce nicăieri fără mama. Dacă o lua, cine avea să mai aibă grijă de mama? Cine avea să o mai bată ușurel pe umăr și să îi cânte încetisor când era tristă? Cine avea să se ducă după ea când se furișa afară din casă în timpul crizelor?

— Nu mai aveți de ales în ceea ce privește tutela fiicei dumneavoastră, îi spuse lui Mary Catherine femeia aceea ștearsă, îmbrăcată într-o rochie urâtă.

Vorbea cu asprime, iar servieta din piele îi atârna grea în mână.

— Acesta nu este un mediu bun pentru copilul dumneavoastră. Doar vreți să primească tot ce este mai bun, nu?

Mary Catherine își duse mână subțire la piept, pipăind șiragul de perle de pe gulerul din dantelă.

— Eu nu înțeleg nimic. Totul este atât de... confuz. Cei doi schimbară o privire, iar bărbatul spuse:

— Stați liniștită, domnișoară Laurent, fetița dumneavoastră va fi foarte bine îngrijită.

După care îi făcu femeii un semn brusc din cap și ea veni după scaun apucând-o pe Claire de braț.

— Nu! Strigă aceasta smucindu-se din strânsoarea caldă și umedă a femeii și dându-se înapoi. Nu vreau să vin cu voi. Vreau să stau cu mămica mea!

— Haide, Claire, spuse femeia zâmbind slab. O să te ducem într-o casă unde or să fie mulți alți copii cu care să te joci. O să-ți

placă, îți promit.

Claire nu o credea. Avea nasul ascuțit și ochi vicleni ca ai șobolanilor care mișunau printre lăzile de gunoi de pe străduțele din cartier. Nu era drăguță, blândă și frumos mirositoare și, chiar când încerca să vorbească blând, vocea ei nu avea tonul melodios al mamei.

— Nu merg, spuse Claire cu încăpățânarea unui copil de cinci ani. Nu merg nicăieri fără mama mea.

— Mă tem că va trebui.

Femeia se întinse iar după ea și de astă dată reuși să o țină, deși fetița se zbătea să se elibereze.

— Nu! Nu!

Unghiile femeii se înfipseseră în brațul ei, străpungându-i pielea.

— Dă-mi drumul! Vreau să rămân cu mama și cu mătușa Laurel!

Tipa, se zbătea, dădea din mâini și din picioare, își înfigea tocurile pantofiorilor negri în cărămidă și făcea tot felul de lucruri care îi treceau prin cap, numai să scape din strânsoare, dar era inutil. Mătușa Laurel își revenise și îl ocăra pe bărbat pentru faptul că despărțea un copil de mama lui.

— Mary Catherine suferă de crize de melancolie, dar cine nu suferă de așa ceva? Numai că ale ei sunt mult mai profunde. Dar e o mamă minunată. Claire. O adoră. Vă asigur că e total inofensivă.

Surdă la rugămințile fierbinți ale mătușii Laurel, femeia o trăgea pe Claire în bucătărie. Copila se uită înapoi și văzu că mama ei rămăsese tot pe scaun, scaldată de lumina blândă a soarelui.

— Mama! Strigă ea. Mama, nu-i lăsa să mă ia!

— Încetează odată cu țipetele astea! Îi spuse femeia și o scutură atât de tare, încât Claire își mușcă limba, ceea ce o făcu să urle și mai tare de durere.

Trezită din amorțeală de țipetele fiicei ei, Mary Catherine își dădu seama deodată că micuța era în primejdie. Se ridică de pe

scaun cu atâta avânt încât îl răsturnă, spărgând și două cărămizi. Alergă la ușa despărțitoare și, tocmai când să ajungă, bărbatul îi puse o mână pe umăr.

— Nu ne mai puteți opri de data asta, domnișoară Laurent. Avem dreptul să vă luăm fetița.

— Dar înainte o să vă omor, spuse Mary Catherine și, înșăăcând o vază de pe măsuta de pe verandă, îl lovi în cap.

Cristalul greu, în contact cu carnea, făcu un zgomot oribil și pe tâmpla lucrătorului de la asistența socială apărură o rană de câțiva centimetri. Mary Catherine lăsă apoi să îi cadă vaza, care se făcu fărâme. Apa udase toată partea din față a costumului închis la culoare al bărbatului, iar trandafirii căzură la întâmplare la picioarele lor. Urlă de furie și de durere.

— Total inofensivă pe dracu', îi strigă el în față mătușii Laurel care venise să o calmeze pe Mary Catherine.

Cu gura plină de sânge, Claire continua să se lupte cu femeia care o târa prin casă. Bărbatul venea și el după ele ținându-și batistă la tâmpla pentru a opri sângele care șiroia. Înjura fără pic de jenă.

Claire își ținu cât putu privirea ațintită asupra mamei ei. Chipul lui Mary Catherine era distorsionat datorită chinurilor de a scăpa din mâinile mătușii Laurel. Brațele îi erau întinse rugător spre fiica ei.

— Claire! Claire! Fetița mea!

— Mama! Mama! Mama! ...

Claire se ridică deodată în capul oaselor în patul ei mare. Răsufla greu și nu putea să își revină. Gura îi era uscată și gâtul o durea fiindcă țipase în somn. Cămașa de noapte i se udase de transpirație.

Dădu la o parte pătura, își ridică genunchii la piept și își rezemă fruntea de ei. Nu își înălță capul decât după ce dispărură toate urmele coșmarului și demonii amintirii se retraseră înapoi în vizuinele din subconștientul ei.

Se dădu jos din pat și se. Duse în camera mamei ei. Mary Catherine dormea liniștită. Ușurată, Claire bău puțină apă de la chiuveta din baie și se întoarse în dormitor, își puse o altă cămașă de noapte curată și îndreptă așternutul înainte să se urce iar în pat. Știa foarte bine că avea să mai treacă ceva timp până va adormi din nou.

În ultima vreme începuse să aibă în mod frecvent coșmaruri care o sileau să re trăiască cele mai groaznice momente ale copilăriei ei chinuite. Sursa acelor vise nu îi era deloc necunoscută. O cunoștea. Era aceeași prezență malefică ce amenința acum liniștea și siguranța pe care le păstrase cu atâta sârguință.

Crezuse că toate necazurile acelea fuseseră îngropate atât de adânc, încât nu aveau să mai fie nicicând scoase la lumină. Dar erau reînviată de un intrus răuvoitor, care reprezenta o amenințare pentru cei dragi ei. Făcea prăpăd în viața ei.

Dacă ea nu avea să ia măsuri drastice pentru a schimba cursul evenimentelor, el avea să-i distrugă viitorul pe care și-l plănuiise.

Capitolul unu

Reverendul Jackson Wilde fusese împușcat în cap, în inimă și în testicule. Imediat, Cassidy își dădu seama că acesta era un indiciu însemnat.

— Ce porcărie.

Remarca medicului examinator era foarte întemeiată, își spuse Cassidy. Bănuie că arma crimei era un revolver mic, de calibrul 38, cu care se trăsese de la mică distanță. Gloanțe cu vârful găurit. Era clar că agresorul voise să își facă praf victima.

Țesuturi umane erau împrăștiate pe tăblia de la căpătâiul patului și pe așternuturi. Salteaua era îmbibată cu sângele care forma o baltă sub trupul, care, în afară de răul făcut de gloanțe,

nu fusese nici măcelărit, nici dezmembrat. Era înfiorător, dar Cassidy văzuse lucruri și mai oribile.

Ceea ce făcea ca scena să pară deosebit de murdară era identitatea victimei. Cassidy auzise acea știre uluitoare la radioul din mașină în timp ce se lupta cu traficul intens de dimineață. Imediat executase o întoarcere ilegală, deși nu avea ce să caute la locul crimei fără autorizație. Polițiștii care înconjuraseră hotelul *Fairmont* îl recunoscuseră și automat crezură că reprezenta oficial Procuratura din Orleans Parish. Nimeni nu îl întrebase ce căuta în apartamentul San Louis de la etajul al șaptelea, plin de anchetatori, care în dorința de a aduna cât mai multe mărturii, erau gata-gata să le distrugă.

Cassidy se apropie de medicul examinator.

— Ce părere ai, Elvie?

Doctorița Elvila Dupuis era o femeie solidă și cu părul cărunt. Viața ei sexuală constituia permanent un subiect de bârfă, dar nimeni nu vorbea din proprie experiență. Pe Elvie o plăceau câțiva și o disprețuiau cei mai mulți. Cu toate acestea, nimeni nu îi punea la îndoială competența profesională.

Lui Cassidy îi plăcea foarte mult să o aibă alături *dacă* era o martoră a acuzării. Putea fi sigur că răspunsurile ei erau directe și clare. Când depunea jurământul pe *Biblie* părea sinceră. Avea totdeauna o influență puternică asupra juraților.

Drept răspuns la întrebarea lui, patologul între două vârste își așeză ochelarii mai bine pe fața pătrată.

— Prima mea bănuială este că rana de la cap l-a dat gata. Glonțul a distrus aproape întreaga materie canușie. Rana din piept pare puțin prea la dreapta pentru a-i fi putut atinge inima, deși, până nu-i deschid pieptul, nu pot să exclud posibilitatea de a fi fost, totuși, o rană mortală, împușcătura primită în testicule nu l-ar fi ucis, probabil, nu pe loc, spuse ea și, ridicându-și privirea spre procurorul adjunct, zâmbi cu subînțeles. Dar, cu siguranță, n-ar mai fi avut niciun fel de viață amoroasă.

Cassidy clipi în semn că era de aceeași părere.

— Mă întreb care o fi fost trasă prima.

— N-aș putea spune.

— Cred că aceea din cap.

— De ce?

— Pentru că aceea din piept, dacă nu l-ar fi ucis, l-ar fi imobilizat.

— Plămânii i s-ar fi umplut. Și?

— Și dacă cineva m-ar împușca în testicule aș încerca în mod reflex să mă apăr.

— Să mori strângându-le?

— Cam așa ceva. Ea clătină din cap.

— Brațele lui Wilde erau în lături. Nu există niciun semn că s-ar fi luptat sau că ar fi reacționat în vreun fel. Cred că se simțea cât se poate de liniștit în compania persoanei care l-a scos din circulație. S-ar putea să fi dormit chiar. Să nu fi văzut nimic.

— Se întâmplă foarte rar așa ceva, murmură Cassidy. La ce oră crezi că s-a-ntâmplat?

Ea ridică mâna dreaptă a cadavrului și i-o răsuci la încheietură pentru a-și da seama cât de rigidă era.

— Pe la miezul nopții. Poate chiar mai înainte. Lăsând mâna să cadă înapoi pe cearceaf, întrebă:

— E al meu acum?

Cassidy mai aruncă o ultimă privire cadavrului, după care spuse:

— Chiar te rog.

— Voi avea grijă să primești o copie a raportului privind autopsia imediat ce îl voi termina. Nu suna și nu mă bate la cap înainte, pentru că va dura mai mult.

Doctorița Dupuis bănuise că el avea să preia cazul. Deocamdată nu își lămurise poziția, dar era numai o chestiune de timp. Avea să aibă acel caz. Dându-se într-o parte pentru a lăsa medicii să își facă treaba, Cassidy cercetă cu privirea dormitorul de hotel.

Articolele de pe noptieră fuseseră deja acoperite cu o pulbere pentru amprente. O peliculă fină de culoare neagră se întindea peste tot. Diverse obiecte erau puse cu grijă în pungi de plastic și etichetate. Jaful se excludea dintre motive, deoarece printre lucrurile de pe noptieră se afla și un ceas de mână Rolex.

Un polițist fotograf își făcea meseria, în timp ce un altul, cu mânuși chirurgicale, căuta în patru labe fire de păr pe covor.

— Presa a fost primită?

— Nu, răspuse ofițerul care era în genunchi.

— Țineți-i la distanță cât mai mult posibil și nu divulgați nicio informație vitală. Biroul nostru va pregăti o declarație, mai târziu, în cursul zilei de azi, când vom ști mai multe.

Ofițerul încuviință din cap în semn că înțelesese instrucțiunile. Lăsând polițiștii să lucreze, Cassidy porni prin salonașul apartamentului. Draperiile opace fuseseră trase peste amândoi pereții de geamuri, făcând ca încăperea să pară întunecată și sumbră, în ciuda decorațiunilor pastel și albe. Ghemuită într-un colț al canapelei din catifea de culoarea piersicii, era o tânără cu capul plecat și cu fața îngropată în mâini, care suspina fără să se poată stăpâni. Lângă ea se afla un tânăr care părea nervos, speriat chiar, încercând în zadar să o liniștească. Erau chestionați de către un detectiv de la departamentul de omucideri al poliției din New Orleans. Howard Glenn lucra în acel departament de mai mult de douăzeci de ani, deși era un om pe care colegii nu prea îl plăceau. Aspectul lui nu atrăgea compania nimănui și nu cerea prietenie. Era prost îmbrăcat și neîngrijit, fuma continuu țigări *Camel* fără filtru și, în general, arătarea un personaj dintr-un film pesimist al anilor '40. Însă era foarte respectat în lumea justiției pentru metodele lui perseverente de investigație. Când se apropie, Glenn îi aruncă o privire și spuse:

— Hei, Cassidy, ai ajuns foarte repede. Te-a trimis Crowder?

Anthony Crowder era procurorul din Orleans Parish, șeful lui Cassidy. Ocoli întrebarea și făcu un semn spre cei doi de pe

canapea.

— Cine sunt?

— Tu nu te uiți la televizor?

— Nu la programele religioase. Nu i-am văzut niciodată spectacolul.

— ...

Întorcând capul, Glenn îi spuse atunci încet, ca să audă numai el:

— Păcat. Acum e neutralizat.

Cassidy aruncă o privire peste umăr în dormitor, unde Elvie Dupuis supraveghea mutarea cadavrului introdus în sacul de plastic de pe pat pe targa.

— Cu siguranță.

— Ei sunt soția evanghelistului, Ariei Wilde și fiul lui, Joshua, îl informă Glenn.

Tănărul își ridică privirea spre Cassidy, care. Îi întinse mâna.

— Sunt procurorul adjunct Cassidy.

Joshua Wilde îi strânse mâna cu destulă fermitate, dar avea mâini moi, catifelate, bine îngrijite, în niciun caz ca ale unui muncitor. Ochiul căprui erau expresivi, iar părul de un șaten cenușiu era lung și ondulat în creștet. Arăta bine, aproape drăguț. Dacă s-ar fi născut cu un secol sau două mai devreme, pe un alt continent, ar fi frecventat cu siguranță saloane elegante și ar fi scris poezie romantică. Cassidy se îndoi că aruncase vreodată o minge de baseball, dormise sub cerul liber, sau jucase vreun joc băiețesc în viața lui. Vocea îi era la fel de sudică și de cultivată ca un butoi de *Jack Daniels*.

— Găsiți-l pe monstrul care i-a făcut așa ceva tatălui meu, domnule Cassidy.

— Asta am de gând să fac.

— Și aduceți-l în fața justiției.

— Pe ei? Sunteți sigur că un bărbat v-a ucis tatăl, domnule Wilde? Joshua Wilde se fâstâci.

— Deloc. Voiam să spun doar... am folosit pronumele masculin într-un sens generic.

— Deci ar fi putut fi și o femeie.

Până în momentul acela, văduva nu fusese atentă, continuând să plângă într-o batistă de hârtie. Deodată, Ariei Wilde. Își aruncă spre spate părul deschis la culoare și drept și îl fixă pe Cassidy cu o privire sălbatică și fanatică. Fața ei nu avea mai multă culoare decât veioza albă de pe masă, dar avea niște ochi albaștri, frumoși, scoși în evidență de gene foarte lungi și de sclipirea lacrimilor.

— Așa rezolvați cazurile, domnule... cum ați spus că vă cheamă? Cassidy.

— Rezolvați crimele prin jocuri de cuvinte?

— Uneori, da.

— Nu sunteți mai bun decât detectivul acesta, spuse ea, strâmbându-se disprețuitor în direcția lui Howard Glenn. În loc să se ducă după ucigaș, ne tot pune întrebări lui Josh și mie.

Cassidy schimbă cu Glenn o privire plină de înțeles. Detectivul ridică din umeri dându-i voie tui Cassidy să intervină.

— Înainte să „ne ducem după ucigaș”, doamnă Wilde, explică el, trebuie să aflăm exact ce i s-a întâmplat soțului dumneavoastră. Ea strigă atunci arătând spre patul plin de sânge din camera alăturată:

— Nu este evident ce i s-a întâmplat?

— Nu totdeauna.

— Noi nu știm ce i s-a întâmplat, jeli ea teatral înainte de a-și duce batista la buzele lipsite de culoare. Credeți că dacă am fi știut că va fi ucis în seara asta, l-am mai fi lăsat singur în apartament?

— Amândoi ați plecat lăsându-l singur pe reverendul Wilde? Unde ați fost? Întrebă Cassidy așezându-se pe marginea canapelei alăturate și aruncându-le o privire foarte atentă femeii și fiului ei vitreg. Amândoi păreau de aproximativ treizeci de ani.

— Eram în apartamentul meu. Repetam, răspunse Josh.

— Repetați?

— Doamna Wilde cântă la toate slujbele în turnee și pentru programele televizate, iar domnul Wilde aici de față cântă la pian, îl lămuri Glenn.

Frumos din partea lui Jackson Wilde să facă din preoție o afacere de familie, își spuse Cassidy, care avea deja idei preconceptuate în legătură cu predicatorii de la televiziune și, deocamdată, nu descoperise nimic care să iasă din acel stereotip.

— Unde este apartamentul dumneavoastră, domnule Wilde? Întrebă el.

— Puțin mai încolo pe hol. Tata rezervase toate camerele de la acest etaj.

— De ce?

— Așa se obișnuiește. Pentru garantarea intimității. Adepții tatei sunt în stare de orice pentru a se afla cât mai aproape de el. Iubea oamenii, dar avea nevoie de odihnă și singurătate între slujbe. El și Ariei locuiau în acest apartament, iar eu l-am luat pe următorul mai mare pentru a avea loc și un pian.

Cassidy își îndreptă atenția asupra proaspetei văduve.

— Acest apartament are două dormitoare. De ce nu dormeați cu soțul dumneavoastră? Doamna Wilde răspunse pufnind disprețuitor:

— M-a mai întrebat și el acest lucru, zise ea a-runcând din nou o privire de subapreciere detectivului Glenn. M-am întors târziu aseară și n-am vrut să-i tulbur odihna lui Jackson. Era epuizat, așa că m-am culcat în celălalt dormitor.

— La ce oră v-ați întors?

— Nu m-am uitat la ceas.

Cassidy se întoarse spre Josh întrebător.

— V-ați uitat la ceas când a plecat din camera dumneavoastră?

— Mă tem că nu. Târziu, oricum.

— După miezul nopții?

— Mult mai târziu.

Deocamdată, Cassidy nu mai insistă.

— Ați vorbit cu soțul dumneavoastră când v-ați întors, doamnă Wilde?

— Nu.

— N-ați intrat să îl sărutați și să îi spuneți noapte bună?

— Nu. Am folosit ușa care dă direct în dormitorul meu. Ar fi trebuit să trec pe la el, spuse ea pe un ton plângăreț. Dar am crezut că doarme liniștit. Cassidy se uită la Glenn și cu o privire severă îl avertiză să nu facă vreo remarcă usturătoare, în schimb detectivul spuse:

— Din păcate, doamna Wilde nu a descoperit cadavrul soțului decât dimineață.

— Când nu a răspuns apelului de trezire, zise ea ștergându-și nasul cu batista. Când mă gândesc că a fost acolo... mort în tot acest timp... în vreme ce eu dormeam alături!

Se prăbuși pe fiul ei vitreg, care o cuprinse pe după umeri și îi șopti încet în păr.

— Bănuiesc că ajunge deocamdată, spuse Cassidy ridicându-se. Glenn îl conduse până la ușă.

— E cam împuțită treaba, nu?

— Nu știu, spuse Cassidy. Totul este prea potrivit pentru a fi o minciună.

Glenn scoase un sunet cât se poate de neatrăgător în timp ce își luă o altă țigară *Camel* din pachetul mototolit din buzunarul cămășii.

— Îți bați joc de mine, nu? Se vede foarte clar. Le ard călcâiele unul după celălalt și l-au aranjat pe predicator ca să nu le mai stea în cale.

— Poate da, spuse Cassidy incert. Poate nu. Glenn îl fixă cu viclenie aprinzându-și țigara.

— Un bărbat deștept ca tine n-o să se lase dus de niște frumoși ochi albaștri, nu, Cassidy? Și toate lacrimile acelea? Dumnezeuule, până să vii tu se rugau împreună cu glas tare, spuse el și, după ce trase adânc din țigară, adăugă: Doar nu-i crezi?

— Sigur că-i cred, spuse Cassidy și ieșind întoarse capul și adăugă. Cam la fel cum cred că pot să urinez în toiul unui uragan. Coborî singur cu liftul, dar jos era un adevărat balamuc. Holul hotelului *Fairmont* era lung cât un bloc. În mod obișnuit, era un exemplu de rafinament și lux, cu pereții de un negru mai, cu mobila îmbrăcată în catifea roșie și ornamentată cu frunze aurii, un hotel extraordinar. Dar în dimineața aceea era întesat de oameni frustrați și furioși. Polițiștii încercau să îi ignore pe reporterii care căutau să afle cât mai multe amănunte în legătură cu uluitoarea asasinare a lui Jackson Wilde. Oaspeții hotelului, care fuseseră adunați de poliție înainte și chestionați în sala de bal, erau acum lăsați să plece în mod sistematic; cu toate acestea, ezitau să plece înainte să-și fi vărsat mânia. Angajații hotelului erau și ei chestionați în timp ce încercau să împace clienții nemulțumiți.

Cassidy își făcu loc prin mulțimea gălăgioasă. Auzi cum o femeie cu un accent caracteristic Vestului Mijlociu spunea că în hotel era un psihopat liber și că erau toți condamnați să fie măcelăriți în paturile lor. Un individ striga cât îl ținea gura că „ei” aveau să audă totul, deși nu era deloc clar cine erau „ei”.

Discipolii reverendului Jackson Wilde, aflând de dispariția liderului lor, contribuiseră la crearea acelei agitații adunându-se în hol și transformându-l temporar într-un altar. Plângeau din belșug și cu zgomot, ținând reuniuni spontane de rugăciune, înălțând imnuri și invocând mânia Celui Atotputernic asupra celui care îl ucisese pe televanghelist, îndreptându-se spre intrarea dinspre University Street, Cassidy încercă să evite presa, dar nu reuși. Reporterii îl asaltară.

— Domnule Cassidy, ați văzut...

— Nimic.

— Domnule Cassidy, era...

— Fără comentarii.

— Domnule Cassidy...

— Mai târziu.

Își făcu drum printre ei, ferindu-se de camerele de luat vederi, ocolind microfoanele întinse și refuzând cu prudență să declare ceva înainte ca procurorul Crowder să îl însărcineze cu preluarea cazului asasinării lui Wilde. Presupunând că acest lucru avea să se întâmple. Nu, nu putea să existe nicio îndoială. Crowder trebuia să o facă. Cassidy își dorea atât de mult acel caz, încât aproape că îi simțea gustul. Și, în plus, avea mare nevoie de el.

Yasmine trecu țațoșă pe ușa automată a *Aeroportului Internațional* din New Orleans. Un comisionar, micșorat din cauza înălțimii ei uluitoare și uimit de picioarele care ieșeau de sub fusta mini din piele, mergea în spate cărându-i cele două valize.

La "auzul unui claxon, Yasmine sări în mașina lui Claire, un Lebaron parcat lângă bordură așa cum se înțeleseseră. Valizele se îngrămădiră în portbagajul deschis de Claire printr-o apăsare a unui buton de pe bord, comisionarul își primi bacșișul și când Yasmine urcă lângă Claire, se zări puțin din coapsele cafenii și se simți un iz de parfum de gardenii.

— Bună dimineța, spuse Claire. Cum ai călătorit?

— Îți vine să crezi povestea asta despre Jackson Wilde?

Claire Laurent privi scurt peste umărul stâng și țâșni cu îndrăzneală în mijlocul traficului intens, îngreunat de autobuze și taxi-uri care luau sau aduceau pasageri de la sau la aeroport.

— Ce-a mai făcut de data asta?

— N-ai auzit? Îngăimă Yasmine. Dumnezeuule, Claire, dar ce-ai făcut azi dimineță?

— M-am uitat pe facturi și... De ce?

— N-ai urmărit știrile la televizor? N-ai ascultat la radio?

Yasmine observă că la casetofonul mașinii era pusă o casetă.

— Intenționat am evitat să ascult știri toată săptămâna. N-am vrut ca mama să-l vadă cât este în oraș. Apropo, am primit o altă invitație pentru o dezbatere cu el, pe care am refuzat-o. Yasmine continua să își privească uimită cea mai bună prietenă și

parteneră de afaceri.

— Deci, într-adevăr, nu știi.

— Ce? Întrebă Claire râzând. A atacat din nou *Mătasea franțuzească*? Ce-a mai spus de data asta, că o să ardem într-un foc veșnic? Că ar trebui să joc mai curat sau ceva de genul acesta? Că am de gând să corup principiile morale ale Americii cu prezentările mele pornografice ale corpului omenesc?

Yasmine își scoase ochelarii de soare mari și întunecați pe care îi purta atunci când nu voia să fie recunoscută și o privi pe Claire cu ochii ei de tigru care, timp de un deceniu, înfrumusețaseră copertile a nenumărate reviste de modă.

— Reverendul Jackson Wilde nu va mai spune nimic despre tine, Claire. Nici nu va mai ataca *Mătasea franțuzească* sau catalogul nostru. Nu va mai face absolut nimic, scumpo, spuse ea în jargonul negrilor pe care îl folosisese în copilărie. A fost redus la tăcere pentru totdeauna. Individul este mort.

— Mort? Întrebă Claire frânând brusc.

— Mai mort decât de-a binelea, cum obișnuia să spună mama.

Claire o privi fix, albă ca varul și neîncrezătoare și repetă: — Mort?

— Se pare că a ținut o predică în plus și a enervat pe cineva atât de mult, încât a fost scos din circulație.

Claire își umezi buzele cu nervozitate.

— Vrei să spui că a fost ucis?

Un șofer le claxona furios, iar un altul făcu spre ele un gest obscen, depășindu-le. Claire făcu un efort pentru a-și lua piciorul de pe pedala de frână mutându-l pe accelerație. Mașina porni hurducat.

— Dar ce ai? Credeam că o să aplauzi? Vrei să trec eu la volan?

— Nu, nu, mă simt bine.

— Nu prea se vede. De fapt, arăți ca dracu'.

— A fost o noapte îngrozitoare.

— Mary Catherine? Claire scutură din cap.

— Niște coșmaruri care m-au ținut trează.

— În legătură cu ce?

— Nu contează. Yasmine, ești sigură în legătură cu Jackson Wilde?

— Am auzit la aeroport în timp ce-mi așteptam bagajele. Aveau un televizor în funcțiune în compartimentul destinat liniilor aeriene *Avis*. Lumea se strânsese grămadă în jurul lui. Am întrebat pe cineva ce se întâmpla, așteptându-mă la ceva de genul exploziei navetei *Challenger*. Dar omul mi-a spus: „Tele-predicatorul ăla a fost împușcat azi-noapte”. Și, din moment ce eu am o păpușă vrăjitoare cu chipul unui anume telepredicator, am devenit evident foarte curioasă. M-am strecurat mai aproape de televizor și am auzit cu urechile mele.

— La *Fairmont* a fost ucis? Yasmine o privi curioasă.

— De unde știi?

— Am auzit că acolo stătea. De la Andre.

— Andre. Am uitat de el, dar avea altceva de făcut în dîmîneața asta, înainte ca Yasmine să mai spună ceva despre prietenul lor comun, Claire puse altă întrebare:

— Cine a descoperit cadavrul?

— Soția lui l-a găsit dimineța în pat găurit de trei gloanțe.

— Dumnezeuule. La ce oră l-a descoperit?

— Oră? La naiba, habar n-am. N-au spus. Și ce importanță mai are?

Yasmine își scoase atunci baticul roșu lăsându-și liber părul lung și bogat tipic african, pentru care era atât de renumită. Din poșeta foarte mare luă câteva brățări pe care și le strecură pe încheieturile fine ale mâinilor. Apoi, își puse o pereche de cercei de forma unor discuri uriașe. Numai cu aceste câteva schimbări cosmetice și imaginea celui mai celebru model etnic de după Iman începu să apară.

— Au arestat pe cineva?

— Nu.

Yasmine își coloră buzele apoi cu un ruj ajutându-se de o mică perie cu un vârf foarte fin și după ce își dădu și cu fard de obraz, își privi în oglindă chipul perfect din toate unghiurile.

Nu mai era oră de vârf, dar ca întotdeauna traficul era intens pe autostradă. Claire înainta cu ușurința pe care i-o dădeau experiența și obișnuința, doar toată viața ei trăise în New Orleans. Acum, de când Yasmine își împărțea timpul între New Orleans și New York. Claire se ducea de obicei să o ia de la aeroport.

— Ucigașul a lăsat vreun indiciu? Au găsit arma crimei?

Enervată, Yasmine închise oglinda la loc.

— A fost un buletin de știri, înțelegi? Cu foarte puține amănunte. Reporterii au fugit după un individ de la procuratură pentru a-i smulge o declarație, dar n-a spus niciun cuvânt. Ce-i cu atâtea întrebări?

— Nu-mi vine să cred că e mort, spuse Claire ezitând puțin înainte să rostească ultimul cuvânt, de parcă îi venea greu să o facă. A predicat la Superdom aseară.

— Au arătat câte ceva la știri. Parcă îl văd și acum pe ecran, cu fața roșie, cu părul alb zbârlit, strigând ceva despre foc și pucioasă, l-a rugat pe toți americanii să cadă în genunchi și să se roage pentru mântuire, spuse Yasmine ale cărei sprâncene lucioase se împreunară. Cum putea Dumnezeu să mai audă și rugăciunile altora dacă Wilde țipa atât de tare? Întrebă ea atunci și, înălțând din umeri, adăugă: Mă bucur că s-a terminat, în sfârșit. Acum n-o să ne mai supere.

Claire îi aruncă o privire tăioasă.

— N-ar trebui să spui așa ceva.

— De ce nu? Dacă asta simt. Sigur n-o să încep să plâng și să mă prefac că îi jelesc moartea, spuse ea și pufni batjocoritor. Ar trebui să i se dea ucigașului o medalie pentru că a scăpat țara de o pacoste.

Reverendul Jackson Wilde se folosise de programul său televizat pentru a face o adevărată campanie împotriva pornografiei.

Considerase acea problemă ca fiind misiunea sa specială, promițând să desființeze obscenitățile din America. Predicile lui înfocate conduseseră mii de adepți la frenezie. Drept urmare, artiști, scriitori și alte persoane din domeniul artei creatoare au fost atacați virulent și personal, interzicându-i-se munca ce uneori le-a fost chiar denigrată.

Mulți vedeau în campania teleevanghelistului o amenințare mai mare decât interzicerea comercializării revistelor murdare. Considerau că punea în pericol drepturile garantate de Primul Amendament. Definițiile legale privind ceea ce era obscen și –ce nu, erau neclare și, din moment ce Curtea Supremă a Statelor Unite nu reușise să stabilească niște limite clare, oponentii lui Wilde s-au împotrivit folosirii concepției lui mărginite ca un standard după care să se cântărească lucrurile.

Se declarase război, în orașe, mai mici sau mai mari, aveau loc conflicte în cinematografie, librării și muzee. Cei care se opuneau reverendului Wilde s-au trezit considerați cu toții „păgâni necredincioși”. Pentru orice adevărat credincios ei erau ereticii, vrăjitoarele, păgânii și persoanele anatemizate ale acestei ere.

Catalogul cu lenjerie *Mătase franțuzească* devenise pradă cenzurii lui Jackson Wilde și, prin urmare, Claire, creatoarea lui, fusese pusă într-o lumină foarte nefavorabilă. Timp de luni întregi, el atacase catalogul, punându-l în rând cu o mulțime de reviste pornografice. Yasmine fusese de acord când Claire îi spusese că e mai bine să îl ignore pe Wilde și acuzațiile lui ridicole decât să încerce să apere ceva ce niciuna din ele nu simțea că trebuie apărat.

Dar Wilde nu era ușor de ignorat. Când predicile lui nu au reușit să aducă răspunsul pe care îl dorea – o dezbatere televizată – s-a folosit de amvon pentru a le ataca personal pe Yasmine și pe Claire, calificându-le drept desfrânate, indecente și stricate. Predicile împotriva lor deveniseră și mai aprige când, cu o săptămână în urmă, venise la New Orleans, leagănul *Mătăsii*

franțuzești. Yasmine fusese la New York cu alte afaceri, iar Claire trebuise să suporte atacul insultelor răutăcioase ale lui Wilde.

De aceea era Yasmine atât de uimită de reacția lui Claire la aflarea veștii despre moartea lui. *Mătasea franțuzească* era opera lui Claire, creația ei. Discernământul ei în afaceri, bogata imaginație și instinctul pentru ceea ce doreau femeile americane, făcuseră ca afacerea aceea cu comenzi prin poștă să se bucure de un imens succes. Pentru Yasmine însăși a însemnat prelungirea unei cariere care se apropia de sfârșit. Fusese salvarea ei, deși nici măcar Claire nu își dăduse seama în ce măsură.

Acum ticălosul acela, care amenințase să strice tot, era mort. După părerea ei acest lucru trebuia sărbătorit.

Claire, însă, vedea lucrurile altfel.

— Din moment ce Wilde ne declarase dușmanii lui și luând în considerare faptul că a fost ucis, nu cred că ar trebui să fim auzite că ne bucurăm de moartea lui.

— Am fost eu acuzată de multe lucruri, Claire, dar niciodată de a fi o persoană cu două fețe. Eu spun deschis ceea ce simt. În timp ce tu ai crescut într-o casă delicată, eu am fost nevoită să lupt ca să supraviețuiesc în Harlem. Eu mă mișc ca gangsterii, în vreme ce tu abia tulburi aerul când treci. Eu am o gură mare cât Tunelul Lincoln. Vocea ta e mieroasă. Dar și răbdarea ta are o limită, Claire Louise Laurent. Predicatorul ăsta te-a chinuit un an de zile, de prima dată când a scos catalogul din "amvonul lui aurit. A fost ca și cum propriul copil ți-ar fi fost certat. În public pentru că nu a fost cuminte. Ai suportat criticile lui cu un calm și o grație de care trebuie să te simți mândră, dar, sincer acum, în adâncul sufletului, nu te bucuri că ticălosul ăla e mort?

Claire privi o clipă în gol pe deasupra ornamentului de pe capotă.

— Da, zise ea apoi încet, în adâncul sufletului, mă bucur că ticălosul ăla e mort.

— Hmmm, cred că mai bine ți-ai urma propriul sfat și te-ai

gândi să le spui altceva.

— Să le spun? Întrebă Claire ieșind din transă și Yasmine îi făcu semn spre următorul bloc.

Câteva microbuze ale unor posturi de televiziune cu antene satelit erau parcate de-a lungul străzii Peters în fața *Mătăsii franțuzești*. Reporterii și operatorii video se foiau în jurul lor.

— La naiba, mormăi Claire. N-am niciun chef să fiu amestecată în treaba asta.

— Eh, curaj, scumpo, spuse Yasmine. Erai una din preferatele ale lui Jackson Wilde. Vrei-nu-vrei, ești amestecată în treaba asta până peste cap.

Capitolul doi

— N-ai reușit să obții nicio condamnare în ultimele trei cazuri.

Cassidy se așteptase la acest argument. Dar, chiar și așa, critica îl durea, în loc să se arate agitat, el își luă un aer încrezător în sine.

— Știam amândoi că șansele noastre în cazurile acelea erau slabe, Tony. În fiecare din ele, avocații apărării nu au spus decât „Dovediți”. Eu am făcut tot ce-am putut cu puținele dovezi pe care le aveam și tu știi foarte bine asta.

Procurorul Anthony Crowder își împreună mâinile dolofane și păroase peste vestă și se rezemă în fotoliul de piele.

— Această discuție este prematură. Poliția n-a făcut nici măcar o arestare și cine știe, s-ar putea să treacă luni de zile până o vor face.

Cassidy scutură din cap cu încăpățănare.

— Aș vrea să lucrez cot la cot cu ei ca să fiu sigur că nu le scapă ceva important.

— Și comisarul de poliție să-mi vină mereu pe cap să-mi spună că-ți bagi nasu! În treaba departamentului lui.

— Ce bine că ai amintit și de comisar! Sunteți prieteni doar. Vorbește cu el poate îi dă cazul lui Howard Glenn.

— Jerpelitul ăla...

— A fost primul acolo și e bun. Cel mai bun.

— Cassidy...

— Nu-ți face grijă că îmi voi depăși limitele, îmi voi pune în practică întreaga putere diplomatică.

— Dar n-ai nicio putere diplomatică, îi aminti procurorul. De când ai venit la noi acum cinci ani, ai făcut ceva treabă, dar, în general, ai fost o pacoste.

Cassidy zâmbi încrezător, netulburat de acea severă observație, pentru că știa ce părere avea procurorul despre el. Neoficial, el era succesorul probabil al lui Crowder. Anul următor, când actualul mandat avea să se încheie, el intenționa să se retragă și se hotărâse în mod tacit că adjunctul său îi va lua locul. Oricât de mult! — Ar fi exasperat, Crowder trebuia să recunoască în Cassidy aceeași combinație de ambiție și energie care îl caracterizase pe el însuși odată.

— Am câștigat mai multe procese decât oricare alt avocat din departament, spuse Cassidy fără falsă modestie.

— Știu asta, izbucni Crowder. Nu trebuie să-mi reamintești. Dar mi-ai dat și multă bătaie de cap.

— Nu poți face nimic dacă tot timpul ți-e teamă să nu faci valuri.

— În cazul tău, valuri de flux.

Cassidy se îndreptă și îl privi pe Crowder insistent. Ochii lui cenușii intimidaseră o mulțime de martori șovăitori, impresionaseră judecători cinici, influențaseră jurați sceptici, iar, în viața particulară, făceau vorbele dulci de prisos.

— Dă-mi acest caz, Tony.

Înainte ca procurorul să își rostească decizia, secretara lui își băgă capul pe ușă și spuse:

— Ariei Wilde ține o conferință de presă, care e transmisă în

direct de toate posturile de televiziune. M-am gândit că v-ar interesa.

După aceea se retrase închizând ușa în urma ei.

Crowder luă telecomanda de pe birou și dădu drumul televizorului din partea cealaltă a încăperii.

Chipul frumos și palid al văduvei apăru pe ecran. Arăta la fel de fragilă și lipsită de apărare ca un înger refugiat, dar în glasul ei se simțea o convingere de oțel.

— Această tragedie nu va pune capăt campaniei dusă de soțul meu împotriva uneltirilor diavolului.

Aceste cuvinte atraseră un cor de „amin” de la adepții care se aflau printre polițiștii, reporterii și fotografiile care o înconjurau.

— Satana a știut că noi vom câștiga această luptă și a trebuit să treacă la acțiuni desperate. Mai întâi, a folosit acest oraș corupt ca pe o unealtă împotriva j noastră. Autoritățile orașului au refuzat să-i ofere soțului meu protecție douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, cum ceruse el.

— La dracu', spuse Crowder. De ce o trebui să învinuiască orașul? Toată lumea urmărește această transmisie.

— Nimeni nu știe acest lucru mai bine ca ea, zise Cassidy părăsindu-și fotoliul și apropiindu-se de televizor cu mâinile în buzunare. În timp ce lacrimi grăitoare îi alunecau pe, obraji ca fildeșul, văduva continua să vorbească:

— Acest frumos oraș este bogat în păcate și corupție. Faceți o plimbare pe Bourbon Street dacă vreți să vedeți cum a pus stăpânire Diavolul pe New Orleans. Jackson Wilde era o conștiință care șoptea la urechea acestui oraș că a devenit o hazna a moralei, un rezervor murdar de crimă și imoralitate, în afară de cei câțiva aici de față care și-au oferit sprijinul și l-au jelit, celelalte oficialități locale nu îl puteau suferi pe Jackson pentru sinceritatea lui de o divină inspirație.

Aparatul de filmat se opri atunci asupra unui grup foarte sobru din care făceau parte un judecător, un congressman și câteva

oficialități ale orașului. Crowder scoase un sunet grosolan.

— Politicieni.

— Unii sunt de părere că Jackson Wilde și alegătorii erau buni tovarăși de pat.

— Mai degrabă aș face-o cu o capră, mormăi Crowder.

— Soțul meu a fost tratat cu o indiferență învecinată cu ostilitatea, strigă Ariel Wilde. Această indiferență față de siguranța lui l-a costat viața! Când vuietul aprobator se stinse, ea continuă:

— Și atunci, Diavolul s-a folosit de unul din demonii lui pentru a-și reduce la tăcere cel mai aprig dușman, reverendul Jackson Wilde, cu un glonț în inimă! Dar noi nu vom fi reduși la tăcere! Strigă ea înălțându-și brațele subțiri și agitându-și pumnii. Scumpul meu Jackson este acum cu Domnul! Se bucură de o binemeritată odihnă și liniște, lăudat fie Domnul.

— Lăudat fie Domnul! Rosti mulțimea ca un ecou.

— Dar misiunea mea nu s-a încheiat. Voi continua cruciada începută de Jackson. Până la urmă vom câștiga acest război împotriva mizeriei care ne mânjește inimile și mințile! Această misiune nu se va încheia până când America nu va fi curățată de porcăriile care îi umplu cinematografele și rafturile de cărți, până când muzeele pentru a căror întreținere plătiți impozite, nu vor scăpa de pornografia care trece drept artă. Vom face din această țară un model pentru celelalte din lume, o țară fără pată, o națiune ai cărei copii vor fi crescuți în puritate și lumină.

Un strigăt de aprobare se înalță. Polițiștii se chinuiau să țină piept mulțimii agitate. Unghiul aparatului de filmat se lărgi pentru a cuprinde întreaga scenă haotică. Ariei Wilde, care părea epuizată și gata să se prăbușească, era condusă de braț de către fiul ei vitreg. Cei apropiați lui Wilde făcură un cerc protector în jurul ei.

Prim-planuri luate la întâmplare arătau chipuri brăzdate de lacrimi, ochi umezi strâns închiși într-o suferință acută, buze rostind încet rugăciuni. Discipolii îndoliați se luară de mâini apoi și începură să cânte la unison cântecul lui Jackson Wilde,

„înainte, luptători creștini”.

Cu o mișcare precisă din mână, Tony Crowder închise televizorul.

— Ai naibii ipocriți. Dacă îi interesează atât de mult bunăstarea copiilor, de ce nu stau acasă să-i învețe deosebirea dintre bine și rău, în loc să facă paradă pentru un sfânt mort?

Oftă exasperat și făcu semn spre televizor.

— Ești sigur că vrei să te amesteci în porcăria asta, Cassidy?

— Cât se poate de sigur.

— Între noi fie vorba, să știi că o să fie al naibii de complicat, mai ales când poliția va începe să adune suspecti.

— Care în momentul de față nu sunt decât aproximativ șase sute – practic toată lumea care s-a aflat în interiorul și în jurul hotelului *Fairmont* aseară.

— Eu aș reduce acest număr foarte repede – la văduvă și la fiul ei vitreg.

— Sunt primii și pe lista mea, spuse Cassidy zâmbind fermecător. Asta înseamnă că am cazul?

— Deocamdată.

— Haide, Tony!

— Deocamdată, repetă celălalt mai tare. Te bagi într-o chestie fierbinte care s-ar putea să se încingă și mai mult. Nici nu vreau să mă gândesc ce se va întâmpla dacă o provoci pe Ariei Wilde. Este la fel de iubită și adorată ca și soțul ei. Ar putea fi și o revoltă dacă s-ar întâmpla să fie arestată pentru uciderea lui.

— Sigur că vor fi scandaluri. Sunt pregătit, spuse Cassidy întorcându-se și așezându-se din nou pe fotoliu. Am mai trecut prin momente dificile, Tony, nu mă deranjează.

— Nu te deranjează, la naiba, îți place chiar la nebunie.

— Îmi place să câștig, spuse Cassidy privind-și țintă superiorul și zâmbetul îi dispăru încet-încet până când buzele nu îi mai erau decât o linie subțire și fermă. De fapt, acesta este și motivul pentru care vreau cazul, Tony. Nu glumesc. Am nevoie să

câștig. Am mare nevoie de victorie.

Crowder încuviință apreciind candoarea protejatului său.

— Dar sunt cazuri mai puțin dificile pe care ți le-aș putea da dacă nu vrei decât o victorie.

Cassidy scutură din cap.

— Am nevoie de o mare victorie și aducerea ucigașului lui Jackson Wilde în fața justiției va fi una din cele mai mari lovituri juridice ale anului, dacă nu chiar ale deceniului.

— Deci, te interesează să apari în ziare și la știrile de la ora șase, zise Crowder privindu-l încruntat.

— Mă cunoști mult prea bine ca să spui așa ceva și refuz să onorez această afirmație cu o negare. De azi dimineață mă ocup de Jackson Wilde. Nu-mi place nici ce era acest predicator și nici ce păreri avea. De fapt, nu sunt de acord cu nimic din ce susținea. Versiunea lui în legătură cu creștinismul nu se potrivea deloc cu ce am învățat eu la școala de duminică.

— Ai fost și tu la școala de duminică?

Cassidy ignoră și această întepătură continuându-și ideea:

— Dar, orice ar fi fost Wilde, era o ființă omenească ce avea dreptul să ajungă la bătrânețe, iar cineva i-a luat acest drept. Gol și lipsit de apărare, a fost ucis de cineva în care avea încredere.

— De unde știi asta?

— Niciuna din uși nu era forțată, încuietorile nu fuseseră deschise cu șperaclul, așa că ori agresorul a avut cheie ori i-a dat drumul chiar Jackson. Se pare că acesta se afla în pat, ori dormind, ori vorbind cu persoana care l-a ucis. Era un fanatic religios, poate chiar cel mai periculos de la Rasputin încoace, dar nu trebuia să-i zboare creierii cineva cu sânge rece.

— Și inima și testiculele, adăugă Crowder. Ochii lui Cassidy se îngustară.

— Nu ți se pare ciudat? Împușcătura din cap și cea din inimă erau de ajuns pentru a-l omorî. De ce a mai fost nevoie de una și în testicule?

— Ucigașul era furios rău de tot.

— Furios de-a binelea. Miroase a slăbiciune, nu? De exemplu, a răzbunare de femeie.

— Crezi că nevastă-sa l-a terminat? Crezi că și el, ca alți câțiva de felul lui, avea vreo tinerică despre care să fi aflat Ariei?

— Nu știu. Am doar o puternică impresie că ucigașul a fost o femeie.

— De ce, mă rog?

— E logic, spuse Cassidy. Dacă ai fi femeie și ai vrea să te răzbuni pe un individ, nu acolo l-ai împușca?

Claire abia mai răsufla când ajunsese în apartamentul ei din clădirea unde își avea sediul *Mătasea francească*. Le auzi pe Yasmine și pe mama ei vorbind într-o altă încăpere, dar traversă prin hol neobservată și se duse direct în dormitor, închizând ușa în urma ei.

Sosirea lor la *Mătasea francească* stârnise agitație printre reporterii care puseseră sub supraveghere clădirea. Le înconjuraseră pe ea și pe Yasmine imediat ce coborâseră din mașină. Claire era tentată să își plece capul și să intre repede, dar știa că dacă îi evita nu făcea decât să prelungească acea situație inevitabilă. Presa nu avea să plece până când nu dădea o declarație. Aveau să continue să îi împiedice lucrul, să îi deranjeze pe vecini și să devină chiar o sursă de neliniște pentru mama ei.

Nefiind niciodată sigură de ceea ce putea spune Yasmine, Claire o trimise înăuntru să aibă grijă ca Mary Catherine să nu știe ce se întâmpla afară. Ocolind aparatele de filmat, Yasmine făcu întocmai.

Claire era asaltată de o mulțime de întrebări, dar abia prindea ceva dintr-una când i se striga alta. Era imposibil să răspundă la toate și oricum, nici n-ar fi făcut-o. În cele din urmă, ridică mâinile pentru a face liniște și spuse în microfoanele îndreptate spre ea:

— Cu toate că reverendul Jackson Wilde mă numise o

păcătoasă și dușmanul lui, îmi pare extrem de rău pentru moartea sa. Condoleanțele mele familiei.

Se îndreptă spre intrare, dar fu împiedicată de zgomotoșii ziaristi.

— Domnișoară Laurent, este adevărat că, în ciuda repetatelor sale invitații, ați refuzat să participați la o dezbatere cu reverendul Wilde?

— Nu au fost invitații, ci provocări și n-am vrut decât să fiu lăsată în pace să-mi văd de treabă.

— Cum considerați afirmațiile sale...

— Nu mai am nimic de declarat.

— Cine l-a ucis, domnișoară Laurent? Întrebarea o făcu pe Claire să se oprească brusc.

Îl privi stupefiată pe reporterul chel care i-o pusese cu brutalitate. Zâmbind, acesta îi susținu privirea fără să se cintească. Ceilalați făcură cu toții liniște în așteptarea răspunsului.

În clipa aceea, Claire își dădu seama că lupta ei cu Jackson Wilde nu luase sfârșit. El murise, dar ea nu fusese eliberată, într-adevăr, puteau veni momente și mai grele. De ce îi pusese reporterul întrebarea aceea atât de precisă în legătură cu crima? Să fi avut oare relații la poliție? Să fi auzit ceva zvonuri privind posibilitii suspecti?

Deși își păstra calmul, teama, ca niște degete de gheață, îi urcă încet pe spinare, în ciuda căldurii sufocante și umezelii, ea înghețase.

— Mă scuzați. Atât am avut de spus.

Își făcu drum cu greu printre reporteri și nu se opri decât când se simți în siguranța apartamentului ei. În urma acelei întâmplări, era nervoasă și agitată. Hainele îi erau umede și le scoase în grabă. În baie, se aplecă deasupra chiuvetei și se spălă pe față, pe gât, pe piept și pe brațe cu apă rece.

Simțindu-se puțin mai înviorată, își puse un articol de lenjerie

din bumbac fără bretele, unul din cele mai agreate articole din catalogul de vară al *Mătășii franțuzești* și își strânse în coadă părul lung până la umeri. Leșind din baie, privi calmă dulapul masiv din lemn de vișin. Aflat în partea cealaltă a încăperii.

Cu trei ani în urmă, când alesese acel depozit vechi pentru a fi sediul *Mătășii franțuzești*, transformase ultimul etaj în propriul său apartament. Acea era a doua adresă la care locuise Claire. Înainte trăise în casa mătușii Laurel de pe Royal Street din apropiere de Esplanade.

După moartea mătușii Laurel, Claire și Mary Catherine se mutaseră, dar Claire nu avusese încă puterea de a aranja casa pentru a o vinde. Nu putea arunca lucrurile mătușii Laurel, fiindcă femeia aceea nostimă, pe nedrept considerată o fată bătrână, ținuse atât de mult la ele, poate tocmai pentru că nu avusese un soț și copii. Casa din Royal Street rămăsese intactă.

Dulapul din lemn de vișin era singura piesă pe care Claire o adusese când se mutase. Totdeauna îl admirase. Liniile lui simple se potriveau foarte bine cu designul modern al apartamentului, în mod special îi ceruse arhitectului să proiecteze un perete în dormitorul ei destul de mare pentru a avea loc dulapul.

Claire se duse la el, îl deschise, îngenunche în fața sertarelor și trase de cel de jos. Trebuia să facă puțin efort pentru că era foarte greu, plin cu decupaje din ziare și reviste purtând date din ultimii câțiva ani.

Claire își petrecuse ore întregi asupra acelor articole, digerând informațiile pe care le conțineau și studiindu-și reacțiile îi părea rău că trebuia să le distrugă. Strângerea lor fusese pentru ea o adevărată pasiune, care se transformase într-un obicei fascinant. Dar acum trebuia să scape de ele. Imediat. Ar fi fost o prostie din partea ei să păstreze o dovadă tipărită a tuturor mișcărilor făcute de reverendul Jackson Wilde.

Apartamentul hotelului era înțesat de lume. Unii numai curioși, alții într-adevăr dornici să ofere ajutor. Toți păreau derutați de

pierderea subită a liderului și se plimbau fără țintă prin apartament, ba adunându-se în grupuri mici, ba risipindu-se, clătinând din cap și șoptind înlăcrimați ceea ce devenise parcă un refren:

— Nu-mi vine să cred.

După ce răspunse întrebărilor lui Cassidy, Ariei fusese mutată din apartamentul San Louis. Noua ei reședință era mai mică și mai puțin luxoasă, iar intimitatea îi era limitată. Fluxul continuu al oamenilor era înnebunitor, îi făcu semn lui Josh care veni imediat lângă ea și, după un scurt schimb de cuvinte șoptite, el își ridică glasul pentru a solicita atenția tuturor.

— Ariei este epuizată. Vă rugăm să părăsiți apartamentul și să o lăsați să se odihnească puțin. Dacă vreunul din noi va avea nevoie de ceva, vă vom anunța.

Adeptii lui Wilde ieșiră părănd oropsiți și abandonăți, îi aruncară priviri de înțelegere văduvei, care stătea ghemuită într-un colț al canapelei, cu picioarele strânse sub ea. Rochia neagră părea să o înghită încetul cu încetul, de parcă s-ar fi topit în ea.

Imediat după ce Josh închise ușa în urma lor, Ariei se ridică în capul oaselor și își dădu picioarele jos de pe canapea.

— Slavă Domnului că au plecat, în sfârșit. Și închide afurisitul ăla de televizor că n-am niciun chef să o văd.

Volumul fusese dat la minimum, dar imaginea unei femei care încerca să evite o grămadă de reporteri umplu ecranul.

— Cine e? Întrebă Josh.

— Individa aia cu *Mătasea franțuzească*. Acum un minut au umplut ecranul cu numele ei.

— Deci ea e Claire Laurent, spuse Josh dându-se puțin în spate pentru a o vedea mai bine, Chiar mă întrebam cum o arăta. N-are nici coarne, nici coadă ascuțită cum i-a făcut tata pe toți să creadă. Și nici nu arată ca o stricată. Ba, dimpotrivă, așa spune eu.

— Cui îi pasă de ce spui tu! Zise Ariei și se duse să închidă televizorul cu mâna ei.

— Nu ești curioasă ce are de spus domnișoara Laurent? Întrebă Josh.

— Absolut deloc. O să-și primească și ea porția, dar nu astăzi. Toate la vremea lor. Comandă-mi ceva de mâncare în cameră, te rog, că mor de foame, mai spuse ea și dispăru în încăperea alăturată.

Joshua Wilde, fiul în vârstă de douăzeci și opt de ani al lui Jackson Wilde din prima căsătorie, sună la room-service și comandă un prânz ușor pentru mama lui vitregă. Se gândi că o văduvă" îndurerată nu ar fi trebuit să aibă o poftă prea mare de mâncare. Pentru sine comandă *muffuletta*, un sandviș tipic orașului New Orleans care începuse să îi placă foarte mult. În așteptarea dejunului, se duse la fereastră și privi în jos. Cei de pe stradă își vedeau de treburile zilnice ca și cum nimic neobișnuit nu s-ar fi întâmplat. Oare nu auziseră? Jackson Wilde era mort.

Josh încă nu realizase acest lucru, deși văzuse cadavrul plin de sânge. Nu se așteptase chiar ca pământul să nu se mai rotească, dar își imaginase că un lucru senzațional tot avea să se întâmple pentru a marca moartea tatălui său. Jackson nu avea să mai umple niciodată o încăpere cu energia lui nemaipomenită, care îi golea de forță pe toți ceilalți, vocea lui nu avea să se mai audă niciodată, nici înălțată spre rugăciune, nici încărcată de malițiozitate. Josh nu avea să mai fie niciodată obiectul privirilor reci ale tatălui său, care prea adesea trădau dezamăgire sau dezgust și totdeauna critică.

Cu șapte ani în urmă, mama lui Josh, Martha, murise cu tot atât de puțină pompă cum și trăise. Josh primise vestea că murise subit în urma unui atac de cord, pe când se afla la New York unde studia muzica la *Juilliard*. Nu a mai apucat să își ia rămas bun. Viața îi fusese atât de lipsită de însemnătate, încât moartea ei abia de cauzase o pauză în munca atât de bine coordonată a tatălui lui. În perioada aceea, Jackson își extinsese activitatea și la televiziunea prin cablu, Era plin de energie și neobosit. Imediat

după l înmormântare, s-a întors la birou pentru a mai lucra câteva ore ca să nu fie chiar toată ziua irosită.

Josh nu își iertase niciodată tatăl pentru acea deosebită- lipsă de sensibilitate. De aceea nu avea acum remușcări pentru faptul că avea o poftă de mâncare ce îi făcea stomacul să se revolte, chiar dacă, numai cu câteva ceasuri în urmă, îi văzuse cadavrul însângerat.

Și tot de aceea nu se simțea vinovat pentru faptul că trăia cu a doua soție a tatălui său. Își spuse în sinea lui că unele păcate erau justificate, deși nu avea nicio bază biblică pentru a-și susține teoria.

Ariei era numai cu doi ani mai în vârstă decât Josh, dar când ieși din dormitor purtând un tricou foarte mare, cu părul lung strâns cu o bentiță, părea chiar cu câțiva ani mai tânără. Picioarele îi erau goale.

— Ai comandat și ceva desert?

Jackson totdeauna o tachina în legătură cu faptul că îi plăceau prea mult dulciurile și nu o lăsa să mânânce fără să o certe.

— Tort de ciocolată, îi spuse Josh.

— Mmmm.

— Ariei?

— Hmmm?

El o așteptă să se întorcă să îl privească și apoi spuse:

— Cu numai câteva ore în urmă ai descoperit cadavrul soțului tău.

— Vrei să-mi strici pofta de mâncare?

— Cred că da. Nu ești câtuși de puțin tulburată? Imediat se îmbufna și începu să se apere:

— Doar știi cât de mult am plâns mai înainte. Josh râse fără poftă.

— Ai plâns la comandă chiar din seara aceea când ai venit la tata ca să-i ceri să rostească o rugăciune mai specială pentru frățiorul tău care primise o condamnare pe viață, l-ai sfâșiat inima

tatei și ți-a îndeplinit dorința chiar la slujba următoare. Am văzut că ai mare succes cu lacrimile tale. Alții le pot considera sincere, dar eu știu mai bine. Le folosești ori de câte ori îți convine sau când ai nevoie de ceva. Niciodată când ești tristă. Ești prea egoistă pentru a fi tristă vreodată. Furioasă, frustrată și geloasă, poate, dar niciodată tristă.

Ariei slăbise foarte mult de când se căsătorise cu tatăl lui Josh cu trei ani în urmă. Înainte fusese chiar dolofană. Sâni îi erau mai mici acum, dar aureolele erau tot late și sfârcurile mari și ieșite în relief. Josh se ura pentru faptul că le observase sub tricoul subțire din bumbac când ea își pusese mâinile în șold.

— Jackson Wilde a fost un ticălos ordinar, dușmănos și egoist, spuse ea fără să clipească măcar o dată. Moartea lui n-o să-mi strice pofta de mâncare pentru că nu-mi pare rău că a murit. Numai să nu fie afectate predicile.

— Și ai avut grijă de asta la conferința de presă.

— Exact, Josh. Am aranjat totul pentru continuarea activității. Cineva trebuie să se gândească la viitor, adăugă ea.

Ca și cum ar fi avut o durere de cap îngrozitoare, Josh își apăsă ceafa cu degetele lui lungi și subțiri de muzician și închise ochii.

— Dumnezeuule, cât de rece ești. Tot timpul faci proiecte. Tot timpul faci planuri. Fără încetare.

— Pentru că totdeauna a trebuit să fiu așa. Eu nu am fost bogată ca tine, Josh. Tu numești fermă casa bunicilor tăi din apropiere de Nashville, spuse ea ironic. Ai mei au avut chiar o fermă. Era murdară și mirosea a bălegar. Eu nu ajutam la îngrijirea cailor când aveam chef doar, așa cum făceai tu. Fie că voiam sau nu, trebuia să plivesc grădina de zarzavat, să curăț mazăre și să dau de mâncare porcului ca să fie gras în noiembrie când îl tăiam. Nu aveam decât o pereche de pantofi odată. La școală, fetele râdeau de mine pentru că purtam vechituri, iar la doisprezece ani, a trebuit să ocolesc mâinile bețivanilor sâmbăta seara și să le văd fețele spilcuite când cântam în corul bisericii

duminica dimineată. Ah, da, totdeauna mergeam la biserică duminica și ascultam predici care proslăveau sărăcia. Dar nu credeam niciun cuvânt.

Își scutură părul lung, drept și platinat.

— Am fost săracă, Josh. Și săracul fuge. Asta te face rău, te face să fii disperat. Ajungi la un moment dat să faci orice numai să scapi de sărăcie. De aceea fratele meu se află în închisoare pe viață. După ce a fost condamnat, am înțeles că trebuia să fac ceva să sfârșesc mai rău ca el. Și atunci m-am dus la tatăl tău. Aș fi făcut orice mi-ar fi cerut. De la el am învățat că banii sunt totul. Să fii bogat și rău este mult. Mai bine decât să fii sărac și rău. Când ești sărac, ajungi la închisoare dacă faci ceva rău, în schimb, când ești bogat, poți să faci ce-ți place și nimeni nu te poate atinge. E adevărat, fac proiecte și asta o să fac toată viața, pentru că nu mai vreau să fiu săracă.

Se opri puțin ca să mai răsufle, după care adăugă:

— Nu încerca să-mi spui că-ți pare rău că a murit, Josh. Și tu!

— Ai urât la fel de mult ca și mine, dacă nu chiar mai mult.

El nu îi putea susține privirea.

— Bănuiesc că pot spune despre sentimentele mele că sunt contradictorii. Nu simt nicio remușcare, dar nici ușurare cum m-aș fi așteptat.

Venind lângă el, ea îl cuprinse cu brațele pe după gât.

— Vezi, Josh? Dacă suntem deștepți, acesta poate fi un început pentru noi. Oamenii ne iubesc. Putem continua ca înainte, numai că acum va fi mult mai bine, pentru că el nu ne va mai bate la cap.

— Crezi, într-adevăr, că publicul ne va accepta împreună, Ariei? Întrebă el și zâmbi slab, văzând-o cât era de naivă, lăcomia ei amuzându-l.

Dar nu îi purta pică. Ea nu se bucurase de avantajele pe care le cunoscuse el și pe care le considerase totdeauna că i se cuveneau. Chiar înainte ca Jackson Wilde să devină un nume celebru, avusese credincioși foarte generoși. Cutiile pentru danii erau

mereu pline, împreună cu moștenirea Marthei aveau un venit foarte mare. Lui Josh nu îi lipsise niciodată nimic.

Prima dată când o văzuse pe Ariei, era îmbrăcată cu o rochie ieftină și țipătoare și avea prea multe bijuterii false. Felul ei de a vorbi și accentul ei îi deranjaseră auzul, dar, în ciuda tuturor acestor lucruri, el îi admirase îndrăzneala de a-i aborda tatăl și de a-i cere să se roage pentru fratele ei condamnat.

Acum era subțire, se exprima clar și era extrem de îngrijită. Dar Josh știa că, de fiecare dată când se uita în oglindă, Ariei mai vedea încă o tânără grăsuță, murdară și disperată care făcea un ultim efort pentru a-și schimba cursul vieții. Când își privea mâinile îngrijite, vedea pământ din 'grădină sub unghii.

— Cu timpul, publicul va accepta noua noastră relație, dacă îl includem pe Dumnezeu mai mult, spuse ea. Putem să spunem că am luptat împotriva iubirii noastre pentru că ni se părea că nu era bine, dar apoi, prin rugăciuni și studiul Bibliei, Dumnezeu ne-a convins că asta era dorința Lui. Or să înghită tot. Tuturor le place un sfârșit fericit.

Îi sărută buzele ușor, dând drumul unui firișor de suflare în gura lui.

— Am nevoie de tine acum, Josh.

El închise ochii strâns, încercând să îndepărteze dorința pe care o simțea adunându-i-se în adâncul trupului.

— Ariei, n-ar trebui să fim împreună un timp. Vor crede...

Ea se apropie și mai mult, frecându-și șoldurile de ale lui.

— Cine ce o să 'creadă?

— Poliția... acel domn Cassidy de la Procuratură. Vom fi suspectați...

— Nu vorbi prostii, Josh, doar ne avem unul pe celălalt ca alibi, ai uitat?

Nonșalanța ei era exasperantă, dar atracția pe care o simțea față. De ea se baza pe frustrare și interdicție, în loc să o scuture așa cum ar fi vrut, el își strecură mâinile pe sub tricoul ei și

apucând-o de mijloc, o trase cu brutalitate spre el și buzele li se contopiră. Limba lui explora apăsător gura ei dornică și umedă, în timp ce, cu podul palmei, îi mângâia oasele șoldurilor. Sexul îi era umflat și înfierbântat. Era nerăbdător să își scoată hainele, dar când să desfacă fermoarul, se auzi o bătaie în ușă.

— Trebuie să fie prânzul nostru, oftă Ariei.

Îl mai sărută o dată, își trecu mâna peste fermoarul lui umflat și apoi se desprinse din îmbrățișare.

— Spune chelnerului să aducă masa în dormitor. O să mâncăm mai întâi.

— Cassidy? — Eu.

Jongla cu receptorul în timp ce încerca să apese pe butonul pentru volum de pe telecomandă și să țină și sandvișul *bologna* și berea.

— Glenn sunt. Mi s-a încredințat oficial cazul Wilde. Bun, își spuse Cassidy, deci Crowder i-a ascultat dorința. Detectivul Howard Glenn avea să fie persoana cheie sau principala legătură între el și departamentul de poliție. Imediat după ce Glenn își va alege oamenii pentru investigații, el avea să fie tot timpul informat.

Știa că nu era ușor de lucrat cu Glenn. Era în toate privințele un nepriceput și un dezordonat, în afară de munca lui, iar Cassidy era gata să treacă peste toate defectele de caracter în schimbul competenței lui.

— Ai aflat ceva? Îl întrebă el punând deoparte sandvișul fără gust.

— Am primit raportul de la laborator. Ne uităm pe el acum.

— Cum arată?

— Nicio altă amprentă în afară de ale lui, ale nevesti-si și ale femeii care făcea curat. Sigur, mai sunt o grămadă de amprente parțiale care aparțin celor care au locuit în apartament înaintea lui.

Deși Cassidy se așteptase la așa ceva, era o veste descurajatoare.

— Vreo urmă de armă?

— Nu. Oricine a intrat în apartamentul lui Wilde și l-a omorât, a plecat cu tot cu armă.

Absența unei arme a crimei avea să reprezinte o adevărată provocare pentru rezolvarea cazului și obținerea unei condamnări. Din fericire, lui Cassidy îi plăceau provocările, cu cât îi era mai greu, cu atât mai bine.

— Cât de curând poți monta niște microfoane la telefon? Întrebă el.

— Măine dimineață. Pentru cine altcineva în afară de soție și fiu?

— Vorbim dimineață. Ține-mă la curent.

Închise, mai luă o înghițitură din sandviș, o gură din berea caldută și apoi își îndreptă din nou atenția asupra televizorului. Mai devreme ceruse postului de televiziune care transmitea spectacolul lui Jackson Wilde „*Rugăciunea și ceasul proslăvirii*” copiile tuturor benzilor existente. Conducerea postului i le trimisese imediat la birou, dar el le adusese acasă unde le putea urmări în liniște.

Programele erau alcătuite cu pricepere. Wilde făcea un spectacol uluitor, cu porumbei albi, cu orchestră, cu un cor format din cinci sute de voci, un și pianul lui Joshua.

Schema nu varia niciodată. Programul începea cu o trâmbiță care anunța A Doua Venire. Corul pornea să cânte, porumbeii își fâlfâiau aripile albe, iar Wilde cobora o scară în spirală, de parcă tocmai venea dintr-o vizită făcută Atotputernicului, ceea ce și lăsa să se înțeleagă în cuvintele de deschidere.

Ariei, care totdeauna apărea îmbrăcată într-un alb pur, având ca singure bijuterii o verighetă simplă și o pereche discretă de cercei din perle – Wilde spusese totdeauna că singura lor avere era numai răsplata spirituală – era însoțită de trâmbițe. Apoi, telespectatorii aveau un prim-plan cu Joshua Wilde care cânta la pian introducerea primului cântec al lui Ariei.

Vocea ei, care nu era strălucită, era foarte bine pusă în valoare de orchestră, cor și un sistem de sonorizare al cărui preț uluitor ar fi lăsat o urmă însemnată în datoria națională. Ariei arunca zâmbete fericite spre soțul ei, spre Josh, spre telespectatori și spre cer. În mod invariabil, către sfârșitul cântecului, cel puțin o lacrimă îi aluneca din ochii albaștri ca cerul.

Cassidy era din fire un sceptic și rareori se lua după aparențe. Dar, chiar și dacă era generos acum, tot nu pricepea cum se putea ca unui om inteligent să îi placă spectacolul lui Wilde. Predicile lui nu erau decât denaturări ale Evangheliei. Predica mult mai vehement despre admonestare decât despre îndurare, mai mult despre pedepsire decât despre iubire, mai mult despre focurile iadului decât despre iertare. Vorbea mai mult despre Satana decât despre Cristos. Nu era greu de văzut de ce clericii multor secte creștine organizate îl priveau cu dispreț.

De asemenea, lui Cassidy îi era clar și cum reușise Wilde să își aducă la fanatism adepții înguști la minte. Le spunea exact ceea ce ei voiau să audă: că ei erau cei care aveau dreptate și. Oricine se opunea părerii lor greșea. Bineînțeles, Dumnezeu era totdeauna de partea lor.

După ce a urmărit casetele de câteva ori luându-și notițe, Cassidy închise televizorul și se duse în dormitor. Făcând repede un inventar al cămășilor și lenjeriei curate, văzu că mai puteau trece vreo două zile până să se ducă la curățătorie.

Când fusese căsătorit, Kris avea grijă de garderoba lui așa cum avea și de casă, făcea cumpărăturile și gătea. Nu divorțase pentru că ea ar fi fost cumva neglijentă, iar conform majorității standardelor, el putea fi socotit chiar un soț bun. Își amintea totdeauna aniversările și zilele de naștere. Avea un al șaselea simț care îi spunea când nu putea fi vorba de sex și în noapțile acelea se abținea să facă dragoste.

Dizolvarea celor patru ani de căsnicie s-ar fi putut datora mai degrabă apatiei decât animozității. Mariajul lor cedase sub

presiunea exterioară, iar dragostea nu fusese destul de rezistentă. Kris nici nu voise să discute despre separare, dar, în urma unui incident fundamental, el s-a hotărât să se mute într-o altă locuință.

Aflând despre un post liber la Procuratura din Orleans Parish, Louisiana, a făcut o cerere pentru slujbă și pentru divorț în aceeași zi. Ultima veste pe care o auzise despre Kris era că mai locuia încă în Louisville, se recăsătorise și era însărcinată cu al doilea copil, îi ură numai fericire. Cu siguranță nu fusese vina ei că pentru el munca fusese mai importantă decât ea și că atunci când cariera i-o luase anapoda, trebuise să reevalueze totul în viață, chiar și căsnicia.

În unele privințe se mai simțea legat încă de greșelile făcute în trecut. Scăpase de problemele acelea de cinci ani și tot nu se simțea complet eliberat. Niciodată nu avea să fie, probabil. Dar căsnicia lui nu fusese o verigă din acel lanț, ci o ruptură curată, lipsită de emoții. Nu se gândea la fosta lui soție decât atunci când avea mare nevoie de sex și nu avea pe nimeni sau când rămânea fără cămăși curate. Nu era drept față de Kris. Merita mult mai mult. Dar asta era.

Se dezbracă și se băgă în pat, dar era mult prea preocupat pentru a adormi, își dădu seama, spre surprinderea lui, că era și excitat pe jumătate, dar nu dorința de femeie cauzase acest lucru. Erau tulburări care căutau să se reverse. Era supraîncărcat, atât psihic, cât și fizic.

Stând întins așa, fără să doarmă, revizui cazul Wilde și realiză că avea extrem de puține elemente palpabile. Tot ce știa cu siguranță era faptul că avea să fie un caz extraordinar de dificil, care avea să îi înghită luni de zile din viață, dacă nu chiar ani.

Netulburat de această perspectivă, ardea de nerăbdre să înceapă. Supraveghease scrierea și publicarea comunicatului de presă în care se relata crima. Acum era sigur că avea să conducă investigațiile și să aibă cazul când se va ajunge la proces. Ceruse o

ocazie și i se oferise. Nu o putea lăsa să îi scape. Trebuia să îi dovedească lui Crowder că nu greșise alegându-l pe el. Cassidy trebuia să își dovedească acest lucru și sieși.

Capitolul trei

Clădirea se afla pe North Peters Street, la un bloc distanță de locul unde se îmbina cu Decatur. Era ultimul dintr-un șir de depozite din cărămidă care rezistaseră progresului în acel vechi district industrial din Cartierul Francez. Majoritatea clădirilor, inclusiv fabrica de bere Jax din vecinătate, fuseseră golite și transformate în birturi și magazine moderne.

În urma acestor renovări s-a obținut un amestec j discordant de autentic New Orleans cu un mercantilism de prost gust. Vârșnicii, care doreau să i păstreze atmosfera mistică din *Vieux Carre*, considerau comercializarea o rușine, o desacralizare a unicității districtului. Aceștia și-au expus ideile cu și mai mare dârzenie și sfidare când a apărut *Mătase franțuzească*.

Vechile cărămizi au fost zugrăvite în alb, deși latura clădirii dinspre strada perpendiculară purta amprenta crudă a timpului. Conform stilului arhitectural *creol*, la toate ferestrele erau jaluzele negre lucioase. Grilaje negre care simulau niște balcoane, se adăugaseră la al doilea și la al treilea etaj. Deasupra intrării, suspendată între două lanțuri negre, era o firmă discretă pe care numele firmei era scris cu litere cursive.

Cassidy descoperi în curând că și ușa din față era falsă și că adevărata intrare era o ușă grea din metal de pe partea laterală a clădirii, cea de pe Conți Street. Apăsă pe buton și auzi o sonerie ca de școală. Peste câteva secunde ușa se deschise.

— Ce doriți?

Femeia din fața lui arăta ca un hamal. Pe antebraț avea tatuată o inimă roșie în mijlocul căreia era scris cu litere albastre Ralph. Deasupra buzei de sus transpirația i se prinsese de o vagă mustață. Se potrivea într-o fabrică de lenjerie așa cum se potrivea un jucător de fotbal la un bal. Lui Cassidy îi fu milă de Ralph.

— Mă numesc Cassidy. Sunteți Claire Laurent? Ea scoase un sunet ca un corn de ceață.

— Asta ar vrea să fie o glumă?

— Nu. O caut pe Claire Laurent. Este aici? Ea îi aruncă o privire plină de suspiciune.

— Așteptați o clipă.

Ținând ușa deschisă cu piciorul, luă un telefon prins în perete și apăsă două butoane.

— E un tip aici care vrea s-o vadă pe domnișoara Laurent. Kennedy și nu mai știu cum.

— Cassidy, o corectă el cu un zâmbet politicos. Fără să fie un Schwarzenegger, putea face față într-o încăierare obișnuită, dar nu și-ar fi dorit să se pună cu Remorcherul Annie.

Ea îl privi așteptatid instrucțiuni. Astupând receptorul, scuipea peste umărul lui. În cele din urmă, deveni atentă și îi spuse:

— Domnișoara Laurent dorește să afle în ce problemă.

— Sunt de la procuratură, spuse el scoțând din buzunarul de la piept un portvizit din piele pe care îl deschise pentru a-i arăta, legitimația.

Acest lucru îi mai atrase o privire și o cântărire lentă și neîncrezătoare.

— E de la procuratură, zise ea și după o secundă închise telefonul. Pe aici.

Nu părea deloc încântată de hotărârea șefei de a-l primi. Tălpile ei de cauciuc răsunau pe podeaua de beton ca și cum la fiecare pas ar fi sfărâmat un gândac.

Îl conduse pe lângă șiruri de cutii care erau etichetate și

umplute pentru a fi transportate.

Niște ventilatoare mari, montate pe pereți la nivelul tavanului, suflau cu putere și cu zgomot, dar nu reușeau decât să facă aerul cald și umed să circule. Elicele lor împiedicau pătrunderea razelor de soare, creând astfel un efect de orgă de lumini și o atmosferă ireală.

Cassidy simți o picătură de sudoare lunecându-l pe trup și o iertă pe femeie pentru transpirația de deasupra buzei, își scoase haina de la costum și o ținu azvârlită pe umăr. Apoi își lărgi și nodul-de la cravată. Pe măsură ce înainta, observă că locul era extrem de curat și foarte bine organizat. Lucrătoarele ocupate, care nu păreau afectate de căldură, pălăvrăgeau vesele între ele: Câteva îl priviră curioase, dar nimeni nu o făcea ca Remorcherul. Bănuî că suspiciunea făcea parte din slujba ei, care era evident aceea de a-î ține departe pe nepoftiții așa ca el.

Ajungând la liftul pentru marfă, ea deschise ușile duble și grele și spuse:

— La etajul doi.

— Mulțumesc.

Ușile se închiseră cu zgomot făcându-l prizonierul unui lift mai mare decât baia lui de acasă. În timp ce urca, își suflecă mânecile cămășii până la coate.

Dădu într-un coridor care ținea cât toată lungimea clădirii. Din el mai derivau și alte holuri cu birouri, de unde răzbătea zgomotul unei activități intense. Exact în față îl aștepta un set de uși mari și duble. Instinctiv știu că în spatele lor avea să o găsească pe domnișoara Laurent.

Într-adevăr, ușile se deschiseră lăsând să se vadă o încăpere cu covor și aer condiționat, superb mobilată, unde o secretară zâmbitoare se afla în dosul unui birou din sticlă și lac negru.

— Domnul Cassidy? Întrebă ea cu un glas foarte plăcut.

— Exact.

Nu se așteptase să găsească un birou atât de dichisit deasupra

unui depozit obișnuit. N-ar fi trebuit să își scoată haina și să își lărgască nodul de la cravată, dar nu mai avu timp să îndrepte ceva, căci secretara îl conduse la un alt set de uși duble.

— Domnișoara Laurent vă așteaptă. Intrați.

Îi deschise ușa și apoi se dădu într-o parte. El intră și își primi o altă porție de surprize. Se așteptase la un birou strălucitor pe măsura celui de la intrare, dar dădu într-un spațiu de lucru – spațiu fiind cuvântul cel mai potrivit. Părea să se întindă pe acri întregi, încăperea era la fel de mare cât toată clădirea și înaltă pe jumătate. Un perete numai cu geamuri îi oferea o panoramă a fluviului Mississippi. Erau câteva mese de desen, fiecare dotată cu tot felul de lucruri, trei manechine fără cap, șevalete, o mașină de cusut, valuri de țesături... și o femeie.

Stătea pe un scaun înalt, aplecată deasupra unei mese de desen, cu un creion în mână. Când ușa se închise în spatele lui Cassidy, își ridică privirea și se uită la el printr-o pereche de ochelari pătrați de baga.

— Domnul Cassidy?

— Domnișoara Laurent?

Își scoase ochelarii punându-i pe masă alături de creion și veni spre el cu mâna dreaptă întinsă.

— Da, sunt Claire Laurent.

Nici chipul, nici silueta nu erau așa cum își imaginase el. Pentru o clipă, strângându-i politicos mâna, simți o ușoară ameteală. Cum se așteptase el să arate Claire Laurent? Ca Remorcherul? Ca papușica aceea de secretară? Nu arăta ca niciuna din ele. Părea foarte greu de crezut că ea și portăreasa aparțineau aceleiași specii, cu atât mai puțin aceluiși sex. Pentru că așa cum era îmbrăcată Claire Laurent, într-o pereche de pantaloni largi de culoarea tutunului copt și o bluză de mătase, cu siguranță că nu avea nimic masculin în ea. Și nu era nici nostimă și drăguță ca secretara.

Era înaltă. Subțire. Avea umerii lați cum era moda. Sâni erau

acoperiți, dar foarte vizibili, înveliți în dantelă, bănuie el, căci zări ceva între reverele moi ale bluzei de culoarea fildeșului. Ochii aveau nuanța whiskyului scump, iar dacă whisky-ul ar fi avut glas, ar fi semănat cu al ei, o combinație de satin și fum.

— Ați vrut să îmi vorbiți?

El îi răspunse dându-i drumul la mână: —Da.

— Doriți să beți ceva?

Îi arată o zonă a încăperii unde se afla un divan cu perne moi și o măsuță joasă între două fotolii. Pe unul din fotolii era un coș plin cu ceea ce părea a fi ceva croșetat sau tricotat. Pe măsuță câteva carafe de cristal reflectau lumina soarelui de sfârșit de amiază aruncând curcubee pe pereții albi și podelele din lemn.

— Nu, mulțumesc. Nimic.

— Să vă agăț haina undeva? Spuse ea și se întinse să o ia.

El fu gata să i-o dea, dar apoi se răzgândi.

— Nu, mulțumesc. E foarte bine. Scuzați-mi ținuta, dar jos e foarte mare zăpușeală.

Datorită faptului că nu era cum și-o închipuise el, îi trebuia câteva clipe pentru a-și recăpăta controlul. Lui Cassidy îi plăcea să aibă totdeauna stăpânire de sine și acum voia, într-un fel, să se răzbune pentru că ea i-o furase. Nervos fiind, făcuse acea afirmație cât se poate de inocent, dar intenționase să fie o aluzie răutăcioasă și ea ar fi trebuit să fie o proastă să nu o înțeleagă. Numai că nu era. Nici pe departe. Ochii îi sclipiră, dar hotărî să o ignore.

— Da, uneori poate fi groaznic de cald. Luați loc, vă rog.

— Mulțumesc.

Se așeză pe unul din fotolii punându-și haina pe genunchi. Ea se așeză pe divan cu fața la el. El observă că rujul i se ștersese de parcă și-ar fi ținut buza plină de jos între dinți când se concentra foarte tare. Părul ei avea o nuanță de roșcat și scânteia ca focul în lumina soarelui. Probabil că își trecuse degetele sau creionul prin el pentru că era puțin răvășit.

Imediat află câteva lucruri despre ea. Mai întâi, Claire Laurent

era o femeie care lucra și nu dădea semne de afectare tipic feminină și vanitate. De asemenea, era o femeie care încerca să își ascundă nervozitatea în spatele ospitalității. Numai pulsul care se zbătea la baza gâtului fin o dădea de gol.

Apoi el își mută privirea asupra obiectului prins în jurul gâtului pe o bentiță de mătase neagră. Urmărindu-și privirea, ea spuse:

— Este un dar de la prietena mea, Yasmine.

— Ce este înăuntru?

Micuța fiolă conținea un lichid limpede și deschis la culoare.

— Un elixir al dragostei?

Ochii lui cenușii li întâlniră pe ai ei cu un clic aproape serios. Deodată Cassidy își dori să nu se fi culcat noaptea trecută pe jumătate excitat și-vizita aceea să nu fi fost oficială.

Ea scoase capacul fiolei care avea în capăt o sondă minusculă. O duse la buze și suflă prin ea. O mulțime de balonașe cu irizații ieșiră plutind deasupra și în jurul capului ei.

El începu să râdă, pe de o parte pentru că balonașele îl surprinseseră, pe de altă parte pentru a mai elibera din energia interioară.

— Un nimic care să-mi distragă atenția când lucrul mă doboară, spuse ea. Yasmine îmi dăruiește mereu nimicuri din acestea pentru că susține că mă iau prea în serios.

Zâmbind astupă fiola la loc.

— Așa faceți?

Ea îi întâlnește privirea.

— Ce anume?

— Vă luați prea în serios?

Își dădu seama, după reacția ei, că întrecuse măsura. Zâmbetul ei îngheță pe buze. Tot prietenoasă, dar cu o ușoară nerăbdare în glas, ea îl întrebă:

— De ce ați vrut să mă vedeți, domnule Cassidy? Este cumva în legătură cu acea ultimă verificare pe care am anunțat-o la procuratură?

— Verificare? Nu, mă tem că nu.

— Atunci nu știu.

— În legătură cu reverendul Jackson Wilde.

Rosti numele fără nicio altă introducere. Era ca o mânășă de fier aruncată între ei. Ea nu o ridică și continuă să îl privească întrebător. Se văzu silit să completeze:

— Bănuiesc că ați auzit despre asasinarea lui.

— Bineînțeles. Nu m-ați văzut la televizor?

Îl luă prin surprindere.

— Nu. Când?

— Chiar în ziua când a fost descoperit cadavrul reverendului Wilde. Adică alaltăieri, nu? Reporterii au dat năvală aici să-mi ia o declarație. Probabil că nu a fost chiar atât de dramatică, pentru că nu am apărut la jurnalul de seară.

— Ați fost mulțumită sau dezamăgită că n-ați apărut?

— Dumneavoastră ce credeți? Zâmbetul îi dispăruse. Cassidy încercă o altă cale.

— Ce știți despre crimă?

— Ce să știu? Repetă ea înălțând din umeri. Numai ce am citit în ziare și ce am văzut la televizor. De ce?

— Îl cunoșteți pe reverendul Wilde?

— Vreți să spuneți dacă îl întâlnisem vreodată? Nu.

— Niciodată? — Nu.

— Dar el vă cunoștea.

Ea rămase tăcută, deși nu mai părea la fel de calmă, rece și sigură de sine cum fusese cu câteva clipe în urmă.

— Nu-i așa, domnișoară Laurent? Îndeajuns de bine ca presa să caute să vă afle părerea imediat după moartea lui.

Își umezi buzele cu o limbă drăgălașă și roz care, pe moment, îi distrase atenția.

— Reverendul Wilde mă cunoștea după nume, ca fiind proprietara *Mătăsii franțuzești*. Mă acuza din amvonul său că aș fi fost o adeptă a pornografiei. „Comerciantă de obscenități”, așa îmi

spunea.

— Și dumneavoastră ce părere aveți?

— Ce părere credeți că aveam?

Cedând deodată agitației pe care el o simțise în spatele calmului afișat, ea se ridică și înconjură divanul, așa încât acesta să se afle între ei.

— Pun pariu că nu v-a făcut niciun pic de plăcere.

— Aveți absolută dreptate, domnule Cassidy, nu mi-a făcut. Termenul „obscurități” nu se potrivește nici afacerii de care mă ocup, nici catalogului meu.

— Știați că vă aflați pe lista neagră a lui Wilde?

— Ce vreți să spuneți?

Cassidy scoase atunci o hârtie din buzunarul hainei pe care o mai ținea încă pe genunchi. O desfăcu și i-o întinse, dar ea nu făcu niciun gest pentru a o lua.

— Printre obiectele personale ale lui Wilde, am găsit și această listă scrisă de mână care conține diverse publicații ca *Playboy*, *Hustler*, toate revistele de acest gen și catalogul *Mătase franceză*.

În dimineața aceea, când el și Howard Glenn discutaseră despre dovezile concrete pe care le aveau, Glenn nu prea își arătase interesul pentru listă. Experimentatul detectiv își concentra investigațiile asupra lui Ariei și Joshua Wilde. După el, aceștia erau cei mai probabili suspecți.

Se putea să aibă dreptate, dar Cassidy nu voia să lase nimic la voia întâmplării. Propunerea lui de a arunca o privire la *Mătasea franceză* îi câștigă o ridicare din umeri din partea lui Glenn, care, evident, considera că își pierde timpul.

Cunoscând-o însă pe Claire Laurent, Cassidy nu era deloc de aceeași părere. Nu avea profilul psihologic al unui criminal, dar îl intriga teribil de mult și avusese probleme cu răposatul predicator.

Ea își aruncă o clipă privirea pe hârtie, după care spuse furioasă:

— Nu știu nimic despre această listă. Catalogul meu nu are nimic în comun cu aceste reviste.

— Se pare că Wilde credea altfel.

— Se înșela.

— Domnișoară Laurent, firma dumneavoastră ar fi fost ținta defăimării și hărțuirii până când v-ar fi obligat să renunțați. Potrivit datei de pe listă, Wilde a făcut un jurământ sfânt cu câteva săptămâni înainte să moară, pe care l-a semnat cu sângele lui chiar.

— Evident, era nebun.

— Avea mii de adepți credincioși.

— Și Adolf Hitler avea. Unii oameni sunt ca niște oi cărora trebuie să le spui ce să creadă pentru că nu pot gândi singuri. Dacă li se spune destul de des ceea ce vor ei să audă, atunci urmează pe oricine și cred orice li se bagă pe gât. Sunt indoctrinați. Mi-e milă de ei, dar sunt liberi să aleagă. Eu nu vreau decât să fiu lăsată în pace să-mi văd de treabă. Acesta este singurul conflict pe care l-am avut cu Jackson Wilde. Credea că își poate impune convingerile asupra tuturor. Nu-i plăcea catalogul meu, foarte bine. Dar cine îi dădea dreptul să-l condamne?

— El ar spune că Dumnezeu.

— Dar noi n-avem decât cuvintele lui Wilde, nu? Era mai încordată decât o coardă de chitară gata să plesnească. Pieptul îi palpita, tulburând lichidul din sticlucă de la gât. Cassidy mai învăță ceva în legătură cu Claire Laurent în acele momente de tensiune, în spatele rezervei sale de gheață bătea o inimă plină de pasjune.

Își dădu seama că stătea în picioare, deși nu își amintea când se ridicase.

— Ați avut o adevărată problemă cu televanghelistul, nu-i așa, domnișoară Laurent?

— El era cel cu problema, nu eu.

— Vă declarase dușmanul său și promisese să nu se lase până

nu va câștiga.

— Era propria lui cruciadă la care eu nu participam.

— Sunteți sigură?

— Ce vreți să spuneți?

— Nu se declarase război între dumneavoastră?

— Nu. L-am ignorat.

— Unde ați fost în seara de opt septembrie? Ea își înălță imediat capul.

— Poftim?

— Cred că m-ați auzit foarte bine.

— Opt septembrie a fost seara când Wilde a fost ucis. Trebuie să înțeleg că mă credeți implicată?

— Aceasta ar fi ideea generală.

— Puteți să vă duceți la dracu'.

În timp ce acele puține cuvinte mai electrizau spațiul dintre ei, ușile duble se deschisera în spatele lui Cassidy, care întoarse iute capul așteptându-se aproape să vadă Remorcherul dând năvală pentru a-l scoate de acolo cu forța.

Însă, femeia care intră era prea delicată pentru a rupe chiar și aripile unui fluture.

— Oh, Doamne! Exclamă ea văzându-l pe Cassidy și ducându-și mâna la piept, adăugă: n-am știut că avem un oaspete. Claire, draga mea, ar fi trebuit să-mi spui că avem vizitatori după-amiază. M-aș fi îmbrăcat cu ceva mai potrivit.

Revenindu-și, Claire se duse spre ea și o luă de braț.

— Arăți la fel de bine ca întotdeauna, mama. Vino să ți-l prezint pe oaspetele nostru.

Uitându-se la ele, Cassidy își dorea din tot sufletul să fi fost stăpân pe situație, dar își pierduse controlul când amazoana de jos îl poftise înăuntru și nu și-l mai recăpătase complet. Slaba autoritate pe care reușise să o obțină dispăruse odată cu apariția femeii de la brațul lui Claire.

— Mama, dansul este domnul Cassfdy. A venit aici... cu afaceri.

Domnule "Cassidy, ea este mama mea, Ma. Ry Catherine Laurent.

— Doamnă Laurent, spuse el și ea îi întinse mâna cu delicatețe.

Avu un impuls nebunesc de a se apleca și de a i-o săruta, căci ea parcă asta aștepta, însă îi strânse doar degetele ușor, după care le dădu drumul.

Părul moale și castaniu îi încadra chipul neted și tânăr. Privindu-l, își lăsă capul într-o parte și spuse:

— Sunteți leit tatăl dumneavoastră, domnule Cassidy. Îmi amintesc cum venea la dans în uniforma lui plină cu decorații. Doamne și noi, fetele, ce mai roiam în jurul lui!

Își duse degetele la obraz de parcă ar fi încercat să stăvilească o roșeață.

— Știa că arăta bine și fără rușine ne rupea inimile tuturor. A fost un mare crai până când a cunoscut-o pe mama dumitale în vara aceea, când ea a venit în vizită din Biloxi. Prima dată când a văzut-o purta o rochie din organdi de culoarea caisei și avea o camelie albă prinsă în păr. L-a fermecat imediat. Se potriveau atât de bine! Când dansau stârneau nori de praf.

Uluit, Cassidy se uită la Claire cerându-i ajutor, dar ea zâmbea, de parcă tot ce spunea mama ei era perfect adevărat.

— Stai jos, mama. Vrei puțin vin?

Cassidy simți un iz de parfum de trandafiri când Mary Catherine Laurent se așeză pe fotolul alăturat, trăgându-și cu grijă fusta peste genunchi.

— Din moment ce e aproape ora cinci, cred că aș putea să gust puțin vin. Domnule Cassidy, îmi veți ține companie, nu? Nu-i frumos ca o doamnă să bea singură.

Vin de Xeres? Nu gustase niciodată așa ceva și nici nu îi păsa. L-ar fi prins foarte bine un *Chivas* tare. Dar zâmbetul lui Mary Catherine era prea mult pentru ca până și un procuror cu experiență ca el să reziste. Doamne ferește, să fie nevoit vreodată să o aducă în boxa martorilor. Un singur zâmbet al ei i-ar face pe jurați să creadă că luna este făcută din smântână de Philadelphia

dacă ea ar spune așa ceva.

— Mi-ar face plăcere, se auzi el spunând și îi aruncă un zâmbet lui Claire la care ea nu răspunse.

Expresia ei înghețată contrasta cu culoarea caldă a chipului și mai îmbujorat datorită luminii pe care o dădea soarele sfârșitului de amiază.

— Mai povestește-mi despre academia de marină, domnule Cassidy, spuse Mary Catherine. Am fost atât de mândră pentru părinții dumitale când ai primit numirea.

Cu ajutorul unei burse pentru baschet, Cassidy reușise să urmeze cursurile unui colegiu în micul său orășel din Kentucky, după care a lucrat un an ca să strângă bani pentru universitate. Sigur nu candidase niciodată la o academie militară. Economii strânse în timpul armatei pe care o făcuse după războiul din Vietnam, îl ajutaseră să își plătească școala de drept după liberare.

— A fost exact așa cum am sperat, îi spuse el lui Mary Catherine luând paharul cu vin pe care ea i-l umpluse dintr-una din sclipitoarele carafe de cristal.

— Claire, nu vrei și tu puțin? Întrebă Mary Catherine întinzându-i un pahar fiicei sale.

— Nu, mulțumesc, mama. Mai am încă de lucru. Mary Catherine clătină din cap cu tristețe și îi spuse lui Cassidy:

— Tot timpul lucrează. Mult prea mult pentru o tânără, după părerea mea, dar este foarte talentată.

— Am văzut.

Observase deja desenele înrămate și puse pe pereți.

— Am încercat să o învăț să tricoteze și să croșeteze, spuse femeia arătând spre coșul care acum era la picioarele ei, dar lui Claire Louise nu-i place să facă altceva decât haine. A început cu păpuși de hârtie. Când garderobele din cărți se terminau, desena, colora și tăia altele singură.

Îi zâmbi cu drag fiicei ei.

— Cele pe care le făcea ea erau mult mai frumoase decât cele

din cărți. De la asta a trecut la cusut. Când ai cerut o mașină de cusut ca dar de Crăciun?

— Cred că aveam doisprezece ani, răspunse ea încordat și Cassidy își dădu seama că nu îi făcea plăcere să se discute despre ea în fața lui.

— Doisprezece! Exclamă Mary Catherine. Și din ziua când a primit-o și-a petrecut fiecare clipă liberă cosând și făcând haine după tipare cumpărate sau create de ea însăși. Totdeauna s-a priceput atât de bine la asta.

Roși și își plecă privirea, rușinoasă.

— Sigur, nu prea sunt de acord cu unele lucruri pe care le face acum. Sunt atât de sumare, dar bănuiesc că sunt eu cam demodată. Tinerele din ziua de azi nu mai sunt învățate cu modestia, cum a fost generația mea.

Sorbi puțin vin și apoi îl privi cu interes.

— La spune-mi, domnule Cassidy, unchiul dumitale, Clive, a găsit petrol în Alaska? E o afacere neplăcută și riscantă, petrolul!

Înainte ca el să poată răspunde ceva despre unchiul care nu exista, ușa se deschise din nou în spatele lor. De data aceasta pătrunse și un val de aer, de parcă fusese deschisă brusc din partea cealaltă. Fu atât de uluit de apariția femeii care intră, încât sări în picioare aproape vărsând vinul.

— Slavă Domnului! Exclamă ea zărind-o pe Mary Catherine. M-am speriat că a șters-o iar.

Avea cel puțin un metru optzeci înălțime și niște membre lungi și grațioase ca ale unei gazele. Trupul superb îi era înfășurat într-un kimono alb de prosop care îi venea până la jumătatea pulpelor. Un prosop răsucit ca un turban în jurul capului. Chiar și fără fard, fața ei era captivantă – ochi ca niște agate, distanțați; un nas mic și drept; buze pline; un maxilar pătrat și o bărbie conturată; pomeți înalți și proeminenți, înainta în încăpere mergând cu o aroganță demnă de o regină africană.

— Lartă-mă, Claire. L-am dat drumul lui Harry să plece mai

devreme și eu m-am gândit să fac repede un duș. Când am ieșit, Mary Catherine nu mai era. Toți ceilalți au plecat acasă. Dumnezeu, mi-am zise că de data asta chiar am băgat-o pe mâneacă.

— Totul e în regulă, Yasmine.

— Cine e? Întrebă ea întorcându-se spre Cassidy cu o sinceră curiozitate.

Claire făcu banalele prezentări, iar el strânse o mână la fel de lungă cât a lui, însă mult mai subțire. Chiar și de aproape, pielea ei era fără cusur, aparent fără pori, de culoarea cafelei cu multă frișca. Mai avea picături de apă, semn că nu stătuse nici să se usuce bine. Halatul era, fără îndoială, tot ce avea pe ea, dar nu dădu niciun semn de modestie când îi aruncă un zâmbet amețitor.

— Încântată de cunoștință, domnule Cassidy.

— Asemenea. Vă admiram munca.

— Mulțumesc, spuse ea și se uită la Claire pentru lămuriri, după care își întoarse iar privirea spre Cassidy. Aș putea să știu și eu cine sunteți și de ce ați venit?

— Nu.

Urmă un scurt moment de liniște stânjenitoare, pe care Claire o întrerupse în cele din urmă:

— Yasmine, vrei să o duci pe mama înapoi sus? Poate să-și ia și vinul cu ea. Voi veni la cină imediat ce voi încheia afacerile cu domnul Cassidy.

Yasmine își privi cu nedumerire prietena, dar Claire rămase impasibilă.

— Hai să mergem, Mary Catherine, spuse ea apoi. Claire are afaceri de discutat.

Mary Catherine nu se împotrivi. Se ridică și îi dădu mâna lui Cassidy. De astă dată el își spuse ce naiba și i-o sărută. Ea zâmbi afectat și îl rugă să transmită salutările ei familiei. După aceea, însoțită de miresmele combinate de trandafiri și vin ieși din încăpere la brațul lui Yasmine, care era stupefiată.

De cum se închise ușa în spatele lor, el se întoarse spre Claire.

— Îmi pare rău. Trebuie să fie foarte greu. Tatăl meu a suferit de boala lui Alzheimer câțiva ani înainte să moară.

— Mama nu are boala lui Alzheimer, domnule Cassidy. Numai că uneori confundă prezentul cu trecutul. Câteodată confundă oamenii, îi ia drept persoane pe care le-a cunoscut înainte.

— Înainte de ce?

— Înainte să fie așa cum este, răspunse ea tăios. Este ceea ce unii ar numi țicnită, scrântită, țcănită, o adevărată povară. Sunt convinsă că ați auzit toți acești termeni. Eu-știu că i-am auzit. De nenumărate ori vedeți dumneavoastră, este așa de când mă știu eu. Și, deși apreciez faptul că v-ați purtat frumos cu ea, nu am de gând să discut despre boala ei cu dumneavoastră. De fapt, n-am de gând să discut nimic cu dumneavoastră.

Se ridică dându-i de înțeles că, în ceea ce o privea, considera întrevederea încheiată.

— Nu l-am cunoscut pe Jackson Wilde, domnule Cassidy. Dacă asta ați dorit să aflați venind aici, acum știți. Vă conduc.

Când trecu pe lângă el, o apucă de braț.

— Nu pricepeți, nu? Sau dacă o faceți, sunteți prea deșteaptă ca să arătați.

— Dați-mi drumul.

Materialul din care era confecționată mâneca era atât de moale și șifonabil, încât degetele lui păreau să îl topească până la piele. A Cu încheieturile degetelor atinse plinătatea sânelui. Încet și cu un șocant regret îi dădu drumul.

— Ce ar trebui să „pricep”, domnule Cassidy?

— Că n-am venit aici pentru a sta la taclale și pentru vin.

— Nu?

— Nu. Am venit într-o vizită oficială pentru a vă pune întrebări în legătură cu asasinarea lui Jackson Wilde.

Ea trase adânc aer în piept și se cutremură instinctiv.

— E ridicol.

— Nu și dacă ne gândim cât ați fi pierdut dacă ar fi-apucat să-și pună în aplicare planurile legate de firma dumneavoastră.

— Asta nu s-ar fi întâmplat niciodată.

— Poate că ați vrut să fiți absolut sigură că nu se va întâmpla.

Claire își trecu mâna prin păr liniștindu-se vizibil și descrețindu-și cutele de pe frunte provocate de consternare. Când îl privi din nou, chipul îi era la fel de neted ca al unei păpuși de porțelan.

— Doamnă Cassidy, v-am mai spus, nu l-am cunoscut niciodată pe reverendul Wilde. Niciodată n-am corespondat cu el direct. N-am vorbit nici măcar la telefon, deși am fost contactată de oameni din personalul său pentru a mă provoca să particip la o dezbateră publică alături de el, ceea ce eu am refuzat în mod repetat. N-am avut absolut nimic de-a face cu el. Cu siguranță nu l-am ucis eu.

— V-a pus firma în primejdie.

— Întreținea iluziile unor fanatici, strigă ea pierzându-și puțin calmul. Chiar credeți că ar fi putut răsturna imperiul *Playboy*?

— Dar firma dumneavoastră era mult mai mică.

— Absolut. Și?

— Și aveți sediul aici în New Orleans. Poate că atunci când a ajuns aici, v-ați gândit la ocazia de a-l face să tacă pentru totdeauna.

Satisfăcută, ea își încrucișa brațele.

— Ar fi fost ceva evident, nu? Poate că mă credeți în stare să comit o crimă, domnule Cassidy, dar, vă rog, nu-mi subestimați inteligența.

— Nu, spuse el încet privind țintă în ochii ei ca ambra. Puteți fi sigură că nu voi face asta.

Privirea lui o fixă câteva secunde prea mult, preschimbându-se din acuzatoare în ceva mai aproape de interes. Cassidy începu să se simtă foarte prost. Cu toate acestea, ea fu cea care îi puse capăt.

— Este clar că nu aveți nicio dovadă concretă care să mă lege de această crimă.

— De unde știți?

— Pentru că nu există niciuna. N-am fost acolo, spuse ea ridicându-și bărbia. Ați venit aici pentru că vă agățați și de un fir de pai, căutați cu disperare ceva fiindcă nici biroul dumneavoastră, nici poliția nu au arestat niciun suspect, iar crima s-a petrecut cu mai mult de șaptezeci și două de ore în urmă. Văduva acuză autoritățile locale de trândăvie, incompetență și indiferență. Presa vă atacă, iar adepții lui Wilde cer să se facă dreptate. Pe scurt, domnule Cassidy, aveți nevoie de un țap ispășitor, spuse ea și făcu o pauză pentru a răsufla. Vă înțeleg situația, dar înțelegerea mea nu merge până într-acolo încât să-mi las caracterul insultat și intimitatea violată. Vă rog să plecați.

Cassidy era impresionat de precizia vorbelor ei. Era adevărat că șeful lui, Crowder, era din ce în ce mai nervos din cauza situației complicate creată de asasinarea lui Wilde. Articolele din presă despre investigarea cazului erau din ce în ce mai ironice și mai sarcastice.

Ariei Wilde și cei din jurul răposatului evanghelist îi criticau din ce în ce mai tare pe toți, începând de la onorabilul primar și până la cel din urmă polițist. Văduva vroia să ia trupul lui Wilde să îl îngroape în Tennessee, dar poliția ezita să i-l dea tot în speranța că, în ciuda autopsiei amănunțite efectuate de Elyie Dupuis, ar fi putut descoperi ceva indicii pe care nu le observaseră, întreaga situație, așa cum prevăzuse Crowder, devenise foarte urâtă.

Claire Laurent avea dreptate în toate privințele. Trist era faptul că el nu avea nici cea mai mică dovadă care ar fi putut-o conecta pe ea sau pe oricine altcineva cu crima. Pe de altă parte, de când intrase în încăperea aceea, avusese impresia că ea ascundea ceva. Fusese neobișnuit de politicoasă, dar instinctul îi spunea că prezența lui era nedorită.

Când fusese avocat al apărării, același instinct îi spusese

totdeauna când clientul lui era vinovat în ciuda jurămintelor acestuia de nevinovăție. Un al șaselea simț îl făcea să știe când un martor mințea cu nerușinare. Același instinct îi anunța victoria sau înfrângerea exact înainte să se citească verdictul. Rareori îl înșela instinctul. Se încredea și se baza pe ei.

Știa că era ceva mai mult în legătură cu Claire Laurent decât ce se vedea la suprafață. Ochii ei puteau să fi fost ferestrele sufletului, dar jaluzele erau trase. Numai din când în când se putea zări femeia care trăia în spatele lor. Era mai mult decât o pricepută femeie de afaceri și o fiică devotată, mai mult decât niște valuri de păr sexy, mai mult decât o gură care îl făcea să se bucure că unele legi puteau să nu se aplice. Mai avea ceva ce ținea ascuns cu grijă. De ce?

Cassidy se hotărî să continue până avea să descopere.

— Înainte să plec...

— Da, domnule Cassidy?

— Aș vrea să văd un exemplar din catalogul dumneavoastră.

Capitolul patru

Claire rămase surprinsă.

— De ce?

— Am încercat-să cumpăr unul de la câteva standuri, dar n-am găsit.

— Catalogul nu se vinde la standuri. Este trimis prin poștă numai abonaților.

— Ce conține de l-a deranjat atât de mult pe reverendul Wilde?

— Ar fi trebuit să-l întrebați pe el.

— Păi, din moment ce cu el nu se mai poate, discuta, spuse el sec, aş vrea să văd cu ochii mei.

Crezuse că odată ce presa avea să o lase în pace, grijile ei în legătură cu crima aveau să ia sfârşit. Nici măcar o clipă nu se gândise la o vizită a unui procuror adjunct, deşi se felicita pentru că până atunci se descurcase destul de bine. Dar acum voia cu disperare ca el să plece pentru a-şi putea aduna gândurile. În acelaşi timp, nu voia să pară nici ostilă sau, mai exact, ca şi cum ar fi avut ceva de ascuns. În fond, nu îi ceruse decât catalogul. Atâta timp cât întrebările nu erau prea personale, nu vedea niciun pericol în a-i face pe plac.

— Bineînţeles, domnule Cassidy. Luaţi loc, spuse ea şi îi dădu ultimul număr trimestrial al catalogului *Mătase franţuzească*.

Pentru a evita să îl privească nervoasă, se uită pe fereastră. Cerul era scaldat în culorile strălucitoare ale amurgului, iar fluviul era acum ca arama topită.

— Oficial este ora cocktailului. Doriţi să beţi ceva?

— Trebuie neapărat să fie vin de Xeres? Întrebă el.

— Vin sau ceva mai tare?

— Whisky, dacă aveţi.

— Cu gheaţă, cu apă sau cu sifon?

— Cu gheaţă.

Îi prepară băutura şi îşi puse şi pentru ea un pahar cu vin roşu. Când se întoarse la divan, îl văzu pe Cassidy răsfoind catalogul. La un moment dat, văzu că îl lasă deschis pe genunchi, clipi şi îşi dădu capul pe spate scoţând o exclamaţie de uimire:

— Uau!

Uitându-se la pagina de sus în jos, Claire văzu ce anume îl făcuse să exclame.

— Încercăm să stimulăm fantezia feminină.

Cu ochii aţintiţi la paginile lucioase, el zâmbi.

— Eu cu siguranţă nu sunt femeie, dar deja a început să îmi fie stimulată fantezia. Scuzaţi-mă că fac această observaţie, dar acest

model este practic gol.

— Este îmbrăcat. – Într-un...

— Neglije.

— Care nu lasă niciun pic de loc imaginației.

— Aceasta este afacerea noastră, domnule Cassidy. Vindem articole de lenjerie și de budoar. Dorim ca toate clientele noastre să se simtă răsfățate, frumoase și dorite când poartă articolele produse de noi.

— Hei, eu nu sunt Jackson Wilde. Nu trebuie să vă apărați produsele sau strategia de marketing în fața mea. De fapt, cum aș putea să mă abonez la catalog?

Când o privi zâmbind, ea simți ceva ciudat în interior. Nu i se întâmpla des să flirteze, deoarece majoritatea bărbaților pe care îi cunoștea erau strict parteneri de afaceri. Mai existau flirturi ocazionale în avion sau în lift, dar rareori depășeau stadiul de contact vizual sau de salut. Nu încuraja nimic mai mult. Așa că reacția ei la zâmbetul lui Cassidy era neașteptată și surprinzătoare. Sorbi din paharul cu vin încercând să o ignore.

— De fapt, de catalog se ocupă Yasmine, explică ea. Nu de abonamente, bineînțeles. Pentru acestea folosim un serviciu de tele-marketing. S-ar putea spune că Yasmine îl face. Începe cu un concept și apoi îl schițează.

— Și pozează.

Întoarse revista spre Claire. O pagină întreagă o prezenta pe Yasmine întinsă pe un pat răvășit, făcând reclamă la pijamale de mătase. Bluza descheiată până la buric nu lăsa să se vadă nimic altceva decât puțin din rotunjimea sânilor. Destul de decent. Dar buzele umede și ușor întredeschise și privirea de tigroaică infometată făceau ca fotografia să fie provocatoare.

— Vinde, spuse Claire.

El mai studie fotografia câteva clipe, după care spuse:

— Pot să-mi dau seama și de ce.

— Este și deșteaptă. A început să pozeze pentru a-și putea plăti

cursurile la școala de artă, îi explică ea. A continuat să studieze chiar și după ce s-a lansat în cariera de model. Când ne-am asociat...

— Cum și când s-a întâmplat acest lucru?

— Acum șase ani. Eu aveam o firmă mică, unde confecționam articole de lenjerie deosebite, îndeosebi pentru trusouri. Voiam să mă extind, așa că mi-am luat desenele și m-am dus la New York sperând să găsesc pe cineva care să mi le fabrice și să mi le vândă. N-am avut succes, adăugă ea cu amărăciune amintindu-și de toate acele „nu, mulțumesc” politicoase, dar categorice pe care le primise pe Seventh Avenue.

— Din întâmplare am întâlnit-o pe Yasmine într-unul din saloanele de prezentare, în timpul unei discuții amicale, m-a întrebat ce mă adusesese la New York. Bineînțeles că mi-am spus că a dat, norocul peste mine și m-am simțit măgulită când m-a felicitat pentru modele. Ba chiar a comandat și ea câteva pentru sine. Ne-am înțeles și am luat de câteva ori masa de prânz împreună. E senzațională, fără îndoială, dar mai este și o femeie de afaceri inteligentă care știe că viața unui model e scurtă. Și a înțeles ce voiam să fac.

— Adică?

— Adică să proiectez și să confecționez o linie de lenjerie unică pe care să o vând la un preț pe care și-l poate permite femeia de rând. În fiecare anotimp scoatem noi modele care sperăm să aprindă imaginația clientelor. Oferim produse deosebite și interesante, dar care pot fi cumpărate. Se pot cumpăra sutiene, chiloți și furouri de la „Penney's”. *Mătase francească* vinde însă articole fanteziste. Am făcut din lenjeria sexy ceva respectabil.

— Jackson Wilde nu o considera deloc respectabilă.

— Nici eu nu-l respectam pe el. Cassidy îi dădu de înțeles că pricepuse.

— Să revenim la Yasmine. Când ați inclus-o în afacere?

— La o săptămână după prima noastră întâlnire.

— Atât de repede?

— Știam că o să fie bine. Căuta ceva nou unde să își poată pune în aplicare talentele artistice. Aveam nevoie de experiența ei profesională, în schimbul unei părți din afacere, mi-a făcut cunoștință cu diverse persoane care ne puteau susține. După ce a apărut primul catalog, nici nu mai pridideam cu comenzile. După cel de-al treilea an, ne-am achitat toate datoriile și afacerea continuă să prospere.

— O adevărată poveste a unei reușite.

— Mulțumesc.

Cassidy mai dădu o pagină.

— Hmm. Folosiți și bărbați.

— Aceasta este o idee recentă. Yasmine mi-a sugerat-o, mie mi-a plăcut și am proiectat câteva articole intime și pentru bărbați.

— Sunt gata să pun pariu că Jackson Wilde avea ceva de obiectat îndeosebi față de acest aspect.

Fotografia arăta o femeie aplecată deasupra unui tânăr frumos tolănit într-un fotoliu de piele. Ea se sprijinea în mâini de brațele fotoliului, iar capotul din satin îi cădea în lături desfăcut.

— Mai există vreo îndoială unde este mâna lui stângă?

— Credeți că este erotic, domnule Cassidy?

— Bineînțeles, spuse el cu vocea îngroșată. Dumneavoastră nu?

Își ridică privirea spre ea și Claire avu impresia că niște dinți ascuțiți dar jucăuși o mușcau de stomac. Se uită la fotografie.

— Pe mine mă stimulează într-un fel. Prețul capotului este de o sută douăzeci și cinci de dolari. Asta e important aici. Articolele sunt confecționate în Hong Kong. Ne costă o parte din, prețul de vânzare. Chiar dacă stăm să ne gândim cât costă fabricarea, ambalarea și transportul, profitul nostru este tot uluitor. Când mă uit la fotografia aceasta sper ca fiecare femeie care o vede să simtă dorința de a face o comandă.

— În speranța de a atrage vreun individ zbârcit și cu ochi albaștri.

Claire începu să râdă.

— Domnule Cassidy, dar sunteți un permanent nemulțumit.

Râsul ei îl făcu să se încrunte și mai mult.

— Chiar așa? Mie nu-mi place să cred asta.

— Dar v-ar plăcea ca tânărul să nu apară în fotografie.

— Este într-adevăr la înălțime.

— Acum înțelegeți ce simte o femeie când iubitul ei se uită la cine știe ce frumusețe, încercăm să ne facem abonatele să simtă că ar putea fi la fel de frumoase. Mesajul nostru este că orice femeie poate fi frumoasă și atrăgătoare. „*Purtați asta ca să fiți adorată*”. Poate că singurul ei gând este să-și facă bărbatul să nu se mai uite la „*Monday Night Football*”.

După ce îi ascultă explicația, el își îndreptă din nou atenția asupra catalogului. Claire îi urmări în liniște ochii cenușii cum parcurgeau paginile. Din când în când el ducea paharul la gură. Avea buze subțiri și masculine, cea de jos puțin mai plină și o gropiță în obrazul stâng.

Dintr-un punct de vedere cât se poate de obiectiv, era un bărbat care arăta bine perciunii grizonati erau atrăgători, iar părul castaniu îi atingea partea de sus a urechilor într-un mod fermecător. Puțini bărbați erau mai înalți decât Yasmine, dar când Cassidy dăduse mâna cu aceasta, Claire observase că o depășea cu câțiva centimetri. Era bine clădit, iar brațul pe care și-l ținea sprijinit pe genunchi părea puternic și se simțea forță în mâna străbătută intens de vene.

După ce se uită la fiecare pagină, închise catalogul.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere. Credeți că Jackson Wilde avea dreptate? Credeți că e, într-adevăr, o porcărie?

— Neoficial, bineînțeles că nu. Este senzual, erotic, dar nu porno. Oficial, însă, trebuie să fiu imparțial.

Îi făcu plăcere să afle că nu era gata să arunce cu pietre în ea își puse paharul de vin pe masă și se ridică.

— Luați-l cu dumneavoastră. Poate vă decideți să comandați ceva.

Se ridică și el luând catalogul.

— Mă îndoiesc. Eu mă limitez la genul de chilot *Fruit of the Loom* din bumbac alb.

— Poate v-ar plăcea ceva de mătase pentru odihnă.

— Poate. Aveți armă?

Întrebarea o ului venind imediat după acea afirmație.

— Nu, domnule Cassidy, nu am.

— Nici nu aveți acces la una?

— Nu.

— Revin la întrebarea: unde vă aflați în seara când Jackson Wilde a fost ucis?

Se abținu să nu îi răspundă furios, ba o făcu chiar cu mult calm:

— Nu-mi amintesc să fi ieșit. Cred că am petrecut o seară liniștită acasă.

— Poate confirma cineva acest lucru?

— Este nevoie de confirmare? Credeți că mint?

Îi susținu privirea, deși dură cam mult și o făcu să se neliniștească.

— Mulțumesc pentru tratație, spuse el în cele din urmă și își azvârli haina din nou pe umăr ținând-o cu degetul arătător.

— Cu plăcere.

Peretele numai din geamuri îi atrase privirea. Soarele apusese. Din acea parte a clădirii, fluviul se putea vedea foarte bine. Luminile de pe mal și de pe podea sclipeau în amurgul care varia de la purpuriu aprins la auriu strălucitor.

— O priveliște superbă.

— Mulțumesc.

Își asigurase acea priveliște cumpărând porțiunea dintre clădirea ei și mal, transformând-o în loc de parcare. Aducea profit și îi oferea siguranța că nu avea să îi strice peisajul cu vreun hotel

înalt sau cu vreun centru comercial. Valoarea terenului crescuse de mii de ori de când îl cumpăraseră ea, dar nu ar fi renunțat la el pentru nimic în lume.

— Vă conduc eu.

Îeși înaintea lui, trecu de luxosul birou de primire și urcară în lift. Odată ce începu coborârea, el o întrebă:

— La etajul al treilea ce este?

— Apartamentul meu.

— Nu sunt mulți cei care păstrează acest straniu obicei de a locui deasupra propriei firme.

— În Vieux Carre sunt.

— Vorbiți ca un adevărat cunoscător.

— M-am născut aici și n-am locuit niciodată în altă parte. Și la colegiu tot aici am fost, mergând în fiecare zi cu tramvaiul până la Tulane.

— Ați avut o copilărie fericită?

— Foarte.

— Fără evenimente majore sau crize?

— Fără.

— Nici chiar în legătură cu mama dumneavoastră? Claire ridică din umeri.

— Pentru că nu am cunoscut-o altfel, m-am adaptat bolii ei așa cum ar face orice copil cu un părinte handicapat.

— Și tatăl dumneavoastră?

— A murit când eram foarte mică. Mama nu s-a recăsătorit niciodată. Am locuit cu mătușa ei, Laurel. După ce a murit ea, ne-am mutat aici.

— Hmm. Mama locuiește cu dumneavoastră?

— Exact.

— Nimeni altcineva?

— Yasmine, când se află în oraș.

— Harry cine este?

— Domnișoara Harriett York, menajera noastră și infirmiera

mamei. Nu rămâne aici peste noapte decât când plec eu din oraș.

— Cât de des se întâmplă acest lucru?

— De două ori pe an mă duc în Europa și în Orient pentru a cumpăra materiale. Mai sunt obligată să mai fac câteva drumuri și la New York.

— Cât de des vine Yasmine la New Orleans?

— Depinde.

— De ce anume?

— De mai multe lucruri.

— Ca de exemplu?

— Ca de exemplu, când lucrăm la următorul catalog.

Nu era nevoie să-l informeze că drumurile lui Yasmine la New Orleans deveniseră în ultima vreme și mai dese și nici de ce. Ar fi fost o prostie să îi ofere singură informații. De mic copil, Claire învățase să nu se încreadă în autorități. Puteau întoarce o informație împotriva ta ori de câte ori îi venea bine birocrăției. Și chiar dacă avea mâini de bărbat și gropiță în obraz, domnul Cassidy nu era altceva decât un birocrat.

— Mai vreți să știți și altceva, domnule Cassidy?

— O mulțime. Ce face Yasmine acum la New Orleans?

Claire oftă resemnată.

— Ne consultăm pentru următorul catalog. A dezvoltat ideea și a ales deja și locul pentru fotografii. Hotărâm împreună ce articole să prezentăm și ce modele să folosim.

— Și restul timpului? Când nu se află în New Orleans.

— Stă la New York.

— Pozează?

— Până anul trecut a avut un contract exclusiv cu o firmă de cosmetice, dar s-a săturat și acum pozează numai pentru catalogul *Mătase franțuzească*, între responsabilitățile ei de aici și dirijarea investițiilor ei personale, este foarte ocupată.

Claire răsufală ușurată când ajunseră la parter. Distanța aceea nu i se păruse niciodată atât de lungă și liftul atât de mic și

neîncăpător. Privirea lui pătrunzătoare o făcea să își dorească o manta în care să se înfășoare.

El deschise ușile grele, iar ea murmură un „mulțumesc” grăbit, pășind în depozitul cavernos. Era tăcut, pustiu și întunecat acum. Ventilatoarele de la ferestre nu se mai mișcau. Depozitul fusese ca o cameră de ardere, strângând toată după-amiaza căldura aceea îngrozitoare, încât acum aerul părea să fi căpătat caracteristici de țesătură. Nu numai că se. Lipea de piele, dar se și infiltra în ea și sufoca plămâni.

Numai luminile de siguranță erau aprinse și formau cercuri de lumină pe podeaua netedă și curată din beton. Claire nu se opri în acele insule circulare de lumină, căci îi aminteau de filmele cu închisori și de reflectoarele sinistre care îi căutau pe nefericiții evadați.

Descuie ușa principală și o ținu deschisă pentru nedoritul vizitator.

— La revedere, domnule Cassidy.

— Abia așteptați să scăpați de mine, nu-i așa, domnișoară Laurent?

Lui Claire îi venea să se ia ia palme pentru că fusese atât de transparentă. Căută, o explicație cât mai logică.

— Mama este în tratament și trebuie să mănânce la anumite ore. N-aș vrea să-se amâne cina din cauza mea.

— Foarte bună.

— Ce anume?

— Scuza. Aș fi un ticălos dacă aș pune-o la îndoială, nu?

— Este purul adevăr.

Zâmbetul lui arăta că știa că mințea, dar că voia să treacă peste acest lucru.

— Încă o întrebare și plec. Promit.

— Ei bine?

— Ați avut vreodată probleme cu poliția? — Nu!

— Ați fost arestată vreodată?

— Ați spus numai o întrebare, domnule Cassidy. Sunt două.

— Refuzați să răspundeți?

Lua-l-ar naiba. Nu putea suporta să lase pe cineva cu autoritate să fie stăpân pe situație, dar un refuz nu ar fi făcut altceva decât să complice lucrurile.

— Nu am fost niciodată arestată, dar mă deranjează faptul că m-ați întrebat.

— Am înțeles, spuse el fără să regrete însă. Noapte bună, domnișoară Laurent. Ne vom revedea curând.

Era bucuroasă că stătea în umbră pentru că așa nu îi putea vedea expresia alarmată.

— V-am spus deja tot ce știu.

Îi aruncă iar o privire pătruzătoare.

— Nu cred, spuse el atunci și o salută ironic, ducând la frunte catalogul rulat ca un tub. Vă mulțumesc încă o dată pentru tratație. Aveți un whisky foarte bun.

Claire îi trânti ușa în nas și o încuie repede rezemându-se apoi de metalul rece. Sufla de parcă ar fi alergat mile întregi, iar inima îi bătea atât de tare, încât o durea. Pielea îi era acoperită de o sudoare pe care o atribui zăpușelii... deși știa ea mai bine.

Capitolul cinci

Își plimbă limba peste și în jurul sfârcurilor tari. Aceste mângâieri îi smulgeau sunete cu origini păgâne.

— Mă omori, dragul meu, murmură ea. Dumnezeuule, nu te opri. Nu te opri.

Îi prinse lobul urechii cu dinții ei puternici și albi și mușcă.

El gemu de durere, dar răspunsul neîmblânzit al trupului ei îl excita din ce în ce mai mult. Degetele lui îi lăsară urme vizibile pe fese când q trase cu putere spre șoldurile lui penetrând-o adânc. Îi acoperi cu gura un săârc sugându-l cu poftă.

Ea țipă și îi înfipse mâinile în păr, împingându-se în el sălbatic,

în culmea excitații. Câteva secunde mai târziu, termină și el cu zvâcniri lungi, extaziate, gâfâind epuizat.

Pielea lui Yasmine era lucioasă de transpirație. Sclipea ca o statuie din bronz lustruită reflectând lumina veiozei de pe noptieră, numai că niciuna nu avea forme atât de perfecte ca ea.

Se ridică peste trupul moale și extenuat al congressmanului Alister Petrie și îi privi cu adorație chipul îmbujorat.

— N-a fost rău, scumpule, îi șopti ea sărutându-l cu afecțiune. Mi-ai descoperit punctul slab.

El chicoti cu ochii închiși.

— Dă-te la o parte de pe mine, nesătulo și pune-mi ceva de băut.

Yasmine se dădu jos din pat cu grație și se duse la măsuța pe care pusese mai devreme o sticlă cu marca lui preferată de whisky, un vas cu cuburi de gheață și două pahare. Articole de îmbrăcăminte erau împrăștiate peste tot pe mobilă și pe covor. Nu mai avea decât o pereche de cercei mari de aur care îi atingeau umerii netezi de câte ori mișca din cap.

Jocul lor de iubire începuse chiar din clipa când intraseră în apartamentul de hotel, în timpul unui sărut prelungit ea îi dusesese mâna sub fustă apăsând-o între coapsele desfăcute.

— Știi ce să faci, scumpule, înnebunește-mă!

— Vrei să spui așa? Întrebă el și cu degetele îi separă carnea umedă alunecând înăuntru. Ce noroc că clientele tale poartă articolele pe care le vinzi, îi șopti el mângâind-o. Ce s-ar întâmpla dacă toată lumea ar umbla fără lenjerie?

— S-ar simți mult mai bine.

Se dezbrăcară nerăbdători fără să afecteze cumva voluptatea sărutului sau excitarea manuală. Goi, se prăbușiră pe pat într-un amestec de membre cafenii și albe.

Acum, Yasmine îi prepara băutura privindu-l în oglindă. Totdeauna îl iubea mult mai mult imediat după ce făceau dragoste, când părul lui de culoarea nisipului era neobișnuit de răvășit, iar

buzele erau moi și relaxate. Aveau aproape aceeași înălțime, dar el avea mai multă forță fizică decât arăta trupul lui slab. Sudoarea de pe pieptul neted îi aminti cât de viguros făcea dragoste și simți iar un fior între coapse.

El își propti pernele în spate și se rezemă de ele. Venind lângă pat cu paharul, amestecă în el cu degetul arătător și apoi i-l trecu peste buze.

— Cum e?

El îi supse degetul.

— Te gust pe tine, spuse el cu un glas răgușit. Și pe mine. Delicios. Perfect.

Zâmbind de plăcere, Yasmine îi dădu paharul și se ghemui lângă el. O sărută pe frunte.

— Tu faci totul perfect, Yasmine. Și tu ești perfectă.

— Nu glumești? Îl întrebă ea și strângându-se mai aproape își lipi gura de sfârcul lui stârnindu-l cu limba.

— Nu glumesc, gemu el.

— Ți-aș putea fi chiar și o soție perfectă.

Reacția lui fu bruscă și negativă. Se încorda și nu de dorință.

— Nu strica momentele pe care le petrecem împreună, Yasmine, spuse el încet. Sunt atât de rare și atât de prețioase pentru mine. Nu le strica aducând vorba de ceva care ne întristează pe amândoi. Ea se rostogoli pe spate și privi tavanul.

— Pe mine nu mă întristează gândul de a deveni doamna Alister Petrie.

— Nu asta am vrut să spun. Știi foarte bine la ce m-am referit.

— Tot timpul mă gândesc la asta. Este ceea ce îmi doresc cel mai mult, spuse ea cu pasiune și cu lacrimi în ochi, care sclipeau în lumina slabă.

— Și eu la fel, draga mea.

Își puse paharul pe noptieră și se întoarse pe o parte pentru a o privi.

— Ești atât de frumoasă.

Mâna îi alunecă peste sânul ei. Sfârcurile erau doar puțin mai întunecate decât pielea și răspundeau foarte repede. Se aplecă și sărută unul, făcându-l să se ridice, trăgând de el ușor cu buzele.

— Oare sunt o nebună că te iubesc?

— Eu sunt nebunul.

— Ai de gând să o părăsești vreodată?

— Curând, Yasmine, curând. Trebuie să ai încredere în mine și să mă lași să aleg momentul potrivit. Este o situație foarte complicată. Va fi nevoie de foarte multă delicatețe pentru a o rezolva fără să fie rănit cineva; mă refer la tine.

Se cunoscuseră cu un an în urmă la Washington, D.C., la o recepție oferită de ambasada unei țări africane. Yasmine fusese invitată, deoarece se știa că era originară din acea țară. Povestea fusese scornită de un necunoscut, dar agentului ei îi plăcuse și o întreținuse pentru motive de publicitate. Era cu siguranță mult mai interesantă și mai intrigantă decât adevărul – că familia ei trăia în Harlem de patru generații.

Strălucind într-o rochie din lame auriu, fusese prezentată frumosului și tânărului congressman de către un coleg al acestuia. Timp de câteva clipe, Alister nu fusese în stare să scoată niciun cuvânt, dar râsul și ușoarele ei tachinări îl făcuseră să se simtă mai bine. Au ignorat pe toată lumea și, în cele din urmă, au plecat cu o limuzină pregătită pentru ea încheind seara în patul unui motel de la periferie.

Abia dimineață îi spusese că avea o soție și copii acasă în New Orleans. Pasiunea pe care Jasmine o arătase în pat nu îl pregătise și pentru pasiunea cu care își dezlănțuie furia. Se năpustise asupra lui, făcându-l în toate felurile și amenințându-l cu farmece care aveau să îi distrugă bărbăția.

— Le f... și le uiți, așa-i, congressmanule? Ei bine, scumpule, acum n-ai de-a face cu încă o găsculiță proastă. Eu sunt Yasmine. Nimeni nu se culcă cu mine ca apoi să-mi dea cu piciorul.

Când reuși să o calmeze, îi explică trista situație în care se afla.

— Familia mea și cea a soției mele întrețineau relații de prietenie. Belle și cu mine am crescut împreună.

— Mare scofală.

— Te rog, Yasmine. Ascultă-mă până la capăt. Nu înțelegi cum este societatea noastră acolo.

— Ba înțeleg destul. Am citit și eu romane istorice. Știu că bărbații albi bogați se căsătoresc cu femei albe bogate, dar își satisfac plăcerile în pat cu amante de culoare.

Rostindu-i numele gemând, el se trântise pe marginea patului și își înfipsese toate degetele în păr cuprins de disperare.

— Îți jur... Oh, Doamne, n-ai să mă crezi niciodată, spuse el privind-o implorator. N-am iubit-o niciodată pe Belle. Dar, când au murit ai mei, familia ei m-a luat sub protecție și am făcut tot ce se aștepta de la mine, ceea ce trebuia. Am fost un soț bun și am încercat s-o iubesc. Numai Dumnezeu știe cât am încercat. Ai tot dreptul să fii furioasă pe mine, Yasmine, spuse el. Ar fi trebuit să-ți spun că sunt însurat înainte să plecăm de la petrecere împreună, ba nu, chiar după ce te-am cunoscut ar fi trebuit să dispar, pentru că știam că, ei bine... mă amețeau.

Era un om chinuit, care se zbătea între dorință și onoare.

— Dar atracția a fost mult prea puternică. Eram ca trăsnet. Pur și simplu trebuia să fiu cu tine, mai spuse el și plecându-și capul privi țintă covorul de sub picioare. Acum când știi totul despre familia mea, ai tot dreptul să mă disprețuiești.

Își ridică privirea torturată.

— Dar nu voi uita niciodată această noapte petrecută împreună. A fost experiența cea mai încărcată de erotism și cea mai satisfăcătoare sexual din viața mea. Lartă-mă, dar refuz să-mi cer scuze pentru ea, adăugă el și înghiți în sec, vizibil tulburat. Am treizeci și patru de ani, dar până aseară n-am știut ce înseamnă să fii îndrăgostit.

Inima lui Yasmine se topi. Lăsându-se în genunchi, îl îmbrățișa. Plânsură și râseră și făcură dragoste din nou. Din dimineața aceea

se întâlniseră ori de câte ori le permitea programul, furând câteva ore încântătoare fie la Washington, fie la New York, fie la New Orleans. Yasmine nu se simțea vinovată pentru legătura ei cu un bărbat căsătorit. Pentru ea, adulterul nu era decât un simplu cuvânt. Ceea ce împărțea ea cu Alister era corect. Căsnicia lui nu era corectă. Acum șopti tânjind:

— Mi-e atât de dor de tine, dragul meu. Aș vrea să fiu cu tine tot timpul. Abia aștept să vină ziua când nu va mai trebui să ne ascundem.

— Și eu am început să nu mai am răbdare, dar avansez.

— Cum?

— L-am sugerat lui Belle – cu foarte multă subtilitate, înțelegi – că poate nu și-a găsit împlinirea. Că, probabil, ne-am căsătorit înainte de a avea șansa să se cunoască pe sine. Chestii din astea.

— Și merge?

— Am observat o anumită răceală.

Ea își simți inima oprindu-i-se în loc și un zâmbet de speranță îi licări pe chipul grav.

— Și nici nu mai... știi, nu prea mai dormim împreună. Au trecut luni de zile, spuse el și o trase mai aproape șoptindu-i cu pasiune în păr: slavă Domnului. De fiecare dată când sunt cu ea mă gândesc numai la tine. Cum te simt, cum miroși și ce gust ai. Și cât mă înnebunește dorința de tine.

Gurile li se întâlniră contopindu-se. Buzele lui Yasmine trecură apoi peste pieptul și abdomenul lui și îi cuprinseseră penisul, după care se folosi de agilitatea limbii pentru a-l întări. Ridicându-se, își frecă sfârcurile de capătul sclipitor, țintuindu-l cu nerușinata ei sexualitate. Fața lui se făcu roșie și strânse cu putere cearceaful. Când, în sfârșit, o penetra, erau amândoi înnebuniți de dorință. Ajunseră la orgasm într-o grabă febrilă.

Alister intră la duș în timp ce ea lenevea în patul răvășit, îi plăcea să stea cât mai mult posibil în așternutul care mai emana mirosul sudorii și sexului lor, în cele din urmă, se sili să se ridice

și începu să se îmbrace, înaintea sosirii lui își scosese bikini și îi băgase în geanta mare de piele pe care o purta pe umăr. Acum când căută să îi scoată, mâna ei dădu de ceva familiar. Revolverul.

Alister ieși din baie.

— Hei! Făcu el lăsând să cadă prosopul cu care se ștergea și ridicând mâinile în semn de predare. N-am fost satisfăcător?

Râzând, Yasmine ținti spre locul de îmbinare a pulpelor.

— Bang bang!

Râse și el și își adună lucrurile începând să se îmbrace.

— Ce naiba faci cu ăla?

— Nu știu, spuse ea și el îi aruncă o privire nedumerită. Adică, am crezut că l-am pierdut.

— Aș vrea să fi fost așa. N-ar trebui să porți așa ceva după tine.

— Acolo unde am crescut eu, o chestie din asta îți asigură supraviețuirea, spuse ea răsucind revolverul în palmă. Am crezut că l-am pus în cine știe ce bagaj în timpul 'vreuneia din călătoriile mele între New Orleans și New York. Mi-am imaginat că o să-l găsesc mai devreme sau mai târziu, dar n-am știut că e în geanta asta când am plecat astă-seară, adăugă ea și ridicând din umeri aruncă revolverul la loc în geantă. Mă bucur că domnul Cassidy n-a avut mandat de percheziție.

— Cassidy? Procurorul adjunct? Yasmine își puse rochia.

— Ah, n-am apucat să-ți spun mai devreme. A venit azi după-amiază să o vadă pe Claire.

— Pentru ce?

— N-ai să crezi. Pentru reverendul Jackson Wilde. Îndreptându-și manșetele, Alister se privi în oglindă.

— Ce-i cu el?

— Voia să știe ce-a făcut Claire în seara când a fost omorât Wilde.

Alister se întoarse.

— Colac peste" pupăză.

Yasmine râse încheindu-și centura lată.

— Exact asta a fost și reacția lui Claire. Evanghelistul ăla nebun a fost o adevărată pacoste toată viața și acum ne supără și din mormânt.

— Dar ce legătură are? Alta decât cea evidentă.

— Wilde avea o „listă neagră”, după cum a spus Cassidy. O listă cu revistele pe care voia să le desființeze. Catalogul *Mătase franțuzească* era printre ele. Știai ceva despre asta?

— De unde să știu?

— Păi, tu și Wilde erați atât de buni prieteni. – Îl tachina ea.

— Am participat la câteva recepții prin care se saiuta venirea lui în oraș, fiindcă Belle considera că este bine pentru cariera mea politică. Dar, personal, eu cred că era un rahat.

— Amin. Mă întreb cine o fi avut plăcerea de a-i închide gura pentru vecie, spuse ea cu un zâmbet răutăcios. Poliția trebuie să umble cu limba scoasă după probe. Oricare de pe lista aceea ar fi avut motiv s-o facă, dar, din moment ce *Mătasea franțuzească* își are sediul aici în New Orleans, Cassidy s-o fi gândit că poate... Ai înțeles tu. Oricum, continuă ea punându-și brățările, n-ar fi fost prea bine pentru mine să mă găsească purtând o armă asupra mea, nu? Mai ales dacă procuratura ar afla că în seara aceea am fost în New Orleans cu tine și nu la New York cum crede toată lumea. Dacă ar fi nevoie, ai confirma-unde am fost?

— Nici măcar să nu glumești cu așa ceva, Yasmine, îi spuse el prinzând-o de umeri. Știu de ce reputație se bucură Cassidy: e ambițios, viclean și merge direct la țintă: Probabil că vrea să facă o legătură între *Mătasea franțuzească* și asasinarea lui Wilde și oricât de aiurea ni s-ar părea, poți fi sigură că e foarte serios.

— Ei bine, eu nu-mi fac probleme. N-a găsit nimic contra lui Claire. Nu poate face un caz în jurul faptului că i-a găsit catalogul pe o listă stupidă.

— Sigur că nu.

— Atunci de ce să ne facem griji?

— Pentru că nu vreau să-ți dea târcoale.

— Dar nu m-a întrebat nimic pe mine.

— Asta nu înseamnă că nu o s-o facă. Și dacă o s-o facă. – N-o să mă poți folosi ca alibi. Ascultă, Yasmine, spuse el agitat, până când nu voi rezolva situația căsniciei mele, când și cum voi crede de cuviință, este absolut necesar ca nimeni să nu știe de noi.

— Știi asta, spuse ea abătută.

— Nu trebuie să spui nimănui – dar absolut nimănui – că ne vedem.

Era bucuroasă că el începuse acea discuție, pentru că voia să îi vorbească mai demult.

— Aș vrea să-i spun lui Claire despre noi, Alister. Nu-mi place că trebuie s-o mint și să joc atâta teatru punând-o să vină să mă ia de la aeroport când eu sunt în oraș deja de douăsprezece ore. Nu pot să am încredere în ea? Nu va spune nimănui.

El scutură cu încăpățănare din cap, chiar înainte ca ea să își termine rugămintea.

— Nu, Yasmine. Nu ai voie să spui nimănui. Promiți?

Furioasă, ea îi îndepărtă mâinile de pe umeri. Ochii îi străluceau periculos.

— Ți-e atât de teamă să nu afle Belle?

— Da, pentru că dacă ar afla care este adevăratul motiv pentru care vreau să divorțez, ar face orice să mă poată împiedica și când își va da seama că sunt hotărât și că acest lucru este inevitabil, va prelungi totul la infinit.

Oftă și o îmbrățișa.

— Înțelegi? De ce să-i oferim muniție cu care să ne facă și mai mult rău decât ne facem singuri? Mă gândesc la tine. Nu vreau să te târăsc într-un scandal oribil. Nimeni n-ar pricepe ce este între noi. Lumea și-ar imagina ce este mai rău.

Ea îi spuse atunci luându-i fața în mâini:

— Te iubesc, Alister, dar te-aș omori dacă aș afla că m-ai mințit.

El își răsuci fața în palma ei și i-o sărută.

— Vreau să fiu cu tine mai mult decât orice pe lume. Vreau să fiu căsătorit cu tine, să avem copii, tot.

Se sărutară până când tandrețea se transformă în pasiune.

— Nu putem, Yasmine, spuse el îndepărtându-i mâna de pe fermoar. Am întârziat deja.

— N-ai întârziat chiar așa de mult, dragul meu, șopti ea seducător desfăcându-i fermoarul.

Trebuia, totuși, să plece. Nu avea rost să se supere, să plângă, să amenințe sau să îl ademenească. Atunci când venea clipa să plece, pleca. Era foarte simplu. Ei nu îi făcea plăcere, dar învățase să accepte, își luă rămas bun cât mai puțin dureros posibil:

— Când te mai văd?

— Săptămâna asta am câteva întâlniri cu comitetul de realegere, spuse el uitându-se prin cameră să nu fi uitat ceva. Luna noiembrie va veni fără să ne dăm seama. Pe urmă, la sfârșitul săptămânii va fi o reuniune de familie în *Baton Rouge*. Va fi îngrozitor, dar trebuie să merg.

— Vor veni și Belle cu copiii?

— Bineînțeles, spuse el și îi atinse ușor bărbia sărutând-o încă o dată. Ce zici de duminică seară? Aici. O să găsesc eu o scuză. Vor fi obosiți după week-end, așa că s-ar putea să-mi fie ușor să dispar vreo oră.

— Duminică seară, spuse ea încercând să pară veselă, doar erau cinci zile până atunci.

— Dacă se ivește vreo problemă, te sun.

Ea avea un telefon personal în dormitorul pe care îl ocupa în apartamentul lui Claire; nu răspundea nimeni dacă ea nu era acolo.

El era aproape afară când se întoarse.

— Ai nevoie de bani, Yasmine? Zâmbetul ei melancolic dispăru.

— Pentru serviciile prestate? Explodă ea. Cam cât crezi că ar valora o figură?

— Eu vreau să te ajut doar.

— N-ar fi trebuit să-ți spun niciodată că sunt în criză de bani.

Într-un moment de slăbiciune, cu câteva luni în urmă, îi spusese că ajunsese să cheltuie mai mult decât câștiga. Cu fiecare lună mai mult. Unii din creditorii ei trecuseră la amenințări.

— E ceva mai serios decât o obișnuită criză de bani, Yasmine, îi spuse Mister cu chibzuință. Sunt luni întregi de când durează situația asta.

Când îi expirase contractul cu firma de cosmetice, compania hotărâse să nu i-l mai reînnoiască lui Yasmine, în favoarea unei „noi imagini”, o tânără blondă, plină de viață. Yasmine se prefăcuse neafectată de hotărârea lor, dar fusese o lovitură pentru ea. Știuse dintotdeauna că durata activității unui model era scurtă, dar când expirase și acel ultim contract, realitatea amară a faptului că era o fostă, o deprimase teribil. Dar, cel puțin, nu depindea numai de contractul acela pentru a-și câștiga existența.

Nici nu își dăduse seama cât de profitabil era. Nu își redusese cheltuielile pentru a compensa pierderea.

Pe lângă toate acestea, unele din investițiile ei nu dăduseră rezultatele scontate. Deși părea incredibil, Yasmine rămăsese fără bani.

— Situația este doar temporară, Alister, spuse ea cu asprime. Contabilul meu și cu mine încercăm să găsim o soluție. Și deja lucrurile par să se schimbe, în orice caz, să știi că n-aș primi bani de la tine. M-aș simți ca o prostituată. Nu te mai oferi din nou.

— Și Claire? Ar fi foarte bucuroasă să te ajute.

— Nu-i nici problema ei, așa cum nu e nici a ta, Este a mea și o să găsec eu o rezolvare.

Simți că el voia să mai spună ceva și se bucură că nu o făcu. În schimb, se întoarse și îi spuse bătând-o ușor peste șezut:

— Dură și sexy. Nu-i de mirare că te iubesc atât de mult.

O sărută iute și îi spuse:

— Pe duminică.

Yasmine și Claire ajunseră în același timp la *Mătasea*

franțuzească. Yasmine își plăti taxiul și veni după Claire la ușă.

— Ce faci la ora asta?

Claire descuie și închise sistemul de alarmă.

— Aș putea să te întreb același lucru, dar știu deja răspunsul, nu?

După ce cuplă din nou alarma, traversară împreună depozitul până la lift.

— Nu fi sarcastică, spuse Yasmine. Unde ai fost?

— Să mă plimb. Și n-am fost sarcastică.

— Ai fost singură să te plimbi la ora asta? Puteai să fii atacată.

— Cunossc fiecare piatră din Cartierul Francez. Nu mi-e frică.

— Păi, ar cam trebui să-ți fie, spuse Yasmine intrând. În lift. Când umbli pe străzi seara de una singură, o cauți cu lumânarea. Cel puțin ar trebui să porți cu tine o poliță de asigurare.

— Poliță de asigurare? Întrebă Claire și privi geanta de umăr pe care i-o arăta Yasmine. O armă? Ți-ai cumpărat alta?

Discutaseră despre revolver când Yasmine îi spusese că nu îl mai avea.

— Nu a mai fost nevoie. Nu-l pierdusem.

— Aș vrea să-l fi pierdut.

Ajungând la etajul trei coborâră. Claire se duse repede să vadă dacă Mary Catherine se culcase. Nu lipsise mai mult de o jumătate de oră, dar se știa că mama ei putea să dispară și în mai puțin timp.

— Totul e în regulă? O întrebă Yasmine când Claire veni în bucătărie. Mă mir că ai lăsat-o singură.

— Simțeam nevoia să iau aer. Trebuia să mă gândesc. Am sperat să te întorci, dar...

Ridică din umeri.

Yasmine lăsă jos mărul pe care îl luase din fructieră.

— Bine, altă înțepătură, în loc să arunci mici săgeți otrăvite, ai putea să vorbești deschis și să mă lași în pace. Spune că nu ești de acord cu relația mea.

— Nu sunt de acord cu relația ta.

Cele două femei schimbă o privire ostilă.

Yasmine îi puse capăt prima, trântindu-se pe un scaun de bar și mormăind:

— La dracu'.

După care începu să cojească mărunțel cu unghiile ascuțite.

Claire se duse la frigider și își puse un pahar cu suc de portocale pe care Harry îl făcuse de dimineață.

— Lartă-mă, Yasmine, nu trebuia să-ți spun asta. Cine sunt eu să-mi dau cu părerea în legătură cu viața ta personală?

— Ești cea mai bună prietenă a mea, asta ești. Și acest lucru îți dă dreptul să ai o părere.

— Pe care ar fi trebuit să o țin pentru mine.

— Prietenia noastră e bazată pe sinceritate.

— Da? Și eu am crezut asta mereu, dar tu n-ai fost sinceră. Nu mi-ai spus niciodată cum îl cheamă.

— Dacă aș fi putut, ți-aș fi spus.

Claire studie chipul tensionat și ochii roșii ai prietenei sale. Plânsese. Se așeză apoi pe un scaun lângă Yasmine și îi luă mărunțel din mâinile nervoase pe care i le cuprinse într-ale ei.

— Am fost brutală pentru că sunt îngrijorată. Și sunt îngrijorată pentru că ești tristă nouăzeci la sută din timp. De aceea nu sunt de acord cu relația ta. Ești nefericită, Yasmine. Ideal este ca atunci când ești îndrăgostit să fii fericit.

— Împrejurările nu sunt deloc ideale. De fapt, este cea mai complicată situație pe care ți-o poți imagina, spuse ea cu un zâmbet sumbru.

— E însurat.

— Exact.

Claire se temuse de acest lucru și acum că o aflase nu se simțea deloc mai bine.

— Nici nu văd un motiv mai bun pentru a păstra secretul, îmi pare rău.

Era evident că suferința lui Yasmine era reală și din suflet. Nu era vorba de o aventură amoroasă ca atâtea altele pe care le avusese înainte. Când se împrieteniseră, Yasmine ducea o viață socială foarte bogată. Cei cu care se întâlnea variau de la atleți profesioniști, oameni de afaceri importanți, staruri de cinema până la monarhi străini.

Dar, cu vreun an în urmă, aventurile ei încetaseră și începu să plece pentru perioade nedeterminate către destinații necunoscute. Era evazivă și ascunsă. Era când în culmea fericirii, când foarte tristă, iar schimbările de dispoziție erau bruște, în afară de acel iubit tainic, nu se mai vedea cu nimeni, din câte știa Claire. Fără îndoială, prietena ei era îndrăgostită și legătura aceea o făcea îngrozitor de nefericită.

— Te întâlnești cu el aici, în New Orleans? O întrebă ea cu blândețe.

— De fapt, aici locuiește, spuse Yasmine. Claire fu surprinsă.

— L-ai cunoscut aici?

— Nu, de fapt ne-am cunoscut în... ăă, în Est. Anul trecut. A fost o coincidență ca amândoi să locuim în New Orleans.

— O coincidență convenabilă.

Claire se ura pentru ceea ce gândea – că individul recunoștea un lucru bun când îl vedea și profită de legăturile pe care Yasmine le avea cu orașul lui natal.

— Nu-i chiar atât de convenabil, spuse Yasmine abătută. Se teme îngrozitor de mult să nu afle soția lui despre noi înainte să obțină divorțul.

— Acesta e planul? Yasmine întoarse brusc capul.

— Da, răspunse Yasmine țăfnoasă. Acesta e planul. Doar nu crezi că aș fi de acord cu o relație de lungă durată, cu un bărbat însurat, dacă n-ar fi vorba de dragoste, nu? De cum va fi posibil, divorțează de ea și se căsătorește cu mine.

— Yasmine...

— O va face, Claire. Mă iubește. Știu asta.

— Sunt convinsă că da, murmură Claire deloc convinsă.

Dacă o iubea atât de mult, de ce o făcea să sufere în asemenea hal? Se întrebă ea.

— Are copii?

— Doi. Un băiețel de zece ani și o fetiță de șase. E nebun după copii. M-am gândit la ei, Claire, să nu crezi că nu m-am gândit. Mă întreb cum îi va afecta un divorț. Oh, Doamne.

Își puse coatele pe bar și își îngropa fața în mâini.

— Când mă gândesc să destram o familie, mi se face rău. Dar nu-și iubește soția. Niciodată nu a făcut-o. Relațiile sexuale dintre ei au fost totdeauna groaznice.

În tăcerea lui Claire se simți probabil îndoială, pentru că Yasmine își ridică imediat capul și o privi.

— Așa a fost, insistă ea. Mi-a spus-o și el, dar eu știam dinainte. Prima dată când m-am înfuriat pe el, era atât de deprimat încât am crezut că o să plângă. Și mi-a mai spus că soția lui mai degrabă ar muri decât să-l lase să-și pună gura „acolo jos”, că nici nu se poate gândi măcar la așa ceva. Ea consideră că sexul este ceva vinovat, o atitudine pur misionară.

Yasmine nu se ferise niciodată să vorbească despre sex. Înainte să înceapă această relație, îi povestea frecvent tot felul de amănunte despre viața ei amoroasă.

Acum bătea în marmura rece cu unghia arătătorului.

— Eu sunt cel mai grozav lucru care i s-a întâmpiat vreodată, Claire. L-aș fi o soție bună.

— Atunci de ce nu o rupe frumos? De ce vă chinuiți amândoi?

— Nu poate, spuse ea clătănând melancolic din cap. Divorțul va avea un efect puternic asupra carierei sale. Este foarte cunoscut. Ține la părerea socrilor și a tuturor prietenilor lor. Dumnezeu, va fi o nebulă. Trebuie să acționeze cu grijă și să aștepte momentul potrivit. Până atunci trebuie să am răbdare și să aștept ziua când vom fi împreună.

Claire era mai puțin optimistă și simți că era de datoria ei ca

prietenă să facă pe avocatul diavolului.

— Yasmine, astfel de relații rareori se sfârșesc cu bine.

— „Astfel de relații”? De unde naiba știi tu cum este?

Claire își dădea seama că se înfură, așa că își păstră ea calmul.

— Nu am spus decât că ar fi ceva într-adevăr deosebit. Bărbații care au o poziție bună în cadrul comunității, rareori își lasă soțiile și copiii pentru amante. Yasmine, întrebă ea ușor, e alb?

— Și dacă e, ce-i cu asta?

Din reacția lui Yasmine, înțelese că așa era.

— Dar aici suntem în Sud. New Orleans. Prin tradiție, bărbații...

— El nu-i așa, o întrerupse Yasmine vehement. Este persoana cu cele mai puține prejudecăți rasiale din câte am cunoscut.

Claire se sili să zâmbească.

— Sunt sigură că este, altfel nu l-ai putea iubi.

Știa când să dea înapoi, în starea în care se afla Yasmine, era greu de discutat rațional. Era rănită și, ca orice animal rănit, s-ar fi repezit la oricine ar fi încercat să o ajute.

— Lartă-mă că am adus acest subiect în discuție.

— Nu mă mai dădăci, Claire.

— Nici nu o fac.

— Pe naiba n-o faci! Strigă Yasmine sărind de pe scaun. Mă îndoiesc că ai crezut vreo vorbă din ce ți-am spus. Îți închipui probabil că se culcă cu mine de amorul artei.

Claire își împinse scaunul și se ridică și ea.

— Noapte bună. Mă duc să mă culc.

— Fugi de discuție.

— Exact, îi strigă ea. Refuz să mă cert cu tine pentru asta, pentru că e o situație fără ieșire. Dacă spun ceva negativ, tu sări în apărarea lui. Nu-mi pasă cine sau ce este iubitul tău. Nu mă îngrijorează decât nefericirea ta. Dacă vrei să trăiești așa, treaba ta. Atâta timp cât nu-ți afectează munca, pe mine nu mă deranjează.

— Zău? Dar gelozia ta?

— Gelozie?

— Nu o face pe inocență cu mine, Claire. Îmi dau seama. Eu sunt îndrăgostită nebunește de un tip care e gata să-și schimbe toată viața pentru mine, în timp ce viața ta e la fel de sterilă ca a unei călugărițe.

Claire numără în gând până la zece. De câte ori Yasmine era supărată pe ea însăși, căuta să își îndrepte furia asupra altora. Era un defect de caracter pe care Claire, în cursul prieteniei lor, învățase să-l accepte. Cu toate acestea, nu era mai puțin exasperant. A doua zi dimineață, Yasmine avea să arboreze zâmbete sentimentale și să își ceară scuze, spunând despre sine că era o egoistă, implorând-o să o ierte, dar în seara aceea, Claire nu se simțea în stare să facă față acelei discuții oboșitoare.

— Crezi ce vrei. Eu sunt obosită. Noapte bună.

— Acest Cassidy nu are și un nume mic?

— Nu știu.

Claire stinse luminile în drum spre dormitor. Yasmine nu înțelese aluzia. Se ținea după ea ca un cățel insistent.

— L-ai tratat tot timpul rece și de sus?

— Am fost ospitalieră.

— Și-a dat seama că a fost dus de nas? Claire se opri deodată și se întoarse.

— Despre ce vorbești?

— Te pricepi al naibii de bine? Să te sustragi, Claire, dar, după impresia pe care mi-a făcut-o domnul Cassidy, mă-ndoiesc că înghite aiureli din astea de la o femeie.

— Sunt sigură că nu mă consideră o femeie din acelea. A venit aici în interes de serviciu.

— Dar a stat al naibii de mult.

— A pus o mulțime de întrebări.

— Și ai avut răspunsuri?

Claire îi aruncă din nou prieteniei ei o privire aspră.

— Numai câteva. Ar fi vrut să descopere o legătură între mine și

asasinarea lui Jackson Wilde, dar nu există niciuna.

— Crezi că era sexy? Întrebă Yasmine.

— Bănuiesc că te referi la procurorul adjunct și nu la evangelist.

— Te eschivezi, Claire. Răspunde la întrebare.

— Nu m-am gândit la felul cum arată domnul Cassidy.

— Ei bine, eu da. Este sexy într-un mod cât se poate de profund și de intens. Nu crezi?

— Nu-mi amintesc.

— Pun pariu că f... cu ochii deschiși și cu dinții' încleștați. Mă excită numai când mă gândesc.

Yasmine încerca să o provoace, dar refuzând să se lase păcălită, Claire intră în dormitor.

— Credeam că ești îndrăgostită.

— Sunt. Dar nu sunt nici oarbă și nici moartă. Prin ușa închisă Yasmine adăugă:

— Și chiar dacă vrei ca domnul Cassidy și alți bărbați să creadă că în chiloții tăi sunt țurțuri, nici tu nu crezi, Claire Laurent.

Ascultând pașii lui Yasmine depărtându-se, Claire își surprinse imaginea în oglinda de pe ușa dulapului. Total neobișnuit pentru ea, părea agitată, derutată și speriată.

Iar motivul era domnul Cassidy.

Andre Philippi își termină cina și puse tacâmurile de argint frumos pe farfurie. Se șterse la gură cu un șervet din pânză scrobrit, pe care apoi îl împături și îl puse alături. Sună după un chelner de la room-service să vină să ia tava. Friptura de rață fusese puțin cam uscată, iar sosul avusese puțin prea mult tarhon. Avea să îi facă observație bucătarului șef.

Ca administrator de noapte al hotelului *Fairmont*, din New Orleans, Andre Philippi avea pretenția că toți angajații să lucreze cât se poate de bine. Greșelile, pur și simplu, nu erau tolerate. Insolența sau neglijența erau motive de concediere imediată. Andre

considera că patronii de hotel trebuiau tratați ca niște oaspeți răsfățați.

Se duse apoi în camera de toaletă de lângă biroul lui și se spălă pe mâini cu un săpun franțuzesc, făcu gargară cu apă de gură pentru a nu mirosi urât și se chinui să își usuce mustața subțire și buzele, își trecu mâinile peste părul dat cu ulei, pe care îl pieptăna spre spate pornind din locul de unde începea chelia. Mai mult pentru că acesta i se părea stilul cel mai bun, dar și pentru a combate tendința naturală a părului său negru de a se ondula, își privi unghiile. A doua zi avea să i se facă manichiura. O dată pe săptămână avea zi de manichiură pe care o respectă cu sfințenie.

Atent totdeauna față de cheltuielile hotelului, stinse lumina și se întoarse în birou, în mod normal, poziția nu i-ar fi permis să aibă un birou personal, dar Andre avea o vechime mai mare decât oricine altcineva, inclusiv decât directorii cei mai de sus.

Și știa să țină un secret.

De când lucra i se făcuseră numeroase înlesniri, deoarece superiorii îi solicitau adesea discreția. Păstrase tăcerea în legătură cu viciile lor care variau de la predilecția unuia pentru băieți până la narco-mania altuia. Biroul particular era un fel de dovadă a aprecierii pe care Andre și-o câștigase cu discreția lui.

Alte semne de recunoștință din partea angajaților hotelului și a oaspeților care îi ceruseră diverse servicii îi aduseseră accesul în câteva bănci din oraș, făcând din el un om bogat. Rareori cheltuia bani pe altceva decât pe îmbrăcăminte și pe flori pentru mormântul lui *maman*. Buchete minunate de flori la fel de exotice ca ea erau trimise la cimitir de două ori pe săptămână. Aranjamentele acelea erau mult mai frumoase decât cele pe care i le trimitea tatăl lui pe vremea când Andre nu era decât un copil. Și acest lucru era important pentru el.

Nu era înalt, dar ținuta lui rigidă îi conferea prestanță. Deși nu era înclinat spre vanitate, era un om foarte meticulos. Se privi în oglinda de pe ușa băii. Pantalonii mai aveau încă dunga perfectă.

Garoafa roșie de la butonieră era încă proaspătă. Gulerul și manșetele cămășii scrobite erau atât de țepene, încât o minge de tenis ar fi fost aruncată înapoi dacă le-ar fi atins. Totdeauna se îmbrăca într-un costum închis la culoare, cămașă albă și cravată conservatoare. S-ar fi simțit mult mai bine în haină de dimineață și ghetre, dar ar fi atras atenția oaspeților mai mult asupra lui decât asupra serviciilor excelente de care beneficiau. Ceea ce ar fi fost echivalent cu eșecul. Andre Philippi se considera servitorul oaspeților hotelului *Fairmont* și își lua slujba în serios.

După ce bătu la ușă, un tânăr în uniformă de chelner intră întrebând:

— Sunteți gata?

— Am terminat, da.

Privi cu un ochi critic cum era îmbrăcat tânărul chelner și modul cum pune capacele peste farfuriile goale așezându-le apoi pe tavă.

— Atât pentru seara aceasta, domnule Philippi?

— Da, mulțumesc.

— Sunt convins.

Andre se încruntă auzind limbajul, dar în general, chelnerul se descurcase bine. Fără îndoială că avea să se întoarcă în bucătărie unde avea să râdă cu prietenii pe care îi avea printre angajații hotelului până când i se va mai da ceva de făcut. Andre nu avea mulți prieteni.

Urmase la cele mai bune școli particulare, printre care *Universitatea Loyola*. Dar, datorită faptului că nu putuse să spună niciodată cine era tatăl și viceversa, fusese considerat totdeauna un proscris din punct de vedere social. Dar nu îi păsa. Singura lume care există pentru el era hotelul. Ceea ce se petrecea în afara zidurilor acestuia era de un interes și o importanță neglijabile. Nu era ambițios. Nu urmărea o poziție importantă. Pentru el, ideal ar fi fost să moară făcând de serviciu la *Fairmont*. Micul lui apartament se afla la mică distanță de hotel, dar nu îi plăcea să își

petreacă timpul acolo. Dacă ar fi avut voie, n-ar fi plecat deloc de la *Fairmont*.

Andre nu avea decât un viciu căruia i se deda acum ca un gurmand care își savurează băutura de după cină. Deschizând primul sertar al biroului privi fotografia cu autograf înrămată. Ah, Yasmine. Atât de perfectă. Atât de frumoasă. „*Pentru un tip deosebit*”, scrisese ea înainte să își pună semnătura plină de înflorituri.

Era mai mult decât un admirator înflăcărat. De ani de zile nutrea pentru ea o afecțiune care se apropia de obsesie. Nu era o atracție sexuală, pentru că ar fi fost ceva profan. Nu, o iubea cu înfocarea iubitorului de artă față de un tablou pe care nu îl poate avea. O admira, o adora și tânjea pentru fericirea ei așa cum tânjise *ca Maman* a lui să fie fericită.

În cele din urmă închise sertarul, știind că în seara aceea avea să mai aibă multe ocazii să privească acel chip fermecător care nu îi ieșea aproape niciodată din minte. Acum trebuia să facă inspecția de fiecare oră la recepție. Lucrurile păreau să se desfășoare normal. Zări un muc de țigară pe covor în fața lifturilor, dar la un pocnet din degete, un băiat de serviciu se și repezi să îl ia. Smulse un trandafir care începuse să se ofilească dintr-un aranjament flora! Și îi întrebă politicos pe oaspeții care se întorceau dacă găsiseră totul pe plac. Aceștia îl asigurară că, la fel ca întotdeauna, totul era perfect.

Traversând holul, se cutremură când își aminti de dimineața aceea oribilă de după asasinarea lui Jackson Wilde. Ce eveniment îngrozitor pentru hotel.

El personal nu regreta că teleevangelistul murise. Avea grijă să fie servit el înainte să îi servească pe ceilalți. Zâmbetul lui ascundea o proastă dispoziție. Râdea prea zgomotos, vorbea prea aspru, strângea mâna prea tare. Andre le oferise atât lui, cât și familiei lui toate serviciile, dar nu pusese suflet, pentru că nu îl putea suferi pe Jackson Wilde.

Andre era încă supărat. Asasinarea lui Wilde aruncase o pată asupra hotelului. Niciun hotel nu putea oferi garanția că asemenea lucruri nu se puteau întâmpla în vreuna din camere indiferent câte măsuri de precauție s-ar fi luat. Cu toate acestea, unii ziariști locali sugeraseră cu nerușinare că hotelul trebuia să fie considerat răspunzător.

Eh, avocații aveau să aibă griji. Acest aspect nu îl mai privea pe el. Dar îi venea rău când își amintea de ziua aceea haotică – holul acela senin înțesat de polițiști, reporteri și oaspeți supărați pe bună dreptate pentru că fuseseră interogați ca niște răufăcători. Era ca și cum ar fi asistat la maltratarea unei femei distinse de către niște vagabonzi.

Ceea ce trebuia să fie evident pentru autorități era faptul că cineva intrase din stradă, luase liftul până la etajul șapte și fusese poftit în apartamentul lui Wilde. După ce l-a împușcat, fără să atragă atenția nimănui, ucigașul a plecat în aceiași mod. Oare, chiar era necesar ca toți oaspeții hotelului din seara aceea să fie tratați ca suspecti? Avea, oare, poliția dreptul să suspecteze pe toată lumea? Andre nu era de această părere. De aceea nu avea remușcări că îi protejase pe cei care nu ar fi putut să aibă vreun conflict cu Jackson Wilde.

Bineînțeles că polițiștii îl chestionaseră și pe el și nu păruseră să îi pună la îndoială declarațiile. Cu domnul Cassidy, însă, era altceva. Fusese mai profund și mai stăruitor decât acel' detectiv prost îmbrăcat care avea două prenume. Cassidy nu îl acuzase pe față că mințea, dar părea să știe că Andre ascundea o informație.

— Ascultați-mă, domnule Philippi, îi spusese el venind mai aproape ca pentru a-i inspira mai multă încredere, nu-mi pasă ce afaceri cu droguri s-au încheiat în camere în seara aceea. Nimeni nu va fi învinuit de perversitate dacă a fost cu vreo prostituată care l-a legat de mobilă și i-a făcut apoi poze. Nu mă privește cine cu nevasta cui s-a culcat. Ceea ce am eu nevoie, să știu este identitatea fiecărei persoane care a intrat în hotel în seara aceea.

Știu că sunteți foarte vigilenți în zona holului. Vedeți o mulțime de oameni. Cineva pe care îl considerați neînsemnat s-ar putea să nu fie așa. Orice informație cât de mică poate fi vitală.

— Înțeleg, domnule Cassidy, răspunsese Andre impasibil. Dar i-am înregistrat deja pe toți cei pe care i-am văzut atunci. Am instruit personalul să vă ofere tot sprijinul. Aveți acces la computerul nostru.

— Care, știm amândoi, că reține numai ce i se spune să rețină. Informațiile pot fi șterse mult mai ușor decât sunt introduse, spusese Cassidy ridicând glasul și demonstrând în acest fel că își pierduse răbdarea.

Dându-și seama de acest lucru, abordă un alt ton, ca al unui părinte iubitor care e gata să dea o pedeapsă:

— De ce nu ești sincer cu mine, Andre? Dacă ascunzi ceva, ai putea fi implicat și nu mi-ar plăcea deloc să se întâmple așa ceva, ție ți-ar plăcea?

Cassidy putea să schimbe tactica până se făcea albastru și totuși nu obținu nimic de la Andre, care era hotărât să nu divulge lucruri care ar fi putut compromite oameni pe care el îi respecta. Fapte care nu aveau nicio legătură cu asasinarea reverendului Jackson Wilde nu îl priveau pe domnul Cassidy.

Acesta nu era de fel din New Orleans și avea părerea greșită că legea era absolută, inflexibilă și se putea a: ca oricui. Fără îndoială își închipuia că toți erau obligați să vorbească. Evident nu aflase încă de codul onoarei care guverna Orașul Semilunii. Cei care veneau n afară nu îl înțelegeau și nu aveau la el, dar Andre Philippi o făcea cu siguranță.

Intrând în bucătărie, Claire își găsi mama stând la masă pentru micul dejun. Era complet îmbrăcată și se și machiase. Semne încurajatoare. Erau zile când Mary Catherine nu se dădea jos din pat, ținută de deprimare.

— Hmmm, ce bine miroase cafeaua, mama, spuse Claire

prinzându-și cerceii.

— Bună dimineața, draga mea. Ai dormit bine?

— Da, minți ea și amestecând puțină frișca în cafea îi aruncă un zâmbet peste umăr.

Dar zâmbetul îi îngheță pe buze când văzu chipul care umplea ecranul televizorului portabil de pe etajeră. Era fixat pe programul care difuza știrile dimineții.

— N-ar trebui să vorbească atât de tare, remarcă Mary Catherine. Este atât de urât. O doamnă ar trebui să aibă o voce liniștitoare.

Ariei Wilde era înconjurată de reporteri, toți dornici să transmită cele mai recente și mai aprinse critici adresate autorităților orașului, parohiei și statului, care refuzaseră să îi dea trupul soțului ei pentru a-l transporta la Nashville.

Claire se așeză cu grijă în fața mamei ei urmărind-o mai mult pe ea decât televizorul.

— Ar trebui să i se dea voie doamnei Wilde să își îngroape soțul cât mai curând posibil, spuse Mary Catherine. — Dar este greu să nutrești simpatie pentru niște oameni atât de nesuferiți.

— De ce spui că sunt nesuferiți, mama? Mary Catherine o privi foarte surprinsă.

— Cum, Claire, ai uitat câte necazuri ți-a făcut acest predicator și toate lucrurile oribile pe care le-a spus? Era o ființă detestabilă și la fel se pare că este și soția lui.

Este în una din zilele de luciditate, își spuse Claire. Acestea erau foarte rare, dar, în asemenea zile, Mary Catherine era foarte conștientă de tot ce se petrecea în jurul ei. Când ochii îi erau limpezi și glasul convingător, nu există nicio îndoială. Uitându-se la ea acum, Claire se întrebă ce anume cauza acele crize de sănătate mintală și mult prea frecventele rătăcirii. Timp de ani de zile doctorii tot încercaseră să dea un diagnostic și să o vindece, dar nu reușiseră.

— Lucrurile pe care le-a spus despre tine erau atât de

groaznice, zise ea. De ce nu îți vedea de treaba lui și să te lase în pace?

Pe Claire o uimea vehemența mamei ei.

— Nu mai trebuie să-mi fac griji din cauza lui, mama.

Mary Catherine îi aruncă atunci un zâmbet încântător.

— Ah, da, știu. A murit din cauza a trei împușcături, spuse ea și apoi, schimbând brusc subiectul, împinse un platou cu cornuri spre Claire. La unul, draga mea. Sunt minunate.

— Beau numai cafeaua acum, spuse Claire absentă. Mama, doream să-ți vorbesc despre ceva foarte important.

— Îmi place foarte mult acest crainic, ție nu? Are un fel atât frumos de a vorbi.

— Mama?

Așteptă până când Mary Catherine își îndreptă din nou atenția asupra ei.

— Îți amintești de domnul Cassidy pe care l-ai cunoscut ieri?

— Sigur, chiar și acum câteva minute i-au arătat fotografia și l-au citat. Când l-am cunoscut n-am știut că e atât de important. El va ancheta cazul asasinării lui Jackson Wilde din partea procuraturii.

— Exact. Și pentru că reverendul Wilde a fost atât de ostil față de mine, domnul Cassidy a dorit să mă cunoască. S-ar putea să mai revină.

— Ah, ce bine. E atât de drăguț.

— Ei bine, nu... nu este totdeauna drăguț, în munca lui trebuie să le pună oamenilor o mulțime de întrebări, întrebări personale despre viețile lor, trecutul lor. El trebuie să le scormonească trecutul și să încerce să dezgroape lucruri pe care ei ar dori să nu le afle nimeni, spuse ea și făcu o pauză pentru a o lăsa să digere totul, dar Mary Catherine o privi întrebător. Dacă domnul Cassidy s-ar întoarce și ar începe să te întrebe despre anii când am stat cu mătușa Laurel, ce i-ai spune?

Mary Catherine era pusă în încurcătură.

— Bănuiesc că i-aș spune cât de frumos a fost. Răsuflând ușurată, Claire îi luă mâna și i-o strânse cu căldură.

— A fost, nu? Am petrecut o perioadă minunată în casa mătușii Laurel.

— Încă mi-e dor de ea, să știi. Hai să mergem duminică după slujbă să-i ducem niște flori la mormânt. Mary Catherine se ridică apoi și se îndreptă spre birou. Claire, te rog să mă scuzi acum. Trebuie să fac o listă de cumpărături înainte să vină Harry. E atât de uitucă încât, dacă nu îi scriu totul pe hârtie, nu-și amintește nimic.

Începu să adauge tot felul de lucruri pe lista de cumpărături, în timp ce Claire o urmărea încrunțată. Cassidy avea să se întoarcă în mod inevitabil. Spera numai să nu o facă în ziua aceea. Era bucuroasă că Mary Catherine avea o zi bună, dar ar fi preferat ca el să îi vorbească într-o zi când ea nu își amintea cu atâta luciditate de Jackson Wilde și de asasinarea acestuia.

Deși robinetul de apă rece era deschis aproape la maximum, aceasta era tot călduță. Cassidy bănuia că trebuia să fie mulțumit că măcar curgea cu presiune. Atingându-i ceafa, apa îi alungă o parte din tensiune. Dar nu toată. În cele din urmă se săpuni, se șamponă, se frecă și ieși de sub duș. Între timp se făcuse și cafeaua. Urmări mirosul de cafea de New Orleans și cicoare până în bucătăria lui cât o cutie de chibrituri și își umplu o ceașcă. Fierbinte și amară, îi provocă două șocuri, de cofeină și optimism. Poate ziua aceea avea să îi aducă ceva.

Se duse la ușa căsuței sale din Metairie și își luă ziarul de dimineață. Femeia care locuia vizavi, peste drumul îngust de piatră, punea câteva scrisori în cutia poștală. Îi aruncă o privire zâmbind amuzată.

— Bună dimineața, domnule Cassidy.

— Bună dimineața, îi răspunse el strângând nodul prosopului înfășurat în jurul mijlocului.

— Nu prea v-am mai văzut în ultima vreme. Ignorând faptul că i se adresase de două ori, el spuse:

— Am fost ocupat.

— Am citit asta, zise ea arătând spre ziarul pe care el îl ținea sub brațul gol de unde privirile ei alunecară mai departe la părul ud de pe abdomen. Ați avut ocazia să folosiți săpunul pe care vi l-am dat săptă-mâna trecută?

Lucra la *Maison Blanche*, care reprezenta o linie de articole cosmetice din toată lumea. Mereu îi lăsa la ușa eșantioane din articolele pentru bărbați, așa încât mulțumită ei, avea mai multe cosmetice decât dansatoarele din barurile de pe Bourbon Street. El rămânea însă la D/a/și la puțin after-shave, dar nu ar fi vrut să o rănească. Simțind o furnicătură în fiecare fir de păr pe care ea i-l studia, îi răspunse:

— Da, a fost minunat.

— Miroase frumos?

— Hmmm.

Ea îl privi și ochii îi zăboviră. Parcă vorbeau. El recunoscuse acea expresie dulce și îi trecu prin cap să se invite la ea pentru cornuri și puțină tihnă, dar goni acest gând chiar înainte să se formeze complet.

— Bine, mă duc să nu întârzii. La revedere, închise ușa cu câteva secunde înainte ca prosopul înnodat să îi alunece peste coapse și apoi jos. Vecina lui, Penny, Patty, Peggy sau cam așa ceva era drăguță și disponibilă, din câte știa. Mai făcuse aluzii și altă dată, dar el le ignorase dintr-un motiv sau altul, îndeosebi datorită lipsei de timp și de interes.

Poate că în dimineața aceea trebuia să îi accepte subtila invitație. Poate că tocmai acest lucru avea să îi îmbunătățească imaginea.

— La dracu', murmură el.

Dacă ar fi fost atât de ușor, ar fi putut ieși din încurcătură cu câteva zile în urmă. Femeile nu erau prea greu de găsit.

Dădu cu piciorul prosopului ud din calea lui și se duse gol în bucătărie, își bău cafeaua în timp ce aștepta ca prăjitorul să îi arunce afară două felii de pâine. Deschizând ziarul *Times Păcayune* observă că povestea legată de asasinarea lui Wilde ajunsese pe pagină a patra, în articol se scria negru pe alb că autoritățile erau în încurcătură. Se vorbea serios despre incompetență. Pentru cei care nu știau – și, din moment ce presa publicase o mulțime de articole, era imposibil ca lucrurile să nu fie cunoscute de toată lumea – crimă era reconstituită conform comunicatului de presă la compunerea căruia Cassidy dăduse o mână de ajutor.

Reporterul îl cita că ar fi spus că forțele departamentului de poliție și cele ale procuraturii aveau câteva indicii bune, ceea ce era adevărat și că o arestare era iminentă, ceea ce era o minciună. Nu era nici măcar aproape de arestarea cuiva. Nu aveau absolut nimic.

Feliile de pâine prăjită țâșniră afară. Le unse cu un't, le presără puțin zahăr și scorțișoară deasupra și mușcă o înghițitură. Claire Laurent îi veni în minte. Gura ei avea probabil gustul untului cald combinat cu scorțișoară și zahăr.

— La naiba.

Își încrucișa brațele pe dulap și își aplecă bărbia în piept. Deși făcuse duș numai cu câteva minute în urmă, începu să transpire; picăturile mici îi alunecau pe piept, pe spate și pe abdomen. Excitarea i se strânse în jurul sexului ca o ceață, batjocorindu-l și necăjindu-l și, spre marea lui frustrare, cauzând chiar o erecție.

De când vizitase Măfasea *franțuzească* îl treceau sudorile noaptea. La fel ca malaria, simptomele care îl sleiau de puteri se repetau noapte de noapte, îl slăbeau, îl înnebuneau, îl excitau la culme. Voia să dea vina pe articolele produse de *Mătasea franțuzească*. Orice bărbat normal care se uita la câteva modele din acelea care purtau o lenjerie sumară se excită. Era o lege a naturii. Fiecare articol prezentat în catalogul *Mătase franțuzească*

era sexy. Fie sexy/dulce, sexy/fierbinte. Dar mereu sexy.

Paginile acelea lucioase erau absolut excitante, dar el văzuse fotografiile cu femei goale de la doisprezece ani și niciodată nu fusese atât de afectat. Deosebirea o constituia femeia care inspira catalogul. Claire Laurent era la fel de provocatoare că marfă pe care o vindea. Nu și-o putea scoate din minte și nu era neapărat în legătură cu investigația lui. Se întrebuse de nenumărate ori dacă afurisitele acelea de balonașe pe care le suflase ea nu or fi conținut, de fapt, vreo vrajă care să provoace dragostea.

— Cum a fost la fabrica aceea de lenjerie ieri după-amiază? Îl întrebase Crowder la obișnuita întâlnire de dimineață;"

— Te referi la *Mătasea franțuzească*?

— Are vreun amestec în acest caz?

— Este, de fapt, o firmă mare. Habar n-aveam că e atât de extinsă.

— Nu mă interesează firma. Ai vorbit cu femeia aceea Laurent?

— Da. Mult timp.

— Și?

— Zice că nu l-a cunoscut niciodată pe Wilde. — Si?

— În esență, asta-i tot.

— Ai crezut-o?

Din motive pe care nu le înțelegea total, Cassidy răspunsese evaziv:

— Nu mi-a dat niciun motiv să nu o fac. Deoarece Crowder aștepta amănunte, el îi povesti și despre Mary Catherine și despre modelul Yasmine.

— O știu, spuse Crowder. Am văzut-o într-una din emisiunile lui Johnny Garson odată, îți oprește inima în loc.

— Da, așa e. Doamna Laurent, adică mama, este bolnavă mintal.

— Nu mai spune, în ce fel?

Crowder îi ceruse precizări, dar el nu avea niciuna. Se îndoia de faptul că șeful lui ar fi vrut să audă că sexul i se întărea ori de câte

ori se gândea la Claire Laurent. Nu era un semn bun la un procuror adjunct care încerca să rezolve o crimă, ba mai mult, un caz de care depindea propria lui carieră. Era acel gen de caz interesant, în jurul căruia se făcea multă publicitate, la care visa orice tânăr procuror. Și era al lui. L se oferise ocazia de aur de a-i dovedi lui Crowder că era capabil să preia conducerea după ieșirea lui la pensie. Trebuia să convingă publicul alegător că el era omul potrivit pentru munca aceea grea. Și trebuia să își dovedească lui însuși, cum se chinuia să o facă de cinci ani, că era unul din băieții buni și că locul lui nu era în spatele gratiilor.

Totul era și mai greu de rezolvat dacă unul din suspecți îl făcea să transpire și să se excite.

Claire Laurent nu putea comite o crimă cu sânge rece. Uită-te cum se poartă cu mama ei, își spuse el. Dar această logică nu era bună de nimic și el știa acest lucru. Cunoscupe ucigași care puteau să plângă la comandă, mai ales în prezența mamelor.

Așa că sentimentele trebuiau excluse. Trebuia să privească totul dintr-un punct de vedere practic. Nu ar fi avut rost să-l ucidă pe Wilde. Ar fi riscat mult mai mult dacă l-ar fi ucis și ar fi fost prinsă decât dacă el și-ar fi dus la îndeplinire planurile de a-i distruge firma. Corect? Corect. N-ar fi făcut-o.

Dar, chiar și așa, ceva în legătură cu situația de! A *Mătasea franțuzească* nu era în regulă. Ce anume era ciudat? Își aminti în gând fiecare persoană pe care o întâlnise: Remorcherul Annie, secretară, Claire, Mary Catherine, Yasmine. Deodată își dădu seama.

— Niciun bărbat.

Niciun bărbat. Toate lucrătoarele din depozit erau femei. Harry, numele menajerei, era derivat de ia Har-riett. Să fi fost ceva semnificativ? Să fi fost *Mătasea franțuzească* un prim exemplu de discriminare între sexe? Relația dintre Claire și Yasmine să fi fost alta decât de prietenie și de afaceri?

Acest gând îi lăsă un gust amar în gură, mai puternic decât

cafeaua și cicoarea. Aruncă zațul în chiuvetă.

Nu, nu se putea. Ar fi simțit. Comunicau în tăcere ca două confidente, nu ca iubite, în orice caz, Claire Laurent nu era o ucigașă.

Pe de altă parte, îi făcea impresia că era o femeie care, dacă ar fi ucis deja un bărbat, nu ar mai fi avut nicio ezitare să îi zboare testiculele numai așa, de plăcere.

Sună telefonul.

— Glenn sunt.

— Bună dimineața.

Detectivul scoase un sunet de parcă nu ar fi fost de acord.

— M-au sunat și mi-au spus că femeia Wilde și acest joc de cuvinte trebuie luat ca atare – cere să-i dăm cadavrul. Trebuie să i-l dăm, Cassidy.

— La dracu', făcu el și își trecu degetele prin părul umed. Cred că n-avem de ales, dar mai lasă-mă să încerc o dată cu ea și cu fiul ei vitreg.

— Bine, dar le-am luat declarațiile. Eu însumi i-am chestionat de nu știu câte ori. O să-ncepă să semene a hărțuire.

— Știu, dar aș vrea să mai încerc o dată. Sunt acolo în jumătate de oră.

Discuția cu Ariei și Joshua Wilde începu prost, îl așteptau deja la el în birou. Văduva era îmbrăcată în mătase neagră, care o făcea să pară fragilă, slăbită și indiscutabil inocentă.

— Doamne Cassidy, plecăm spre Nashville peste aproximativ o oră. N-am vrea să pierdem avionul.

— Vă rog să mă scuzați, spuse el și după ce ocoli biroul se așeză. A fost încurcată circulația. O să am grijă să ajungeți la timp la aeroport, chiar dacă pentru acest lucru va fi nevoie de o escortă a poliției.

Acest lucru păru să o liniștească și se lăsă pe spate.

— Vă mulțumesc.

— Mi s-a spus că și sicriul reverendului Wilde va fi transportat

cu acest avion.

Ea își șterse ochii ușor cu o batistă brodată.

— Jackson a fost ucis cu mai mult de o săptămână în urmă. Nu numai că nu ați arestat pe nimeni „dar nu m-ați lăsat nici să îl îngrop.

Cassidy o aplaudă în gând. Juca al naibii de bine. Fusta îi acoperea cu decență genunchii; părul blond și drept îi era ținut de o bentiță din catifea neagră. Nu făcea nicio încercare să fie atrăgătoare și, totuși, emana un farmec inexplicabil. Fiul ei vitreg îi puse o mână liniștitoare pe umăr.

— A fost un chin îngrozitor pentru noi, domnule Cassidy. Mai ales pentru Arjel.

— Sunt convins.

— Vrem să ducem trupul tatei acasă, să îl îngropăm și să ne odihnim. Totuși, avem de gând să ne întoarcem la New Orleans când veți prinde vinovatul. Vreau să-l întreb personal de ce a făcut-o.

— Și eu aș vrea să întreb acest lucru, spuse Cassidy deschizând un dosar pe care unul dintre funcționari i-l dăduse înainte să intre în birou. Pentru o mai mare claritate, aș vrea să mai recapitulăm împreună unele lucruri.

Răsfoi hârtiile pentru a face ca totul să pară cât se poate de serios.

— Dumneavoastră – toți trei, împreună cu cei apropiați – ați sosit la hotel, la ce oră?

— La zece și cinci, răspunse Ariei pierzându-și răbdarea. Domnule Cassidy, am mai spus aceste lucruri de sute de ori.

— Știu că este supărător, dar uneori când se repovestesc evenimentele, un martor își amintește ceva ce anterior uitase. Vă rog să mă mai suportați.

Ea scoase un oftat de îndelungată suferință.

— Am sosit la zece și cinci. Ne era foame. Am luat masa în Sazerac, la parterul hotelului. Sunt sigură că personalul poate

confirma.

— Au și făcut-o. A plecat cineva în timpul mesei?

— Nu cred. Josh, tu îți amintești să fi plecat cineva în timpul mesei?

— Nu. De ce este important acest lucru, domnule Cassidy?

Era încă neclar cum pătrunsese agresorul în apartamentul soților Wilde. Cassidy își închipuise că cineva din cercul lor ar fi avut acces la o cheie și l-ar fi așteptat pe Wilde să se întoarcă de la masă.

— M-am gândit doar că ar fi bine să verific.

— Nu îmi amintesc să fi plecat cineva înainte să terminăm de luat masa, spuse Ariei. Am luat liftul! Cu toții, coborând fiecare la etajul lui.

— Erați un grup vesel?

— Toți erau încă plini de Duh.

— De Duh?

— De Duhul Sfânt. Slujba din seara aceea fusese deosebit de binecuvântată.

— Înțeleg, spuse Cassidy și răsfoi prin mai multe hârtii. Deci, doamnă Wilde, dumneavoastră, soțul și Josh ați coborât din lift la etajul șapte?

— Exact. Jackson rezerva totdeauna un etaj numai pentru noi, așa încât familia să se bucure de o absolută intimitate.

— Hmm.

— L-am sărutat pe Jackson de noapte bună când am ieșit din lift și m-am dus în apartamentul lui Josh pentru a repeta cântecele pentru slujba din seara următoare.

— Totdeauna cântați cu stomacul plin, doamnă Wilde?

— Poftim?

Cassidy se rezemă de spătarul fotoliului trecându-și un creion printre degete în timp ce îi privea atent pe cei doi.

— Am cunoscut câțiva cântăreți, dar nici unuia nu îi plăcea să cânte imediat după ce mânca. Un stomac plin blochează

diafragmă, nu?

— Ce legătură are acest lucru?

— Ați spus că v-ați dus în apartamentul lui Josh să repetați.

— Pot explica eu, spuse Josh grăbit. Când Ariei și cu mine repetăm fără auditoriu, lucrăm numai la timp, ritm, chestii din astea. Nu cântă cu toată vocea decât în sală, unde tehnicienii de sunet pot regla nivelul microfoanelor.

— Aha, spuse Cassidy. De aceea probabil nu v-a auzit nimeni cântând în seara aceea.

— Nimeni nu se mai afla la etajul șapte, ați uitat? Îi reaminti Ariei cu dulceață în glas.

— Așa este, dar și camerele de deasupra și cele de sub apartamentul lui Josh erau ocupate și, cu toate acestea, oamenii nu au auzit nici voce, nici pian.

— Ce insinuați, domnule Cassidy?

— Că poate v-ați dus în apartamentul lui Josh să faceți un alt fel de muzică.

Văduva țâșni în picioare și îi aruncă o privire fulgerătoare.

— Cum îndrăzniți!

— Nimeni nu vă poate confirma versiunea, doamnă Wilde.

— Dar nici nu o poate contesta nimeni.

— Cred că asta ați și intenționat.

— Credeți ce vreți.

— Cred că pentru a vă putea continua relația, unul din dumneavoastră sau amândoi v-ați dus și l-ați împușcat în somn. L-ați lăsat acolo toată noaptea și a doua zi dimineață ați înscenat acest spectacol pentru presă și public.

Ochii ei albaștri se îngustară amenințător.

— Sunteți unealta Diavolului.

— Tot ce se poate, spuse Cassidy blând. Totdeauna m-a găsit disponibil.

— Aveți de gând să ne arestați în baza acestor baliverne? Întrebă Arie! Trufașă.

— Fără nicio dovadă? Știți la fel de bine ca și mine, doamnă Wilde, că nu pot aduce nicio acuzație.

— Exact, spuse ea și se întoarse ieșind valvârtej.

Josh rămase, dar era la fel de agitat.

— Nu era nevoie de această acuzație, domnule Cassidy. Decât să-mi supărați mama vitregă cu asemenea aluzii urâte, mai bine ați căuta adevăratul ucigaș.

— Haide, Josh, spuse Cassidy adresându-i-se intenționat cu familiaritate.

Dacă era să învingă pe cineva până la urmă, acesta avea să fie Josh.

— Știu că sunteți împreună. Nu-mi pasă. Numai dacă nu cumva ți-ai omorât tatăl pentru a putea fi împreună și în continuare.

— Nu mai spuneți asta!

— Atunci vorbește, fir-ar să fie, izbucni el plesnind biroul cu palmele.

După o clipă de liniște încordată, Josh întrebă posac:

— Ce vreți să știți?

Cassidy se calmă știind intuitiv că Josh avea să bată în retragere dacă era tratat cu delicatețe.

— Uite cum stau lucrurile după părerea mea, Josh și vezi ce concluzii poți să tragi. Ariei e tânără, frumoasă, talentată și îndrăgostită de tânărul, frumosul și talentatul ei fiu vitreg, care îi răspunde la dragoste. Numai că e o problemă. Ea e măritată. Faptul că soțul era nedorit reprezintă un motiv de care nu pot să nu țin cont. Și ea era singura persoană în afară de tatăl, tău care avea cheia apartamentului.

— Și menajerele? Personalul hotelului? Spărgătorii profesioniști n-au nevoie de chei. Intră mereu în camerele de hotel.

— Jackson a fost ucis de cineva cunoscut, cineva de care nu se ferea să-l vadă gol și întins în pat.

— Nu a fost Ariei.

— Atunci tu? Tânărul se albi.

— Tata și cu mine aveam diverse neînțelegeri, dar nu l-am ucis eu.

— Știa despre relația dintre tine și soția lui?

— Nu știu despre ce vorbești.

Fotoliul rabatabil al lui Cassidy țâșni în față, practic catapultându-l peste birou.

— Nu te mai juca, Josh! Știa?

Tânărul se agita sub privirea cenușie și apăsătoare a lui Cassidy. În cele din urmă, lăsă ușor umerii în jos și spuse întorcând capul:

— Nu. Nu cred.

— Aha.

Mărturisise că întrețineau o relație clandestină, își ascunse încântarea.

— Crezi că ați fost destul de deștepți ca să ascundeți acest lucru de tatăl tău, când eu am ghicit la treizeci de secunde după ce v-am cunoscut?

— Nu e vorba de deșteptăciune, spuse Josh râzând cu tristețe. Era atât de încrezut, încât nu și-ar fi imaginat niciodată că Ariei m-ar fi putut prefera pe mine în locul lui.

Cassidy se uită în ochii lui și îl crezu.

— Era un ticălos, nu?

— Da, era.

— Îl urai?

— Uneori.

— Destul de mult pentru a-l ucide?

— Uneori. Dar nu l-am ucis eu. Nu puteam. N-aș fi avut tăria.

Cassidy crezu și acest lucru. Joshua Wilde fusese botezat după numele luptătorului evreu din *Vechiul Testament*, dar nu era un nume care i se potrivea. Fără îndoială că Jackson Wilde, cu glasul lui tunător și temperamentul de înger răzbunător, fusese teribil de dezamăgit de un fiu atât de blând și delicat. Un copil putea aduna

mult resentiment față de un părinte poruncitor și extrem de critic. Părinți mai buni decât Jackson Wilde fuseseră omorâți de copiii prea stresați. Dar Cassidy nu își închipuia că Josh ar fi putut trage un glonț în cap cuiva.

— Dar ea? Întrebă Cassidy arătând spre ușa pe care Ariei ieșise atât de furioasă. Gândește-te bine înainte să răspunzi, Josh. Am putea descoperi o dovadă acuzatoare în orice clipă, ceva ce ne-a scăpat mai înainte. Dacă o aperi pe Ariei, îi ești complice și pedeapsa este aceeași. Ea l-a omorât?

— Nu.

— Ar fi putut s-o facă fără să știi tu? Ați făcut dragoste în seara aceea, Josh?

El își plecă privirea, dar răspunse fără cea mai mică ezitare—
Da.

— A părăsit apartamentul vreo clipă?

— Nu. Până când a plecat de tot, spre dimineață. Prea târziu pentru a fi comis crima, care, după părerea lui Elvie Dupuis, avusese loc între douăsprezece și unu dimineața.

— Ești sigur?

— Absolut.

— O bănuiești că l-ar fi putut ucide?

— Nu, spuse el clătănând din cap atât de hotărât încât câteva suvițe de păr îi căzură peste sprâncene.

— Cum poți fi atât de convins?

Ridicându-și capul, întâlni privirea pătrunzătoare a lui Cassidy.

— Tata era biletul lui Ariei pentru celebritate. Fără el, ea este un nimic.

Era un drum înfundat. Erau cât se poate de vinovați. Cassidy nu știa însă dacă numai de adulter sau de un păcat mult mai grav. Dar chiar dacă ei l-ar fi ucis pe Wilde, nu avea nicio dovadă ca să îi rețină.

— Drum bun, spuse el sec.

Joshua Wilde fu luat prin surprindere.

— Adică pot să plec?

— Numai dacă nu vrei să semnezi vreo mărturisire.

— Nu am nimic de mărturisit și nici Ariei nu are. Vă jur, domnule Cassidy.

— S-ar putea să mai juri – la tribunal, Dar, deocamdată, la revedere.

Cassidy se uită după el întrebându-se dacă nu cumva dădea drumul unui ucigaș. Cu toate că, își spusese el, singurul pericol pe care Ariei și Josh îl reprezentau pentru public era faptul că îl jecmănea de bani în numele Domnului.

Nemulțumit și parcă supărat pe toată lumea, înșfacă receptorul chiar după primul apel.

— Cassidy.

Era Crowder, care nu părea prea încântat de rezultatul întrevederii.

— Principalul este că au plecat, spusese Cassidy pe scurt.

Crowder făcu unele comentarii despre văduvă și zarva pe care o lăsase în urma ei.

— Zboară la Nashville mirosind ca un trandafir și arătând ca o afurisită de martiră și ne lasă pe noi să strângem rahatul. Cassidy, mai ești pe fir?

— Poftim? Ah, da, scuză-mă. Rahat. Așa e.

— Ce s-a întâmplat?

Cassidy se holba la un dosar umflat pe care Howard Glenn tocmai –i-l trimisese pe birou cu un zâmbet triumfător.

— Te sun eu, spusese Cassidy și închise în timp ce Crowder vorbea.

Se uită la Glenn, care stătea pe marginea biroului și pe al cărui chip nebărbierit zăbovea un zâmbet increzut.

— Hei, Cassidy, asta s-ar putea să fie dovada pe care o căutăm. Hai să mergem.

Capitolul șapte

— Este al dumneavoastră, nu, domnișoară Laurent?

— Unde l-ați găsit? Îl întrebă Claire pe omul acela respingător cu privirea fioroasă de gladiator.

— Unul din oamenii mei l-au găsit într-o ladă de gunoi la câteva blocuri distanță. Nu v-ați închipuit că o să verificăm și lăzile de gunoi de pe lângă cei implicați în cazul Wilde?

— Nu sunt implicată, spuse Claire netulburată.

— Asta spune altceva, zise el vârându-i plicul incriminator la câțiva centimetri sub nas, dar ea îl dădu la o parte.

— Glenn, lasă-mă pe mine, spuse Cassidy brusc și odiosul Glenn se dădu câțiva pași înapoi privindu-l încruntat.

Cassidy se întoarse atunci spre Claire.

— Sincer să fiu, am crezut că sunteți mai deșteaptă. De ce nu ați aruncat și plicul în apă odată cu arma crimei?

Crezuse că încăperile apartamentului ei, care fusese proiectat pentru a oferi un maximum de lumină și spațiu, aveau să o facă să se simtă mai puțin închisă. Dar, în clipa în care l-a lăsat pe Cassidy să, între, a avut impresia că zidurile au început să se strângă în jurul ei, mai ales că era însoțit de acel detectiv pe care îl privea cu un dezgust vizibil, îi făcea silă, nu atât din cauza aspectului său neîngrijit, cât datorită zâmbetului său răutăcios și suspicios.

Văzând ce aduseseră cu ei, inima i se opri în loc și palmele i se umeziră. Se simțea prinsă în capcană, îi era teamă, dar era hotărâtă să nu o arate.

— Spuneți, domnișoară Laurent. Ce-i cu asta? O întrebă detectivul Glenn aruncând plicul pe barul din bucătărie.

O mulțime de tăieturi din ziare ieșiră din el risipindu-se pe suprafața lucioasă.

Claire nu mai suporta să fie încolțită de cineva cu putere.

Instinctul îi spunea să lupte, așa cum făcuse la cinci ani, dar acum nu mai era un copil. Nu mai putea să dea cu picioarele, să zgârie și să își arcuiască spatele. Ar fi fost inutil să mintă. O aveau la mână. Știa. Și ea știa. Nu mai putea. Decât să îndulcească totul.

— A fost al meu, recunosc eu ea. Ținând cont de faptul că reverendul Wilde a fost ucis, m-am gândit că ar fi imprudent să mai păstrez dosarul.

— „Imprudent”? Pufni Glenn. Țasta-i un cuvânt frumos pentru nebunia dracului?

Claire îl fulgeră furioasă cu privirea și spatele i se încorda.

Cassidy trecu între ei doi.

— Scuzați-ne, îi spuse el și îl împinse pe detectiv spre ușă.

După o discuție șoptită dar aprinsă, Glenn mai aruncă spre ea o privire urâtă și ieși trântind ușa cu zgomot.

— Mulțumesc, îi spuse ea lui Cassidy când acesta se întoarse. Nu cred că l-aș mai fi suportat nicio clipă. Era de-a dreptul respingător.

— N-am făcut-o pentru dumneavoastră, ci pentru mine. Am o groază de întrebări să vă pun. Era evident că Glenn nu avea să ajungă nicăieri, așa că l-am rugat să mă lase pe mine.

— Ce întrebări?

— Ce întrebări? Avem o dovadă care vă acuză, domnișoară Laurent.

— O colecție de tăieturi din ziare? Întrebă ea ironic. Nu prea, domnule Cassidy. Tocmai îmi pregăteam un sandwich pentru prânz. Doriți și dumneavoastră unul?

Fără să își ia ochii de la ea, Cassidy își descheie haina de la costum și își propti mâinile în șold. O privea ca și curn ar fi încercat să o înțeleagă.

— Sunteți foarte liniștită, spuse el încordat. Dar și mincinoasă.

— Nu m-ați întrebat niciodată dacă am vreun dosar despre Jackson Wilde.

— Mă mir că n-ați negat în legătură cu astea, spuse el arătând spre grămada de tăieturi din ziar de pe bar.

Claire ocoli barul pentru a se duce la frigider.

— Dacă aș fi negat aș fi părut, într-adevăr, vinovată, nu? Salată de creveți?

— Da.

— Pâine de grâu sau albă?

— Dumnezeuule, murmură el trecându-și degetele prin păr. Nu încetați cu ospitalitatea asta sudică?

— De ce aș face-o?

— Pentru că Glenn așteaptă jos să vă aresteze și dumneavoastră vorbiți despre pâine de grâu sau albă.

— Nu voi fi arestată, domnule Cassidy și știm amândoi acest lucru.

Luând tot ce trebuia din frigider, rămase cu spatele la el pentru a pregăti sandvișurile. Spera să nu vadă cât îi tremurau mâinile.

Gândind la rece, aruncarea dosarului părea un gest disperat al cuiva cu mâinile pătate de sânge. Îl aruncase ca o proastă în ladă de gunoi. Nimic nu ar fi trebuit lăsat la voia întâmplării. De ce nu o făcuse cum spusese el mai devreme? Sigur că a doua zi după crimă lucrurile s-au precipitat și ea nu mai gândea limpede. Făcuse o greșală care părea că o va costa foarte mult.

De asemenea, îl subestimase pe Cassidy și gravitatea primei sale vizite, întrebările lui o incomodaseră și o făcuseră să fie prudentă, dar nu o făcuseră să intre în panică. Găsirea plicului schimbuse totul. Acum era mai mult decât curios să afle părerea ei despre Wilde. De fapt, o suspecta de uciderea acestuia. Avea să o urmărească atent, căutând și cea mai mică dovadă. Dar Claire se pricepea foarte bine să pună bețe în roate autorităților. Primul lucru pe care îl învățase era să nu se lase niciodată intimidată. Se întoarse spre el.

— Nu aveți destule dovezi pentru a mă aresta, domnule Cassidy. Am strâns câteva articole în legătură cu Jackson Wilde. Nu e o

armă fumegândă.

— Armă trebuie să fie în golf acum, spuse el luând o măslină de pe farfuria pe care ea i-o pusese în față. Purtată de curent.

— Foarte probabil.

Fiindcă barul era plin de hârtii, îi făcu semn să se așeze la masa acoperită cu sticlă din sufragerie.

— Ceai sau o băutură răcoritoare?

— Ceai.

— Cu zahăr?

— Fără nimic.

Întorcându-se cu două pahare cu ceai de mentă cu gheață, se așază în fața lui. El luă jumătate din sandviș și mușcă serios din el.

— O parte din tăieturi sunt vechi de ani de zile.

— Interesul meu este vechi de câțiva ani.

— Vă interesează chiar atât de mult religia?

— Nu, domnule Cassidy, spuse ea zâmbind rezervat. Sunt catolică prin naștere, dar nu am aderat la nicio biserică organizată. Cu siguranță nu eram îndrăgostită de fermecătorii teleevangheliști. Wilde mi-a atras atenția pentru că l-am considerat a fi unul din cei mai periculoși oameni din America.

— Și ați crezut că era o datorie civică să îl ucideți?

— Vreți să mă ascultați sau nu? Izbucni ea, iar el îi făcu semn să continue. Sunteți foarte grosolan, domnule Cassidy.

— Da, știu.

Privirile li se întâlniră pentru câteva secunde. Claire nu avea de gând să se lase intimidată, așa că începu să vorbească:

— Spre deosebire de alți telepredicatori, Wilde amenința să jefuiască oamenii, nu de bani, ci de ceva mult mai valoros – drepturile garantate de Primul Amendament. Cam în perioada când a apărut primul catalog al *Mătăsii francezești*, el și-a început cruciadă împotriva a tot ce consideră că era pornografic, încă de la început, mesajul lui m-a deranjat cumplit.

— Pentru că influența lui vă putea afecta afacerea?

— Nu, pentru că n-am vrut niciodată să fiu pusă în situația de a-mi apăra munca. Mi-am închipuit că acest lucru era foarte posibil și, după cum s-a văzut, am avut dreptate. Catalogul *Mătase franțuzească* nu avea nimic în comun cu toate revistele acelea pornografice, dar a fost inclus printre ele și *acuzată la fel* de mult. Reverendul Wilde declara război libertății presei.

— Dar nu poate exista o libertate deplină, domnișoară Laurent. Răspunderea merge mână în mână cu libertatea.

— Sunt de acord, spuse ea și lăsând jos sandvișul se aplecă puțin înainte. Gândul că o mulțime de bărbați, femei și copii sunt exploatați pentru profit îmi face greață și această crimă nu poate fi rezolvată prin excluderea eroticii de calitate din muzee și librării. Cenzura își are locul în mintea, inima și conștiința cuiva. D'acă nu ești de acord cu filmele porno, cheltuiește-ți cei șapte dolari pe altceva. Dacă nu-ți convine un spectacol de televiziune, schimbă canalul și nu cumpăra produsele pe care le sponsorizează. Dar lasă-i pe cei care nu au aceeași părere cu tine să se uite la ce vor. Nu stă în puterea unui guvern sau a vreunui comitet de așa-zisi experți, sau a unui predicator să hotărască ce au voie sau nu să vadă oamenii – adulții, vreau să spun. Când Hitler a venit la putere unul din primele lucruri pe care le-a făcut a fost să ardă cărțile pe care el le considera nepotrivite.

— Și toți cei care au ceva împotriva romanului „*De veghe în lanul de secară*” sunt neo-naziști?

— Vă rog, domnule Cassidy, nu fiți jignitor. Am vrut să spun numai că este caracteristic fascismului ca unii care nu sunt de acord cu ceva să își impună cu forța punctul de vedere asupra tuturor.

Claire își simți obrajii înflăcărați. O deranja atât de mult această problemă, încât uneori devenea la fel de dictatorială și intransigentă ca și Wilde.

— Nu am intrat în acest război de bunăvoie, domnule Cassidy.

Dacă aş fi avut de ales, n-aş fi participat niciodată la el, dar am fost implicată când Wilde a început să mă facă în toate felurile din amvonul lui. Am hotărât să-l ignor pe cât posibil şi am refuzat invitaţiile repetate la o dezbatere publică, dar, probabil că una tot ar fi fost inevitabilă.

— Şi vă înarmaţi păstrând acele tăieturi din ziare.

— Exact. Singurul lucru pe care îl dovedeşte acel dosar este faptul că mă documentam amănunţit cu privire la oponentul meu ca să ştiu la ce să mă aştept când avea să vină clipa.

— De ce nu mi-aţi arătat această colecţie şi nu mi-aţi explicat toate aceste lucruri când am fost aici prima dată?

— Le aruncasem deja.

— Aţi fi putut să-mi spuneţi doar.

— Da, aş fi putut, dar dumneavoastră sunteţi presat de primărie să găsiţi neapărat un suspect. Adepţii lui Wilde cer aducerea vinovatului în faţa justiţiei. N-am vrut să fiu un ţap ispăşitor, nici măcar temporar. Dacă m-aţi fi luat să mă interogaţi oficial, acest lucru mi-ar fi afectat şi munca şi familia.

— Aş putea să o mai fac încă.

— Ar fi o pierdere de timp. V-am spus tot ce ştiu. El o privi îndeaproape.

— Deci, sublinierea cu roşu a datei când- Wilde a venit în New Orleans este o pură coincidenţă.

Obrajii i se înfierbântară iar.

— Îmi amintesc că am subliniat-o, da, dar nu pot explica de ce. Țineam în mână un stilou cu cerneală roşie în timp ce citeam articolul, spuse ea ridicând din umeri. Un gest reflex.

El termină de mâncat repede şi curăţă farfuria. Se şterse la gură cu un şervet pe care îl puse apoi alături.

Teoretic, totul pare cât se poate de logic. Aproape că este chiar prea iogic, domnişoară Laurent. De parcă aţi fi repetat ce să spuneţi în cazul în care plicul ne-ar fi căzut în mâini.

— Doriţi puţină cafea alături de impresiile dumneavoastră

greșite?

— Nu, mulțumesc, răspunse el cu jumătate de zâmbet.

Ea luă farfuriile și le duse în bucătărie.

— Credeam că Harry face toate aceste lucruri, spuse el amical urmând-o până la barul care despărțea cele două încăperi.

— De obicei ea le face, dar după-amiaza aceasta a ieșit cu mama.

— Ce convenabil.

— Ce vreți să spuneți? Ce legătură au ieșirile mamei cu dumneavoastră?

— Aveam nevoie să-mi spună unde ați fost în seara când Jackson Wilde a fost ucis.

Claire trase iute aer în piept.

— N-o să vă las să-mi interogați mama, domnule Cassidy. Înțelegeți acest lucru și scutiți și timp și efort. Mamă nu-și amintește lucruri care s-au petrecut azi-dimineață, cu atât mai puțin ceva că s-a întâmplat acum câteva săptămâni. Dacă este forțată, s-ar putea să nu vă dea un răspuns credibil și orice încercare de a afla ceva de la ea ar tulbura-o, ceea ce nu voi permite.

— Doar nu vă așteptați că Glenn și cu mine să acceptăm răspunsul dumneavoastră la o asemenea întrebare importantă drept un alibi concret.

— Nu aveți de ales, răspunse ea cutremurându-se când auzi numele detectivului. Va trebui să mă credeți pe cuvânt. Am fost acasă în seara aceea.

— N-ați ieșit absolut deloc?

Privirea lui pătrunzătoare o făcu să ezite. Nervoasă, își dădu în spate bretonul.

— Poate am ieșit, dar dacă am făcut-o, nu a durat mult, pentru că nu o pot lăsa pe mama prea mult singură, mai ales seara. Sincer, domnule Cassidy, nu-mi amintesc. Data nu-mi spune nimic.

El o privi îndelung și apoi întrebă:

— Unde e Yasmine?

— A plecat la New York ieri.

Așa cum se și așteptase, în dimineața care a urmat discuției lor, Yasmine fusese spășită și își ceruse iertare. Se îmbrățișaseră, se împăcaseră și apoi se apucaseră de lucru la noul catalog. Yasmine fugise în dormitor să răspundă la telefon de câteva ori. De două ori înainte să se întoarcă la New York, își petrecuse nopțile afară, revenind dimineața deprimată și tristă. Dar legătura cu acel bărbat însurat era treaba ei. Trebuia să se descurce singură.

Lui Claire îi ajungeau propriile probleme, toate cauzate de acel individ care o privea la fel de pătrunzător ca și cel de la Asistența Socială cu mulți ani în urmă, de parcă ea ar fi fost un specimen deosebit pe care îl cercetau pentru a descoperi tulburări de personalitate sau comportament.

— Ce-i asta? Întrebă el arătând spre ceva înrămat pe perete.

— Rețeta mătușii Laurel pentru *Mătase franceză*. Cassidy își înalță capul nedumerit.

— Nu reușeam să găsesc un nume pentru firmă, explică ea și zâmbi amintirii. Yasmine și cu mine ne-am gândit luni întregi și nu am găsit nimic potrivit. Apoi, într-o după-amiază răcoroasă, mi s-a făcut poftă de o prăjitură cu ciocolată și am început să caut prin cutia cu rețete a mătușii Laurel. „*Mătase franceză*”, continuă ea arătând spre numele scris cu litere cursive. Asta era. Am știut de cum l-am văzut. Mătușa Laurel a fost atât de încântată când i-am spus că voi da numele firmei după rețeta ei. O făcea să aibă impresia că avusese și ea o contribuție, spuse ea melancolică. A murit la câteva săptămâni după aceea.

Ducându-se mai aproape, Cassidy începu să citească:

— Se adaugă zahăr treptat în amestecul de unt, ciocolată topită și vanilie și se amestecă continuu la foc mic. Pare să fie delicioasă.

— Așa și este. Este consistentă, senzuală și se simte la limbă așa cum vreau să se simtă lenjeria mea pe piele. Numele în sine

implică slăbiciune.

Când nu mai vorbi, Claire își dădu seama cât de nemișcați, cât de apropiați și cât de tăcuți erau amândoi. El îi privea gura, apoi ochii și, dacă auzul îi era la fel de pătrunzător că privirea, atunci i-ar fi putut auzi bătăile inimii.

El își drese glasul și puse distanță între ei de parcă și el considerase incomodă acea tăcere prelungită.

— Interesant, dar să revenim la motivul pentru care am venit aici. Singura nemulțumire pe care o aveți în privința lui Jackson Wilde era cea legată de Primul Amendament da?

— Exact.

— Nimic altceva?

— Unde vreți să ajungeți, domnule Cassidy? Aceasta este metoda dumneavoastră, de a trage la întâmplare până nimeriți ceva? Nu e un mod prea economic de a cheltui banii celor care plătesc impozite. V-ați petrece timpul mult mai bine căutându-l pe adevăratul ucigaș, iar timpul meu ar fi...

— Dumneavoastră și Yasmine sunteți amante? Întrebarea fu la fel de neașteptată că o stea căzătoare, iar efectul pe care îl avu asupra ei, fu la fel de puternic, îl privi uluită, cu gura ușor întredeschisă și cu ochii mari.

— Ce v-a făcut să vă gândiți la așa ceva?

— Sunteți?

Când o văzu că începe să râdă, el se întunecă și mai mult la față.

— Wilde a mai declanșat și o homofobie în întreaga țară. Grupuri de homosexuali aveau împotriva lui o mulțime de lucruri.

— Înțeleg. Și v-ați închipuit că îmi era dușman din două motive? Întrebă ea amuzată. Sincer, nu râd de dumneavoastră, domnule Cassidy, ci numai îmi imaginez cum ar reacționa Yasmine la această întrebare. Nu citiți ziarele? De-a lungul anilor a avut o grămadă de amanți, toți bărbați, și și-a făcut o adevărată reputație de femeie fatală.

— Asta ar putea fi pentru ochii lumii.

— Ar fi foarte dezamăgită dacă v-ar auzi. Bine, mă credeți pe mine capabilă de lesbianism, dar cum puteți să vă gândiți măcar că Yasmine ar putea fi heteros. Exuală?

— Pentru că acest decor este cam ieșit din comun, de aceea.

— Decor?

— Firma asta.

— Cum adică? Întrebă ea într-adevăr curioasă.

— Am venit aici de două ori și n-am văzut niciun bărbat. Știu că mulți răufăcători ar fugi de amazoana de la. Intrare, dar toate angajatele sunt femei, de la cele care pun foite în cutii la cele care conduc cărucioarele. Ce aveți împotriva bărbaților?

Sandra Brown

— Nimic.

— Sunteți căsătorită? — Nu.

— Ați fost vreodată? — Nu.

— Logodită? Ea ezită puțin. — Nu.

El ridică degetul arătător de parcă ar fi vrut să îi prindă minciuna pe el.

— Mai gândiți-vă.

Claire simțea că își pierde cumpătul.

— Ați făcut cercetări, domnule Cassidy?

— Mi-am făcut meseria. Vorbiți-mi despre relația dumneavoastră cu David Allen.

— Să vă ia naiba! Ați fost la el?

— Nu a fost nevoie, dar mă voi duce dacă nu vorbiți.

Claire clocotea de furie, dar el câștigă întrecerea de voință.

— A fost cu mult timp în urmă, spuse ea tăios, înainte să înființez *Mătasea franțuzească*. Voia să ne căsătorim.

— Și ce s-a întâmplat?

Era gata să îi spună că nu îl privea, dar se răzgândi. Orice ostilitate din partea ei i-ar fi înrăutățit situația. Yasmine, care avea mai multă experiență în privința bărbaților, se îndoise că acest

Cassidy avea să înghită orice aiureli de la o femeie. Claire se gândi că poate avusese dreptate. Și, pe urmă, nu era un teritoriu chiar atât de periculos. Puteau trece peste el fără probleme.

— David voia să o închid pe mama într-un sanatoriu, spuse ea încet, plecându-și privirea. Nici n-am vrut să aud de așa ceva. Mi-a dat un ultimatum, așa că i-am înapoiat inelul de logodnă.

— Nu l-ați iubit la fel ca pe mama dumneavoastră?

— Evident că nu.

— Și de atunci nu ați mai avut nicio relație serioasă?

— Nu știți?

— Nu încă. Pot să caut, însă, sau puteți să mă scutiți pe mine de efort și pe dumneavoastră de jenă spunându-mi totul, pur și simplu.

— Viața mea personală are vreo legătură cu investigația?

— Poate. Haideti să vedem unde ne duce, spuse el și se așeză pe un scaun la bar cu brațele încrucișate.

Arătând foarte clar că subiectul nu îi făcea plăcere, ea spuse în cele din urmă:

— Am mai avut vreo două legături după despărțirea de David, dar nimic serios. Sunteți mulțumit?

— Deocamdată.

Se întoarse și timp de câteva clipe se juca prin hârtiile de pe bar.

— Unde este tatăl dumneavoastră, domnișoară Laurent?

Claire se mișcă de pe un picior pe altul.

— V-am mai spus. A murit imediat după nașterea mea.

— Nu vi-l amintiți?

— Nu. Eram prea mică.

— De ce. A murit?

— Atac de cord, cred.

Privind-o fix, coborî de pe scaun și veni încet spre ea până ajunsese atât de aproape, încât a trebuit să își dea puțin capul pe spate pentru a-i privi ochii incisivi.

— Mă mințiți iar. Pe certificatul dumneavoastră de naștere, în dreptul spațiului pentru numele tatălui, este un mare semn de întrebare.

— Ticălosule, spuse ea și fu gata să îi dea o palmă, dar el o prinse de încheietura mâinii la câțiva centimetri de obrazul lui.

Lacrimi de furie și frustrare îi apărură în ochi.

— Nu ai nicio scuză să-mi scormonești viața personală.

— Un cadavru cu trei gloanțe în el este o scuză al naibii de bună.

Claire își trase mâinile din strânsoare și își încrucișa brațele lipite de trup cuprinzându-și coatele.

— Ei bine, domnule Cassidy, dacă ești așa de deștept, ce ai mai aflat în misiunea dumitale de cercetare?

— Familia Laurent, bunicii dumitale, erau crema societății din New Orleans, o familie veche cu o grămadă de bani. Lumina ochilor le era singurul lor copil, Ivjary Catherine. A urmat la cele mai bune școli din parohie și a fost educată pentru a-și ocupa locul în societate. Dar, după unul din dansurile acelea despre care mi-a pomenit și mie, a fost sedusă de unul din domnii tineri și bogați din public. A rămas însărcinată. Când le-a mărturisit acest lucru părinților, a refuzat să le spună numele respectivului partener. Din păcate, el nu a apărut pentru a-și asuma responsabilitatea copilului. Părinții ei au făcut atunci ceea ce au crezut că era de cuviință – au dezmoștenit-o și au alungat-o. Numat mătușa Laurel, sora tatălui ei, a primit-o. Scandalul a luat amploare, a izbucnit afectând familia. După doi ani, părinții lui Mary Catherine au murit, de rușine, spun unii, dar înainte să moară, tatăl ei a modificat testamentul lăsând toată averea bisericii.

— Care, de asemenea, a tratat-o pe mama ca pe o proscrisă, deși ea cerea milă, îndurare și iertare, adăugă Claire.

— Dar i-au permis fiicei nelegitime să urmeze cursurile de catehism.

— Nu, domnule Cassidy. Am învățat religie de la mătușa Laurel. Era o fată bătrână ușor scrântită. Mulți considerau că viața ei nu avea sens, dar ea ne-a iubit pe mine și pe mama necondiționat. Când mama avea crize, mătușa Laurel mă liniștea dacă erau furtuni, mă îngrijea dacă eram bolnavă și mă ajuta să trec prin greutățile copilăriei. A fost singura ființă din câte am cunoscut care a trăit creștinește exact așa cum a dorit Iisus. Nu se ruga. Ea dădea pilde.

— Dar povestea despre mama dumitale este corectă?

— Foarte. Vărul ei Charles a fost foarte precis.

— De unde știi că el mi-a dat informațiile?

— El este singurul care a mai rămas din neamul Laurent.

— Păstrezi legătura cu el? Ea râse amar.

— Nu, slavă Domnului. E la fel de înțelept și de înfumurat ca toți ceilalți din familie. Din câte mi-a povestit mătușa Laurel, nu mă mir că au alungat-o pe mama când avea mai multă nevoie de ei.

— Dar nu era decât un copil.

— Șaptesprezece ani, spuse ea și întorcând capul adăugă: dar, ce faci, domnule Cassidy, parcă ți-ar fi milă.

— Era la începutul anilor șaiszeci, pentru numele lui Dumnezeu.

— Mai precis, sfârșitul anilor cincizeci. Eisenhower mai era încă președinte. America nu își pierduse inocența. Tinerele domnișoare nu aveau zone erogene.

Cassidy clătină din cap nedumerit.

— Chiar și așa, familiile nu își aiungau fiicele dacă rămâneau însărcinate.

— Familia Laurent a făcut-o. Bunicii mei nu au mai vorbit cu mama niciodată. Pentru ei, nici ea, nici eu nu existam.

— Nu ți-a spus niciodată cine a fost tatăl dumitale?

— Nu.

— Și el nu a luat niciodată legătura cu dumneavoastră, nici măcar în secret?

— Nu. Sunt sigură că s-a temut de consecințe. Doar făcea și ei parte din aceleași cercuri și. Se pare că a profitat. A văzut ce a pățit mama și nu a vrut ca același iucru să i se întâmple și lui. Nici nu-i condamn.

— Prostik.

— Poftim?

— Ar însemna că nu ești om dacă nu-l faci răspunzător.

Simțindu-se ca o insectă prinsă de un carton, Claire se dădu prudentă un pas înapoi.

— Ce vrei să spui, domnule Cassidy?

— Că oricine l-a ucis pe Wilde avea ceva împotriva bărbaților.

— Ai dedus și asta. Cât de inteligent.

— Nu chiar atât de inteligent. A fost un caz de crimă cu sânge rece. Numai că o împușcătură a fost în plus.

— Te referi la cea din partea inferioară.

— De unde știi?

— S-a scris în toate ziarele că Wilde a fost împușcat în testicule. Își dădu părul înapoi și îl înfruntă sfidător.

— Deci, datorită împrejurărilor în care m-am născut și faptului că am numai femei angajate, ați tras repede concluzia că eu sunt cea care l-a împușcat pe Jackson Wilde.

— Nu fi ironică.

— Atunci nu fi ridicol, spuse ea ridicând glasul. Am recunoscut deschis că nu eram de acord cu nimic din ce spunea acel individ. Și ce-i cu asta? Mulți o făceau.

— E adevărat, dar numai existența câtorva era amenințată și acest lucru a făcut să te situezi în capul listei de suspecți.

— Îți pierzi timpul anchetându-mă.

— Nu prea cred. Te-am prins cu prea multe minciuni.

— Ți-am explicat totul în legătură cu tăieturile din ziare.

— Nu vorbesc de asta.

— Te-am mințit în legătură cu tata numai pentru a-mi proteja mama. Ești desigur de acord cu mine că a îndurat prea multă

umilință și fără să știe că am discutat cu dumneata despre trecutul ei.

— Nu vorbesc nici despre această minciună.

— Atunci despre ce? Nu pot să sufăr suspansul.

El îi întoarse spatele și se îndreptă spre ușă. Îi venea bine costumul de culoare închisă. Vesta îi îmbrăca perfect bustul și pantalonii nu conțineau nicio fărâmă de material în plus. Ar fi fost o plăcere să se poată concentra asupra atractivității lui evidente așa cum făceau majoritatea femeilor.

Dar Claire îl vedea cu ochii unui copil înspăimântat. Nu putea separa omul de birocrăția pe care o reprezenta, învățase încă de la o vârstă fragedă să îi fie teamă și silă de ea și să i se împotrivescă. Și toată acea antipatie și-o îndrepta acum asupra lui.

Cum îndrăznea să scormonească trecutul trist al mamei ei? Acesta îi cauzase lui Mary Catherine atâta amărăciune, încât pentru a supraviețui, fusese nevoită să se baricadeze într-o lume de vis. Iluziile ei erau roze, dar la fel de protectoare ca niște porți de fier. Ele o apăraseră de supărări și batjocură timp de trei decenii. Era nedrept ca necazurile ei să fie expuse din nou străinilor.

El ajunsese la ușă. Puse mâna dreaptă pe clanță. Claire știa că trebuia să îi testeze limitele răbdării, dar nu se putu abține și îi spuse ironic:

— E o cacialma.

El se întoarse iute.

— Mi-ai spus că nu l-ai cunoscut niciodată pe Jackson Wilde.

Ridică apoi mâna liberă și și-o înfipse în părul ei dându-i capul pe spate, Apropiindu-și fața foarte mult de a ei, îi spuse repede și ușor, cu expresivitate și insistență.

— N-ai petrecut „o seară liniștită acasă” atunci când a fost ucis. Am câteva casete video de la compania de televiziune angajată pentru a prezenta spectacolul lui Wilde din New Orleans. Pe una din ele era înregistrată ultima slujbă în întregime. Când Wilde a

făcut o invitație în încheiere, sute de oameni au năvălit spre el din toate colțurile Superdomului. Printre primii care au ajuns la el a fost o tânără care i-a apucat mâna și i-a vorbit.

O privi intens, de parcă ar fi vrut să își întipărească fața ei în memorie, după care îi dădu drumul la păr și deschise ușa, adăugând în timp ce ieșea:

— Dumneata erai, Claire.

Când auzi telefonul sunând, Andre Philippi sări cu vinovăție și trânti sertarul biroului. Soneria era parcă o conștiință care îi amintea că se uita la fotografia iubitei lui în timpul serviciului.

Răspunse și, cu un ton înțepat și neutru, se prezentă.

— Cu ce vă pot fi de folos?

— *Bonsoir*, Andre.

— *Bonsoir*, răspunse el pe un ton mai cald recunoscând persoana deși vocea era mai slabă și mai înăbușită decât de obicei. Ce mai faci?

— Nu-mi revin după ce s-a petrecut săptămâna cealaltă.

Gura lui mică se strâmbă înțelegător.

— A fost o seară îngrozitoare.

— Te-am sunat să-ți mulțumesc încă o dată pentru discreție.

— Te asigur că nu e nevoie de mulțumiri. Nu m-am simțit în niciun fel obligat față de poliție. Mi-au hărțuit oaspeții ca pe niște vite și i-au interogat ca pe niște criminali.

— Te-ai îngrijit de detalii?

— Nu-ți face griji. Nu reiese de nicăieri că ai fost aici în seara aceea.

— Te-a interogat cineva despre... despre asta?

— Poliția, răspunse Andre dezgustat. Și am mai vorbit și cu un individ pe nume Cassidy.

— Cassidy ți-a pus întrebări?

— De două ori. Dar nu-ți face griji. Am răspuns numai la cele precise și n-am dat amănunte.

— A fost rostit și numele meu?

- Nu! Și, *naturellement*, nu l-aș fi menționat.
- Sigur că nu, Spuse interlocutorul. Numai că... ei bine, nimeni nu trebuie să știe că am fost acolo.
- Înțeleg.
- Mă bazez pe discreția ta. Are o valoare imensă pentru mine.
- Acesta e cel mai plăcut compliment. *Mergi*.
- Trebuie să te mai rog ceva, Andre.
- O consider o cinste.
- În cazul! În care Cassidy, sau oricine altcineva, întreabă despre mine direct, mă anunți?
- *Certainement*. Imediat. Deși, te asigur, temerile tale sunt neîntemeiate.
- Aproape imperceptibil, cealaltă persoană spuse:
- Sper.

Capitolul opt

Ariei Wilde avea ascultători foarte atenți membrii consiliului *Ministeriatului Jackson Wilde*. Îi obliga la acest lucru respectul față de recenta văduvie, stima pentru cel care fusese îngropat numai cu o zi în urmă și propria lor teamă că o întreprindere foarte profitabilă s-ar fi putut prăbuși odată cu dispariția liderului ei.

Ariei conducea reuniunea din capătul mesei lungi de conferințe din sala de consiliu de la ultimul etaj al complexului din Nashville. Îmbrăcată în negru, părea subțire și palidă, aproape incapabilă să ridice la buzele albe ceașca de porțelan cu un ceai fără culoare. Ochii îndurerați, care contribuiseră foarte mult la transformarea ei într-o sfântă protectoare a neajutoraților, păreau să se fi dus în fundul capului și erau înconjurați de umbre violete de oboseală și disperare.

Nimeni în afară de ea nu știa că toate acele semne se luau cu apă și săpun.

Puse ceașca la loc pe farfurioară. Clinchetul porțelanului fu singurul sunet care se auzi în încăpere. Iluminarea indirectă, pereții căptușiți cu lemn de culoare închisă și covorul plușat încurajau o atmosferă tăcută, asemănătoare celei din biroul de pompe funebre unde, timp de două zile, trupul lui Jackson Wilde zăcuse pe un catafalc de onoare într-un sicriu sigilat. Cei din jurul mesei de conferințe așteptau cu sufletul la gură ca văduva să vorbească, fiind alături de ea, dar, în același timp, încercând să își ascundă neliniștea personală...

— Domnilor, dați-mi voie să încep prin a vă mulțumi, individual și colectiv, pentru sprijinul pe care mi l-ați acordat mie și lui Josh în aceste zile întunecate și tulburătoare de după moartea lui Jackson. Sunteți un tribut viu plătit lui. Felul în care v-ați adunat în jurul meu este... ei bine...

Copleșită de emoție își șterse ochii, lăsând lacrimile să vorbească singure. Revenindu-și, continuă:

— Când Jackson se afla la conducere, se aștepta să vă dedicați sută la sută lui și Domnului, în absența lui ați făcut același lucru. Știu că vorbesc pentru el când vă spun că sunt foarte mândră, îi aruncă fiecăruia câte un zâmbet, după care mai sorbi o dată din ceașca de ceai înainte să treacă la subiect.

— Din nefericire, niciunul din noi nu s-a așteptat la tragica dispariție a lui Jackson. Ne-a surprins nepregătiți. Cine ar fi putut bănui că un nebun va reduce la tăcere cel mai bun mesager al Domnului?

Câțiva murmurară „amin”.

— Diavolul se așteaptă să ne predăm și să ne retragem pentru a ne linge rănilile. Se așteaptă să fim zdrobiți de povara amărăciunii noastre. Făcându-l pe Jackson să tacă și-a închipuit că ne va face pe toți să tăcem.

Așa cum repetase înainte de întrunire, făcu o pauză strategică.

— Dar Diavolul ne-a subestimat. Noi nu ne vom lăsa intimidați și reduși la tăcere. *Ministeriatul Jackson Wilde* își va continua activitatea ca și până acum.

O duzină de piepturi în veste se relaxară. Tensiunea eliberată era la fel de palpabilă că aburul unui ceainic, în fierbere. Sudoarea începu să se evapore de pe sprâncenele încruntate. Răsuflările ușurate se simțeau, chiar dacă nu se auzeau.

Ariei abia își mai putea reține zâmbetul satisfăcut. Acum îi avea la degetul mic. Aveau să se considere oamenii Domnului. Fără îndoială că unii din ei credeau cu adevărat în misiunea lor. Dar erau, totuși; oameni și ei, supuși greșelii ca orice urmaș al lui Adam. Se temuseră pentru viitorul lor. Așteptându-se cu siguranță la o dizolvare a ministeriatului, se rugaseră pentru o minune și ea tocmai le-o oferise.

Bineînțeles, totdeauna trebuia să fie cel puțin un v sceptic.

— Cum, Ariei? Întrebă Toma necredinciosul. Vreau să spun, cum putem continua fără Jackson? Cine va predică?

— Eu.

Toți o priviră uluiți. Era evident că se îndoiau de abilitatea ei. Scutură ușor din cap făcând ca părul platinat să îi cadă pe umeri. Era un gest care trăda hotărâre și mare încredere.

— Eu... adică, noi... ne gândeam să aducem un alt evanghelist.

— Ei bine, v-ați gândit greșit, spuse ea cu dulceață. De aceea am convocat această întrunire, ca să vă pot explica tuturor planurile mele și să nu fiu nevoită să mă jepet.

Își împreună mâinile pe marginea mesei. Recentă fragilitate fusese înlocuită cu o teribilă vitalitate. Sclipirea de viață din ochii ei, atât de slabă cu câteva clipe în urmă, acum se transformase într-o flacără.

— Adepții noștri vor fi curioși să afle ce cred eu despre moartea lui Jackson. A murit subit și violent. E un subiect pentru cel puțin o duzină de predici. Și cine ar fi cel mai nimerit să țină aceste predici decât chiar văduva lui?

Membrii consiliului își aruncară priviri unul altuia, stupefiați și fără grai.

— Fratele Williams îi scria toate predicile lui Jackson. Acum mi le va scrie mie, spuse ea, făcând un semn unui domn din dreapta ei care se afla pe la jumătatea mesei.

Acesta tuși jenat, dar nu spuse nimic.

— Treptat, vom muta accentul de pe moartea lui Jackson asupra altor subiecte. O să pornim de unde a rămas el în legătură cu pornografia, pentru că a devenit o chestiune de caracteristică nouă. Eu voi continua să cânt. Josh va continua cu pianul. Din când în când putem invita câte un predicator, dar motivul pentru care oamenii aceia veneau săptămână de săptămână era acela de a ne vedea pe Jackson și pe mine, nu? El s-a dus. Dar eu nu. Și dacă vă imaginați că el predica flăcările și chinurile iadului, așteptați să mă auziți pe mine.

Îi deranja mîndul deschis în care vorbea, dar nu îndrăznea niciunul să o contrazică. Voia să se înțeleagă clar că de atunci încolo ea avea să se afle la conducere. Așa cum cuvântul lui Jackson fusese lege, la fel voia să fie și al ei.

— Frate Raye? Acesta sări imediat.

— Da, doamnă.

— Ai anulat călătoria la Cincinnati. De ce?

— Păi... ăăă... am crezut că... după ce Jackson...

— Să nu mai iei niciodată hotărâri fără să mă consulți înainte. Reprogramează-o. Vom face totul cum am plănuit.

— Dar nu mai sunt decât două săptămâni, Ariei. Ai nevoie de timp ca să...

— Reprogramează-o, repetă ea pe un ton înghețat. Fratele Raye aruncă iute o privire către toți cei din jurul mesei căutând disperat ajutor, dar nimeni nu N oferi. Toți își fereau privirile. Se uită implorator la Josh, dar acesta își privea mâinile, întorcându-le când pe o parte, când pe- alta, de parcă ar fi fost niște adăugiri străine la brațele lui.

În cele din urmă, fratele Raye spuse:

— O voi reprograma imediat, Ariei. Dacă te simți în stare.

— Mă voi simți până vom ajunge acolo. Acum, totuși, sunt epuizată.

Se ridică, iar ceilalți o urmară încet, cu mișcări nesigure ca ale boxerilor care au ascultat numărătoarea și se chinuie să își recapete forțele.

— Josh poate vorbi în locul meu și viceversa, le mai spuse ea îndreptându-se spre ușă. Cu toate acestea, aș prefera ca toate întrebările și problemele să mi le spuneți direct și personal. Cu cât îmi asum mai curând responsabilitățile lui Jackson, cu atât mai bine. Dacă vreunul din voi are ceva împotriva...

Deschise ușa și le făcu semn din cap că erau liberi să plece dacă nu le convenea să joace după regulile ei. Niciunul nu se mișcă însă. Abia suflau când ea îi privi pe fiecare în parte, în cele din urmă, luă tăcerea ca pe o acceptare.

Chipul palid îi fu luminat de un zâmbet angelic.

— Ah, mă bucur atât de mult că v-ați hotărât cu toții să rămâneți. Asta ar fi vrut și ar fi așteptat și Jackson din partea voastră. Și, se înțelege de la sine, asta este și dorința Domnului.

Le mai aruncă un zâmbet, după care îi dădu mâna lui Josh. Supus, acesta veni lângă ea și îi oferă brațul. Părăsiră. Împreună sala de consiliu.

— A fost un teatru nemiapomenit, spuse Josh ieșind din clădire.

— Teatru? Făcu Ariei cufundându-se în plușul din interiorul limuzinei care îi aștepta lângă bordură.

— Mergem acasă, îi spuse Josh șoferului înainte să închidă geamul despărțitor.

Se lăsă pe spate și privi pe fereastră, încercând să se calmeze înainte de a i se adresă mamei sale vitrege.

În cele din urmă, își întoarse capul spre ea.

— Ai fi putut să vorbești mai întâi cu mine.

— Pari furios, Josh. De ce?

— Nu juca teatru cu mine, Ariei. Și nu mai bate din gene ca o cochetă afurisită la un dineu de după-amiază. Aerul ăsta inocent nu ține, când e vorba de mine. N-ai aflat asta până acum?

Ea își țuguie buzele iritată.

— Bănuiesc că ești furios pentru că n-am discutat planul întâi cu tine înainte să-l prezint consiliului.

— Ți-ai pierdut cu totul simțul realității, Ariei?

’Era cu adevărat uluit și acest lucru se vedea foarte clar.

— Chiar crezi că tu și cu mine putem continua această treabă?

— Știu că eu una pot...

— Ah, înțeleg. Și cu bunătatea inimii tale mă ajuți și pe mine.

— Nu-mi pune în gură cuvinte pe care nu le-am spus.

— De ce aș face-o? Izbucni Josh. Se pare că ai toate cuvintele care-ți trebuie. Dar măcar știi ce înseamnă chiar toate?

Se înfurie, pentru că faptul că nu avea o educație era un punct dureros.

— Nu crezi că pot ține pe picioare această organizație?

— Nu. Deși cred că te-ai convins singură că poți, spuse el aruncându-i o privire lungă. Nimic nu te poate opri, nu? Nici chiar moartea tatei.

Părănd nepăsătoare, ea își răsuci capul într-o parte și în alta, ca pentru a-și dezmoții gâtul.

— Uite, Josh, Jackson a murit și nimeni nu mai poate face nimic. L-am îngropat.

— Cu mai multă pompă decât la o încoronare.

— S-a bucurat de atenția presei, nu?

— De aceea am adus corul, orchestră și afurisiții ăia de porumbei?

— Vicepreședintele Statelor Unite a fost acolo! Strigă ea. Nu-ți dai seama cât valorează asta?

— Pentru el? Vreun milion de voturi.

— Și pentru noi un minut și jumătate la știri. Ne vede întreaga lume, Josh, spuse ea extrem de furioasă. Tu sau vreunul din

membrii consiliului erați atât de nebuni să credeți că o să dau cu piciorul la atâta publicitate pe gratis? Ați crezut că sunt chiar atât de proastă? În cazul ăsta, voi sunteți proștii. Am de gând să profit de pe urma morții lui Jackson cât pot mai mult. E ca un dar. Nu l-am cerut eu.

El își întoarse iar capul spre fereastră și murmură:

— Oare?

— Ce-ai spus? El nu răspunse.

— Josh! Dar el privea încăpățânat în altă parte. J Atunci ea îl ciupi tare de braț.

— La dracu! Făcu el furios întorcându-se spre ea.

— Spune-mi ce-ai zis.

— Mă întrebam cu glas tare dacă nu cumva i-ai dorit moartea.

Ea îi aruncă o privire albastră și rece.

— Ca să vezi. În ultima vreme ai devenit teribil de ipocrit.

— Bănuiesc că măcar unul din noi ar trebui să aibă conștiință.

— Și mai ești și înfumurat. Crezi că m-aș fi descotorosit de Jackson că să te am pe tine? Întrebă ea ironică.

— Nu pe mine, dar poate propriul tău spectacol televizat.

Se aplecă puțin spre ea și șopti:

— Ce zici de intervalul acela de timp când ai plecat de la mine în seara aia, Ariei?

O licărire alarmată îi apărură în ochi.

— Doar ne-am înțeles să nu pomenim niciodată de asta.

— Nu, tu ai insistat ca eu să nu pomenesc niciodată.

— Din cauza gândurilor pe care și le-ar fi putut face cei de la poliție.

— Exact, spuse el încet.

— Nici nu merita să fie pomenit, zise ea ușor, îndepărtând de pe rochia neagră o scamă imaginară.

— La început și eu m-am gândit la fel, dar acum nu mai sunt atât de sigur. Poate că ar fi meritat. Ai spus că te duci în cameră să cauți niște partituri.

— Și?

— Și, contrar celor ce am declarat poliției, noi n-am repetat și nu aveam nevoie deci de nicio partitură.

— Aveam nevoie de ele mai târziu.

— Te-ai întors cu mâna goală.

— Nu le-am găsit.

— Ai lipsit vreun sfert de oră.

— Am căutat peste tot și a trebuit s-o fac în liniște pentru că Jackson dormea.

— Sau era mort. Aveai destul timp să-l omori. Cred că pe Cassidy l-ar interesa foarte mult acest sfert de oră.

— Nu poți să-i spui fără să te implici și tu. Încercând să explice mai departe, Josh continuă ca și cum nici nu fusese întrerupt:

— Aveai cu siguranță un motiv. Pe lângă faptul că tata era un tiran, îți mai stătea și în cale. El era în centrul atenției, nu tu. Nu-ți mai convenea bancheta din spate, voiai scaunul șoferului. Voiai întregul ministeriat. Pe lângă faptul că erai lacomă, te saturaseși de cicălelile lui legate de vocea ta mediocră, de greutatea ta, de tot. Așa că l-ai ucis și m-ai folosit pe mine ca alibi.

— Ascultă la mine, prostănac ce ești, zise ea revenind la limbajul pe care îl folosise înainte să îl cunoască pe Jackson Wilde. Câteodată îl uram atât de mult, încât îmi venea să-l omor. Foarte ușor. Dar a mai fost și cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Dacă n-ar fi fost el, și acum m-aș fi chinuit să-mi câștig existența, lăsându-mă ciupită de fund de bătăranii și trăind din bacșișurile pe care mi le dădeau în schimbul unei priviri în decolteu. Aș fi fost doar sora unui condamnat pe viață și nu una din cele mai cunoscute femei din America, primind felicitări și flori de la președinte. Nu, nu l-am omorât eu. Dar să fiu a naibii dacă o să plâng sau dacă o să dau cu piciorul posibilităților care mi se oferă. O să lupt ca dracu' pentru a păstra ceea ce am.

Limuzină o luă pe drumul care ducea spre casă.

Jackson fusese destul de deștept ca să știe că oamenilor de rând

nu le plăcea bogăția izbitoare, așa că avea o casă adecvată unui profesionist înstărit, nu un palat. Josh o ura. Deși era mare și confortabilă, nu avea eleganța căminului pe care mama lui îl făcuse pentru ei. Aceasta era casa lui Jackson de la un capăt la celălalt. Amprenta lui se afla în fiecare încăpere. Josh ura fiecare clipă pe care o petrecuse sub acoperișul ei.

Deocamdată, însă, se ura pe sine, pentru că, deși disprețuia atitudinea trufașă a lui Ariei în legătură cu asasinarea tatălui lui, o admira în sinea lui. Și-ar fi dorit să se poată simți la fel de nevinovat ca și ea. Nu îi putea suferi curajul și ambiția fermă, dar era gelos pe ele.

— Știu că aveai alte planuri pentru viața ta, Josh, zise ea. Care nu coincideau cu ale lui Jackson. Bineînțeles că s-a întâmplat așa cum a vrut el și tu încă mai ești supărat.

— Habar n-ai ce spui, zise el. Toate astea s-au întâmplat cu mult timp în urmă, înainte să apari tu.

— Dar am. Auzit despre ele, de la tine și de la Jackson. Ați avut câteva confruntări serioase cu privire la alegerea între a deveni un pianist de concert sau a rămâne aici.

— Nu trebuie să-mi amintești tu despre ce ne-am certat.

— Știi ceva, Josh? Tatăl tău avea dreptate. Tu și cu mine am scos trei albume cu muzică religioasă, care s-au cumpărat imediat. Albumul pentru Crăciun, pe care l-am înregistrat astă-primăvară o să se vândă ca pâinea caldă după toată această publicitate. Nu va mai trebui să cheltuim niciun cent pentru reclamă. Va ieși singur din magazine. Afacerea aceasta te-a făcut bogat și celebru, Josh. A fost mult mai profitabil decât dacă te-ai fi apucat să cânti muzica aia clasică. Mai gândește-te.

Soferul veni și-i dechise portiera.

— Aș vrea să rămâi la Ministeriat pentru binele tău. Dar dacă te hotărăști să pleci, pe mine nu mă afectează.

Cu un picior pe pavaj, se întoarse și adăugă:

— Pianști frumoși se găsesc cu zece cenți duzină, Josh. La fel și

amanți.

Cassidy intră în holul hotelului *Fairmont* nervos, agitat și ud. Fusese nevoit să parcheze mașina la un bloc distanță și să alerge printr-o ploaie torențială, în drum spre bar își scoase trenciul, scuturându-l de apă și își trecu degetele prin părul ud.

Se săturase de ploaie. De zile întregi, New Orleans era inundat. Vremea nu fusese deloc altfel nici cu o săptămână în urmă, când asistase la înmormântarea lui Jackson Wilde.

— Doar cafea, vă rog, îi spuse el chelneriței care venise să îi ia comanda.

— Normală sau *Nawlins*? Îl întrebă ea cu un puternic accent regional.

— *New Orleans*. Fără zahăr.

Îi venea să își facă injecții intravenoase cu cofeină; nu dormise prea mult nopțile trecute, așa că nu mai conta. Se uită la ceas. Mai erau douăsprezece minute până când Andre Philippi avea să vină la lucru. Sursele lui Cassidy îi spusese că îți puteai potrivi ceasul după administratorul de noapte.

Așteptându-l, sorbi din cafeaua fierbinte pe care i-o adusese chelnerița. Avea în sfârșit un indiciu. El, Glenn și echipa de polițiști care fuseseră desemnați să investigheze acel caz se luaseră după o mulțime de ponturi, fără niciun rezultat. Acum, însă, avea ceva concret.

Spera din tot sufletul să fie așa. Trebuia să găsească ceva. Crowder era din ce în ce mai nerăbdător. Nu voise să îl lase pe Cassidy să se ducă la Nashville.

— Dacă nu poți găsi ucigașul pe propriul tău teren, ce te face să crezi că o să-l găsești acolo? Nu pot justifica toate cheltuielile. Lasă-i pe cei de la poliție să trimită un om.

— După cum a recunoscut și el, Glenn nu se pricepe să discute cu oamenii, cu atât mai puțin cu cei în cauză și ar ieși în evidență foarte mult. E de părere că ar trebui să mă duc eu. Lasă-mă să plec, Tony. Poate găsesc ceva.

Crowder îi aruncă o privire care îl făcu să tacă.

— Găsești pe dracu'. Mai bine te-ai duce la o ghicitoare.

— M-am gândit și la asta, spuse Cassidy cu amărăciune.

Continuase să se țină de capul șefului său până când acesta obosi și îl lăsă să plece la Nashville.

— Dar eu tot cred că alergi după cai verzi pe pereți.

— Poate, dar aici tot nu fac nimic.

— Nu uita că depinzi de un buget, îi strigase Crowder în timp ce el ieșea în grabă din birou.

Din nefericire, Crowder avusese dreptate. Călătoria fusese o adevărată pierdere de timp. Mii de oameni participaseră la funeraliile evanghelistului. Spectacolul atrăsese o mulțime de gură-cască, discipoli îndurerăți și jurnaliști din toată lumea, toți căutând să arunce o privire sicriului învăluit în drapelul Statelor Unite și acoperit de flori.

Legitimația îl ajută pe Cassidy să ajungă lângă grupul asociaților și oamenilor de încredere ai lui Wilde. Dacă ucigașul se afla printre ei, acesta sau aceasta se prefăcea foarte bine, pentru că fiecare purta o mască de tristețe, de parcă i s-ar fi luat și ultimul colac de salvare. Nimeni nu părea să jubileze sau să răsufle ușurat. Și, dacă cineva din organizația lui Wilde îl ucisese, care era motivul? Ei nu aveau decât de câștigat, atâta timp cât el predica la televiziune și își conducea cruciadele. Jackson Wilde era o adevărată industrie. Din cele mai neînsemnate lucruri el câștiga. Glenn descoperise în cercetările lui că Wilde răsplătea loialitatea foarte bine.

Dar, ca în oricare altă afacere și în cadrul organizației sale existau din când în când conflicte. De personalitate. Gelozie. Discuții și gălăgie. Chiar și așa, dacă vreunul din ei apăsa pe trăgaci, acest lucru ar fi însemnat să dea cu piciorul unei surse de venit. Nu era logic.

Poate fusese vreun contribuabil supărat pe Wilde. Cassidy ceruse să se verifice dosarele și Glenn pusese doi oameni să se

ocupe de acest lucru, însă, de-a lungul anilor, numărul celor care contribuiseră se ridica la zeci de mii de persoane și organizații.

Singurii suspecți veritabili de la înmormântare fuseseră Ariei și Joshua. Cassidy le studiasse fiecare mișcare. Josh părea extrem de calm. Privea țintă sicriul fără să clipească măcar. Era imposibil să-ți dai seama dacă întreaga afacere îl uimea, îl plictisea sau îl lăsa indiferent.

Văduva fusese pioasă și patetică în egală măsură. Invocase binecuvântarea Domnului pentru toți cei cu care vorbise și le cerea să se roage. Cassidy se gândi că parcă era un fluture cu o coloană vertebrală de oțel. Sub aspectul acela angelic, era rece, dură și poate capabilă de crimă. Problema era că singura dovadă împotriva ei era neesențială. Nu putea dovedi relația pe care o avea cu fiul ei vitreg și, după toate aparențele, își adorase și acum își plângea soțul.

Poate cel mai important suspect nu se afla la înmormântare. După ultimă întrevedere cu Claire Laurent, el și detectivul Glenn discutaseră despre ea foarte mult. Nu puteau trage decât concluzia că era o mincinoasă.

La început miștise în legătură cu profunzimea interesului ei față de Jackson Wilde. Descoperirea plicului demonstrase acest lucru și numai atât. Încercase să ascundă aspectele neplăcute din trecut, dar toate acestea nu dovedeau decât că o preocupă foarte mult starea sănătății mamei ei.

Videocasetă dovedise că mințise în legătură cu faptul că nu îl cunoscuse niciodată pe Wilde și că fusese acasă în seara când acesta fusese ucis. Dar nu rezultă de nicăieri că fusese în apartamentul de la *Fairmont* cu victima. Nu o lega de o armă. Atât Cassidy, cât și Glenn, știau că un mare juriu nu ar fi inculpat pe cineva numai pe baza unei asemenea dovezi neconcludente.

Și, în plus, Glenn mai avea îndoieli în privința ei.

— E o mucoasă provocatoare, dar mă-ndoiesc că e o ucigașă. Eu tot mai cred că implicați sunt soția și fiul. Despre ei știm sigur

că au fost acolo. Despre ea nu știm acest lucru.

Dar poate că tocmai dovada pe care i-o adusese detectivul în după-amiaza aceea era partea care lipsea pentru a-l face să își schimbe părerea despre proprietara *Mătăsii franțuzești*.

— Nemernicul ăla mic de ta hotel a mințit cu nerușinare, îi spusese el lui Cassidy.

— Așa se pare. Să-l iau eu? Întrebă el arzând de nerăbdare să o facă.

— Te rog. Dacă ajung lângă el, s-ar putea să-l fac praf. Niciodată n-am avut încredere într-un tip cu floare la butonieră.

Cassidy plecase imediat spre *Fairmont* pentru a ajunge la timp.

Îl zări apropiindu-se de biroul de la recepție. Aruncă două bancnote pe masă pentru a-și plăti cafeaua, își luă trendul și traversă holul cu pași mari și hotărâți.

Andre nu părea încântat să îl vadă. Chipul i se strâmbă dezgustat.

— Ce mai este, domnule Cassidy? Sunt foarte ocupat.

— Apreciez acest lucru, dar și eu sunt.

— Poate sunați mâine și fixăm o întâlnire.

— Îmi pare rău, dar trebuie să vorbim neapărat acum. Îmi cer scuze pentru deranj și promit că n-o să dureze decât un minut. Aveți un casetofon?

— Un casetofon? Făcu Andre privindu-l cu suspiciune. Am unul în birou. De ce?

— L-aș putea folosi?

Nu mai așteptă un răspuns și se îndreptă imediat spre biroul lui Andre, convins că omulețul avea să îl urmeze și el, ceea ce și făcu chiar repede. Cassidy intră, se duse direct la aparat și puse caseta.

— Nu e frumos, domnule Cassidy. Dacă voiiați să vorbiți cu mine...

Andre tăcu în clipa când auzi un telefon sunând pe casetă propria voce răspunzând și apoi o conversație care începea cu „*Bonsoir, Andre*”.

Recunosc vocea foarte bine. Se părea că își amintea și conversația. Sub privirea lui Cassidy părea să se facă și mai mic în costumul lui negru impecabil. Broboane de sudoare îi apărură pe fruntea lucioasă, buzele i se uscară și se dădu în spate spre birou pentru a se sprijini de el.

— *Mon Dieu*, șopti el, în timp ce caseta continua să meargă.

Își scoase batista din buzunar și își tampona fruntea.

— Vă rog, vă rog, domnule Cassidy, opriți-l.

Nu îl închise, dar îl dădu mai încet. Se așteptase la o reacție din partea lui, dar nici chiar la așa ceva. Evident, era ceva mai mult decât își închipuise. Fu tentat să îl apuce de revere și să îl oblige să vorbească. Făcu însă un efort pentru a se stăpâni.

— De ce nu mi-ai spus despre asta, Aridre? Îți ofer posibilitatea să-mi explici.

Andre își umezi buzele, trăgând nervos de monograma de pe batistă. Nu ar fi fost mai tulburat nici dacă ar fi fost condamnat la moarte în clipa aceea.

— Ea știe că aveți asta?

Inima lui Cassidy bătu cu putere. Era gata să afle cine era femeia de pe casetă. Philippi bănuia că el știa deja. Nu te da de gol! Își spuse el atunci ridicând din umeri.

— E vocea ei, nu?

— Oh, Doamne, oh, Doamne, gemu Andre și mai distrus. Biata, biata Claire.

Claire vorbea cu Yasmine la telefon de aproape o oră. Aceasta era foarte deprimată și Claire bănuia că băuse ceva mai mult.

— E totdeauna pe fugă, se plânse ea.

Din egoism, Claire ar fi vrut ca Yasmine să nu îi fi spus nimic despre misteriosul ei iubit. Din seara aceea, când o făcuse, majoritatea conversațiilor se învârteau în jurul lui și relației lor nefericite.

— Își împarte timpul între familia lui și tine, Yasmine. Nu îl ai numai pentru tine. Asta e numai una din consecințele faptului că

ești încurcată cu un bărbat însurat. Trebuie să accepți sau să pui capăt.

— Accept, numai că... ei bine, la început, timpul pe care îl petreceam împreună era mult mai lejer.

— Și acum e ținac-pac-mersi-madam.

Claire se aștepta ca replica ei să o supere, dar ea izbucni într-un râs care îi aminti de felinele din junglă.

Sandra Brown

— Nu prea. În week-end-ul ăsta m-a obosit chiar foarte bine...

— Atunci nu înțeleg de ce te plângi.

Glasul lui Yasmine era puțin plângător. Claire nu își amintea să o fi văzut plângând pentru ceva, nici chiar când firma de cosmetice alesese un alt model în locul ei. Atunci începuseră și problemele ei financiare. Yasmine habar nu avea că prietena ei știa despre acestea. Claire se gândise să deschidă discuția și să îi ofere ajutor sub forma unui împrumut, dar, cunoscându-i temperamentul și orgoliul, nu o făcuse. Spera ca Yasmine să vină singură la ea când situația avea să devină disperată.

— Uneori mă întreb dacă ăsta-i adevăratul motiv pentru care mă vrea, spuse Yasmine încet. Știi, pentru ce facem în pat.

Claire își dădu seama că trebuia să tacă.

— Dar știu că nu-i numai asta, se grăbi Yasmine să adauge. Relația noastră este mult mai. Mult decât fizică. Doar că împrejurările astea mă dau peste cap, atâta tot.

— Ce s-a întâmplat?

— A avut niște afaceri la Washington săptămâna asta și mi-a spus că se va folosi de ocazie pentru a trece două zile și pe la New York, dar afacerile au durat mai mult decât se așteptase și a fost reținut. Am stat împreună numai o zi. Când se pregătea să plece azi după-amiază, îmi venea să mor, Claire și atunci am făcut ceva ce n-ar fi trebuit să fac. L-am implorat să nu plece. El s-a înfuriat și acum nici nu pot să-l sun să-mi cer scuze. Trebuie să aștept să mă sune el.

Aflându-se la masa de desen, Claire își propti fruntea în mână și își masă tâmplele. Era și îngrijorată și iritată. Singurul lucru care rezultă din legătura aceea amoroasă era o inimă zdrobită. Yasmine trebuia să fie destul de deșteaptă să își dea seama de asta. Trebuia să pună punct acum și să nu se mai facă de râs. Dar n-ar fi primit cu plăcere niciun sfat nedorit.

— Îmi pare rău, Yasmine, spuse Claire sincer. Știu că suferi și asta mă doare. Aș vrea să te știu fericită. Aș fi vrut să pot face ceva.

— Dar faci. Mă ascultă, spuse ea trăgându-și nasul. Hai, gata cu chestiile astea. Am vorbit cu Leon și am pus la punct programul pentru fotografiile de săptămâna viitoare. Ești pregătită să notezi?

Claire luă un carnețel și un creion.

— Gata. Ah, stai puțin, spuse ea nerăbdătoare, auzind celălalt telefon. Sună pe linia cealaltă. Stai numai o clipă.

Apăsă pe buton și răspunse. Câteva secunde mai târziu reveni la Yasmine.

— Trebuie să plec. Mama.

Yasmine își dădu seama că nu mai trebuia să prelungească discuția.

— Măine, spuse ea repede și închise.

Claire ieși val-vârtej din birou alergând pe scări, în apartament nu zăbovi decât un minut, după care coborî în viteză până la parter. Alergând prin depozitul întunecat, își îmbrăcă impermeabilul negru și lucios și își puse pe cap pălăria de ploaie.

Din moment ce încuietorile fuseseră deschise și sistemul de alarmă decuplat, trase brusc de ușă și se trezi față în față cu Cassidy.

Acesta stătea cu capul plecat pentru a se apăra de ploaia care deja îi lipise părul de cap. Gulerul treniului era ridicat și umerii îi erau aduși în față. Tocmai se pregătea să sune. Când se *văzură*, rămaseră amândoi foarte surprinși.

— Ce dorești? Întrebă Claire.

— Trebuie să-ți vorbesc.

— Nu acum.

Cuplă alarma, închise ușa și o încuie. Trecând pe lângă el, porni prin ploaie spre partea din spate a clădirii. O prinse de braț cu putere și o opri.

— Dă-mi drumul, strigă ea, încercând să se elibereze. Trebuie să plec.

— Unde?

— Am o treabă.

— Acum? — Acum.

— Te conduc.

— Nu!

— Unde te duci?

— Te rog, scutește-mă acum. Dă-mi drumul.

— În niciun caz. Oricum, nu fără să-mi dai o explicație.

Un fulger îi lumină o secundă chipul hotărât. Nu avea să accepte un răspuns negativ și pierdeau timpul.

— Bine, poți să mă conduci.

Fără să îi dea drumul brațului, el o întoarse înapoi. Mașina îi era parcată într-o zonă aglomerată lângă bordură. După ce o așează pe scaunul însoțitorului, ocoli mașina și se urcă la volan. În timp ce pornea motorul, apa îi picura de pe nas și de pe bărbie.

— Încotro?

— Hotel *Ponchartrain*.

Capitolul nouă

— Este pe St. Charles Avenue, îi spuse ea.

— Știu foarte bine unde este, zise el. Dar, ce naiba te grăbești atât de mult să ajungi acolo?

— Te rog, domnule Cassidy, poți să mergi mai repede?

Fără niciun alt comentariu, se desprinsese de bordură și o apucă pe Conți Street. Cartierul Francez era liniștit în seara aceea. Cei câțiva trecători se încurcau în umbrele pe străzile înguste. Firmele de neon care făceau reclame la băuturi și aperitive exotice, raci înăbușiți, dansatoare fără sutien și muzică de jazz erau încetoșate de ploaia torențială.

Când opri la traversarea unei intersecții, Cassidy întoarse capul și se uită la Claire. Ea îi simți privirea ca pe o palmă peste obraz și avea senzația că îi mai simțea mâna înfiptă în păr. Nu se așteptase cătuși de puțin să o atingă, cu atât mai puțin în asemenea mod.

O uimise mai mult faptul că i se adresase pe numele mic, decât că știa că fusese la ultimul spectacol al lui Jackson Wilde. Trecuse aproape o săptămână. Wilde fusese îngropat în Tennessee. Claire nu mai văzuse pe nimeni nici de la Poliție, nici de la Procuratură și sperase ca acest Cassidy să își fi îndreptat cercetările în altă direcție. Dar, evident, sperase prea mult.

Acum, incapabilă să îl evite, întoarse și ea capul întâlnindu-și privirea pătrunzătoare.

— Îți mulțumesc că m-ai condus.

— Nu-mi mulțumi. O să plătești drumul.

— Ah. Oare, mereu bărbații trebuie să ceară ceva de la femei? Nu fac niciodată un serviciu fără să aibă ceva de câștigat?

— Nu te simți flatată, domnișoară Laurent.

— Nici n-o fac. Nu se spune între bărbați că toate femeile sunt frumoase la două dimineața?

— Discriminare sexuală inversată. Ai o părere foarte proastă despre bărbați.

— Ai aflat asta chiar înainte de ultima noastră întrevvedere. N-am epuizat subiectul?

— Știi ceva, spuse el furios, nu vreau nimic de la dumneata în afară de niște răspunsuri. Sincere și clare.

— Asta n-ar fi prea grav. Ce vrei să știi?

— De ce m-ai mințit? Nu, stai puțin. Trebuie să fiu mai explicit, nu? Aș vrea să știu de ce m-ai mințit că nu l-ai cunoscut niciodată pe Jackson Wilde. Nu numai că l-ai cunoscut, dar l-ai și privit în ochi și ai dat mâna cu el.

— Bănuiesc că ar fi trebuit să-ți spun, recunosc ea spășită. Dar nu era important. Nu era! Accentuă ea după ce primi din partea lui o privire aspră. Am vrut să-mi întâlnesc adversarul, atâta tot.

— Tare mult mă îndoiesc. Dacă ar fi fost vorba numai de atât, n-ai fi mințit.

— Nu ți-am spus pentru că eram derutată. A fost o prostie și o copilărie, dar mi-a plăcut să-l știu pe Wilde în dezavantaj. Eu îl cunoșteam pe el, dar el pe mine nu. Credea că-mi câștigase sufletul. Era o plăcere să-mi imaginez cum s-ar fi simțit dacă ar fi știut că saluta una din așa-numitele lui comerciante de obscenități.

— Bine, accept asta.

— Bun.

— Numai dacă n-âr mai fi și altceva.

— Altceva?

— Ai mai mințit și în legătură cu faptul că nu ai fost la *Fairmont* în seara aceea.

Lui Claire îi stăteau pe limbă o mulțime de negații, dar îl privi și nu mai scoase niciuna. Părea prea încrezător că o prinsese. Până când nu știa despre ce era vorba, era mai bine să tacă. Altfel, s-ar fi putut înfunda și mai mult.

Imediat ce se putu, el traversă intersecția luând-o la stânga spre Canal Street. Ținând volanul cu mâna stângă, se folosi de dreapta pentru a scoate ceva din buzunarul de la piept al trendului. Puse o casetă și regla volanul.

Claire își simți inima urcându-i-se în gât când se auzi spunând „*Bonsoir, Andre*”. Privea drept în față prin parbrizul udat de ploaie, înaintând pe Canal Street, asculta înregistrarea unei recente

convorbiri telefonice pe care o avusese cu Andre Philippi.

Când caseta se termină, Cassidy o scoase și o puse din nou în buzunar. Se concentra înconjurând Lee Circle, înainte să continue pe St. Charles Avenue.

— Nu știam că vorbești franceza.

— Fluent.

— Asta m-a derutat. Nu ți-am recunoscut vocea până când nu te-a identificat prietenul dumitale Andre.

— Andre n-ar trăda niciodată un prieten.

— A bănuț că eu știam deja.

— Cu alte cuvinte, l-ai păcălit. Cassidy recunoscă ridicând din umeri.

— De ce i-ai pus telefonul sub urmărire?

— Simțeam că ascunde ceva și trebuia să aflu ce anume. Normal.

— Asta nu-i o scuză. Este o gravă violare a intimității. Andre știe că l-ai atras în cursă?

— Nu l-am atras în cursă. S-a prins în propria lui minciună.

Claire oftă, știind cât de distrus trebuia să se simtă Andre.

— Bietul Andre.

— Exact asta a spus și el despre dumneata. Biata Claire. Sunteți cu siguranță foarte apropiați, vă gândiți tot timpul unul la celălalt. Ce bine că o să puteți merge la ifichisoare împreună. Poate reușim chiar să obținem două celule alăturate.

Ea îi aruncă o privire tăioasă, căreia el îi răspunse cu o mișcare bruscă a capului.

— Hei, în sfârșit ți-am atras atenția, înțelegi acum? Crima de gradul doi se pedepsește cu condamnare pe viață în Louisiana. Cum te simți ca principal suspect?

Amenințările nu o speriaseră niciodată pe Claire Louise Laurent. Nu o făceau nici să tremure, nici să cedeze, ci să fie și mai hotărâtă să se mențină pe poziție.

— Dovedește că sunt vinovată de crimă, domnule Cassidy.

Dovedește.

El îi susținu privirea, periculos de mult timp. Claire își întoarse capul când mașina se apropie de hotel.

— Lasă-mă pe trotuar. Mă întorc imediat.

— Nici prin cap nu-mi trece. Intrăm împreună.

— Mă gândeam la dumneata. Ești deja ud până la piele.

— N-o să mă topesc.

Stinse farurile și coborî. După ce o ajută și pe ea, alergară pe sub prelata care se întindea peste trotuar. Portarul o salută pe Claire.

— 'na seara, domnișoară Laurent.

— Bună, Gregory.

— O seară foarte udă. Dar nu vă faceți griji. A ajuns înainte ca ploaia să se-ntețească.

Claire i-o luă înainte lui Cassidy și intră în renumitul hotel, ale cărui apartamente purtau numele celebrităților care le locuiseră. Holul îngust era elegant și foarte european, mobilat cu antichități și covoare orientale, amintind de farmecul și ospitalitatea sudului.

Mary Catherine Laurent se afla lângă peretele de marmură, pe un scaun care avea drept brațe lebede din bronz. Pe rochia din voal imprimat se mai vedeau încă locuri ude. Borurile pălăriei roz de păi se lăsaseră în jos îmbibate de apă. Purtând o pereche de mănuși albe ca zăpada, stătea cu mâinile împreunate în poală și cu picioarele strânse, lipite de podea. Parcă era o fetișcană care se ducea la un bal și fusese surprinsă de o ploaie torențială. O valiză se afla foarte aproape de ea.

De serviciu era o femeie cu părul strâns într-un coc simplu și cu ochelari cu rame de baga. Ocoli biroul recepției din capătul holului și zise:

— V-am sunat imediat cum a ajuns aici, domnișoară Laurent.

— Vă mulțumesc foarte mult.

Claire își scoase pălăria de ploaie și se ghemui în fața mamei ei.

— Bună, mama. Sunt eu, Claire.

— O să vină și el curând.

Mary Catherine vorbea cu o voce slabă și foarte îndepărtată. Ochii ei priveau într-un alt timp și spațiu, pe care nimeni altcineva nu le putea vedea.

— Mi-a spus să ne întâlnim aici, astăzi după-amiază. Claire îi luă pălăria de pai de pe cap și îi dădu la o parte părul ud de pe obraji.

— Poate ai încurcat zilele, mama.

— Nu, nu cred. Sunt sigură că asta e ziua. A zis că vine să mă ia azi. Trebuia să fiu gata și să-l aștept aici.

Evident tulburată și dezorientată, își duse o mână la piept.

— Nu mă simt prea bine. Claire se uită la Cassidy.

— Vrei să aduci un pahar cu apă, te rog?

Total uluit, el rămăsese ținut locului, cu ochii la ele, în timp ce apa îi picura din trenchi pe podea. Auzind rugămintea lui Claire, îi spuse recepționerei de noapte să aducă un pahar cu apă.

— Mama, spuse Claire punându-i o mână pe genunchi. Nu cred că mai vine astăzi. Poate mâine. Hai acasă cu mine să-l așteptăm acolo, da? Uite, domnul Cassidy ți-a adus un pahar cu apă.

Îi strânse degetele în jurul paharului, iar ea îl duse la buze și sorbi puțin. Apoi se uită la Cassidy și zâmbi.

— Ești foarte drăguț, domnule Cassidy. Mulțumesc.

— Cu plăcere.

Îi observă trenchiul ud.

— Plouă?

El aruncă o privire peste umăr spre intrare, unde portarul făcea eforturi admirabile de a se face neobservat. Mai ploua încă torențial.

— Da, cred că da, spuse el apoi.

— Vă puteți imagina așa ceva? Era atât de cald când am venit. Poate ar fi bine să merg acasă acum, zise ea și îi întinse mâna.

El o ajută să se ridice, uitându-se neajutorat spre Claire, pentru a primi și alte instrucțiuni.

— Dacă vrei să pleci, pot să chem un taxi pentru mama și pentru mine, îi spuse ea.

— Vă conduc.

Ea încuviință și-îi înapoie paharul cu apă funcționarei.

— Vă mulțumesc foarte mult și apreciez înțelegerea dumneavoastră.

— Nu-î nicio problemă, domnișoară Laurent. Nu face niciodată nimic rău. Numai că e atât de trist.

— Da, așa este.

Cuprinzând-o pe după umeri, Claire își conduse mama afară în timp ce portarul le ținea ușa deschisă.

— Nu uitați valiza, domnișoară Laurent, îi reaminti el cu blândețe.

— O iau eu, zise Cassidy.

Mary Catherine ignora total tunetele și fulgerele, așteptând sub prelată ca el să așeze valiza în portbagaj. Știind că mama ei se afla pe un alt tărâm și era practic neajutorată, Claire o așeză pe bancheta din spate.

Numai că Mary Catherine vorbi tot drumul.

— Eram sigură că trebuia să ne întâlnim astăzi, spuse ea. La hotelul *Ponchartrain*.

Claire își plecă ușor capul și închise ochii, conștientă de prezența lui Cassidy și de curiozitatea acestuia față de tot ceea ce se întâmpla. Ajungând la *Mătasea franțuzească*, el luă valiza, în vreme ce Claire o conduse pe Mary Catherine sus. În lift, privirile li se întâlneau întâmplător. Ea însă și-o întoarse iute, refuzând să vadă în ochii lui cenușii și intenși toate întrebările la care nu îi răspunsese.

Odată ajunși în apartament, ea o îndreptă pe Mary Catherine spre dormitor.

— Mă întorc imediat, îi spuse ea peste umăr.

— Aștept.

O ajută pe Mary Catherine să se dezbrace și puse cu grijă

hainele demodate în dulap. După ce avu grijă să îi dea medicamentul, o înveli și îi spuse:

— Noapte bună, mama. Somn ușor.

— Probabil că am încurcat zilele. O să vină mâine după mine, șopti ea și, zâmbind liniștită, închise ochii.

Claire se aplecă și o sărută pe obrazul rece și neted.

— Da, mama. Mâine.

Stinse veioza și ieși închizând ușa încet.

Era epuizată. O dureau umerii de oboseală. Drumul de la dormitorul mamei ei până în living-room i se păru foarte lung. Cassidy o aștepta probabil ca un pluton de execuție, înarmat și gata să tragă. Nu avea de ales decât să îl înfrunte. Luându-și inima în dinți, se duse la el.

Nu îl văzu imediat ce intră în încăpere. Gândindu-se că poate se răzgândise și plecase, avu o secundă de ușurare și câteva de dezamăgire.

Deși negase și față de Yasmine și față de sine, îl găsea pe Cassidy atrăgător. Fizic, bineînțeles. Dar mai era ceva... dăruirea, tenacitatea, hotărârea lui? Aceleași calități care îi provocau repulsie o și atrăgeau în același timp. Se temea de el și, totuși, el arătase o bunătate neobișnuită față de mama ei. Căutându-l cu privirea în întuneric, nu știa cu certitudine decât că sentimentele ei față de Cassidy erau contradictorii.

Printre umbre îl zări lângă bufet, numai în cămașă, întf-un mod ciudat de intim, trendul îi era agățat în cuier alături de impermeabilul și pălăria ei. Când se întoarse, Claire văzu că avea părul încă ud și ținea în mână două pahare cu *Remy Martin*. Veni spre ea în mijlocul camerei și îi întinse unul.

— Îți mulțumesc, domnule Cassidy.

— E din băutura dumitale.

— Îți mulțumesc oricum.

Claire se bucura că nu aprinsese lumina. Pătrundea destulă prin peretele din geamuri. Din când în când, norii umflați erau

iluminați de câte un fulger care făcea ca întregul cer să semene cu negativul unei fotografii. Dar cea mai rea parte a furtunii trecuse, lăsând în urmă o ploaie abundentă și neamenințătoare. Șuvoaiele argintii alunecau pe geam aruncând pe ea umbre mișcătoare în timp ce se îndrepta spre fereastră. Fluviul nu era decât o panglică lată și întunecată, tivită cu lumini pe ambele maluri. O șalupă goală luneca înspre amonte.

Prima înghițitură de coniac îi arse esofagul, iar cea de-a doua împrăștie căldură în tot trupul, începând cu o ușoară înțepătură a buzelor și terminând cu o furnicătură în degetele de la picioare.

— În asemenea momente îmi doresc să fi putut fuma, spuse ea.

— Poftim?

Ea îi auzi pașii apropiindu-se.

— Am spus că uneori îmi doresc să pot fuma. Acesta este unul din acele momente.

Întorcându-se, îl găsi mult mai aproape decât și-ar fi închipuit. Ochii lui aveau aceeași culoare ca ploaia care plesnea geamurile și o fixau cu o intensitate ce îi tăia răsufierea.

— Fumatul nu-ți face bine.

— Da, știu. Cred că invidiez relaxarea imediată pe care o oferă unui fumător, spuse ea plimbându-și degetele pe pahar. Ai văzut vreodată un fumător de trabuc sufiând fumul într-un pahar cu coniac înainte să bea? Îl întrebă ea și el clătină din cap. E frumos să vezi cum se învârtește fumul înăuntrul cristalului. Când băutura se înghite se inhalează și fumul. E provocator și senzual. Cred că dă un gust mai bun coniacului. Sau poate trabucului. Nu știu;

— Pe cine ai văzut făcând așa?

— Pe nimeni, de fapt. Am văzut într-un film despre Richard Burton. Poate era un obicei numai al lui. Poate era o modă a secolului al nouăsprezecelea.

Privirea lui tulburătoare rămase ațintită asupra ei.

— Ce te-a făcut să te gândești la asta, Claire? Ea dădu din

umeri cu stângăcie.

- Seara asta ploioasă, coniacul.
- Sau încercai doar să mă distragi?
- Poți fi distras atât de ușor?

El ezită puțin cam mult înainte de a spune nu. Apoi dădu pe gât coniacul care îi mai rămăsese și puse paharul gol pe bufet. Când reveni lângă ea la fereastră, era pregătit să discute probleme serioase.

- Ce s-a întâmplat în seara asta?
- Ai fost acolo doar. Ai văzut.
- Și tot nu știu ce s-a întâmplat. A șters-o, nu?
- Da A șters-o.
- Știi, n-am vrut să sune...
- Știu că n-ai vrut.
- Cât de des... Cât de des face așa?

— Depinde. Uneori o face, prerrie"ditat. Alteori îi vine din senin. Câteodată este perfect lucidă. Altă dată, ca prima dată când ai cunoscut-o dumneata, pare derutată, senilă.

Vocea i se înăspri.

— Uneori e așa cum ai văzut-o în seara asta, complet detașată de această lume, trăind în cu totul alta.

- Ce anume îi provoacă aceste stări?
- Nu știu.
- Doctorii ce spun?

— Nici ei nu știu. Se întâmplă de când mă știu eu și stările de inconștiență devin mai profunde pe măsură ce înaintează în vârstă. La început îmi amintesc că era numai o ușoară deprimare, în timpul „pauzelor”, cum le spunea mătușa Laurel, mama se retrăgea în camera ei, unde plângea zile întregi, refuzând să se dea jos din pat și să mănânce. Mătușa Laurel și cu mine îi duceam de mâncare.

— Ar fi trebuit să fie tratată chiar de la început. Claire îl fulgeră cu privirea.

— A fost doar o observație, nu o critică, spuse el. Claire îl studie o clipă. Când se convinse că era,

Sincer, încetă să mai fie ostilă.

— Acum știu că ar fi trebuit să o vadă un medic imediat. O deprimare atât de profundă era ceva anormal. Dar eu nu eram decât un copil și, cu toate intențiile ei bune, mătușa Laurel nu știa cum să procedeze în cazul unei boli mintale. Nici nu își dădea seama că asta era. Mama era o tânără pe care o părăsise iubitul. Familia ei o alungase și o dezmoș-tenise, așa că mătușa Laurei a luat boala ei drept o inimă zdrobită.

— O inimă zdrobită care nu avea să se mai vindece.

Claire încuviință.

— Într-o zi, mama a făcut ce-a făcut și astăzi. S-a îmbrăcat și s-a strecurat afară din casă cu o valiză. Eram foarte mică, dar îmi amintesc cât de îngrijorată a fost mătușa Laurel până când un polițist a adus-o înapoi acasă. Ne cunoștea. O zărise pe mama pe Canal Street, târându-și valiza. Când s-a dus lângă ea să îi ofere ajutorul și-a dat seama cât de absentă era. Din fericire, a adus-o acasă în loc să o ducă la poliție, scutind-o de o asemenea rușine.

— În timpul acestor pauze, își închipute că fuge de acasă?

— Da. Cred că înainte să o părăsească, tata i-a propus să fugă împreună. Până la urmă trebuie să se fi făcut nevăzut. Mama își imaginează că vine să o ia din locul stabilit, în seara asta sunt sigură că a luat autobuzul până la tramvai și apoi a mers pe jos pe bulevardul St. Charles până la *Ponchartrain*.

— Acela este mereu locul unde trebuie să se întâlnească?

— Nu. Locul de întâlnire este mereu altul. Nu e niciodată sigură unde sau când trebuie să își întâlnească iubitul, în loc să accepte ceea ce este evident, ea se învinuiește că nu a înțeles cum trebuie.

Claire își luă privirea de la fereastră și se întoarse spre Cassidy.

— În seara când Jackson Wilde a fost ucis, mama s-a furișat afară și s-a dus la *Fairmont*. Andre m-a sunat și mi-a spus că era în hol și își aștepta logodnicul, așa că m-am dus să o iau. De aceea

am fost acolo. După ce am aflat ce s-a întâmplat, l-am rugat pe Andre să nu spună nimănui de vizita mea. Din moment ce prezența mea nu a avut nicio legătură cu Wilde, a fost' de acord să îmi respecte dorința. Sunt convinsă că atât dumneata, cât și colegii dumitale, ați fost încântați ascultând conversația noastră, dar ați interpretat-o greșit.

Cuprinzând paharul cu amândouă mâinile, sorbi tot conținutul. Cassidy i-l luă înapoi și îl puse pe bufet.

— N-ar fi mai ușor pentru toată lumea dacă ai duce-o într-o clinică?

Claire se așteptase la acea întrebare. De-a lungul anilor, se mai pusese de sute de ori. Iar răspunsul era mereu același.

— Fără îndoială că ar fi mai ușor. Dar ar fi și mai bine?

— Văd că ești foarte decisă în privința acestui subiect.

Agitată, ea începu să se plimbe prin fața ferestrelor.

— De când mă știu, tot s-au găsit indivizi ba din domeniul sănătății, ba de la asistența socială, ba de la instituțiile juridice care au încercat să mă convingă să o duc la un sanatoriu.

— Și, mai înainte, au încercat să te ia de lângă ea. Claire se opri și se răsuci brusc privindu-l.

— N-ai putut să-ți vezi de treabă, nu, domnule Cassidy?

— Nu, n-am putut. Asta mi-e meseria.

— O meserie oribilă.

— Uneori, recunosc el. În loc să-mi fi povestit toate balivernele acelea despre copilăria dumitale, de ce nu mi-ai vorbit sincer despre încurcăturile cu autoritățile?

— Pentru că sunt prea groaznice ca să mi le mai amintesc. Mai am și acum coșmaruri în legătură cu ele. Visez indivizi de la asistența socială care vin să mă ia din casa mătușii Laurel, iar eu lovesc cu picioarele și țip. Mama e derutată și supărată. Eu nu vreau să plec.

— Potrivit documentelor, micuța Claire Louise Laurent le-a dat multă bătaie de cap, ceea ce mi-e foarte ușor să cred.

— Lucrurile mergeau bine, spuse ea. Apoi mama avea vreo rătăcire mai serioasă și făcea câte ceva care îi ațâța.

— Și mătușa dumitale? Mi-ai descris-o ca pe o rudă foarte iubitoare.

— Așa și era, dar experții, zise ea accentuând cuvântul cu dispreț, nu erau de aceeași părere. Era ciudată și deci nu corespundea criteriilor lor pe care trebuia să le îndeplinească cineva pentru a putea deveni un părinte adevărat. Veneau după mine. Mă luau. De trei ori am fost dusă la diverse familii adoptive, dar de fiecare dată am fugit, până când i-am obosit și m-au lăsat să mă întorc acasă. Când aveam vreo doisprezece ani, mama a plecat și a dispărut câteva zile. Până la urmă am descoperit-o într-un hotel nenorocit, dar deja era implicată și poliția. Cei de la *Resurse Umane* au aflat și au venit să mă ia. Nu creșteam într-un mediu sănătos, așa spuneau. Aveam nevoie de îndrumare și stabilitate. Am jurat că o să fug de oriunde mă vor duce și că aveam să o fac tot timpul și că, orice ar fi făcut ei, nu mă puteau despărți de mama mea. Bănuiesc că până la urmă m-au crezut, pentru că n-au mai venit niciodată.

Toate resentimentele ei adunate se răsfrânseră cu toată forța asupra lui Cassidy.

— Puțin îmi pasă ce spun documentele despre mine. Le-am dat btaie de cap, da, așa e. Și aș continua să dau bătaie de cap oricui ar încerca să ne despartă. Locul meu e lângă ea și sunt foarte fericită că pot să am grijă de ea. Când a rămas însărcinată, ar fi putut face cel mai ușor lucru, care la vremea aceea era și la modă printre bogătași. S-ar fi putut duce în Europa un an și apoi să mă dea cuiva spre adopțiune. Potrivit celor spuse de mătușa Laurel, acest lucru au sfătuit-o și bunicii mei. Sau s-ar fi putut duce de partea cealaltă a fluviului, în Algiers, să avorteze. Ceea ce ar fi fost și mai simplu. Nimeni n-ar fi știut, nici măcar părinții ei. Dar nu, ea a vrut să mă nască, indiferent dacă acest lucru însemna să își sacrifice moștenirea și întregul mod de viață.

— Ai un simț al datoriei admirabil.
— Nu mă simt datoră față de ea. O iubesc.
— De aceea nu o încui în cameră așa încât să nu mai poată fugi?

— Exact. Nu are nevoie de încuietori, ci de iubire, răbdare și înțelegere. Și, pe urmă, ar fi crud și inuman. Refuz să o tratez ca pe un animal.

— Dar ar putea păți ceva hoinărind singură pe străzi, Claire.

Ea se trânti pe brațul canapelei îmbrăcată în alb.

— Crezi că nu știi asta? Cu excepția faptului că nu o încui, iau toate măsurile de prevedere împotriva hoinărelilor ei. Și Yasmine face la fel. Și Harry. Dar când vrea să o șteargă, are viclenia unei fetișcane. Uneori, cu toată grija noastră, trece pe lângă noi, ca în seara asta, când eu credeam că doarme liniștită.

Câteva clipe nu mai spuseră nimic. Un tunet se auzi bubuind departe, dar nu îi deranja. Claire își încrucișa brațele și îl surprinse pe Cassidy privind-o cu acea afurisită fascinație proprie lui. Privirea aceea o făcea să nu se simtă bine din cele mai multe motive și se întrebă dacă era la fel de conștient de întunericul tăcut ca și ea.

— De ce am mereu senzația că parcă mă privești printr-o lupă? Întrebă ea nemulțumită.

— Pentru că inviți la o cercetare profundă.

— Dar nu sunt o ciudățenie, nu?

— Ești o enigmă.

— Viața mea e o carte deschisă.

— Nu prea, Claire. A trebuit să obțin foarte greu fiecare informație de la tine. M-ai mințit tot timpul.

— Am fost la *Fairmont* în seara aceea să o iau pe mama, spuse ea plictisită. Nu avea niciun sens să-ți spun asta de la început.

— Ai mințit în legătură cu copilăria ta, despre care mă făcuseși să cred că a fost nemaipomenită.

— Este cineva absolut sincer când vorbește despre copilărie?

— Și m-ai mai mințit spunându-mi că n-ai fost niciodată arestată.

Ea își lăsă capul să îi cadă în față și izbucni într-un râs amar.

— Nu ți-a scăpat absolut nimic, așa e?

— În ziua când ne-am cunoscut, mi-ai spus să nu te subestimez, dar, te rog, nu mă subestima nici dumneata.

Îi ridică bărbia cu degetul.

— Povestește-mi despre asta, Claire.

— De ce? Sunt sigură că știi deja totul. Am atacat un polițist.

— Acuzația s-a retras.

— Nu aveam decât paisprezece ani.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu scrie în dosar?

— Aș vrea să aud versiunea dumitale. Ea trase adânc aer în piept.

— O colegă de școală stătea la mine.

— O ascundeai. Fugise de acasă.

— Da, spuse ea tăios. O ascundeam. Când polițiștii au venit să o ia, a devenit isterică. Unul din ei a încercat să-i pună cătușele și eu am făcut tot posibilul să-l împiedic.

— De ce o ascundeai? Nici când te-au amenințat cu închisoarea nu le-ai spus de ce colega dumitale se ascundea acolo.

— L-am dat cuvântul că nu voi spune nimănui, dar asta a fost cu mulți ani în urmă și ea...

Făcu un gest care însemna că nu mai conta.

— Tatăl ei vitreg o molesta sexual. Era violată, uneori constrânsă la sodomie, lucruri care se întâmplau în fiecare noapte, timp în care mama ei se făcea că nu vede nimic.

Murmurând injurături, Cassidy își trase încet mâinile peste față.

— Nu mai putea suporta și nu avea încotro să se ducă. Se temea că dacă le spunea călugărițelor sau unui preot, nu aveau să o creadă. Se îngrozea să se mai ducă acasă. Când mi-a spus, m-am oferit să o ascund cât timp voia ea.

Claire privi în gol o clipă, amintindu-și cât de mult o înfuriase inutilitatea acțiunilor ei.

— La două săptămâni după ce au dus-o înapoi acasă, a fugit din nou. Probabil că a plecat din oraș, pentru că nimeni n-a mai știut nimic de ea.

— Ai fi putut să scapi fără cazier și să le spui polițiștilor despre ce era vorba.

— La ce bun? Întrebă ea pe un ton batjocoritor. Tatăl ei vitreg era milionar. Locuiau într-o casă superbă în Garden District. Chiar dacă ar fi crezut-o cineva, povestea ar fi fost mușamalizată și tot ar fi trimis-o acasă. Și, pe urmă, i-am promis că nu voi spune nimănui, zise ea clătînând din cap. Consecințele pe care le-am avut de suportat eu nici nu pot fi comparate cu ceea ce a suferit ea, domnule Cassidy.

— Povestește-mi despre Andre Philippi. Îl privi furioasă.

— Ce vrei să știi?

— Ați studiat amândoi la *Academia Sacred Heart*.

— Din clasa a șaptea până într-a douăsprezecea. Sora Anne Elizabeth este maica stareță. Sau cel puțin era în perioada când Andre și cu mine studiam acolo, spuse Claire înclinându-și capul; părul îi atinse umărul. Este ceva rău în faptul că am fost colegi de clasă?

— Povestește-mi despre el, spuse Cassidy, ignorând întrebarea. Este un omuleț nostim.

Instantaneu atitudinea ei se schimbă. Renunță la orice urmă de distracție și flirt și vocea îi deveni mai tăioasă.

— Bănuiesc că indivizii cu statură athletică, așa că dumneata, cred despre Andre că este „nostim”.

— N-am vrut să o spun în sens peiorativ.

— Pe dracu' n-ai vrut.

— E homosexual?

— E important?

— Nu știu încă. Este?

— Nu. De fapt, o iubește la nebunie pe Yasmine.

— Dar acum nu e încurcat cu nimeni, nici bărbat, nici femeie?

— Din câte știu eu, nu. Locuiește singur.

— Știu.

— Bineînțeles.

— Am un dosar al lui, spuse el. Am câte un dosar al tuturor angajaților dela hotelul *Fairmont*, chiar și al celor care nu erau de serviciu în seara aceea.

— Ai și un dosar al meu?

— Chiar unul foarte consistent.

— Sunt măgulită. Cassidy se încruntă.

— Ce știi despre părinții lui Andre? Ce origine are? Nu mi-am dat seama.

— Este o întrebare cu implicații rasiale?

— La naiba, spuse Cassidy. Nu, nu e. Vrei să nu mai fi așa defensivă?

Claire își cântări opțiunile și văzu un avantaj în a-i povesti lui Cassidy despre Andre. Dacă nu o făcea, ar fi căutat el singur și cu cât scormonea mai mult, cu atât părea să devină mai precară situația ei.

— Mama lui Andre era progenitura unui alb și unei mulatre. Știi ce înseamnă?

El încuviință.

— Era o femeie extraordinar de frumoasă, într-un fel semăna cu Yasmine. Deși era inteligentă, nu a absolvit niciun liceu. S-a pregătit, în schimb, la ce îi era necesar în profesia ei.

— Care era?

— Aceea de a ține companie bărbaților. A învățat totul de la mama ei. A început să aibă clienți încă de la cincisprezece ani.

— Era o prostituată?

Cuvântul o ofensă și dădu de înțeles acest lucru.

— O prostituată stă la colțuri de stradă și trage de bărbații care trec. E o diferență. Mama lui Andre întreținea relații pe mai multe

planuri cu diverși domni, care' durau chiar ani de zile, iar aceștia o răsplăteau foarte bine.

— Acești „domni” erau albi?

— Majoritatea.

— Și unul dintre ei a fost tatăl lui Andre.

— Exact. Era un renumit om de afaceri, care nu a putut recunoaște copilul, dar a acceptat să-și asume responsabilitatea lui.

— Știi cine era?

— Andre știe, dar nu mi-a spus niciodată.

— Și, chiar dacă ai ști, nu mi-ai spune.

— Nu, nu ți-aș spune. Cassidy se gândi câteva clipe.

— Datorită faptului că tatăl său era bogat, Andre a putut urma la cele mai bune școli.

— Da, dar era un proscris. Ceilalți copii spuneau lucruri neplăcute despre *mama a* lui și pe el îl făceau în toate felurile. Și eu eram considerată cam la fel, pentru că nu aveam o viață normală de familie. Era firesc ca Andre și cu mine să ne împrietenim. Mama lui îi era devotată și invers. La fel cum mama ei făcuse cu ea, a făcut și ea cu Andre învățându-l totul despre mâncăruri, despre băuturi, despre etichetă, cum să se îmbrace, cum să deosebească lucrurile de calitate de cele proaste, fie că era vorba de bijuterii, țesături sau mobilă veche, înainte ca tatăl lui Andre să îi aranjeze o casă, îl luă pe Andre cu ea când se întâlnea cu domnii aceia. O aștepta în holurile unor hoteluri de lux unde oamenii de culoare nu erau primiți până la începutul anilor șaiszeci. Poate pentru că a avut acest privilegiu, s-a îndrăgostit de hoteluri. Pentru el erau mai frumoase și mai sacre decât niște catedrale, pentru că nu toată lumea avea acces în ele. El putea să meargă acolo unde alți copii nu aveau voie. A visat să ajungă să conducă unul, spuse ea și, cu o voce distantă, adăugă: mă bucur tare mult că și-a realizat visul.

— Ce s-a mai întâmplat cu mama lui? Întrebă Cassidy. Mai are

clientelă?

— Nu, domnule Cassidy. Și-a luat viața tăindu-și venele cu o lamă. Andre a găsit-o în cadă într-o după-amiază când s-a întors de la școală.

— Dumnezeuule!

— Dacă nu ești pregătit să suporti duhoarea, nu ar trebui să dezgropi trecutul.

El se încruntă furios.

— Crezi că-mi face plăcere?

— Dacă nu-ți face plăcere, atunci de ce te încă-pățânezi să scoți la lumină tot ce e mai urât în viața oamenilor?

— Este unul din aspectele cel mai puțin plăcute ale muncii mele, Claire. Dar este, totuși, munca mea.

— Răspunde-mi, te rog, la o întrebare, spuse ea deodată..

— La care?

— Trebuie să-mi spui neapărat Claire?

Se priviră în tăcere câteva clipe, învăluți de tensiune, în cele din urmă, el îi răspunse întorcându-se:

— Nu, nu trebuie.

— Atunci de ce o faci?

El se întoarse atunci din nou, încet. Ochii lui păreau să fi căpătat calități tactile atingând-o peste tot în același timp.

— Poți fi o mincinoasă, Claire, dar proastă nu ești, spuse el răgușit. Știi foarte bine de ce.

Ea îi susținu privirea până când presiunea din piept deveni insuportabilă. Nu trebuia decât să nu se mai uite la el, dar nu putea. Se simțea atrasă spre el, legată de el cu fire invizibile.

Stătuseră atât de nemișcați, încât atunci când el se mișcă, în sfârșit, ea tresări fără să vrea. Dar el își ridică doar mâna pentru a-și masa ceafa de parcă l-ar fi durut mușchii.

— Să revenim la Andre. Te-a sunat în seara aceea ca să-ți spună că mama dumitale era la *Fairmont*.

Ea încuviință, îi era greu să vorbească. Inima îi mai bătea încă

năvalnic.

— Te-ai dus să o iei? — Da.

— Singură?

— Da. Cu mașina mea.

— La ce oră se întâmpla totul?

— Nu știu sigur.

— Claire...

— Nu știu! Strigă ea scuturând din cap cu nerăbdare. A fost după spectacol, pentru că, după cum știi, am fost acolo mai devreme.

El încercă să își păstreze cumpătul, dar ea văzu că nu îi era tocmai ușor.

— Spune-mi o oră aproximativă.

— Miezul nopții, poate. Nu mai târziu.

— Cum a ieșit Mary Catherine fără să știi?

— Ți-am spus că poate avea resurse ascunse. A coborât, a descuiat ușa și a decuplat alarma înainte să deschidă ușa.

— Chiar și în timpul „pauzelor” poate fi atât de lucidă?

Claire evită să îl privească.

— Uneori...

— Bine, deci te-ai dus la *Fairmont*.

— Am parcat ilegal vizavi. Știam că n-o să stau decât un minut și așa a fost. M-am dus repede în biroul lui Andre, am luat-o pe mama și am plecat. Probabil că n-am stat mai mult de două minute.

— Te-a mai văzut cineva? Altcineva dintre angajații hotelului?

— Nu știu, bănuiesc că poți întreba.

— Să fii convinsă.

Își băgă mâinile în buzunare și privi prin geamurile ude de ploaie, în ciuda torturilor la care o supunea, Claire observă că avea un profil foarte masculin, o ținută de bărbat, începând de la părufud, până la vârfurile pantofilor.

— L-ai văzut pe Wilde în seara aceea la Superdom. Apoi, mai

târziu, te-ai aflat în hotelul unde a fost ucis. Și ai făcut tot ce-ai putut să ții totul secret.

— De câte ori trebuie să-ți explic? Voiam să-mi apăr mama de bârfe și speculații. Este chiar atât de greu să înțelegi?

— N-ai stat decât în hol? — Da.

— Nu te-ai dus la niciun alt etaj, în nicio altă parte a hotelului?

— Nu.

— Ai folosit liftul? — Nu.

Se întoarse și își propti mâinile pe brațele canapelei în așa fel încât îi atingea șoldurile. Aplecându-se spre ea, o întrebă:

— Atunci de ce naiba nu mi-ai spus toate astea mai înainte? Dacă totul era atât de nevinovat, de ce m-ai mințit?

— Pentru că încercai să mă implici. Numele meu era pe lista neagră a lui Wilde și păreai să crezi că acest lucru era important. Ai găsit plicul acela cu tăieturi din ziare pe care dintr-o prostie încercasem să-l distrug. Erau deja două lucruri împotriva mea. Mă temeam că dacă vei afla că am fost chiar în apropiere de hotelul *Fairmont* ai fi făcut ceea ce faci, de fapt și ai fi tras concluzii greșite.

— Sunt greșite, Claire? Te-ai dus la *Fairmont* numai ca să-ți iei mama?

— La fel ca în seara asta.

— Cât timp ai stat acolo, nu cumva l-ai rugat pe prietenul tău Andre Philippi să te strecoare în apartamentul lui Wilde?

— Și Wilde ar fi stat așa gol să discute cu mine, care eram o străină?

— De unde știi că era gol?

— Dar a scris în toate ziarele timp de o lună de. Zile că a fost descoperit gol în pat. Și, pe urmă, chiar dacă aș fi fost hotărâtă să-l omor pe Jackson Wilde, crezi că aș mai fi amestecat pe altcineva?

— La dracu', habar n-am! Strigă el.

După ce se mai calmă, lăasă să-i cadă capul între umeri. Era atât de aproape, încât îi putea mirosi apa din păr și de pe piele. Chiar și

în întuneric îi putea distinge firele de păr din creștetul capului. Dacă și-ar fi mișcat capul cât de puțin, i-ar fi atins cu buzele tâmpja unde o venă pulsa puternic.

În cele din urmă, el își ridică privirea și i se uită în ochi iscoditor.

— E atât de clar. Aveai motiv. Aveai ocazia. Ai avut chiar și un om în interior care te-ar fi putut ajuta, Claire, trebuie să recunoști că, din punctul meu de vedere, ești vinovată că naiba.

— Și de ce mai ești supărat? Nu asta ai vrut? Credeam că o să te bucuri că prinzi, în sfârșit, un suspect. Ce s-a întâmplat?

Cu mișcări lente și voite, îi puse mâinile pe umeri, ridicând-o și ținând-o periculos de aproape.

— Ce s-a întâmplat? Cred că am găsit ucigașul, spuse el și, trecându-și degetele prin părul ei, îi înconjură capul. Dar n-aș fi vrut să fii tu.

Deodată, își apăsă buzele ferm pe ale ei și, înainte ca ea să își revină din șocul inițial, el își înclină capul adâncindu-și sărutul. Un sunet involuntar îi scăpă lui Claire când limba lui îi separă buzele purtând cu ea gustul unui bărbat, o combinație delicioasă de coniac și forță musculară. Furios și excitat, el o sărută cu pricepere, fără să întâmpine nicio rezistență, deși la început ea fusese prea uluită pentru a-l opri și după câteva secunde era prea prinsă în farmecul sărutului pentru a mai încerca.

Ridicându-și capul numai atât căi să poată schimba unghiul, el își lăsă mâinile în jos spre mijlocul ei, lipind-o de el. Era tare. Dorința se deschidea în ea ca petalele unui boboc primăvara. Se frecă de el.

— Ah, Doamne, murmură el, îngropându-și fața în gâtul ei.

Cu îndemănare, îi descheie nasturii bluzei, îi desfăcu sutienul și își strecură mâinile în locul cupelor. Palmele lui trecură mai întâi ușor pe deasupra, apoi începură să mângâie.

Sărutul lui deveni mai sălbatic și mai înfometat. Claire se ținea strâns de cămașa lui, căci, dacă i-ar fi dat drumul, s-ar fi prăbușit

pe spate, nu atât din cauza faptului că o ținea foarte aplecată, ci fiindcă sărutul și atingerile lui o dezechilibraseră.

Buzele lui trăgeau de ale ei, în timp ce cu limba căuta parcă răspunsurile atât de mult dorite. Trupurile erau gata să le ia foc, atât de înfierbântați erau amândoi. Sub mângâierile lui, sânii ei erau plini de viață și ațâțați, cu sfârcurile ridicate în semn de răspuns.

Intensitatea îmbrățișării era înspăimântătoare. Răspunsul ei aprins o speria pe Claire. Își imagină cum își pierdea stăpânirea de sine, la fel de repede cum un lemn uscat era mistuit de flăcările lacome, în curând nu avea să mai aibă niciun pic de control și acest lucru o îngrozea cel mai mult. Toată viața autoritățile încercaseră să îi spună ce era mai bine pentru ea. Era hotărâtă să reziste.

— Gata! Spuse ea atunci, întorcând capul și îndepărtându-i mâinile. A fost o bună încercare, dar în felul ăsta n-o să-mi smulgi nicio mărturisire.

El îi dădu drumul imediat și făcu un pas înapoi, își încleșta pumnii pe lângă trup. Suflă din greu, iar vocea îi era răgușită și inegală.

— Știi foarte bine că nu pentru asta te-am sărutat.

— Nu? I-o întoarse ea sfidător.

El își luă atunci trendul din cuier și deschise ușa cu furie. Lumina de pe hol năvăli înăuntru conturându-i silueta.

Câteva clipe se priviră prin beznă, după care el ieși trântind ușa, iar Claire se prăbuși pe brațul canapelei. Acoperindu-și fața cu mâinile, gemu cu o pocăință de care sora Anne Elizabeth ar fi fost mândră:

— Oh, Doamne, nu. Nu.

Cu voia ei și de plăcere, sărutase bărbatul care putea și, probabil, avea să o condamne la închisoare pentru tot restul vieții.

Deschise ușa purtând un tricou și pantaloni colanți.

— Cassidy, spuse ea surprinsă. Te-ai încuiat pe afară?

Se uită peste drumul care le separa casele, căutând parcă o explicație la faptul că îi apăruse la ușă la ora aceea târzie.

— Nu, am văzut lumină încă aprinsă, spuse el, de parcă asta ar fi explicat totul.

— Intră.

Patty–Penny–Peggy se dădu la o parte și el intră într-un living-room foarte asemănător cu al lui, dar mult mai frumos mobilat și mult mai ordonat.

— Ce vreme urâtă, spuse ea arătând spre trenți.

— Ce-a fost mai rău a trecut, cred.

— La loc. Vrei să bei ceva?

— Nu, mulțumesc.

— Ah, făcu ea zâmbind ușor încurcată. Ți-e foame? Ai mâncat?

— Nu-mi amintesc, spuse el sincer. Nu cred, dar nu mi-e foame.

— Bine, stai jos. O să pun puțină muzică. Ce-ți place?

— Nu sunt pretențios.

Își scoase trențiul și îl aruncă pe brațul unui fotoliu, dar nu se așeză.

Ea dădu drumul unui picup cu compact-discuri și începu un cântec de-al lui Randy Travis.

— Ți place genul *country*?

— E în regulă.

Ea îl privi o clipă, după care, proptindu-și mâinile în șolduri, îl întrebă:

— Ascultă, Cassidy, mă bucur că ai trecut pe aici, dar nu înțeleg nimic. Ce se întâmplă?

— Am venit să te regulez.

Ea clipi de două ori, evident luată prin surprindere, după care zâmbi larg.

— Păi de ce n-ai spus așa de la început?

Și, răsucindu-se pe călcâie, porni spre dormitor. Cassidy o urmă.

Capitolul zece

Ariei desfăcu o ciocolată *Snickers* și o băgă în gură. Dinții străpunseră stratul de ciocolată și pe cel de alune cufundându-se apoi în crema caramel și nuga. Savura excelenta combinație de gusturi în timp ce i se topea pe limbă. După ce se delecta la maximum cu ea, începu să sugă crema caramel de pe dinți.

Măsuța de cafea din fața divanului era plină de ambalaje de dulciuri. Copil fiind, ai ei nu își puteau permite să cumpere așa ceva, iar Ariei era norocoasă dacă mânca-ceva dulce o dată la câteva săptămâni. Dar în acei ultimi câțiva ani, recuperase tot și nu se mai sătura.

Se întinse numai de plăcerea de a vedea, de a auzi și de a simți pijamaua de mătase pe picioare. Oglinda din față arăta o femeie liberă înconjurată de lucruri frumoase. Lui Ariei îi plăceau foarte mult aceste lucruri, într-adevăr, îi plăcea să se laude cu ele.

Casa în care trăise ea avusese bun doar faptul că avea toaleta înăuntru. Fusesse extrem de urâtă, cu camerele mari mobilate spartan și ieftin. Se cutremură de silă numai amintindu-și. Nu își invitase niciodată prietenii acolo, pentru că îi era rușine cu casa aceea veche și urâtă. Se mai rușina și cu oamenii care locuiau în ea. Fratele ei fusese mai rău decât orice închipuire și îi terorizase pe toți. Părinții ei păruseră totdeauna bătrâni, dar abia acum își dădea seama că grijile îi îmbătrâniseră înainte de vreme. Totuși, acest lucru nu o făcea să nutrească sentimente mai bune față de ei. Se bucura că muriseră demult.

Ar fi vrut să îngroape amintirea sărăciei la fel de ușor și de definitiv. Dar, ori de câte ori începea să simtă satisfacție față de viața pe care o ducea acum, acele amintiri ieșeau la suprafață ca

să o tulbure, îi aminteau cine era înainte de a se arunca în brațele reverendului Jackson Wilde.

Zilele acelea de sărăcie au dispărut pentru totdeauna, își spuse ea rotindu-și privirea prin living-room. În fiecare colț erau obiecte de artă, majoritatea fiind daruri de la adepții lui Jackson. El mereu îi spusese să mai dea din eie, dar Ariei refuzase să se despartă de ceva, indiferent cât de încărcată devenea casa. Ar fi păstrat totul, chiar dacă ar fi trebuit să instaleze niște rafturi sau să strângă lucrurile în pod ori sub paturi. Pentru ea, toate acele lucruri erau echivalentul siguranței. Nu avea să mai trăiască niciodată fără ele. Reafirmându-și această hotărâre, mai desfăcu un *Snickers*, savurându-l cu o plăcere enormă.

Intrând cu o ceașcă de cafea și cu ziarul de dimineață, Josh observă imediat învelitorile de ciocolată.

— Acesta ți-e micul dejun?

— Și ce-i cu asta?

— Nu prea arată a fulgi de ovăz, nu?

Se cufundă într-un fotoliu, își așează ceașca alături și despături ziarul.

— O minune. Nu mai suntem pe prima pagină. Aproape că îi venea rău de la stomac când se uita la el. În ultima vreme, Josh devenise cam nesuferit, încă mai făceau dragoste în fiecare noapte. Era priceput, inflăcărat și posedă senzualitatea unui artist. Degetele lui îi atingeau trupul, așa cum atingeau clapele pianului, cu forță și sensibilitate.

Dar conștiința faptului că îl înșelau pe Jackson adăuga plăcere relației lor. Acum, însă, când afacerea nu mai era secretă și vinovată, devenise lipsită de haz. Chiar și după orgasm, ea voia ceva mai mult.

Totuși, nu își putea da seama ce o tulbura și o nemulțumea. Cruciada din Cincinnati se bucurase de un succes excepțional. Două spectacole de televiziune fuseseră înregistrate și erau gata să fie transmise pe post. În timpul înregistrărilor, sala fusese plină

până la refuz.

Ariel cântase din voce, Josh la pian. Câțiva adepți mărturisiseră înlăcrimați ce însemnase Jackson Wilde și ministeriatul său pentru ei. Apoi, Ariel urcase pe podium pentru a-și ține predica sfâșietoare. Zile întregi îi trebuiseră pentru a o învăța pe de rost. Fiecare inflexiune a vocii, fiecare gest fuseseră stabilite cu grijă și repetate în fața oglinzii, dar nici timpul, nici efortul nu fuseseră risipite în van. Înainte de final, nu exista niciun ochi care să nu fi lăcrimat, iar cutiile pentru danii erau pline de bani.

Cei care, cu câteva săptămâni în urmă, se îndoiseră de faptul că ea ar fi putut continua totul fără Jackson, acum o copleșiseră cu feliții. Le arătase că se înșelaseră. Era la fel de fermecătoare și convingătoare ca răposatul ei soț. Sute de oameni veniseră să o vadă, considerându-i fiecare cuvânt o nestemată. Avea lumea întreagă în buzunar.

Atunci, de ce se simțea ușor nemulțumită?

Nu era de ajuns. Avea sute de mii de adepți, dar de ce nu milioane? Spuse deodată:

— Eu nu cred.

Josh lăsă în jos un colț din ziar.

— Poftim?

— Nu cred că e atât de minunat faptul că nu mai suntem pe prima pagină, zise ea și, dându-se jos de pe divan, începu să se plimbe înapoi și încolo.

Se foia, aranja perne cu ciucuri, rearanja vase de cristal și ciobănițe din porțelan.

— Ei bine, dacă te face să te simți mai bine, uite reclama noastră pe pagină a cincisprezecea.

Întoarse ziarul spre ea ca să i-o arate. Sus, tipărit cu caracterele specifice ministeriatului, era titlul spectacolului, iar sub el o fotografie a ei cu microfonul în dreptul gurii și cu lacrimi șiroindu-i pe obraji. Data și ora difuzării erau trecute dedesubt. Ariei privi reclamă cu un ochi critic.

— „*Rugăciunea lui Jackson Wilde și ceasul proslăvirii*”, citi ea. Dar Jackson Wilde a murit. De ce n-am schimbat numele programului?

— Cum?

— De ce nu „*Rugăciunea lui Ariel Wilde și ceasul proslăvirii*”?

— De ce nu „*Rugăciunea și ceasul proslăvirii*”?

— Pentru că e prea simplu. Și, pe urmă, oamenii au nevoie de o persoană cu care să se identifice.

— Tu, bănuiesc.

— Ei bine, de ce nu? Doar eu vorbesc cel mai mult acum.

Josh se uită la ea peste buza ceștii din care tocmai sorbea.

— Spune-i afurisitului ăsta de spectacol cum vrei, Ariel, nu-mi pasă câtuși de puțin.

— Se vede foarte clar.

El aruncă ziarul deoparte și se ridică furios.

— Ce naiba vrei să spui?

— Că, dacă n-aș fi fost eu, întreaga afacere s-ar fi încheiat după moartea lui Jackson. Tu n-ai curaj să conduci nici măcar o grupă de cercetași, dar o organizație ca a noastră! E bine că m-ai avut pe mine, altfel ai fi cântat pe străzi.

— Mi-ar plăcea mai mult să fac asta. Cel puțin nu m-aș simți ca o pasăre împruțită care se înfruptă dintr-un cadavru.

O sprânceană creionată cu grijă se arcui.

— Dacă ești atât de nefericit, știi foarte bine unde e ușa.

Josh o privi, dar, așa cum ea știa ce o să facă, dădu înapoi. Se duse la pian și după ce își trecu mâna peste clape începu să cânte o piesă clasică în care puse toată verva și curajul care îi lipseau când era vorba de o situație dificilă.

După ce se liniști, în sfârșit, se uită la ea, continuând să cânte.

— Știi ce e cu adevărat jalnic? Faptul că nu-ți dai seama că te faci de răs.

— Mă fac de răs? Repetă ea ofensată. Față de cine?

— Față de toți cei din organizație. Ești orbită de importanța pe

care ți-o dai. Oamenii. Râd în spatele tău. De ce crezi că doi și-au dat deja demisia?

— Pentru că nu le plăcea ca o femeie să le dea ordine. Le-am amenințat orgoliul bărbătesc. Dar cui îi pasă? Nici n-aveam nevoie de ei.

— Afacerea asta, pe care tu te lauzi că o ții pe picioare, se prăbușește, Ariel. Numai că tu ești prea orbită de îngâmfare, ca să-ți dai seama.

Își trecu degetele peste clape încheind piesa, după care începu alta.

— Probabil că tata stă undeva acolo sus și râde zdravăn de noi.

— Te-ai prostit. Ea zâmbi cu înțeles.

— Încă ți-e teamă de el, nu, Ariel?

— Ție ți-e teamă.

— Eu, cel puțin, recunosc, spuse el. Tu nu.

— Mie nu mi-e teamă de nimic și de nimeni.

— Te mai afli încă sub influența lui.

— Pe naiba.

— De ce mănânci atât de mult și apoi verși tot? Termină piesă cu un *fortissimo* care accentua întrebarea.

Solidă rezistență a lui Ariel se clătină.

— Nu știu ce vrei să spui.

— Ba știi foarte bine. O faci de luni de zile. Imediat. După ce mănânci, te duci la baie. Te îndopi cu dulciuri și apoi te forțezi să dai tot afară. Asta e o boală care se cheamă bulimie.

Ea îl întrebă atunci dându-și ochii peste cap:

— Dar ce ești tu, mă rog, cine știe ce doctor? Așa îmi țin sub control greutatea. Camerele de luat vederi adaugă totdeauna cel puțin șapte kilograme. N-am chef să arăt ca o balenă albă când cobor pe scara aia.

El se ridică și îi cuprinse mijlocul subțire.

— Tu nu ții cont numai de calorii, Ariel. Te îndopi, după care te, forțezi să verși.

Ea se desprinsese.

— Ei și, dacă ar fi așa? Jackson mă cicălea tot timpul în privința greutateții. Trebuia să fac ceva ca să mi-o mențin.

— Nu l-ai cunoscut chiar deloc? O întrebă Josh cu un zâmbet trist. Se pricepea de minune să exploateze slăbiciunile oamenilor. Așa le controla și gândurile. Tot timpul dădea de înțeles că marna era o proastă, așa încât și ea începuse să creadă, în ultimii ani de viață, se temea să-și exprime orice părere, de teama de a nu fi ridiculizată. Știi ce avea cu mine. Tot timpul mă făcea să cred că n-am talent. Muzical. Nu pierdea niciun prilej pentru a-mi reaminti că nu eram bun decât să cânt muzică religioasă și că nu eram decât o mediocritate, în cazul tău, era problema greutateții. Știa că erai conștientă de tine și se folosea de acest lucru pentru a te umili. Era viclean ca Satana, Ariel. Și atât de subtil, încât nu-ți dădeai seama că fuseseși manevrat decât atunci când realizai că respectul față de tine însuși era la pământ. Ar fi trebuit să-l ignori când te necăjea în legătură cu „grăsimea ta” și cu faptul că îți plăceau foarte mult dulciurile. Totdeauna ai fost destul de slabă. Acum ești numai piele și os. Și chiar tu ai spus acum câteva clipe că el a murit. Nu te mai poate necăji.

— Nu, dar o faci tu pentru el. Josh scutură din cap resemnat.

— Înțelegi greșit, Ariel, eu nu sunt critic. Mă îngrijorează numai sănătatea ta. Eu...

— Stai puțin, Josh, am o idee, spuse ea și îi apăsă mâinile astfel încât clapele scoaseră un sunet disonant.

El își trase mâinile.

— Afurisite! Dacă mai...

— Încetează.

—Nu ți-am rănit prețioasele mâini. Ascultă, ce ai spus mai devreme în legătură cu faptul ea nu mai suntem pe prima pagină? Ei bine, ai dreptate. Trebuie să facem ceva.

El își dezmorți degetele.

— La ce te gândești? O întrebă mormăit.

— De când ne-am întors din Cincinnati ne-am îngropat aici, în Nashville, fără să mai atragem atenția nimănui. Ar fi timpul să ne punem în mișcare, să cauzăm niște titluri senzaționale. Ar trebui să le atragem atenția polițiștilor din New Orleans că înlăcrimata văduvă și fiul nu au uitat că Jackson Wilde a fost ucis cu sânge rece.

— Ești sigură că ar fi chiar atât de bine să le aducem aminte?

Ea îi aruncă o privire de gheață.

— Jackson avea o mulțime de dușmani, spuse ea și, făcând o turlă din degetele arătătoare, și le duse la buze adăugând: unul chiar în New Orleans.

— Spune-mi ce înseamnă asta.

Cassidy era prost dispus și lucrul alături de detectivul Howard Glenn nu era menit să îl binedispună. A doua zi după ce o însoțise pe Claire la *Ponchartrain* pentru ca aceasta să o ia pe Mary Catherine, Cassidy îi povestise totul lui Glenn, cu excepția sărutului.

— Deci nu a negat că pe casetă era vocea ei? Întrebase Glenn.

— Nu, pentru că avusese un motiv foarte întemeiat ca să se aplece la *Fairmont* în seara aceea.

— Să-l omoare pe predicator.

— Sau să-și ia mama, așa cum susține. Glenn se uitase la el sceptic.

— Glenn, n-ar fi putut încena ceea ce s-a întâmplat aseară. Instabilitatea mintală a lui Mary Catherine este cât se poate de reală, iar ei... domnișoara Laurent își apără mama, așa cum o ursoaică își apără puii.

Îi spusese despre prietenia lui Claire cu Andre Philippi.

— Datează din copilărie, deci e logic că el a mințit pentru a nu o da în vileag și asta-i tot.

Glenn căutase un loc unde să își stingă mucusul de j țigară, iar Cassidy îi oferise o ceașcă *Styrofoam* goală.

— Dumnezeuule, spusese Glenn turtind țigara, cu cât scormonim

mai mult, cu atât devine mai interesant.

— Dar trebuie s-o facem cu delicatețe.

— Adică?

— Aș vrea să ajung la capăt. Poate e ceva, poate nu. Dar nu poți discuta cu o femeie cum e Claire Laurent duhnind a Camei și spunând obscenități. Cred că ar fi mult mai bine dacă m-ai lăsa pe mine.

— Ah?

— Te găsește de-a dreptul respingător.

Glenn se așeză mai comod în fotoliu și își puse un picior peste celălalt.

— Dar pe tine cum te găsește, Cassidy?

— Ce insinuezi? Izbucnise el trântind stiloul. Glenn ridicase brațele în semn de predare.

— Nimic, nimic. Numai că n-am putut să nu ot» 4erv că arată foarte bine și nici tu nu ești prost. Ținând cont de toate...

— Ținând cont de toate, îl întrerupsese Cassidy cu bruschețe, voi judeca asasinul lui Jackson Wilde oricine ar fi el.

— Atunci n-ar trebui să fii atât de sensibil, nu?

De atunci încolo nu mai discutaseră decât chestiuni de serviciu. Cassidy era foarte supărat pe sine pentru că înghițise momeala lui Glenn, dar nu ar fi făcut-o dacă insinuările detectivului nu l-ar fi deranjat atât de mult și își dădea seama că acesta știa. De atunci nu mai adusese vorba despre posibilitatea unui conflict de interese, dar Cassidy era convins că nu uitase acel schimb de cuvinte.

În dimineața aceea, Glenn își dădea cu presupusul, împrăștiase pe biroul lui Cassidy o mulțime de fișe de computer, care conțineau mii de nume, câteva înconjurate cu roșu. Cassidy alege unul la întâmplare.

— Cine e acest Darby Moss?

— Nu-i un nume pe care să-l uiți, nu? Întrebă Glenn retoric. Cu câțiva ani în urmă l-am acuzat de viol. Aranjase o târfă atât de

bine încât a băgat-o în spital. Moss s-a dus la un avocat din Dallas, orașul lui natal, și acuzațiile au fost retrase. M-a tras pe sfoară. Așa că, în momentul în care numele lui apare pe lista contribuabililor la afacerea lui Wilde, îți dă de gândit. M-am dus la sfârșitul săptămânii la Dallas și l-am găsit pe bătrânul Darby. Are trei librării cu cărți pentru adulți.

Cassidy se încruntă.

— Nu mai spune!

— Da, porcării obișnuite. Are reviste porno de tot felul. Curios, hm? Când m-am întors m-am așezat la computer și am descoperit că toate celelalte nume erau semnale de alarmă, într-un fel sau altul, fiecare se ocupă chiar cu ceea ce acuza Wilde.

— Și ce vrea să însemne asta? Că atunci când și-au adus contribuția, Wilde i-a lăsat în pace?

— Cam așa ceva. Dar asta nu-i tot.

Căută pe listă când degetul i se opri în dreptul altui nume înconjurat cu roșu.

— Aici.

— Gloria Jean Reynolds?

Glenn scoase atunci o bucățică de hârtie din buzunarul de la piept al cămășii sale de un alb murdar și i-o întinse. Cassidy citi numele, după care își ridică privirea întrebătoare spre Glenn, dar acesta dădu din umeri.

Sună telefonul și Cassidy ridică receptorul la al doilea apel.

— Doamne Cassidy, sunt Claire Laurent.

Imediat simți un gol în stomac. Vocea ei moale și ca o boare era ultima pe care s-ar fi așteptat s-o audă. Nu îi ieșise nicio clipă din minte, dar nu în legătură cu acuzația de crimă.

Aventura cu vecina lui nu îl liniștise decât pentru puțin timp. Când plecase de la ea, tot nu știa sigur cum o cheamă și acest lucru îl făcea să se simtă la același nivel cu un maniac. O folosisse în cel mai josnic mod. Singura lui alinare era faptul că ea obținuse de la el în sfârșit ceea ce dorise și ceruse de nenumărate ori.

— Bună, îi spuse el lui Claire cu o prefăcută nepăsare.

— În cât timp poți ajunge aici?

Întrebarea îl luă prin surprindere. Voia, oare, să mărturisească?

— La *Mătasea franțuzească*? Ce s-a întâmplat?

— O să vezi când o să vii. Grăbește-te, te rog. Închise înainte ca el să mai spună ceva. Îndepărtă receptorul puțin de ureche și îl privi curios.

— Cine era? Întrebă Glenn, aprinzându-și o altă țigară.

— Claire Laurent.

Ochii lui Glenn se îngustară privind-l pe Cassidy printr-un nor de fum.

— Serios?

— Serios. Vorbim mai târziu.

Lăsându-l pe detectiv, Cassidy își puse repede haina de la costum și fugi să prindă liftul înainte să se închidă ușile. Se muștră pentru atâta grabă, dar o

Mătase franțuzească justifică amintindu-și tonul vocii ei. Deși fusese la fel de slab și de șoptit că de obicei, mai sesizase ceva. Iritare? Teamă? Agitație?

În câteva secunde se afla pe drum, îndreptându-se în viteză spre Cartierul Francez și înjurând traficul aglomerat tot timpul. Așa cum spusese și Claire, văzu motivul telefonului chiar înainte de a ajunge la *Mătasea franțuzească*. O mulțime de oameni, pe puțin două sute, se aflau strânși în fața clădirii. Nu trebui să citească decât câteva pancarte pentru a-și da seama cine organizase acel marș de protest.

— Fir-ar să fie.

Parcă ilegal și își croi drum printre curioșii trecători până când ajunse lângă un polițist.

— Cassidy, de la procuratură, spuse el arătându-și legitimația. De ce nu opriți porcăria asta?

— Au aprobare.

— Care idiot le-a dat-o?

— Domnul judecător Harris.

În sinea lui, Cassidy oftă. Harris era ultraconservator și un adevărat fan al lui Jackson Wilde. Cel puțin așa dăduse impresia, pentru a aduna voturi.

Polițistul îl întrebă apoi arătând spre o pancartă pe care o ținea o femeie care aducea a bunică.

— Catalogul ăsta e chiar atât de sexy? Poate ar trebui să-i iau și eu unul femeii mele. Să ne mai

Înviorăm și noi viața sexuală. Pe Cassidy nu îl interesa.

— De când fac chestia asta?

— De vreo oră, dar atâta timp cât sunt liniștiți îi lăsăm în pace. Numai că așa vrea tare mult să cânte alt cântec.

Demonstrații cântaseră deja de trei ori „*înainte, luptător creștin*” de când apăruse Cassidy. Beneficiau foarte mult și de atenția presei care era extrem de prezentă. Toate posturile de televiziune locale erau reprezentate de minicamere și o mulțime de reporteri. Ba un fotoreporter cu un aparat de 35 mm se cățăraseră pe un felinar pentru a avea un unghi mai bun.

Iritat, Cassidy își făcu loc printre șirurile de adepți ai lui Wilde îndreptându-se spre ușă. Sună la sonerie.

— V-am mai spus doar să nu vă mai prind pe aici!

— Sunt Cassidy de la procuratură. Domnișoara Laurent m-a chemat.

Aceeași femeie pe care o cunoscuse prima dată îi deschise ușa și acum, privindu-l cu indignare. Ochii nu îi erau decât niște dungi pline de ostilitate pe fața mare și închisă la culoare.

— E în regulă, se auzi glasul lui Claire din spatele amazoanei tatuate care se dădu la o parte.

— Mulțumesc, spuse el încordat intrând, iar femeia mormăi și închise ușa în urma lui.

Claire arăta foarte bine, deși nu calmă ca de obicei. Atitudinea rece și rezervată dispăruse. Ochii de culoarea whislyului sclipeau de supărare, iar obrajii îi erau îmbujorați. Era evident tulburată,

dar părul și hainele în dezordine o făceau să pară mai sexy, mai incitantă și mai atrăgătoare ca oricând.

— Fă ceva, domnule Cassidy, îi spuse ea. Orice, numai să plece.

— Mă tem că nu pot face nimic. Au aprobare. Va trebui, deci, să-i ignorați.

— În timp ce ei își exercită drepturile încalcă dreptul meu la intimitate, spuse ea arătând spre ușă.

— Liniștește-te. O simplă demonstrație nu îți va afecta treburile.

— Nu mă îngrijorează treburile, spuse ea furioasă. N-ai văzut camerele de luat vederi? Nouă ne fac reclamă pe gratis, dar sunt un dezastru pentru *Bienville House*, adăugă ea, referindu-se la hotelul cu ziduri roz de peste drum. Mașinile cu alimente nu pot să treacă, bucătarul șef e înnebunit, oaspeții se pjâng, iar directorul cu care mă înțeleg foarte bine de ani de zile, m-a sunat de două ori, cerându-mi pe bună dreptate să pun capăt acestei nebunii. Și, nu numai asta, dar mă tem și pentru angajatele mele. Când primul schimb a vrut să plece. Mai devreme, au fost huiduite și fluierate de parcă ar fi fost niște prostituate. Atunci te-am sunat. Nu vreau ca oamenii mei să fie afectați de treaba asta.

— Îmi pare rău, Claire. Lui Ariel Wilde trebuie să-i mulțumești.

— Lui Ariel Wilde și dumitale.

— Mie? Repetă el uluit. Cum poți să dai vina pe mine?

— N-au mai fost niciodată marșuri de protest, domnule Cassidy.

— Să știi că nici mie nu-mi place, spuse el aplecându-se puțin și apropiindu-și chipul de al ei. Ariel vrea ca departamentul poliției și Procuratura să pară niște măscărici. Așa înțelege ea să amintească publicului că încă n-am rezolvat cazul asasinării soțului ei. Mai avea nevoie de ceva publicitate gratuită și s-a gândit că așa o va obține.

— Să facă oricâtă publicitate vrea, nu-mi pasă, numai să mă lase-n pace. Eu nu vreau să fiu amestecată.

— E destul de complicat, pentru că ești amestecată deja.

— Pentru că te-ai învățat dumneata prea mult pe aici! Strigă ea.

— Ba nu, pentru că m-ai mințit încă de la început.

— Numai ca să-mi apăr prietenii, familia și pe mine însămi de bănuielile dumitale!

— Eu nu-mi fac decât datoria.

— Oare?

Îl lăsă fără replică deoarece munca lui nu presupunea și sărutarea suspectilor pe care îi ancheta, ceea ce tocmai făcuse când o văzuse ultima dată. Păru să-și fi amintit și ea dintr-odată. Se dădu repede un pas înapoi și i se puse un nod în gât.

— Lasă-mă-n pace, domnule Cassidy, și ia-i cu dumneata, spuse ea indicând spre ușă, dar, chiar înainte să apuce să termine ce avea de spus, o cărămidă fu aruncată în geamul de deasupra lor, spărgându-l. Cassidy își ridică privirea și o cuprinse în brațe refugiindu-se în spatele unei grămezi de cutii, ținând-o strâns la piept și aplecându-și capul peste al ei, protejând-o cât putea mai bine de ploaia de cioburi. Lucrătoarele o luară la fugă în toate părțile pentru a scăpa nevătămate de sticlă care se fărâmița și mai mult când lua contact cu podeaua din beton.

Când totul se potoli, în sfârșit, Cassidy își slăbi strânsoarea.

— Ești teafără? O întrebă el atunci, îndepărtându-i părul de pe chip și căutând pe pielea delicată zgârieturi sau tăieturi.

— Da.

— Sigur?

— Da, sunt teafără. E cineva rănit? Femeile începură să iasă din adăposturi.

— N-a pățit nimeni nimic, domnișoară Laurent. Întorcându-se spre Cassidy, ea scoase un geamăt ușor.

Te-ai tăiat, spuse ea și îi atinse obrazul, retrăgându-și apoi degetele pline de sânge.

El scoase o batistă din buzunar cu caremai întâi îi curăță degetele și apoi se șterse pe obraz, în jurul lor era numai sticlă fină ca pulberea și sclipitoare ca diamantele. Aplecându-se, luă cărămida care cauzase totul. Cu un *Magic Marker*, cineva scrisese

FIICA PĂTATĂ A SATANEI.

— Bine, zise Claire ușor după ce citi. Ajunge.

Se îndreptă apoi spre ușă, sfărâmând sub pași sticla spartă.

— Claire, nu!

Fără să îi bage în seamă strigătul, ea deschise ușa, pași pe trotuar și se duse la unul din polițiști pe care îl trase de mânecă pentru a-i atrage atenția.

— Am crezut că trebuia să aveți grijă ca această demonstrație să se mențină pașnică.

— Cărămida aceea a apărut din neant, îmi pare rău, doamnă.

— Vă pare rău, dar oamenii ar fi putut fi grav răniți.

— Aprobarea nu include și aruncarea de cărămizi, spuse Cassidy.

Polițistul îl recunoscuse.

— Hei, dumneata ești Cassidy, nu?

— Exact. Și îi reprezintă pe procurorul Crowder. Începând din clipa asta aprobarea lor s-a încheiat. Împrăștie mulțimea. Cheamă ajutoare dacă e necesar, dar curăță zona imediat.

— Eu știu... spuse polițistul îndoielnic.

Demonstranții se rugau cu mâinile împreunate. Cassidy era bucuros. Atâta timp cât stăteau cu capetele plecate și cu ochii închiși, nu o puteau observa pe Claire.

— Judecătorul Harris...

— La dracul cu judecătorul Harris și cu aprobarea lui, spuse Cassidy încet, dar dur. Dacă nu-i place, poate să se certe cu Procuratura mai târziu. Acum, însă, ia oamenii aceștia de aici, înainte să se mai întâmple ceva.

— Dacă cineva va fi rănit, doamna Wilde și cu mine vom face un scandal monstruos, spuse Claire.

Luând o hotărâre, în cele din urmă, polițistul se duse repede la cel care conducea o rugăciune răsunătoare și lungă.

— Scuzați-mă, domnule, dar ați încălcat condițiile impuse de aprobare. Va trebui să vă împrăștiați.

Liderul, căruia îi plăcea evident să-și audă propriul glas, nu se lăsă. În numele binecuvântat al lui Iisus, începu să protesteze cu încăpățănare și toți ceilalți se puseră în mișcare.

Cassidy scoase o înjurătură.

— De asta mă temeam. Du-te înăuntru, Claire.

— E lupta mea. Mă descurc eu.

— Te descurci? Ești nebună?

— Au fost induși în eroare în privința mea. Poate că dacă o să le explic...

— Dar nu poți discuta cu o mulțime de oameni, spuse el ridicând glasul pentru a se putea face auzit printre strigăte.

În curând avea să fie confruntat cu o revoltă.

— Uitați-o! Strigă cineva din gloată.

— Ea e!

— Comerciantă de obscenități! Pornografă!

— Doamnelor și domnilor, vă rog, spuse ea ridicând mâinile pentru a cere liniște, însă insultele deveniră și mai grosolane.

Fotoreporterii aproape că se călcară în picioare în încercarea de a-i immortaliza chipul și glasul pe casetele video.

— Du-te înăuntru! Îi zise Cassidy, încercând să o prindă de braț, dar ea opuse rezistență.

— Claire Laurent e o târfă!

— *Mătasea franceză e o mizerie!*

— Jos cu pornografia!

Cassidy trebui să se aplece pentru a. Auzi ce îi spunea ea.

— Nu vreau decât să le pot vorbi.

— La naiba, nu-i momentul potrivit pentru discursuri. Mulțimea se împingea în cordonul de polițiști care intraseră în acțiune. Glasurile se înălțau pline de furie și ură. Chipurile erau contorsionate de răutate. Pancartele erau folosite ca arme. Nu mai era nevoie decât de o scânteie pentru ca întreaga scenă oribilă să atingă punctul culminant și aceasta fu apariția neașteptată a lui Mary Catherine Laurent.

Frumos îmbrăcată și coafată, de parcă s-ar fi pregătit să ia parte la o petrecere în aer liber, ieși pe ușă împingând un cărucior pe care se aflau șiruri de cești pline cu ceva ce părea să fi fost puncti. O femeie înaltă și slabă în uniformă albă o urma ducând o tavă cu prăjituri.

Claire urmări privirea uluită a lui Cassidy.

— Oh, mama, nu! Strigă ea încercând să o oprească, însă Mary Catherine înainta cu hotărâre spre mulțimea ostilă.

— Lartă-mă, Claire, spuse Harriett York când trecu pe lângă ea cu tava plină de prăjituri. A insistat să facă asta și s-a supărat foarte tare când am încercat să o împiedic, așa încât am crezut...

— Înțeleg, o întrerupse Claire iute și ducându-se lângă Mary Catherine o prinse de cot spunându-i: mama, ar fi bine să te duci înăuntru acum. Asta nu e o petrecere.

Mary Catherine își privi fiica neîncrezătoare.

— Bineînțeles că nu este, Claire Louise. De ce vorbești prostii? Oamenii aceștia au venit aici din partea reverendului Jackson Wilde, nu?

— Da, mama, așa este.

— Am ascultat destule din predicile lui pentru a ști că s-ar rușina pentru faptul că adepții lui se poartă astfel. Cred că ar fi bine să li se amintească acest lucru. Reverendul Wilde a spus multe lucruri urâte despre tine din amvonul lui, dar a mai predicat și despre faptul că trebuie să ne iubim dușmanul. Niciodată nu ar fi îndemnat la violență.

Se duse direct spre liderul grupului. Cei din jurul acestuia tăcură și, treptat, încetară toate strigătele. Mary Catherine îi aruncă un zâmbet care ar fi dezarmat și un ofițer na/ist.

— N-am cunoscut niciodată pe cineva care să fie crud și nemilos în timp ce mănâncă prăjituri și bea puncti. Domnule?

Luă o ceașcă de pe tavă și i-o întinse. Refuzul acestui gest care venea din partea unei femei atât de sincere nu ar fi fost tocmai potrivit pentru un susținător al lui Wilde și se părea că acesta își

dădea seama. Era conștient și de minicamererele care înregistrau bizara întâmplare. Nemulțumit, luă ceașca din mâna lui Mary Catherine.

— Mulțumesc.

— Cu multă plăcere. Harry, servește prăjiturile, te rog. Cine mai dorește puncti?

Cassidy privea clătinând din cap fără să-i vină să creadă. Una câte una, pancartele se lăsară jos și mulțimea începu să se risipească.

— Ar putea să o folosească și la Națiunile Unite. Claire îl ocoli și se apropie de mama ei.

— Îți mulțumesc, mama. A fost un gest minunat, dar mai bine ai lăsa-o pe Harry să te ducă sus acum.

— Mă bucur că am fost de folos. Făceau atâta zgomot.

Claire o sărută pe obraz și apoi îi făcu semn lui Harry să o ducă înăuntru. O lucrătoare luă căruciorul și Claire le rugă pe celelalte să adune ceștile goale și șervețelele și să măture cioburile de pe trotuar.

— Când terminați, vă întoarceți la lucru, le spuse ea apoi. Să încercăm să recuperăm timpul pierdut. Domnule Cassidy, încă mai sângerezi. Poate ar fi bine să vii sus să mă uit la tăietura asta.

În lift îl întrebă:

— Doare?

— Nu.

— Ai recunoaște dacă ar dura?

— Cum, să-mi distrug – cum ai spus?

— Imaginea de „tip athletic”?

Ea zâmbi cu tristețe, iar el îi întoarse zâmbetul. Continuară să se privească până când ascensorul se opri la al treilea etaj. Intrând în apartament, o găsiră pe Mary Catherine jucând gin cu Harry.

— Au plecat? Întrebă ea ridicându-și ochii de pe cărți.

— Da, mama.

— Totul a revenit la normal, spuse Cassidy. Vă mulțumesc

pentru ce ați făcut, dar aș fi vrut să nu vă expuneți așa primejdiei. Poliția controla situația.

— Uneori este mult mai bine să-ți rezolvi problemele singur.

— Vino, domnule Cassidy, spuse Claire conducându-l spre dormitor. Sângele îți picură pe cămașă.

— Gin, o auziră pe Mary Catherine în timp ce el o urmă pe Claire într-un dormitor spațios, decorat monocromatic, în nuanțe de alb și fildeș.

Mobila era modernă cu excepția unui dulap masiv lipit de un perete. Jaluzelele erau lăsate pentru a pune stavilă în calea soarelui de după-amiază, care arunca umbre pe patul mare din mijloc. Nu se putu abține să nu se întrebe câți bărbați dormiseră, oare, acolo cu ea. Spusese că nu avusese decât câteva legături lipsite de importanță după ruperea logodnei, dar aceasta ar fi putut fi încă o minciună pe lângă atâtea altele.

— Aici, spuse ea peste umăr dându-i de înțeles că trebuia să o urmeze în baia alăturată.

Semăna cu ceva dintr-un film al anilor treizeci. Pereții erau îmbrăcați în oglinzi, iar cada, construită în podea, avea un metru adâncime și de două ori mai mult în lungime.

Era o încăpere minunată și era locuită și folosită de o ființă reală – o femeie reală. Un furou de culoarea piersicii atârna de un cuier din porțelan montat pe spatele ușii. Pe măsuța de toaletă din marmură albă se afla o gamă largă de parfumuri. Un pământuf alb nu fusese pus la loc în cutiuța de sticlă cu pudră de corp, iar capacul nu era închis. Un șirag de perle se vedea ieșind dintr-o cutie de bijuterii îmbrăcată în satin. Două perii, un ruj și o pereche de cercei de aur, de asemenea, nu fuseseră puse la loc. Era acolo și colierul cu balonașe.

Totul o întruchipa pe Claire Laurent. Frumos. De clasă. Elegant. Senzual. Cassidy era încântat de atâta feminitate. Asemeni unui copil într-un magazin de jucării, ar fi vrut să atingă și să examineze fiecare lucru.

— Cred că am ceva apă oxigenată pe aici. Deschise o parte din peretele cu oglinzi dând la iveală un dulap cu medicamente.

— Stai jos.

Avea de ales între scăunelul cu o pernă din catifea albă din fața mesei de toaletă, scaunul WEului și bideu. Scăunelul nu părea destul de rezistent pentru a-l susține, bideul ieșea din discuție, așa că se așeză pe capacul WEului.

Claire veni cu un șervețel alb ca neaua, pe care îl umezise sub robinetul auriu.

— O să strici asta, îi spuse el ridicându-și privirea spre ea. Petele de sânge nu prea mai ies.

Ea îi aruncă atunci o privire ciudată și îi spuse:

— De lucruri te poți lipsi, domnule Cassidy, dar de oameni nu.

Tăietura era la marginea pometului. Tresări când îl atinse cu șervețelul ud și rece.

— De ce nu renunți la „domnule”? Spune-mi Cassidy.

— Care ți-e numele mic?

— Robert.

— Un nume foarte respectabil.

Îi tampona rana cu șervețelul pe care apoi îl aruncă în chiuvetă și luă un ghemotoc de vată dintr-un recipient de cristal pe care îl îmbibă cu apă oxigenată.

— S-ar putea să usture.

El strânse din dinți, dar nu fu chiar așa de rău.

— E prea celtic.

— Și „Cassidy” nu?

— Nu mi-a plăcut Bob sau Bobby. Din liceu am vrut să mi se spună Cassidy.

Ea aruncă și vată și luă un leucoplast dintr-o cutie metalică din dulap. El îi urmări mâinile când dezlipi fâșiile protectoare, dar se uită fix la ea când îi apăsă bandajul pe rană.

Suflarea ei îi atingea fața. Simți un iz de parfum venind dintre sâni, sâni pe care el-îi atinsese. Bluza i se desfăcea ușor când se

apleca și trebui să facă un efort extraordinar ca să nu se uite.

— Așa. Acum e bine, spuse ea, atingându-i obrazul cu degetele reci.

Se întoarse apoi să pună la loc toate obiectele pe care le –luase din dulap.

Era o nebunie. Era o prostie. Ar fi avut mult de pierdut dacă și-ar fi pierdut controlul, dar, Dumnezeuule...

Se întinse și îi cuprinse mijlocul, întorcând-o din nou cu fața la el.

— Claire?

Ea își duse mâinile la spate ca să nu i le pună pe umeri.

— Mai bine ți-ai șterge cămașa cu apă rece, altfel se pătează.

— Claire?

Involuntar, i se păru, privirea i se mută de la pata de pe cămașă la ochii lui.

— Nu vreau să discut despre asta, spuse ea cu acel glas șoptit și puțin răgușit care îi însoțea visele în fiecare noapte.

— Nu mă înțelege greșit, Claire. Nu-mi stă în fire ca atunci când interoghez o suspectă să o sărut.

— Nu?

— Nu. Și cred că știi asta.

O învălui cu privirea, absorbindu-i chipul drăgălaș, gâtul neted, sânii care îl tulburau, mijlocul subțire și proeminența ușoară a soldurilor. Instinctiv, mâna îi alunecă și se lipi desfăcută de abdomenul ei. Nu era o mângâiere intimă. Nu chiar. Erau probabil trei straturi de haine între piele și palma lui. Dar ceea ce o făcea să pară intimă era liniștea acelei încăperi care era numai a ei.

Se simțea copleșit de acea greșeală.

Ea era principalul lui suspect. Meseria lui era să îi urmărească pe criminali și să îi aducă în fața justiției, întreaga lui carieră atârna de acest caz. Îl putea face fie candidat pentru postul de procuror districtual, fie să rămână. Pentru totdeauna în rândul adjuncților. Ori avea să câștige poziție și putere, ori avea să

rămână încă un procuror care încerca să prindă traficanți de droguri cu evaziuni fiscale. Ori era în stare să se reabiliteze, ori avea să fie pentru totdeauna condamnat pentru acea mare greșeală care îi păta sufletul.

Lată-l acum gata să comită încă o greșeală imensă. Nu putea lăsa să se întâmple așa ceva. Nu mai putea da dovadă de neglijență încă o dată.

Își lăsă mâinile în jos. Claire se dădu în spate până la măsuța de toaletă.

— Nu cred că ar trebui să mă mai atingi vreodată așa. Te-ar putea costa acest caz. Pentru că dacă voi fi acuzată, Cassidy, voi avea grijă ca toată lumea să afle despre conflictul tău de interese.

— Iar eu voi nega, spuse el fără cea mai mică ezitare. Va fi cuvântul tău împotriva cuvântului meu, Claire. Niciun martor.

— Cam la fel ca și asasinarea lui Wilde. Eu nu pot dovedi că m-ai sărutat. Tu nu poți dovedi că l-am ucis pe Jackson Wilde. Așa că, ce-ar fi să fim amândoi chit și să lăsăm totul baltă înainte ca viața să mi se distrugă și mai mult?

Se întoarse și părăsi încăperea. El o urmă în dormitor și ea aproape că ajunsese la ușă, când el îi puse o întrebare:

— De ce ai contribuit la afacerea lui Wilde?

Ea se opri brusc și, întorcându-se cu fața la el, se făcu palidă și își umezi nervoasă buzele.

— De unde ai aflat?

Văzând-o, optimismul lui se dizolvă.

— Am ghicit, spuse el încet.

Claire se așeză pe marginea unei canapele. După o clipă își ridică privirea spre el.

Mătase franțuzească

— Foarte inteligent.

— Nu te mai obose să minți. Am totul pe hârtie. Numele tău ar fi apărut mai devreme sau mai târziu împreună cu informațiile respective. Așa că spune-mi adevărul, da? Cât i-ai dat și de ce,

pentru numele lui Dumnezeu?

— Acum vreo șase luni, am trimis o contribuție de cincizeci de dolari.

— De ce?

— Îi urmărisem programul. Cine trimitea cel puțin cincizeci de dolari, primea trei cărți de rugăciuni. Li se făcuse reclamă că erau volume legate în coperti cartonate, scrise cu litere aurii, chestii din astea. Dacă ele nu aveau să fie așa cum fuseseră prezentate, aveam de gând să-l acuz de fraudă sau orice altceva mai potrivit.

— Și cum au fost cărțile?

— Exact așa cum spusese în reclamă, spuse ea și ridicându-se se duse în bibliotecă de unde scoase cele trei volume pe care i le dădu lui Cassidy spre examinare. Era prea deștept ca să nu trimită ceea ce promisese. Cel puțin ceva atât de palpabil cum sunt cărțile.

Desfăcu brațele și adăugă:

— Asta-i tot. Jur. A fost o încercare pe care el a trecut-o cu succes. Uitasem complet de ea.

Cassidy nu sesiză nicio urmă de minciună, nici în expresie, nici în privirea ei directă. Tare ar fi vrut să o creadă. Dar mai era ceva ce trebuia clarificat.

— Gloria Jean Reynolds, spuse el, iar reacția lui Claire fu vizibilă și iute, un amestec de uimire și confuzie.

— Ce-i cu ea?

— A avut și ea o contribuție. Mult mai mare decât tine. O mie de dolari.

— Cum?

Întrebarea îi ieși de pe buze odată cu suflarea.

— Yasmine a contribuit cu o mie de dolari la afacerea lui Jackson Wilde? De ce?

— Asta aș vrea și eu să știu.

Capitolul unsprezece

Auzind o bătaie în ușa biroului său, congressmanul Alister Petrie lăsă jos stiloul și se încruntă. Ceruse în mod deosebit să nu fie deranjat.

— Îmi pare rău, domnule congressman, îi spuse secretara repede, strecurându-și capul prin deschizătura ușii. Cineva dorește să vă vorbească. Știu că ați cerut să nu vi se dea nicio legătură telefonică, dar m-am gândit că veți face poate o excepție.

De obicei era atât de tăcută și rezervată, încât agitația ei îi atrase imediat atenția. Chipul ridat era îmbujorat și, în ochii lipsiți de culoare, îi juca o lumină neobișnuită. Oricine îi făcea acea vizită neașteptată într-o după-amiază de marți, trebuia să fie al naibii de important.

Se ridică și își aranja cravata.

— Am încredere în discreția dumată, domnișoară Baines. Dacă este cineva pe care trebuie să-l văd, poștește-l numaidecât înăuntru.

Ea se făcu imediat nevăzută și Alister aproape că urină în pantaloni când o văzu pe Yasmine apărând în ușă. Ca un idiot, aruncă o privire vinovată spre fotografia lui Belle și a copiilor pe care o ținea la loc de cinste pe birou.

Din fericire, domnișoara Baines era prea amețită în spatele lui Yasmine pentru a-i observa reacția de vinovăție. Băgui ceva despre cât de surprinsă fusese când renumitul manechin, pe care ea îl prefera de ani de zile, intrase în birou și ceruse o audiență la domnul congressman Petrie.

Revenindu-și oarecum de pe urma șocului inițial, Alister arboră zâmbetul care îl ajutase să câștige primul său loc în Congres.

— Este, într-adevăr, o cinste, domnișoară...

— Doar Yasmine, domnule congressman Petrie. Este un rar privilegiu acela de a vă vedea.

Suna prietenos, dar Alister înțelese și celălalt sens, mai ales că ea pusese accent pe cuvintele „rar” și „vedea”. O strălucire vicleană îi apărură în ochii superbi atunci când el ocoli biroul pentru a veni lângă ea. Dacă mersul lui i se părea domnișoarei Baines puțin cam ciudat, spera să atribuie acest lucru faptului că întâlnea un star și nu o amantă pusă evident pe rele.

Yasmine purta o rochie albă dintr-un material moale care i se lipsea de trup. Decolteul în formă de V era acoperit de lanțuri de aur de diferite forme. Nelipsitele brățări îi atârnavă pe ambele mâini. Sferele de aur de mărimea unor mingi de golf se balansau în urechi. O eșarfă cu un imprimeu care imita blana de leopard, mare cât o față de masă, îi acoperea un umăr ajungând până la tivul rochiei atât în față, cât și în spate.

Arăta senzațional și era conștientă de acest lucru. Rece și maiestuoasă ca o preoteasă de templu, rămase pe loc așteptând să se ducă el la ea și să îi întindă mâna ca un penitent. Afurisită.

Ea i-d strănse. Când avea tocuri era cu câțiva centimetri mai înaltă decât el. Nu putea suferi să se uite în sus, nici măcar puțin, pentru a-i întâlni privirea.

— Mi-ar plăcea să cred că este o vizită amicală.

Ea izbucni în râs aruncându-și pe spate părul ca abanosul.

— Ți-am ascultat unul din discursuri săptămâna trecută. Mi-au plăcut cuvintele dumitale și am hotărât să-mi aduc contribuția la această campanie. Avem nevoie de mai mulți oameni ca dumneata în Congres.

— Mulțumesc. Am rămas... fără cuvinte, îngăimă el aruncându-i un zâmbet dezarmant mai mult de dragul secretarei care rămăsese cu gura căscată.

— Se poate? Întrebă Yasmine și, fără să aștepte vreo invitație, se duse la canapeaua din piele maron pe care Belle i-o dăruise! A ultima lui aniversare.

— Sigur, Yasmine, ia loc. Domnișoară Baines, ne scuzi puțin?

— Bineînțeles. Ce doriți să beți? Cafea? Ceai?

— Nimic, mulțumesc, răspuse Yasmine, zâmbindu-i fermecător. Dar poate însoțitorii mei doresc ceva, îşi dădu jos de pe umăr cureluşa subțire a poșetei din piele de șopârlă pe care o așeză apoi în poală.

— Însoțitori? Întrebă Alister încet. Dumnezeuule, trebuia să fie un coșmar. Câți oameni mai știau că ea se afla acolo? Defilase cumva pe Pennsylvania Avenue?

— Gârzi de corp, după felul cum arată, șopti domnișoara Baines. Sunt sigură că datorită faptului că e cine e, trebuie să-i ia peste tot.

Yasmine zâmbi lăsând femeia să tragă ce concluzii voia. Zâmbind zăpăcită, secretara ieși și închise ușa.

Alister își ținea pumnii strânși. Apropiindu-se de Yasmine ar fi vrut să o poată lovi cu putere peste chipul ei perfect.

— Ce dracu' crezi că faci?

Își păstră timbrul vocii scăzut, dar expresia lui feroce trăda toată furia de care era stăpânit.

Niciodată nu mai folosise un asemenea limbaj în fața ei decât în joacă în pat. Dar în mediul în care crescuse ea era folosit foarte mult și nu o intimidă. Sări brusc de pe canapea lăsându-și poșeta să cadă pe jos. Eșarfa îi alunecă de pe umăr căzând și ea pe podea.

— Ce s-a-ntâmplat, scumpule? Îl întrebă ea zâmbind ironic. Nu te bucuri că mă vezi?

— Aș vrea numai să știu dacă ți-ai pierdut mințile. Vrei să mă distrugi? Cine te-a văzut venind aici? Dumnezeuule, presa o fi aflat?

Își trecu mâna peste față în timp ce una după alta oribilele posibilități i se succedau în minte ca niște diapozitive infernale.

— Ce cauți aici?

— Îmi aduc contribuția la campanie.

Își descheie mânecile și, înainte ca el să își dea seama ce avea de gând, își dezveli umerii. Rochia îi alunecă până la talie, oprindu-se în centură lată. Zâmbi în timp ce își scotea încet mâinile din mâneci.

Furia lui se transformă în dorință. Privirile i se îndreptară spre sânii ei dreپți și conici. Sfârcurile erau întunecate și excitate, oferindu-i-se cu aroganță.

— Mi-a fost atât de dor de tine, iubitele, zise ea în șoaptă, trecându-și rochia peste coapse.

Cu inima bătându-i puternic, cu plămânii pulsând, cu palmele asudate și cu sângele concentrându-i-se în șale, Alister urmări cu privirea alunecarea lentă a tivului. Portjartierul îi ajunsese până la jumătatea pulpei unde era prins cu jartiere. El gemu fără să vrea când văzu micul triunghi de dantelă care nu acoperea suficient onduleurile dense.

— Dumnezeuule, murmură el și sudoarea i se prelingea de pe frunte pe față. Dacă intră cineva...

— N-o să intre nimeni. Nici președintele n-ar putea să treacă de Hâns și Franz. Le-am spus că nimeni, dar absolut nimeni nu trebuie să intre pe ușa asta.

În timp ce el stătea înmărmurit, ea își strecură degetele pe sub elasticul bikinilor și îi trase peste picioare. După ce ieși din ei, îi răsuci pe degetul arătător.

— Mai bine ai sta jos, scumpule. Pari puțin cam palid.

Îl împinse ușor și el ateriza pe canapeaua din piele – cadoul de la soția sa. Dar nu se gândea la acest lucru. Nu se gândea la absolut nimic altceva decât la dorința năvalnică din penis. Se întinse după ea.

— Nu așa repede, îi spuse ea stând în fața lui, cu pumnii proptiți în șolduri și cu picioarele desfăcute. De ce n-ai venit să mă vezi, ticălosule?

— Yasmine, fii înțelegătoare, gemu el. Ți dai seama ce program încărcat am avut? Sunt în campanie electorală, pentru numele lui Dumnezeu.

— Cu zâmbitoarea ta soție alături?

— Dar ce-aș putea să fac, s-o las acasă?

— Da! Spuse ea furioasă.

— Nu ar da de bănuțit tuturor și mai ales ei? La gândește-te, spuse el și se întinse iar după ea, care de astă dată îl lăsă să îi înconjoare coapsele cu mâinile. Crezi că eu am îndurat ușor despărțirea asta? Doamne, ești nebună că ai venit aici, dar nu poți să-ți dai seama cât de mult mă bucur.

— La început nu păream atât de încântat, îi aminti ea. Am crezut că o să faci chiar un infarct.

— Eram șocat, uluit. Este periculos ca naiba, dar... Ah, Doamne, cum te miroso.

Se aplecă și își îngropa fața în despicătura pulpelor ei, adulmecând și sărutând-o nebunește prin materialul subțire al rochiei.

— Păcat că nu poți strânge asta într-o sticlă, îi cuprinse capul în mâinile ei lungi și subțiri.

— Scumpule, dacă ai ști cât am fost de nefericită. Nu puteam să mănânc, nu puteam să dorm. Trăiam numai pentru un telefon.

— Nu puteam să risc, spuse el și, ridicându-și capul până la sâni, luă în gură unul din sfârcuri.

— Așa, gemu ea. Tare, iubitule, suge tare.

El luă câte un sân în fiecare mână și strânse cu putere, în timp ce sugea de îl dureau maxilarele. Ea îi f Mătase franțuzească

Se așeză în brațe și se ocupă de hainele lui până când penisul care pulsa ajunsese în mâinile ei mângâietoare.

El își strecură mâinile pe sub fusta ei apucând-o de șolduri și o trase cu putere în jos penetrând-o. Desfăcându-i nasturii cămășii cu monogramă ea își înfipse unghiile lungi în pieptul lui, iar el gemu de plăcere și durere și îi frecă sfârcurile ridicate cu părul foarte scurt de pe bărbie.

Ea îl călărea frenetic, strângându-l și trăgându-l ca un pumn încheștat și umed, ca o gură. Prin ceața pasiunii, el auzi vag telefonul sunând în anticameră și pe secretara lui răspunzând înăbușit:

— Biroul domnului congressman Petrie. Îmi pare rău, dar

domnul congressman este momentan ocupat.

Lui Alister aproape că îi venea să râdă în timp ce Yasmine își mișca șoldurile când în față, când în spate, împingându-i sânul în gură. Sunt „momentan ocupat” să-mi reglez amanta, își spuse el. Nu ar fi făcut să se zguduie întregul Capitoliu? Nu ar fi fost uluții toți cei de acolo? Dușmanii lui nu ar fi jubilat?

Ea termină înaintea lui. Înconjurându-i capul strâns cu brațele, îi șopti erotic la ureche:

— Ah scumpule...ah iubitele...ah doamne...ah da...ah f... Timp în care un spasm după altul îl strângea mai adânc și mai tare în ea.

Orgasmul lui nu a fost la fel de sonor, dar a fost la fel de năvalnic. Pentru un minut întreg după aceea, ea a rămas agățată de el, cu capul plecat pe umărul lui.

Când se ridică, bustul îi lucea de sudoare, pelicula fiind și mai accentuată de lanțurile de aur care îi atârnavă de gât. Ochii ei de tigrău mai ardeau încă înăbușit. Era atât de superbă că îl lăsa fără suflare ceea ce îi mai rămăsese din suflare.

— Te iubesc, ticălosule.

El chicoti strâmbându-se ușor când ieși din ea și realizând că își făcuseră de cap.

— Și eu te iubesc.

Perfect conștient de faptul că între el și distrugere nu se afla decât o ușă, se întrebă îngrijorat cât timp trecuse, oare de când se aflau acolo. Cu toate acestea, nu o putea goni fără să îi dea câteva asigurări.

— Când nu sun, nu fac altceva decât să te protejez. Trebuie să crezi asta, Yasmine. Sunt permanent înconjurat de oameni. Nu pot să fac nicio mișcare fără să fiu însoțit. Când sunt aici, lucrez zi și noapte, iar în New Orleans e și mai greu să ne vedem.

Luându-i fața în mâini i-o sărută încet.

— Înțeleg. Zău că da. Numai că mi-a fost atât de dor de tine. Putem petrece noaptea asta împreună?

El era nehotărât. Ar fi fost bine să îi facă pe plac, dar riscurile de a fi surprins în Washington erau imense.

— Zău, nu pot. Trebuie să plec la cinci astăzi după-amiază, fiindcă diseară la New Orleans este o recepție pentru strângerea de fonduri de la care nu pot lipsi.

— Ce avion iei? Merg și eu și ne putem întâlni după recepție.

La naiba! Situația devenea periculoasă.

— Nu pot, Yasmine. Știi foarte bine că avem nevoie de mai multe zile pentru a ne aranja întâlnirile.

Ea părea furioasă, mâhnită și suspicioasă. Lute, el o sărută din nou.

— Doamne, cât de mult aș vrea. Mai târziu, în cursul săptămânii, o să vin la New York. Lasă-mă câteva zile ca să aranjez totul.

— Promiți?

— Promit.

Ea își puse rochia la loc și își drapa din nou eșarfa pe umăr. Cămașa lui era teribil de șifonată; spera să nu se vadă sub haina de la costum. Și pantalonii îi erau incomod de lipicioși, dar nu avea ce să facă.

Yasmine scoase un cec din poșetă pe care i-l puse pe birou.

— Sper că această contribuție nu o să-mi provoace neplăceri.

— Neplăceri? Întrebă el, aranjându-și cravata.

— Hmm. Una deja a început să mă supere, îți amintești că ți-am spus că i-am făcut o ofertă lui Jackson Wilde pe numele meu adevărat?

— Da. Și? Ziceai că poate merită să încerci să-l mituiești.

— Ei bine, n-a meritat. Am pierdut o mie de dolari pe care nu mi permiteam să-i pierd. Scrisoarea mi-a fost returnată împreună cu un mesaj scris de mână: „*Frumoasă încercare*”. Nu știu dacă Wilde însuși sau altcineva din oamenii lui l-a scris, dar se pare că nu era genul de individ care putea fi mituit.

— Sau nu i-ai oferit destul.

— Exact. Oricum, procurorul Cassidy a aflat și m-a sunat la New York. Am recunoscut că am încercat să-l mituiesc pe Wilde ca să ne lase în pace, pe Claire și pe mine. Mi-a cerut scrisoarea, dar eu am aruncat-o imediat după ce am citit-o. Și asta nu-i tot. Fără să știu eu, Claire îi trimisese și ea bani lui Wilde. Mi-a făcut capul mare pentru că nu i-am spus de contribuție, dar eu am întors-o amintindu-i că nici ea nu-mi spusese mie. Ne-am certat serios pentru asta.

— Și care-i problema?

— Problema aste că acest Cassidy nu ne crede și că vede altceva.

— Conform ziarelor, încearcă din rășputeri să scoată ceva din nimic. Nu-ți face griji din cauza asta.

— Nu-mi fac. O să se liniștească totul, spuse ea și îi făcu cu ochiul. Și, în plus, am un alibi al naibii de bun pentru seara când a fost ucis predicatorul, ții minte?

— Exact. Erai la New York.

— Ba nu, eram cu tine, spuse ea și, răsând, deschise primul sertar al biroului lăsând bikinii să cadă înăuntru. Ceva care să-ți aducă aminte de mine, domnule congressman.

— Eu n-am nevoie de nimic pentru a-mi aduce aminte de tine.

Nu degeaba era el politician. Știa foarte bine când să întrețină focul și cât de mult. Prefăcându-se înflăcărat, o trase spre el. Se îmbrățișară și se sărutară încă o dată. Încercă să își ascundă nerăbdarea în spatele sărutului său și să ignore disperarea dintr-al ei.

În cele din urmă, ea se pregăti de plecare. Apoi, cu o mână pe clanță, se întoarse.

— Mister, dacă voi afla vreodată că m-ai mințit, o să fie de rău.

— Să te mint? Făcu el și luându-i mâna, i-o trecu peste fermoarul pantalonilor și spuse șoptit: în legătură cu anumite lucruri un bărbat nu poate să mintă.

Pentru prima dată, ea nu se bucură de șansa de a-l mângâia.

Când el îi dădu drumul mâinii, ea o lăsă să îi cadă lipsită de viață pe lângă trup.

— M-am gândit doar că ar fi bine să te previn, scumpule, spuse ea. Eu nu mă înfurii, mă răzbun.

În tonul ei era ceva ce îl deranja, înainte să deschidă ușa afișă iar un zâmbet larg de ochii secretarei, îi strânse mână lui Yasmine, îi mulțumi foarte mult pentru sprijinul financiar acordat, ținând cont de faptul că ea nici nu locuia în statul lui. Plecă însoțită de doi indivizi solizi încorsetați ca niște cârnați în costumele lor negre și ieftine.

— Vai, sunt uluită, spuse domnișoara Baines, ducându-și o mână la pieptul osos. Vă vine să credeți așa ceva?

— Nu.

— Și e atât de drăguță. Te-ai aștepta ca o celebritate ca ea să fie cu nasul pe sus, dar ea e la fel ca toți ceilalți.

— Hmm. Bine, înapoi la lucru, domnișoară Baines. Nu mă dă la telefon decât dacă sună doamna Petrie.

— Ah, păi, a sunat în timp ce erați înăuntru cu Yasmine.

Panica și amețeala puseră stăpânire pe el.

— O sun imediat.

— Nu e nevoie. A sunat doar ca să îi spun ora la care decolează avionul. A spus că vine să vă ia de la aeroport.

— Bun, spuse el și dădu să intre în birou, dar se întoarse de parcă și-ar fi amintit ceva.

— L-ai spus cumva că a venit Yasmine?

— Nu.

— O să-i spun eu diseară. Am auzit-o vorbind despre acest manechin. Mereu zice că și-ar dori să fie și ea la fel de slabă.

Chicotind, se trase de lobul urechii într-un mod care îl făcea să pară copilăros și simpatic.

— Femeile totdeauna ar vrea să fie schiloade că manechinele, dar nu pot să-mi dau seama de ce. Este atât de urât. Ah, apropo, a lăsat un cec de cinci sute de dolari. Fiecare bănuț contează,

bineînțeleș, dar nici nu ajunge ca să rezolvi ceva. Poate doar pentru publicitate.

Intră în birou și închise ușa, sperând că îi lăsase domnișoarei Baines impresia care trebuia – că el considera vizita și contribuția lui Yasmine un gest izolat din partea unei celebrități capricioase.

Așezându-se din nou la birou, deschise sertarul și scoase bikini! Strângând dantela în pumn. Lucrurile ajunseseră prea departe. La un moment dat, își pierduse controlul. Nu avea nevoie și de problema asta. pe lângă tot ce avea pe cap. Trebuia să rezolve cât mai curând. Dar cum?

Yasmine îi făcuse deja mai multe necazuri decât toate celelalte amante la un loc. Până acum, această afacere meritase complicațiile. Chiar –dacă amenințările ei voalate nu îl speriau, cine putea să spună de ce era în stare o asemenea femeie? Trebuia să îi ia cam în serios avertismentele.

Dacă ar fi vrut, ea i-ar fi putut face viața un calvar. Avea relații în presă și era destul de cunoscută pentru a-i distruge șansele de a fi reales, îi putea distruge familia. La naiba, îi plăceau lucrurile așa cum erau și nu vroia să se schimbe ceva.

— Drace, murmură el, trecându-și degetele prin păr.

De data asta nu vedea nicio scăpare.

Singura soluție era să pună capăt relației. Renunța la ceva de calitate, dar altfel ar fi trebuit să renunțe la modul său de viață și la carieră, în cazul în care ar fi fost prins, înghesuind articolul de lenjerie al lui Yasmine în buzunarul hainei pentru a scăpa de el mai târziu, se hotărî ca la următoarea întâlnire să îi spună că relația lor era încheiată.

Capitolul doisprezece

Claire potrivea un model pe un manechin în atelierul ei când

sună telefonul.

— Claire, dă pe CNN. Repede.

Era Yasmine. Nu mai vorbiseră de câteva zile, mai precis de când se certaseră în legătură cu generoasa ei contribuție la afacerea lui Jackson Wilde.

— Ce se întâmplă?

— O să afli destul de curând și o să-ți vină rău. Mai repede, altfel pierzi, îi mai spuse ea și închise.

Intrigată, Claire deschise televizorul portabil care îi ținea companie când lucra până târziu. Fiindcă fusese prevenită de Yasmine, nu fu deloc surprinsă să o vadă pe Ariel Wilde.

Reporterul o întreba în legătură cu recenta manifestație din fața *Mătăsii francezești*, pe care ea recunoscuse deschis că o instigase.

— Dușmanilor noștri le-ar plăcea să creadă că odată cu moartea lui Jackson am încetat lupta împotriva pornografiei, dar vă asigur eu că nu am făcut-o. Acest ministeriat, sub conducerea mea, intenționează să își dubleze eforturile de a desființa orice obscenitate.

Reporterul întreabă:

— De ce vă legați de catalogul *Mătase francezescă*? Doar sunt alte publicații mult mai expresive.

Ariel zâmbi cu dulceață.

— Editorii acestor publicații mult mai expresive nu încearcă să se ascundă. Le urăsc produsele, dar le admir sinceritatea. Cel puțin, nu sunt ipocriți ca domnișoara Laurent, care nu are nici măcar curajul de a mă înfrunța.

— Catalogul ei este făcut cu mult gust, doamnă Wilde. Este senzual, dar eu nu prea l-aș numi obscen.

— Prezintă bărbați și femei gata de împerechere. Ce vreți ceva mai obscen?

Evident încurcat, reporterul își dresă glasul.

— Fotografiiile sugerează doar...

— Deci sunteți de acord că sunt sugestive?

— N-am spus asta.

În timp ce el se uita peste însemnări pentru a-i pune o altă întrebare, Ariel spuse:

— Cred. Că este foarte semnificativ faptul că firma domnișoarei Laurent se afiă în New Orleans.

Reporterul se legă de acest lucru.

— Semnificativ în ce sens?

Ariel părea să reconsidere ceea ce spusese.

— Mai bine nu mai spun nimic. Avocatul meu m-a sfătuit să evit acest subiect. Totuși, mă simt obligată să subliniez faptul că una din țintele cele mai atacate de soțul meu se află chiar în orașul în care el a fost ucis.

Claire era roșie de furie, în liniștea încăperii se auzea doar răsuflarea ei anevoioasă. Se trezi îndreptându-se spre televizor, deși nu își amintea când se ridicase de pe scaun.

— Insinuați că domnișoara Laurent ar avea vreo legătură cu asasinarea soțului dumneavoastră?

— A fost anchetată de Procuratură, răspunse Ariel evaziv.

— Pe ce bază?

— Nu știu. Sunt sigură că o cercetează datorită originii ei.

Reporterul o privi uluit.

— Claire Laurent, spuse ea, este fiica nelegitimă a unei femei dezechilibrate mintal.

Își plecă ochii luând o mână tristă.

— Cu atâta îndrumare cât a avut copil fiind, este cumva de mirare că viața ei, chiar și cea profesională, este dominată de pasiune? La gândiți-vă. Este evident că are talent. De ce își risipește creativitatea confecționând asemenea lenjerie și făcându-i reclamă într-un mod atât de vulgar? Și de ce și-a ales ca parteneră de afaceri o femeie care, timp de ani de zile, a dus o viață extrem de imorală?

— Vă referiți la modelul Yasmine?

— Da. Aceste trei femei – domnișoara Laurent, mama ei și

Yasmine – au un profil moral atât de scăzut, încât sunt sigură că aceeași întrebare și-au pus-o și cei de la procuratură: Oare această revistă mizerabilă este singura lor crimă?

Claire închise televizorul. Dacă mai ascultă un cuvânt, exploda. Furia făcuse ca sângele să i se urce la cap. Lobii urechilor îi pulsau; nu mai vedea clar.

Ariel Wilde își vărsase veninul. Cum îndrăznește să spună astfel de lucruri pe un post național? Până atunci, Claire ignorase criticile aduse catalogului, dar acum invectivele deveniseră personale. Ariel le calomniase pe Mary Catherine și pe Yasmine, iar pe ea, nici mai mult nici mai puțin, o acuzase de crimă. Cât mai avea de gând să stea cu mâinile în sân fără să facă nimic? Rezistența pasivă nu funcționa în cazul lui Jackson și Ariel Wilde. Venise vremea să treacă la acțiune.

Umblă de colo-colo! O, cântărindu-și opțiunile. Deși ura chiar și ideea în sine, își dădu seama că trebuia să facă o declarație publică. Când se liniști destul pentru a putea vorbi, dădu un telefon.

— Biroul de presă.

— Sunt Claire Laurent.

Începuse prin a suna o filială a postului de televiziune. Numele i se pomenise în cadrul știrilor atât de des, încât fu imediat recunoscută.

— Da, doamnă. Cu ce vă putem fi de folos?

— Cum aș putea să iau legătura cu CNN?

— Prin noi. Îi putem anunța dacă este nevoie.

— Dacă îi interesează răspunsul meu la ceea ce Ariel Wilde a spus despre mine, să trimită un reporter.

— Da, doamnă. Sunt sigur că va veni cineva foarte repede.

— Aștept.

Închise supărată pentru ceea ce tocmai făcuse. Considera intimitatea extrem de prețioasă și avea o grijă feroce să și-o păstreze, mai mult pentru Mary Catherine, dar și pentru că simțea

intuitiv că celebritatea era și murdară. După părerea ei, apariția în public scădea valoarea unei persoane. Nu îi înțelegea deloc pe cei care căutau publicitatea. Spre deosebire de Yasmine, căreia îi plăcea nespus să se afle în reflector, Claire era mulțumită să rămână anonimă undeva în spate. De aceea, unii oameni o asociau pe Yasmine cu *Mătasea franțuzească*.

Claire nu suportă să apară în public, îi era și teamă, între acea clipă și interviu trebuia să găsească vorbele potrivite cu care să nege afirmațiile lui Ariel Wilde, păstrându-și, în același timp, secretele intacte.

Seara următoare stătea întinsă în pat urmărind o reluare a interviului pe care i-l acordase reporterului CNN, când auzi telefonul de pe noptieră sunând. La început, se gândi să îl lase să sune. Apoi, nervoasă, ridică receptorul, dar nu spuse nimic.

— Claire, tu ești?

— Cassidy?

— De ce nu spuneai nimic?

— Pentru că de câte ori a sunat telefonul în seara asta, cineva îmi spunea să mă duc la dracu'.

Mătase franțuzească

— Oamenii lui Wilde?

— Fără îndoială. Majoritatea strigau o insultă și închideau.

— Bănuiesc că Ariel e teribil de furioasă. Mai întâi, demonstrația s-a sfârșit prost. A obținut reclama pe care și-o dorea, dar Mary Catherine i-a făcut adeptii să pară niște huligani. Iar ai pus-o cu botul pe labe. Ți-am văzut jocul mai devreme.

— N-a fost un joc.

— A fost doar o figură de stil, zise el. Te-ai descurcat bine.

— Tot ce, am spus a fost sincer. Dacă Ariel Wilde sau altcineva din organizația ei le mai defăimează pe mama și pe Yasmine, le cer niște despăgubiri care or să-i arunce într-un haos financiar absolut.

— Ai fost foarte convingătoare.

— Mulțumesc.

— Dar n-ai negat insinuările ei că ai fi cumva implicată în asasinarea soțului ei, spuse el și făcu o pauză așteptând un răspuns, dar Claire rămase încăpățânat de tăcută.

În cele din urmă, tot el spuse:

— Dacă vrei, pot să trag niște sfori ca să ți se schimbe numărul de telefon.

— Nu, mulțumesc. Telefonoanele sunt, într-adevăr, o pacoste, dar, peste puțin timp, noutatea va dispărea și vor înceta.

— De ce nu cuplezi robotul?

— Din principiu. Dacă sunt aici, răspund la telefon. Refuz să-i las să-mi schimbe modul de viață.

El nu mai spuse nimic o clipă, după care o întrebă:

— Ai mai avut protestatari la ușă?

— Nu, zise ea zâmbind pentru prima oară în douăzeci și patru de ore. Cred că mama i-a învățat minte.

— Fiindcă veni vorba de mama ta, Harry e acolo?

— Rămâne aici peste noapte. De ce?

— O să-ți spun când ajung acolo. Așteaptă-mă jos.

— Cassidy, sunt deja în pat. Sunt obosită.

Dar vorbea în vânt. Trânti telefonul. Dacă voia să îi vorbească, trebuia să își fixeze o întrevvedere pentru a doua zi. Ar fi trebuit să îl lase să stea jos și să sune până nu mai putea.

Dar se dădu jos din pat și se duse la baie. Încăperea părea la fel ca înainte, dar știa că totdeauna își va aminti de el cum stătea acolo, răvășit și cu sângele curgându-i pe cămașă. Arătase ca un scandalagiu, dar instinctul ei feminin răspunsese atunci la fel cum o făcea și acum când își amintea cum mâinile lui puternice îi ținuseră mijlocul.

Îl amenințase că îl va da în vileag, subliniind cât de mult i-ar fi afectat cariera acea aventură amoroasă, dar nu îi spusese cât de mult ar fi afectat-o și pe ea.

Își puse o pereche de blugi și un pulover alb din bumbac,

nevrând să îl lase să creadă că se dichisea pentru el. Coborî cu liftul. El tocmai suna când ea deschise ușa.

— Cât de punctual ești, spuse ea.

— E una din calitățile mele.

Nici el nu se aranjase prea mult. Niciodată nu îl văzuse altfel decât în costum, în seara aceea, însă, purta blugi, o cămașă obișnuită, o geacă Levi's veche și adidași.

— De ce ai vrut să mă vezi?

— Vino până afară.

— De ce?

— Gândesc mult mai limpede aici, spuse el și, când ea îl privi întrebătoare, adăugă: E prea multă ambianță acolo înăuntru.

Zonă comercială de la câteva blocuri distanță era în plină activitate, dar pe o suprafață de două blocuri atât de o parte, cât și de cealaltă a *Mătăsii franțuzești* era întuneric și liniște. Când se întoarse după ce încuie ușa, îl găsi pe Cassidy plimbându-se exact pe unde fuseseră demonstranții.

— Pari tulburat, remarcă ea.

— Bineînțeles, spuse el și se opri pentru a o privi. Chestia asta cu contribuțiile...

— Dar ți-am explicat.

— Da. La fel și Yasmine. Dar nu pare deloc plauzibil.

— Asta-i treaba ta.

— Deocamdată, spuse el scurt. La ce or. A mi-ai spus că te-ai dus în seara aceea la *Fairmont* după mama ta?

Claire nu se așteptase la acea schimbare bruscă a subiectului, întrebarea îi strânse gâtleejul ca o gheară.

— Ți-am... ți-am spus doar că nu știu sigur, dar cred că pe la miezul nopții.

— De ce ți-a trebuit atât de mult?

— Poftim?

— Andre Philippi a spus că te-a sunat la unsprezece. La ora aceea târzie nu puteai face mai mult de cinci minute de aici până

la *Fairmont*. Știi sigur, pentru că am parcurs acest traseu în seara asta. Ție ți-a trebuit o oră. Ce te-a făcut să întârzie?

— Cassidy, ți-am spus că am ajuns acolo pe la miezul nopții. Ar fi putut să fie unsprezece și jumătate. Ți-am spus că nu știu sigur.

— Minți! Exclamă el, izbind cu pumnul în palmă, iar Claire se dădu un pas înapoi. N-ai plecat la *Fairmont* după Mary Catherine decât aproape de miezul nopții pentru că n-ai vorbit direct cu Andre până atunci. Când a sunat el la unsprezece, i-a răspuns robotul, nu? A trebuit să-l suni mai târziu.

Veni chiar în fața ei.

— Nu erai aici când a sunat el la unsprezece. Mi-ai spus în seara asta că răspunzi la telefon când ești acasă, așa e? Andre ți-a lăsat un mesaj, așa încât să știi unde era Mary Catherine când veneai acasă și n-o găseai.

Iniima lui Claire bătea cu putere.

— Ți pot explica totul.

— Las-o baltă. M-am săturat de minciunile tale. Am dreptate, așa-i? Spuse el și, apucând-o de brațe, o trase aproape de el. Așa-i?

Contactul cu forța trupului lui o tulbură, dar nu putea suferi să fie dominată și se smulse din strânsoare.

— Da, ai dreptate, îi spuse ea. Obişnuiesc să mă uit în camera mamei când mă întorc acasă, în seara aceea, patul ei era gol și valiza dispăruse, așa că mi-am imaginat ce se întâmplase. Tocmai voiam să plec s-o caut, când am observat semnalul robotului. L-am sunat pe Andre imediat. "Mi-a spus că o zărise j pe mama prin holul hotelului și o luase la el în birou unde o servise e. U puțin vin. Era amețită și dezorientată când am ajuns eu, așa cum e totdeauna după cele mai grave crize. Am adus-o acasă și am culcat-o. Acesta e adevărul.

— Ah, Claire, te cred, spuse el. Vreau numai să știu unde naiba ai fost între spectacol și miezul nopții. Ai făcut cumva două drumuri la *Fairmont*? O dată pentru a-l ucide pe Wilde, altă dată

pentru mama ta?

Ea nu spuse nimic.

— Ar putea trece o barjă prin acel interval de timp pentru care trebuie să găsești o explicație, zise el, ridicând glasul.

— Am făcut o plimbare.

Se așteptase la o minciună mult mai serioasă, astfel încât simplitatea acelei explicații îl luă prin surprindere.

— La plimbare?

— Exact. O plimbare mai lungă. Singură. Prin cartier.

— La ora aia? O întrebă el sceptic.

— O fac adesea, întreab-o pe Yasmine. Mă ceartă mereu din cauza asta.

— Yasmine ți-ar acoperi orice minciună.

— Nu-i o minciună. E adevărul.

— Și de ce ți-ai ales tocmai seara aceea pentru a face o plimbare?

— Eram tulburată.

— Crima totdeauna tulbură.

Întorcându-se pe călcâie, ea porni înapoi spre *Mătasea franțuzească*.

— Nu trebuie să-ți suport toate astea.

— Pe naiba, spuse el și o apucă de mânecă, trăgând-o înapoi. Mă înfurii la culme, domnișoară Laurent. Ar trebui să te duc chiar acum să-ți ia amprentele și să te bag la răcoare. N-ai mai arăta așa de sexy în hainele alea din postav verde, Claire. Și nici lenjeria nu e din catalogul *Mătase franțuzească*, să știi.

Un fior de teamă o străbătu. Cel mai mult îi era frică să nu fie dusă la închisoare. Nu claustrofobia o speria, ci pierderea libertății. Nu ar fi fost. În stare să suporte supravegherea continuă, imposibilitatea de a alege și privarea de intimitate și independență.

Chipul lui Cassidy era încordat de furie. O șuviță de păr negru îi căzuse pe ochii care îi strălucneau pătrunzători. Pentru prima oară, lui Claire îi era frică de el. Și-ar fi putut pierde răbdarea punându-

și în aplicare amenințarea. Trebuia să vorbească, și încă repede, pentru că nu putea să își petreacă în închisoare nicio noapte, niciun minut chiar.

— Am venit acasă după spectacol și...

— La cât?

Nervoasă, își trecu degetele prin păr.

— Îți jur că nu știu exact ora. Puțin după zece, cred.

— Așa mai merge. Spectacolul s-a terminat la nouă și douăzeci. Până ai reușit să ieși din traficul de la Superdom, e posibil să fi ajuns în jurul orei zece.

— Harry stătuse cu mama. Când am ajuns, am trimis-o acasă, deși, mai târziu, mi-aș fi dorit să nu o fi făcut. Nu aveam astâmpăr, nu puteam să adorm. Am încercat să lucrez, dar nu mă puteam gândi decât la Jackson Wilde.

— De ce?

— Îl mai văzusem la televizor, dar nici nu se compara cu imaginea lui în carne și oase. Era un vorbitor foarte energic. Emană atâta putere și ținea sub control toate gândurile celor de față. Deși nu eram de acord cu ceea ce predica, mă impresiona farmecul cu care o făcea. Cei din jurul meu erau ca vrăjiți. Până în seara aceea nu fusesem perfect conștientă de forța influenței lui. Am început să mă tem că, până la urmă, va fi în stare să distrugă *Mătasea franceză*. Atunci când m-am dus lângă podium și l-am privit în ochi, m-am simțit ca David privindu-l în ochi pe Goliat. Se uită la Cassidy rugător.

— Ar trebui să știi ce înseamnă această afacere pentru mine ca să înțelegi perfect ce am simțit eu în seara aceea. Pur și simplu, panică. Tot ce mă chinisem să construiesc era amenințat de o forță copleșitoare. Nu-mi imaginam decât că tot ce ridicasem eu avea să fie distrus.

— Înțeleg, Claire, spuse el încet, mult mai bine decât îți închipui.

Apoi o țintui din nou cu privirea și o întrebă:

— Te-ai simțit atât de amenințată, încât te-ai furișat în apartamentul lui și l-ai împușcat?

Ea îi răspunse întorcându-și privirea:

— Ți-am spus că m-am dus să mă plimb.

— Mai bine găsește altceva.

— Dar e adevărat! Aveam impresia că pereții se strângeau în jurul meu. Mă simțeam sufocată. Nu mai puteam gândi. Cuvintele lui Jackson Wilde îmi răsunau în urechi. Trebuia să ies, spuse ea și deodată se întoarse cu fața spre el. Vino cu mine.

— Unde?

— Să refacem drumul pe care l-am făcut în seara aceea. O să-ți arăt exact pe unde am fost și o să încerc să mențin același pas ca să vezi cum de nu am fost acasă când a sunat Andre. Încrunțat, el se gândi o clipă.

— Bine. Încotro?

O ținu ușor de cot când coborî de pe trotuar și traversară. Majoritatea clădirilor de pe partea aceea a străzii Conți erau goale și întunecate. Ușile băgate înăuntru erau umbrite și aveau un aspect sinistru, iar geamurile și ușile erau acoperite cu plase de sârmă.

— Nu ți-e frică să mergi seară pe aici, Claire?

— Deloc, spuse ea, privindul. Ți-e frică?

— Normal, murmură el aruncând iute o privire peste umăr.

Ea râse și îl făcu să ocolească o groapă din vechiul trotuar.

— Văd că știi topografia locului destul de bine.

— Foarte bine. Am crescut jucându-mă pe trotuarele astea, spuse ea și, arătând spre o fabrică de dulciuri cu tente roz, adăugă: fac niște praline delicioase. Uneori ni le dădeau nouă, copiilor, pe cele sparte, pe care nu le puteam vinde. La următorul colț o luăm la dreapta.

Trecură în liniște pe lângă clădirea cenușie din piatră care adăpostise cândva Tribunalul Suprem al statului Louisiana. O luară în dreapta pe Royal Street și ea se opri puțin în fața unui

magazin de antichități.

— M-am oprit aici în seara aceea pentru a mă uita în vitrină, la o broșă cu marcasite și smaralde...

— Marca și mai cum?

— Uite-o. Al treilea rând de jos, a doua din stânga. O vezi?

— Hmm. Drăguță.

— Și eu am zis la fel. Am vrut să mai trec pe aici să o văd mai bine, dar n-am mai apucat.

Înainte să își continue drumul mai zăbovi puțin privind poșetele cu mărgelile, serviciile de argint și bijuteriile.

Vizavi, doi polițiști ieșiseră din sediul poliției din districtul Vieux Carre. Salutară politicoși și unul din ei îi vorbi lui Claire într-o franceză cu accent Cajun. Tovarășul lui spuse:

— Bună seara, domnișoară Laurent.

Primul îl privi insistent pe Cassidy, dar nu dădu semn că l-ar fi recunoscut.

Trecură pe lângă zidurile roz-portocalii și jaluzelele verzi ale renumitului restaurant *Brennan's* și Claire deveni conștientă de faptul că el o privea cu atenție, începu și ea să îl studieze.

— Nu ești căsătorit, nu-i așa, Cassidy?

— Se vede?

— Nu, dar majoritatea soțiilor nu ar fi de acord cu faptul că lucrezi până târziu.

Rămase impasibilă, dar în sinea ei se bucura că printre păcatele ei nu se număra și acela de a fi sărutat un bărbat însurat.

— Am fost căsătorit, spuse el. Dar n-a mers.

— Regrete?

El ridică din umeri.

— Nu în legătură cu ea. Se pare că a fost cea mai bună soluție pentru amândoi. Cred că s-ar putea spune că sunt căsătorit cu cariera mea. Ceva în genul tău.

Făcu o. Pauză dându-i ocazia să comenteze, dar ea îi puse o altă întrebare:

— Copii?

— Nu. Nu ne-am hotărât niciodată și probabil că și asta a fost bine, pentru că nu mi-aș fi chinuit copiii cu un divorț.

Se opri puțin în fața unui magazin și privi în vitrina apărută de gratii.

— Un magazin de arme. Ce convenabil.

— Asta e tot ce-ți trece prin minte, Cassidy?

— Dar dacă stau să mă gândesc mai bine, ești prea deșteaptă pentru a cumpăra o armă atât de aproape de casă și dintr-un cartier unde ești atât de cunoscută.

Ea îl întrebă atunci, aruncându-i o privire vicleană:

— Ai verificat, nu? — Da.

După aceea ajunseră în dreptul unei prăvălii care vindea numai cercei.

— Yasmine este una din cele mai bune cliente ale lor, îi spuse Claire, în timp ce el privea uimit toată acea varietate.

În acea zonă comercială de elită, majoritatea magazinelor erau închise deja. Liniștea străzii părea să îi învăluie. Bourbon Street nu era decât la un bloc distanță, dar aveai impresia că se afla la o sută de mile. Din când în când, câteva acorduri ale unei trompete de jazz răsunau în aerul înăbușitor, pentru a pluti apoi mai departe ca niște suflete rătăcite în căutarea unui adăpost. Grilajele din fier forjat care înconjurau balcoanele de deasupra capetelor dădeau și mai mult impresia de izolare. Prin porțile filigranate se putea vedea în curțile interioare, unde fântânile șipoteau, felinarele de vânt licăreau și zidurile de cărămidă zgâriate păstrau secrete.

Le ieși în față o pisică ce scormonea după mâncare într-o pungă de gunoi de lângă bordură. Două perechi în treninguri râdeau și vorbeau tare și urât, bând ceva din pahare de carton cumpărate de la *Pat O'Brien's*. Un bătrân cu o barbă încâlcită și purtând un palton gros, deloc potrivit vremii, urina cu nonșalanță lângă un zid. O pereche de bătrânei eleganți trecură pe lângă ei ținându-se de braț și spunând „Bună seară”. Un tânăr într-o pereche de blugi

negri, strâmți, cu un pulover pe gât și foarte puternic fardat îi depăși iute trimițându-i un sărut lui Cassidy din buzele rujate.

Ajunseră pe St. Peter Street în fața cafenelei *Royal*. Claire îi spuse, arătându-i balconul dublu:

— Cred că este cea mai frumoasă din cartier. Piața Jackson era închisă noaptea, dar magazinele și birturile din jurul ei erau încă deschise.

— M-arn gândit să beau un *cappuccino* aici, îi spuse ea oprindu-se în fața unui bar micuț și intim înghesuit sub istoricele apartamente Portalba Arms.

Două din mesele de afară erau ocupate de îndrăgostiți îngrămădiți unui într-altul și indiferenți față de lumea din jur.

— Dar am simțit miros de cornuri proaspete și...

Îl dirija spre Gafe *du Monde*. Așteptară să traverseze la marginea trotuarului unde un saxofonist cânta pentru ca trecătorii să îi arunce bani în pălăria așezată pe trotuar. Vizitiul unei trăsurii cu un singur cal și un pictor stradal care se oprise din lucru discutau amical despre sezonul fotbalistic.

— Sunt de acord cu artistul, spuse Claire. „Sfinții” trebuie să-și schimbe linia de apărare, dacă vor să câștige un loc mai bun anul ăsta.

— L-ai înțeles pe tipii ăștia? Întrebă Cassidy.

— Nu nu?

Calul somnoros, înhămat la trăsură, purta pe cap o pălărie mare, cu flori roz din plastic de jur-împrejur. Claire îl mângâie pe bot coborând de pe trotuar.

— Nici măcar un cuvânt Timp de un an întreg după ce am venit aici m-am simțit ca într-o altă țară. Mi-a trebuit foarte mult că urechile să mi se învețe cu accentul și încă mai întâmpin greutăți uneori.

— Pe mine mă înțelegeți foarte ușor.

— Pe tine, Claire, mi-e cel mai greu să te înțeleg. Ea îi arată o masă pe terasă în aer liber de la *Cafe du Monde*, iar el îi ținu

scaunul să se așeze. Un chelner cu un șorț lung și alb se apropie cu brațele deschise în semn de bun venit.

— Domnișoară Laurent, *bonsoir*. Cât de mult mă bucur să vă văd!

— *Mergi*, spuse ea când el se aplecă puțin pentru a-i săruta mâna.

— Și dansul? Întrebă el uitându-se la Cassidy. Ea i-l prezentă pe Claude, chelnerul.

— O porție de *beignets*, te rog, Claude, și două cafele cu lapte.

— Foarte bine, spuse el îndreptându-se repede spre bucătărie.

— Se pare că vii aici destul de des, observă Cassidy.

— De obicei e aproape plin de turiști, dar mamei îi place să vină și o aduc cel puțin o dată pe săptămână.

Claude le aduse comanda. Mirosul înnebunitor al cornurilor și aroma cafelei o făcu pe Claire să saliveze, începu să mănânce lingându-și nestingherită zahărul de pe degete. Când se uită la Cassidy începu să râdă văzând că se murdărise de zahăr în jurul gurii și îi întinse un șervețel de hârtie din suportul de pe masă.

Terminară cele trei *beignets* și începură să își bea în tăcere amestecul fiebinte de cafea cu lapte. Claire era mulțumită să stea și să savureze ce avea New Orleans-ul mai bun, dar Cassidy trecu prea repede la afaceri.

— În seara aceea, începu el, cât ai stat aici?

— Vreo jumătate de oră, cred.

— Atât de mult? Întrebă el, ridicând o sprinceană.

— Aici e *Vieux Carre*, Cassidy. Ca și europenii care au locuit inițial aici, putem sta în fața unui fel de mâncare ore întregi. Ritmul este lent. După ce traversezi Canal Street, trebuie să lași în urmă tendința americană de a te grăbi și să te bucuri de viață. M-am abținut de a mai comanda o porție de *beignets*, dar am băut două cești de cafea cu lapte stând la fiecare cel puțin zece minute.

La rugămintea ei, Claude le înlocui ceștile goale cu altele pline. Urmărind aburul care se înălța din ceașca ei, Claire spuse:

— Mă gândeam la multe lucruri în seara aceea. Jackson Wilde nu era singura mea problemă.

— Dar ce mai era?

— Mama. Mă întreb cine ar mai avea grijă de ea dacă mi s-ar întâmpla ceva. Dacă aş ajunge la închisoare, de exemplu.

Se uită la el sever, după care îşi plecă privirea asupra cafelei pe care o plimbă prin ceaşca groasă şi albă.

— Mă mai gândeam şi la noul catalog. Totdeauna vreau ca ultimul să fie mai bun decât cel precedent şi mă tem că nu mai am idei.

— Teama asta este ceva obişnuit la toţi oamenii care creează.

— Bănuiesc. Şi apoi mă gândeam şi la Yasmine.

— De ce?

— Ceva personal.

Expresia ei îi dădea curaj să o facă să îi înşele încrederea prietenei sale, dar nu o făcu.

— A fost o adevărată plimbare, spuse el, rezemându-se de scaun şi întinzându-şi picioarele lungi.

Blugii vechi îi veneau foarte bine, strângându-i sexul j şi îmbrăcându-i coapsele. Claire încercă să se concentreze asupra cuvintelor lui.

— Bănuiesc că dacă l-aş întreba, Claude ar jura pe mormântul mamei lui că ai stat cel puţin jumătate de oră.

— Crezi că mint, Cassidy?

— Nu, spuse el. Cred că m-ai purtat cu tine în seara asta ca să văd cât de cunoscută şi de respectată eşti în acest cartier şi ce m-ar aştepta dacă aş încerca să te condamn. Eşti prietenă până şi cu poliştii din zonă. Un bun avocat ar putea aduce toţi aceşti martori serioşi, care, chiar dacă nu ar putea să jure că te-ai plimbat în seara aceea prin Cartierul Francez, nu ar putea să jure nici că nu ai făcut-o.

— Dacă ai fi avocatul meu, asta ai face?

— Exact. Dacă acuzarea nu ar avea nicio dovadă concretă, te-aş

face să pari o adevărată sfântă și aș zăpăci jurații cu fapte care altfel ar fi pertinente.

— Cunoști toate trucurile, din câte îmi dau seama. Buzele lui se îngustară și deveni foarte serios.

— Absolut toate trucurile.

Mai erau multe de aflat în legătură cu Cassidy. Ziarele vorbeau despre procurorul adjunct, nu despre omul din interior, își spuse Claire. Ar fi vrut să îl cunoască pe acel om din interior, să descopere ce anume îi aducea pe chip din când în când expresia aceea meditativă și plină de regret, dar avea propriile ei probleme.

— Tot mai crezi că eu am comis crima, nu-i așa? Oftând, Cassidy se uită în altă parte părând să se concentreze asupra statuii lui Andrew Jackson călare pe calul său, care se putea zări prin poarta închisă a pieței de peste drum. Apoi își propti brațele pe măsuta rotundă și se aplecă peste ea.

— Uite ce cred că s-a întâmplat. Cred că ai plănuit această crimă de foarte mult timp, de când ai aflat că reverendul Wilde va veni la New Orleans. Ai cumpărat, împrumutat sau furat un revolver de calibru 38. Te-ai dus la spectacol și l-ai privit în ochi pe cel pe care aveai de gând să-l omori. Am reușit să-mi dau seama că ai fi avut curajul să o faci. Te-ai gândit că așa trebuia ucis un bărbat, ceva asemănător cu modul în care străbunii tăi se întâlneau în afara orașului cu multă pompă și ceremonie pentru a se duela până când unul murea. Oricum, te-ai întors acasă și i-ai dat liber lui Harry. Asta a fost ceva fără sens, dar te-ai gândit că, dacă avea să fie întrebată, avea să spună că ai fost acasă la ora zece. Apoi te-ai dus la *Fairmont* și, folosindu-l pe Andre drept complice, ai reușit să ajungi în apartamentul lui Wilde.

— L-ai împușcat probabil în somn. După care ai plecat și te-ai întors acasă. Dar destinul ți-a jucat o festă. Mary Catherine dispăruse. Ai ajuns acasă, n-ai găsit-o și, ca o ironie, a trebuit să refaci drumul până la *Fairmont* după ea. Pun pariu că nu ți-a fost prea ușor să te întorci la locul crimei atât de curând după

comiterea ei.

— Nu s-a întâmplat deloc așa. Nu vezi cât de multe goluri are teoria ta?

— Așa e, parcă ar fi o sită. De asta nici nu ești încă la închisoare.

Claire avu nevoie de o clipă pentru a-și reveni de pe urma unei asemenea remarci.

— Cum ajungeam în apartament? Întrebă ea apoi.

— Simplu. Andre ți-a dat cheia, în timp ce Wilde era la masă, tu ai pătruns înăuntru și l-ai așteptat probabil ascunsă în dulap. El a intrat, a făcut un duș și s-a pregătit de culcare. Ai așteptat să adoarmă și l-ai ucis.

Claire clătină din pap.

— Ceva este foarte greșit în această versiune, Cassidy. Niciodată nu mi-aș fi amestecat prietenul într-o crimă.

— L-ai fi putut folosi fără să-și dea seama.

— Furând o cheie de la recepție?

— Nu, familiarizându-te cu hotelul. Sunt câteva colțuri ciudate în holul de la etajul șapte. Poate te-ai ascuns după unul din ele. Când femeia a intrat să aranjeze patul lui Wilde, te-ai furișat în spatele ei, în timp ce ușa era deschisă.

— Foarte inventiv. El îi cercetă chipul.

— Da, Claire. O inventivitate caracteristică.

Ea sorbi din cafeaua rece, sperând să nu îi tremure mâna și să îi trădeze nervozitatea.

— Cum puteam să știu că Wilde avea să vină singur? Sau aveam de gând să o ucid și pe doamna Wilde, dacă era nevoie?

— Asta mi-a dat și mie de gândit. Până când Josh și Ariel Wilde mi-au spus că „repetau” în fiecare seară. Andre ți-ar fi putut spune acest lucru. Erai sigură că Jackson avea să se culce singur.

— Lui Wilde nu-i plăcea ce publicam eu în revista mea și m-a criticat din amvon. Mie nu-mi plăcea ce predica el și l-am ucis. Pe scurt, afirmi că aș fi mai puțin tolerantă și mai radicală decât

Jackson Wilde. Mă situezi la același nivel cu nebunii care mă sună și mă amenință cu moartea.

Cassidy reacționa de parcă ar fi fost lovit în părțile moi.

— Ai primit telefoane de amenințare cu moartea? Nu mi-ai spus.

Nici nu avusese intenția și îi venea să își muște limba.

— Amenințările cu moartea prin telefon nu trebuie luate în serios.

El părea să nu fie de acord. Privi în jur ca și cum ar fi căutat vreun asasin ascuns în umbră.

— Ești aici de cel puțin o jumătate de oră, spuse el, ridicându-se. Hai să mergem.

Îi ținu scaunul, după care coborî pe trotuar, dar se opri dându-și seama că ea nu era alături.

— Ce faci? O întrebă el peste umăr.

— M-am mai oprit într-un loc înainte să mă întorc acasă în seara aceea. Acolo, spuse ea, arătând spre fluviu.

El se întoarse lângă ea.

— Arată-mi drumul.

Traversară monumentul comemorativ militar care se unea cu partea pavată a digului numită Moonwalk. Sub ei, apele fluviului mângâiau încet stâncile zdrobite și la ora aceea nu circulau nave. Luminile de pe malul opus străluceau în apa care mirosea, deloc neplăcut, a apă sărată, petrol și noroi. Sufla o briză umedă și lui Claire îi plăcea să o simtă prin păr și pe piele. Era ușoară și blândă, tot ce avea mai bun Sudul.

Moonwalk era locul preferat al turiștilor cu aparate de fotografiat, cerșetorilor, prostituatelor, bețivilor și îndrăgostiților, în seara aceea, numai câțiva trecători se mai bucurau de priveliște. Trecând pe lângă o pereche care se țineau de după gât pe o bancă, atitudinea lui Cassidy deveni irascibilă.

— De ce nu-mi ușurezi munca mărturisind?

— Chiar dacă nu am făcut-o eu?

— Te rog, nu. Deja e prea mult. Patru nebuni sunt deja bănuși

că l-ar fi omorât pe Wilde.

— Ești cât se poate de plicticos.

— L-am verificat pe toți patru, dar niciunul din ei nu s-a aflat atunci pe lângă *Fairmont*.

Se înțeleseră tacit să se oprească și să se uite la apă. După o clipă, se întoarse spre ea și, fără nicio altă introducere, îi spuse:

— O funcționară de la tribunal m-a invitat alaltăieri seară la ea pentru spaghetti și sex.

O privi cu atenție, așteptând un răspuns.

— Sigur nu și-a disimulat intențiile, spuse ea în cele din urmă.

— Ei, bine, n-a menționat și partea cu sexul.

— Înțeleg. Și te-ai dus? — Da.

— Ah. Cum a fost? —, Excelent. Cu sos.

La început fu surprinsă, dar apoi își dădu seama că voia să facă o glumă, încercă să râdă, dar descoperi că nu putea fi indiferentă față de faptul că el se culca cu o altă femeie.

— Spaghetetele au fost senzaționale, spuse el. Sexul a fost așa și așa.

— Cât de dezamăgit trebuie să fi fost, spuse ea, încordată.

El înălță din umeri.

— Cu câteva seri înainte de asta, m-am culcat cu vecina mea. A fost ceva mitocănesc și nici măcar nu știu cum o cheamă.

Claire nu mai putea răbda. — Încerci să mă impresionezi cu aventurile tale sexuale? Nu sunt popă ca să-ți ascult spovedania.

— Am crezut că ai vrea să știi.

— Ei bine, nu vreau. De ce aș vrea?

El o trase atunci cu brutalitate și îi luă capul în palme.

— Pentru că suntem într-o încurcătură, și tu știi asta la fel de bine ca și mine.

Apoi o sărută.

Capitolul treisprezece

Un sărut al lui Claire era mult mai bun decât sexul cu o duzină de alte femei. Gura ei era atât de caldă, de dulce și de plăcută, încât ar fi vrut să continue să o iubească o mie de ani, dar nu se putea, așa că îi dădu drumul și făcu un pas înapoi.

Ea rămase puțin fără suflare, buzele îi erau umede și desfăcute, dar, altfel, era netulburată. Se pricepea extraordinar de bine să își ascundă sentimentele. Fără îndoială că învățase acest lucru fiind nevoită să se maturizeze la o vârstă fragedă. Trebuise să rezolve probleme serioase și să ia hotărâri când alte fete încă se mai jucau cu păpuși și dădeau ceaiuri pentru prieteni imaginari.

Dar, la naiba, sperase să obțină mai mult decât o privire neclintită, îi aruncase în față că se culcase cu două femei, după care o sărutase cu pasiune. De ce nu îi spusese nimic, nu îl pălmuisse, nu voise să îi scoată ochii cu unghiile?

Cu funcționara se culcase din același motiv pentru care se dusese și la vecină – pentru a se descărca sexual. Ambele încercări de a și-o scoate pe Claire din gând dăduseră greș. Deși funcționara fusese nerăbdătoare să i se dăruie, el nu îi găsisese goliciunea la fel de sexy cum și-o închipuia pe Claire, neacoperită de haine și oferindu-i-se. El făcuse ceea ce trebuia, dar fusese numai ceva fizic. Gândul îi era în cu totul altă parte.

Acum, lipsa unui răspuns din partea ei îl înfurie. Ultimele câteva zile fuseseră un adevărat calvar. Se gândi că venise timpul să mai destrame ceva din atmosfera aceea.

— Atunci te-ai descotorosit de armă? — Cum?

Datorită faptului că nu vorbisera de câteva minute, întrebarea lui neașteptată o luă prin surprindere.

— M-ai auzit foarte bine. Ai venit de pe *Fairmont* direct aici și ai aruncat arma în apă?

— Nu am avut niciodată o armă.

— Acesta nu e un răspuns la ce te-am întrebat eu, Claire, spuse

el, ridicând glasul. Ai o mulțime de prieteni și oricare din ei ți-ar fi putut procura una.

— Nimeni nu a făcut așa ceva. Nici măcar n-aș ști să trag.

— Pentru a-i spulbera cuiva testiculele de la mică distanță nu-ți trebuie cine știe ce pricepere.

Ea își înconjură mijlocul cu brațele cuprinzându-și coatele.

— S-a făcut frig. Mergem?

El era exasperat la culme din cauza ei și a situației respective. Totuși, își scoase geaca și i-o puse pe umeri. Măinile îi alunecară sub păr pentru a i-l scoate din guler și zăboviră puțin. După aceea îi ridică bărbia cu degetele.

— Dacă ai venit aici, Claire, ce-ai făcut?

— Am stat pe o bancă și m-am uitat la fluviu.

— Ai stat pe o bancă și te-ai uitat la fluviu.

— Ai auzit bine.

Cassidy ar fi dat orice avea sau spera că avea numai să știe adevărul din spatele privirii ei de ambră. Dar nu îl știa și până când avea să îl afle, avea să se joace cu focul ori de câte ori se apropia de ea.

— Mai bine hai să mergem.

Se întoarseră în liniște la Măfasea *francezăscă*. Ajunși la ușă, o întoarse spre el.

— Claire, te-aș ruga foarte mult să-ți găsești un avocat.

— Cât mai ai până să mă arestezi?

— Puțin. Povestea ta e plină de coincidențe. Chiar dacă nu minți, ascunzi adevărul. Nu știu, poate încerci să acoperi pe cineva. Dar nu ești sinceră cu mine. Știu că te bazezi foarte mult pe circumstanțe atenuante, dar nu există așa ceva când e vorba de crimă. Atâta timp cât cazul rămâne nerezolvat, eu voi continua să cercetez și, mai devreme sau mai târziu, o să descopăr și acel element care lipsește, spuse el după care făcu o pauză, lăsându-i timp ca să-l contrazică, dar, din păcate, nu o făcu și el adăugă: angajează-ți un avocat.

Ea privi în gol o clipă, înainte de a se uita la el foarte hotărâtă.

— Nu, n-o să fac asta. Am un avocat care se ocupă de contractele firmei și un contabil pentru impozite. Datorită extinderii au devenit necesari, dar nu mi-a plăcut să las nici măcar atâta în seama altora din ceva ce îmi aparținea mie.

Trase adânc aer în piept și continuă:

— N-o să-mi încredințez viața în mâinile unui străin. Am încredere în instinctele mele mai mult decât în oricine altceva, când e vorba de ce e bine și ce e rău pentru mine. Când eram mică, tot felul de asistenți sociali și judecători, așa-ziși experți, mi-au spus că cel mai bun lucru pentru mine era să stau departe de cei pe care îi iubeam. Ei bine, ori s-au înșelat amarnic, ori erau niște mincinoși lipsiți de scrupule. Așa că n-am încredere în sistem, Cassidy, spuse ea și îi dădu geacă, îți mulțumesc pentru sfatul oferit gratis, dar nu vreau un avocat.

— Fă cum vrei atunci, spuse el nerăbdător. Dar cred că e o mare greșeală.

— Cel puțin e greșeala mea.

— Să nu părăsești orașul.

— Poimâine plec în Mississippi. Parcă fu trăsnet din senin.

— Ce naiba cauți acolo?

— Este locul unde facem fotografiile pentru catalogul de primăvară.

— Anulează sau amână.

— Exclus. A fost programat de săptămâni întregi. Oamenii au fost angajați și Yasmine nu poate să schimbe toate aceste lucruri. Oricum, trebuie să terminăm până vine toamna, cât frunzele mai sunt încă verzi. Nu poți face un catalog de primăvară într-un peisaj autumnal.

— Interesant, dar sistemul juridic nu ține seama de perioadele când se pot face fotografii.

— Iar eu nu-mi fac programul după sistemul juridic. Nu prea ai de ales, Cassidy. Dacă nu mă arestezi, trebuie să mă lași să plec.

Avea mâinile legate și ea știa acest lucru la fel de bine ca el. Fără nicio dovadă concretă nu o putea reține nici pe ea, așa cum nu îi putea reține pe Ariel și Josh Wilde.

Simțindu-și dilema, ea spuse zâmbind:

— Noapte bună, Cassidy.

— La naiba, îți place, nu?

Îi prinse brusc maxilarul și degetele i se adânciră în obraji.

— Ascultă, spuse el, apropiindu-se foarte mult de fața ei, până acum am făcut tot posibilul să mă îndoiesc, dar de acum gata. Nimic, ai înțeles?

Se apropie și mai mult și glasul îi devteni un mormăit:

— Sigur, aș vrea să mă culc cu tine, dar să nu ți se urce la cap. Mai întâi și mai presus de toate vreau să găsec criminalul lui Jackson Wilde. Nu face greșeala să uiți acest lucru, Claire. Poate să ți se pară un joc, dar de acum încolo voi juca murdar.

Ea își eliberă capul din strânsoare și pe el îl împinse puțin.

— Ți mulțumesc pentru *beignets* și cafeaua cu lapte, domnule Cassidy. Ar fi trebuit să le plătesc eu.

După care intră și îi închise ușa în nas. El înjură, auzind-o cum trăgea zăvoarele.

Ariel aruncă nervoasă revista deoparte. Era târziu și avea nervi. Omul din New Orleans îi promisese să o sune în seara aceea, indiferent la ce oră, iar acum era trecut de miezul nopții.

Jos, Josh cânta la pian de câteva ceasuri. Acea oribilă muzică clasică. Nu găsea nicio melodie în niciuna din piese, i se părea că toate seamănă între ele. Și nu aveau nici text, așa că la ce serveau? Nu își putea închipui cum putea fi cineva absorbit de ea. Iar Josh, când cânta muzică clasică, uita de toate – de mâncare, de somn și chiar de sex.

Nu că ar fi simțit nevoia, căci acum era preocupată de probleme mult mai importante. Demonstrația fusese un fiasco. Voise ca oamenii ei să pară niște cruciați aflați într-o misiune de inspirație divină, dar nebuna aceea bătrână de la *Mătasea franceză* îi

făcuse să pară cruzi și proști. Se scrisese mult în presă, însă articolele erau pline de ironie, iar Ariel Wilde nu avea să lase să se rătă de ea.

Pentru a-și reface credibilitatea, aranjase interviul de la CNN, care, după părerea ei, ieșise extraordinar de bine. Fără să calomnieze de-a dreptul, dăduse de înțeles că a. Cea Claire Laurent era o lașă care refuza să o înfrunte, că era o principală suspectă în cazul asasinatului și că, atât ea cât și toată lumea care avea de-a face cu *Mătasea franțuzească*, erau niște persoane imorale. Din fericire, un adept devotat care locuia la New Orleans știa despre Claire Laurent că era nelegitimă. Ariel avea de gând să continue să bată toba pe tema că imoralitatea atrage imoralitate.

Dar Claire Laurent apăruse pe canalul CNN în ziua aceea, părănd la fel de maiestuoasă ca prințesa Grace în culmea gloriei, vorbind cu glasul acela mios al ei care părea să fi vrăjit reporterul – și probabil pe majoritatea celor care o văzuseră. Fusese clară și concisă, fără să fie aspră. Spusese despre Ariel că întreținea iluzii, dar nu lăsase nicio îndoială asupra faptului că avea să ia măsuri legale dacă persecuțiile aveau să continue.

Deci, de două ori făcuse ca *Ministeriatul Jackson Wilde* să pară o gloată de nebuni fanatici. Ariel, pur și simplu, nu suporta acest lucru. Oricine era atât de rece și de controlat cum era Claire Laurent, trebuia să aibă secrete. Altfel de ce să își construiască un scut de gentilețe atât de impenetrabil?

Așa că Ariel angajase pe cineva care să o țină sub observație și să îi dea rapoarte zilnice. Când sună telefonul de pe noptieră răspunse imediat. Era exact ceea ce aștepta.

— Am dat lovitura de prima dată, spuse cel de la capătul firului, râzând pe înfundate, în ciuda tuturor negațiilor ei de la televiziune, este încă un principal suspect. Cassidy s-a dus la ea în seara asta.

Ariel se ridică în capul oaselor, sprijinindu-se de perne.

— Adevărat? Și cât timp a chestionat-o?

— Au făcut o plimbare lungă prin Cartierul Francez. Cu cât

auzea mai mult despre recenta întâlnire a lui Claire Laurent și acel procuror tânăr, frumos și sexy, cu atât mai repede îi funcționau roțițele creierului. Era atât de preocupată cu analiza informației, că aproape nici nu băgă de seamă partea cea mai valoroasă.

— Scuză-mă, zise întrerupându-l. Ce-ai spus? Ce-au făcut?

— Exact, doamnă Wilde. M-ați auzit foarte bine. S-au sărutat.

Curioasă, Ariel ascultă întreaga povestire fără să îl mai întrerupă.

— Mulțumesc, spuse ea la urmă. Ține-mă la curent cu evenimentele. Vreau să știu absolut tot și, nu uita, ești ochii și urechile mele.

De parcă îți aminti ceva, adăugă apoi:

— Domnul să te binecuvânteze, mă voi ruga pentru dumneata.

Josh intră exact când ea închidea.

— Cine a sunat la ora asta? Întrebă el, scoțându-și tricoul și începând să se dezbrace.

— Tipul din New Orleans care a organizat demonstrația de la *Mătasea franceză*.

— Ce dezastru, murmură el stând întâi într-un picior și apoi în celălalt, pentru a-și scoate pantalonii.

Lui Ariel nu îi plăcu acel cuvânt și consideră că îi fusese adresată personal critica.

— De unde să știm că țicnită de mamă a lui Claire Laurent o să înfrunte o mulțime ostilă?

Josh chjcoli, băgându-se în pat lângă ea.

— Voiai scandal și, în schimb, ai primit punci și prăjituri.

— Nu-i deloc amuzant, să știi, spuse ea și îi dădu la o parte brațul pe care și-l pusese peste mijlocul ei.

Azvârlind pătura, se dădu jos din pat și își aprinse o țigară, un obicei pe care îl recăpătase de când nu mai era Jackson să îi interzică. Desfăcu apoi un pachet de *Ding Dong* și băgă unul în gură.

— Măine vreau să pornim cu spectacolul, îi spuse ea lui Josh cu gura plină. Mergem în câteva orașe și nu ținem decât câte un spectacol în fiecare, continuă ea, în timp ce creierul îi funcționa cu viteză. Le facem deosebite. O să le numim întruniri speciale de rugăciune pentru prinderea și condamnarea ucigașului lui Jackson.

Gemând, Josh își sprijini brațul pe frunte închizând ochii.

— Ariel, dar astfel de lucruri se pregătesc cu mult timp înainte. Trebuie să închiriez! O sală...

— Nu-mi pasă dacă ținem spectacolul pe un teren de fotbal, strigă ea. Vreau să vină o mulțime de oameni și presa și mai vreau ca tu, zise ea întorcându-se și țintuindu-l cu degetul, să pari distrus de durere.

— Va trebui să-mi împrumuți fardurile tale.

— Du-te dracului.

Se băgă din nou în pat, dar nu înainte de a înghiți două purgative pentru a neutraliza caloriile dulciurilor.

— Nu acum, mormăi, când Josh se întoarse spre ea acoperindu-i pieptul cu mâna. Am prea multe probleme pe cap.

— Cu atât mai bine, zise el. Și așa, ești atât de slabă că oasele îți zăngăne când facem dragoste.

— Hai, nu mă mai f...

— Ba eu chiar asta aveam de gând, dar... râzând, își înfundă capul în pernă.

Ariel era prea agitată ca să poată dormi. Consumă cofeină și zahăr în cantități atât de mari, încât rareori dormea mai mult de trei-patru ore pe noapte. O parte din cearcăne nu erau făcute artificial.

Recapitula în gând tot ce știa despre Claire Laurent. O damă de clasă, mormăi în sinea ei. Înaltă. Subțire din fire. Bine îmbrăcată. Trăsături clasice. Era exact genul de femeie care ar fi vrut să fie și Ariel, dar în adâncul sufletului ei știa că putea să încerce până la sfârșitul vieții că tot nu avea să dobândească acea eleganță rece,

cu care ori te nășteai, ori nu.

Claire Laurent se plimba în voie prin Cartierul Francez cu procurorul adjunct Cassidy, care nu se uitase la Ariel decât cu suspiciune și batjocură prost mascată. Care părea să știe că indiferent cât de des sau cât de tare se spăla, ea nu se simțea niciodată curată complet. O sărutase pe Claire Laurent! Rușine, rușine. Multitudinea posibilităților de folosire a acelei informații o îmbăta și aproape că îi compensa invidia.

Afurisita îi sucise capul. Pur și simplu. Credea, cumva, că o persoană atât de aiurită cum era Claire Laurent era incapabilă de crimă? La mai gândește-te, domnule Cassidy.

Oricum ar fi luat-o, fusese neglijent în serviciu. A doua zi dimineață, chiar înainte de a convoca o conferință de presă pentru a anunța programul spectacolului „*Rugăciunea lui Ariel Wilde și ceasul proslăvirii*”, avea să dea un telefon extrem de important.

Cassidy fusese avertizat că șeful era nervos, așa că neașteptata convocare a lui Tony Crowder nu îl surprinse.

— Te așteaptă, Cassidy, îi spuse secretara cu simpatie. Intră.

Cassidy își luă un aer nepăsător.

— Bună dimineața, Tony. Ai vrut să mă vezi?

Din dosul biroului său, Crowder îi aruncă o privire. Cassidy se așeză sprijinindu-și un picior pe celălalt.

— De fapt, mă bucur că m-ai chemat, pentru că aș vrea să discutăm ceva.

— Îți iau cazul Jackson Wilde.

— Cum? Făcu el, lovind atât de tare podeaua cu piciorul, încât făcu să se zgâlțâie ceașca lui Crowder pe farfurioară.

— M-ai auzit foarte bine. Gata. I-! Dau lui Nance.

— Dar nu se poate.

— Am făcut-o sau, mă rog, o voi face odată cu încheierea acestei întrevederi. Adică acum.

— La dracu', spuse Cassidy, ridicându-se. De ce faci asta?

— O să-ți spun eu de ce, tună Crowder. Toți îmi fac viața un

calvar. Primarul. Judecătorii. Mai ales dobitocul ăla de Harris. Congresmenii. Chiar și trăsnițul ăla de guvernator 'și-a făcut simțită prezența. M-am săturat ca dracu' de chestia asta cu Jackson Wilde,

— Vreau să se sfârșească odată și, până acum, n-ai reușit să faci nimic.

— Încerc.

— Cu Claire Laurent?

Cassidy studie cu prudență sclipirea din ochii superiorului său. Neliniștea luă locul furiei.

— Printre alții.

— Mai exact ce anume „încerci” cu Claire Laurent?

— Am impresia că este o întrebare insinuantă. Crowder continuă să îl privească în timp ce își luă ceașca și sorbi din ea.

— Am primit un telefon azi-dimineață de la Ariel Wilde.

— Bine, am înțeles, spuse Cassidy, răsuflând mai ușor. Ți-a adus aminte că nu l-am arestat încă pe ucigașul soțului ei și tu ai simțit nevoia să-ți verși năduful. Asta e?

— În parte. Dar nu e tot.

— Atunci?

— Ai luat-o pe Claire Laurent aseară la o plimbare romantică sub clar de lună prin Cartierul Francez?

Deși lui Cassidy i se înmuiaseră picioarele, rămase impasibil.

— M-am dus la *Mătasea franțuzească* pentru a o confrunța pe domnișoara Laurent cu o informație pe care o obținusem din alte surse, spuse el și îi explică totul în legătură cu telefoanele și nepotrivirile de timp. Susținea că și-a umplut timpul făcând o plimbare pentru a se liniști după ce îl văzuse pe Wilde la spectacol și a sugerat să refacem drumul.

— Asta includea și un popas la *Cafe du Monde*?

— Da.

— Și o plimbare pe Moonwalk?

— Da.

— Unde, probabil, a scăpat de armă.
— I-am spus și eu asta, zise Cassidy, defensiv.
— Și ea ce-a zis?
— Susținea că n-a avut niciodată o armă și că nici n-ar ști să tragă.

— Nu-ți trebuie prea multă pricepere ca să zbori testiculele unuia de aproape.

— I-am spus și asta, zise Cassidy râzând.

— Crezi că-i amuzant?

— Nu, dar mă gândeam cât de mult semănăm noi doi.

— Zău? Eu niciodată nu am avut o aventură amoroasă cu un suspect.

Cassidy îi susținu privirea.

— Nici eu, spuse el fără să își plece ochii.

— Nu asta a fost și părerea spionului lui Ariel.

— Spion? Ce naiba tot spui?

— Scumpa noastră doamnă Wilde și-a pus unul din credincioși să o țină sub observație, pe Claire Laurent și să îi spună tot ce este acuzator sau suspect. Deocamdată, singurul lucru suspect este că a avut o întâlnire...

— Nu a fost o întâlnire!

— ... cu bărbatul care s-ar putea foarte bine să o acuze în tribunal. Numai că eu elimin această eventualitate luându-ți cazul.

— Nu mi-l poți lua, strigă Cassidy. Ți-am spus ce a fost cu plimbarea.

— Nu mă duce cu vorba. Omul lui Ariel Wilde a fost foarte amănunțit, l-a spus fiecare mișcare pe care ați făcut-o, iar ea mi-a spus totul mie. I-ai dat lui Claire Laurent geaca ta. Ai îmbrățișat-o. Ai sărutat-o. Nu? Cassidy încuviință încordat din cap.

— Conform povestirii aceluiși spion, nu a fost niciun sărut politic.

— Nu, spuse Cassidy îmbufnat. N-a fost.

— Isuse! Exclamă Crowder ridicându-se și izbind cu pumnul în

birou. Ce naiba aveai în cap?

Cassidy privi în jos.

— Drace spuse el și, după câțva timp își ridică din nou capul, îmi dau seama cum i s-a părut cuiva care privea de departe. Dar o chestionam, Tony.

— Și făceați și schimb de salivă! Urlă el.

Pe un ton mai scăzut și mai moderat, Cassidy spuse:

— Voiam să-i distrug apărarea și să descopăr elementul care lipsește din povestea ei.

— Deci ești convins că lipsește un element?

— Aproape convins. Nu știi dacă minte ca să se apere pe sine sau pe altcineva, dar nu spune tot adevărul. Din păcate, nu o pot aresta numai pe baza unei impresii.

— Din păcate? Făcu procurorul și îl studie cu o privire vicleană căreia nu îi scăpa absolut nimic. Vrei să spui că nu găsești că femeia asta e atrăgătoare?

— Nu, spuse Cassidy privind-l drept în ochi. Mie mi se pare extrem de atrăgătoare.

Crowder se lăsă atunci pe spate în fotoliu și își trecu o mână peste părul care începuse să i se rărească.

— Ar fi trebuit să mă fac dentist, așa cum a vrut mama, zise el și adăugă mormăind: cel puțin nu m-ai mințit. Și ar fi trebuit să știi că n-o s-o faci. Au circulat zvonuri.

— În legătură cu ce?

— În legătură cu atracția ta față de domnișoara Laurent. Glenn s-a plâns comisarului, care apoi a venit la mine.

— Dumnezeuule! Exclamă Cassidy furios. Glenn nu avea niciun drept să...

— Pe naiba, avea orice drept, doar e cazul lui, ai uitat? Și nu vrea să i-l distrugă un procuror care judecă cu inima, nu cu mintea, spuse el și clătină din cap. Nu vreau să-ți fac asta, băiete, dar nu- mi dai de ales. Trebuie să-ți iau cazul.

— N-o face, Tony, spuse Cassidy, aplecându-se peste birou. Am

nevoie de el. Voi aduce vinovatul în fața justiției și îl voi condamna, întreaga mea carieră depinde de asta. Nu voi rata această ocazie. Nici în ruptul capului.

— Nici pentru o femeie față de care te simți atras?

— Mai ales. Crowder îl privi o clipă.

— Pari foarte decis.

— Sunt.

Cassidy se întrebă apoi dacă să deschidă o discuție care totdeauna fusese tabu. Totuși, seara trecută îi spusese lui Claire că de atunci încolo va juca pentru a învinge. Și Crowder trebuia convins de acest lucru.

— Nu se poate să nu te fi întrebât, Tony, de ce am renunțat să mai pledez ca avocat al apărării de când am venit aici.

— Mi s-a părut ciudat să renunți la ceva atât de profitabil în schimbul unui salariu pe care ți-l dă parohia, dar, după ce am studiat câte victorii și câte înfrângeri ai avut, m-am considerat un norocos că te am de partea mea și nu m-am mai interesat. De ce aduci acum acest subiect?

Cassidy începu să se plimbe de colo-colo prin birou.

— Așa cum ai spus și tu, câștigam mulți bani. Am înregistrat un număr impresionant de victorii atât la audieri, cât și la procese. Clienții mei erau puși în libertate, iar eu eram al naibii de încrezut și de sigur pe mine.

— Cunossc genul.

Cassidy încuviință abătut la acest comentariu.

— Un anumit client m-a rugat să-l apăr. Era un ticălos cu o listă de antecedente cât brațul meu de lungă. Fusese condamnat pentru violență, dar nu ispășise decât câțiva ani și a fost eliberat condiționat. La câteva săptămâni după eliberare, m-a sunat și mi-a spus că i-am fost recomandat, că a auzit că nu mă temeam de nimic și că era sigur că îi puteam obține eliberarea.

Se opri, închise ochii o clipă și apoi adăugă:

— Prostia a fost, Tony, că și eu eram convins, i-am preluat

cazul. De data asta fusese acuzat de agresiune sexuală, deși femeia reușise să fugă înainte să o violeze.

Încetă să se mai plimbe și se uită pe fereastră.

— Victima avea până în douăzeci și cinci de ani, era drăguță și arăta bine, începu el încet. Clientul meu o acostase când plecase de la birou pe înserat. A fost prins practic cu pantalonii în vine la un bloc distanță de locul scenei. Procurorul nici n-a vrut să audă de audiere, pentru că îl voia pe individ neapărat în spatele gratiilor. Așa s-a ajuns la proces. Nu mă puteam baza decât pe spectacol și deja mă pricepeam foarte bine, zise el strângând din pumni. Am făcut pe dracu' în patru și, până am terminat de interogat contradictoriu fata, jurații erau convinși că nu era decât o stricăță care purta fuste mini pentru a-și atrage colegii de sex opus. De fapt, îmi amintesc cât de norocos mă consideram că avea un piept mare, pentru că dădea consistență cazului meu. M-am asigurat că toată atenția juraților avea să fie atrasă spre sânii ei. Dumnezeu!

Se frecă la ochi încercând să-și șteargă din memorie acea imagine tulburătoare a tinerei în lacrimi, pe care el o expusese și o atacase în boxa martorilor.

— Am crucificat-o, i-am distrus reputația, am zugrăvit-o ca pe o târfă care își mai bătuse joc de încă un bărbat și care, în final, obținuse mai mult decât își imaginase.

Își lăsă mâna în jos de pe ochi și privi în gol dincolo de jaluzelele de la fereastră.

— A fost o apărare strălucită. Am alimentat presa cu tot felul de detalii sordide și le-am stârnit interesul. Dacă jurații aveau să dea un verdict de vinovăție, aș fi putut să-mi schimb tactica spunând că clientul meu fusese judecat în presă. Dar rui l-au găsit vinovat, spuse el cu un glas care trăda o nedumerire pe care o mai simțea încă ori de câte ori își amintea. Jurații s-au lăsat prostiți de teatrul pe care îl jucasem și l-au achitat pe ticălos.

— Nu ți-ai făcut decât datoria, remarcă Tony.

— Asta nu-i o scuză.

— Jumătate din juriștii de aici te-ar bate pe umăr și ți-ar invidia succesul.

— Succesul? Manipulând grosolan jurații și abuzând de rolul meu de avocat al apărării?

— Eh, ai întrecut măsura, spuse Tony. Dar asta a fost acum câți ani, cinci sau mai bine, nu? Hai, Cassidy, uită și iartă-te pentru această singură greșeală.

— Poate aș putea s-o fac dacă asta ar fi fost tot.

— La naiba, spuse Crowder și se lăsă pe spate, pregătindu-se pentru ce era mai rău.

— La două săptămâni după achitare, clientul meu a răpit o fetiță de unsprezece ani din curtea școlii și a dus-o într-o zonă pustie a unui parc din oraș, unde a violat-o, a supus-o sodomiei și apoi a strangulat-o cu bretelele costumului de sport. Și astea nu sunt decât delictе care au un nume. Celelalte erau... sunt... de nedescris.

Crowder lăsă să se aștearnă câteva clipe de liniște.

— După aceea ți-ai închis biroul.

Cassidy se întoarse de la fereastră și își privi superiorul.

— Mi-am închis biroul, mi-am schimbat viața, mi-am eliberat soția de chinul de a fi fost căsătorită cu mine și am plecat din oraș venind aici.

— Unde ai fost al naibii de muncitor. O adevărată comoară pentru biroul ăsta.

Cassidy înălță din umeri, întrebându-se dacă avea să scape vreodată de impresia aceea de nepotrivire. Avea să obțină vreodată o condamnare care să compenseze moartea acelei fetițe? Avea să fie vreodată în stare să îi privească părinții în față și să le spună: „în sfârșit, am îndreptat lucrurile”? Niciodată. Dar continua să încerce.

— N-o să mai fiu niciodată neglijent în munca mea, Tony. N-o să mai las niciodată un psihopat să scape, n-o să mai dau drumul niciodată unui agresor sexual sau criminal printre oameni, dintre

care mulți au o încredere greșită în noi și în sistemul juridic.

— Nu totdeauna e greșită. Din când în când îi mai și prindem pe răufăcători.

Cassidy își puse toată puterea de convingere în privire.

— N-o să te dezamăgesc, Tony, pentru că nu pot să mă dezamăgesc pe mine însumi. Îți jur că ți-l voi da pe ucigașul lui Wilde, indiferent cine se va dovedi a fi.

Tony își rodea interiorul obrazului.

— Bine, îți mai dau două săptămâni, spuse el nerăbdător. Dar gândește-te că ai capul pe butuc și securea atârnă deasupra.

— Înțeleg.

Acum, că problema se rezolvase, Cassidy nu mai văzu niciun motiv să își mai prelungească vizita. Amândoi s-ar fi simțit prost dacă s-ar fi arătat prea recunoscători.

Porni spre ușă, dar Crowder îl opri.

— Cassidy, trebuie să te întreb ceva. Dacă descoperi și acel element care face legătura între Claire Laurent și crimă, îți va fi greu să susții cazul din moment ce o condamnare va însemna închisoarea pe viață?

Cassidy își cercetă sufletul, dar știa deja răspunsul.

— Absolut deloc. O voi face fără niciun fel de remușcări.

Ieși din birou hotărât să își țină promisiunea pe care i-o făcuse lui Claire, lui Tony și sieși. Sub nicio formă nu avea să lase că interesele personale să se amestece cu datoria.

Părăsi clădirea procuraturii și traversă strada spre departamentul poliției. Howard Glenn se afla în spatele unui birou arhiplin, rezemat într-un scaun rotitor, cu receptorul telefonului înghesuit între ureche și umăr. Cassidy nu se opri decât la marginea biroului sfredelindu-l cu privirea.

— Vorbim mai târziu, spuse Glenn în telefon și închise.

— Data viitoare când mai ai vreo plângere împotriva mea, nu umbla cu vorba, vino direct la mine să discutăm ca de la bărbat la bărbat, îți fac această favoare.

— Am crezut că șeful meu...

— Ai crezut prost, îi spuse Cassidy cu asprime. Pot foarte bine să-mi stăpânesc emoțiile, scula și situația asta și mă deranjează faptul că ți-ai închipuit că mă lovești pe la spate. N-o mai face. Dacă te supără ceva în legătură cu mine, dă-i drumul și spune.

Glenn își mută țigara dintr-un colț în altul al gurii, uitându-se cu atenție la el.

— Nu mă supără nimic.

— Bine, spuse Cassidy atunci și se uită la ceas. E aproape douăsprezece. Te aștept după pauză de prânz la mine în birou să stabilim care sunt următoarele mișcări.

Capitolul paisprezece

Clopotele Catedralei St. Louis răsunară când mirele și mireasa apărură sub o ploaie de boabe de orez însoțiți de urările prietenilor și rudelor. Domnișoare de onoare în rochii roz involburate se întrecură vesele să prindă buchetul. Mireasa se opri puțin să își sărute de rămas bun mama înlăcrimată, în timp ce mirele zâmbitor, care își pierduse răbdarea, o luă în brațe – cu rochia din dantele și cu voal cu tot – și o duse la limuzina albă și lungă ce îi aștepta.

Din dosul gardului de fier care înconjură Jackson Square, exact în fața catedralei, Yasmine urmărea scena cu un amestec de dorință și cinism, în dimineața aceea, citise în ziare că domnul congressman și doamna Alister Petrie vor lua parte la căsătoria religioasă care avea loc după-amiaza târziu. Yasmine, care sosise la New Orleans cu o seară în urmă, se dusesse la catedrală și se postase dincoace de gard sperând să își zărească iubitul rătăcitor.

Deși îl anunțase că avea să sosească, el nu o sunase. Se așteptase ca el să aranjeze o noapte de iubire înainte de plecarea ei

în Mississippi. Nu se dezlipise de telefon, dar el nu sunase nici cu o seară înainte, nici în cursul acelei zile.

— O fi fost prea ocupat cu pregătirile pentru nuntă, murmură ea furioasă, urmărind procesiunea acelor persoane elegante care ieșeau pe ușile înalte și înguste ale catedralei.

Când îl zări, furia făcu loc iubirii și dorinței, întruchipa exact visul american: un bărbat frumos, fermecător și plin de succes... cu o soție iubitoare alături. Yasmine o văzuse pe Belle Petrie numai în fotografii... Soția lui Alister era slabă și blondă, drăguță într-un fel palid și aristocratic și nu chiar atât de ștearsă cum și-o imaginase ea.

Văzându-i împreună pe Alister și Belle, avu impresia că tot sângele i se urcă la cap. Îi pulsa în vene de invidie, îi simțea izbiturile în creier, lovindu-se de craniu, de ochi, de timpanele urechilor.

Așa cum se mișca prin mulțime, dând mâna cu lumea și zâmbind, Alister nu părea deloc atât de nefericit cum se pretindea. Ba, dimpotrivă, părea încântat și mulțumit, ca un om care avea întreaga lume la degetul cel mic. Și nici lui Belle nu părea să îi

Mătase franțuzească lipsească ceva, cu atât mai puțin fericirea în căsnicie.

Yasmine abia se abținea. Primul ei impuls a fost de a da buzna pe poartă și de a se repezi cu brutalitate la cel care făcuse din ea o femeie într-atât de disperată și geloasă, încât se preta să spioneze, își imagina ce șocați ar fi fost toți acei invitați îmbrăcați de ceremonie și încărcăți de bijuterii, dacă le-ar fi dezvăluit că Alister Petrie, cel mai bun dintre ei, era un mincinos soț adulterin. Ah, dacă le-ar fi putut povesti amănunțit ce făcea el în pat!

Dar nu putea face o scenă fără să se expună ca o femeie proastă și geloasă și nu era pregătită pentru așa ceva. Se mai agăța încăpățanată de câteva fărâme de mândrie, deși ar fi fost imens de satisfăcător să îl vadă pe Alister înmărmurit.

Se liniști într-un fel când văzu că o zărise și el. Întoarse comic

capul de două ori, zâmbetul îi dispăru dînr-odată, o neîncredere îngrozită îi înmuie trăsăturile și, timp de câteva secunde, rămase cu gura căscată, arătând stupid.

Pornind de-a lungul gardului, Yasmine nu își luă privirea de la ochii lui temători. Când o văzu intrând pe poartă, el păru gata să o ia la fugă. Ea simți o plăcere perversă înaintând drept spre el, văzându-l cum își tot umezea buzele. Se apropie destul demult cât să îi vadă sudoarea formându-i-se pe frunte, în ultima clipă, însă, își schimbă direcția apucând pe Chartres Street. Deși ar fi vrut să vadă reacția lui Alister, nu privi înapoi nici măcar o dată.

Claire și Mary Catherine luau cina când sosi ea la *Mătasea franțuzească*. Claire își ceru scuze că nu o așteptaseră.

— Mai sunt atâtea de făcut înainte de plecare și am vrut să luăm cina mai devreme ca de obicei.

— Nu contează. Nu mi-e foame.

Yasmine nu se opri până în dormitorul ei, închizând ușa cu zgomot, pentru a descuraja orice vizită din partea lui Claire.

Odată ajunsă în intimitatea camerei ei, o podidiră lacrimile pe care și le reținuse cu atâta încăpățănare. Timp de o oră și jumătate, oscilă între furie și disperare. Când își imagina cum l-ar fi omorât pe Alister încet și chinuitor sub privirile soției lui, când își închipuia că făceau dragoste până când uitau de orice altceva.

Epuizată emoțional, se întinse în pat, acoperindu-și ochii cu brațul. O bătaie discretă se auzi în ușă.

— Nu vreau să discut acum, Claire, strigă ea.

— Nu te-aș fi deranjat, dar tocmai a sosit ceva pentru tine.

— Ce? Întrebă ea, lăsându-și mâna în jos și ridicându-se. Un pachet?

— Da.

Se duse desculță până la ușă și o deschise puțin. Claire îi întinse o cutie lungă și subțire. Ignorându-i privirea plină de înțelesuri, luă cutia, îi mulțumi și închise ușa la loc. Înăuntru era un singur trandafir învelit în foiță verde. Era o floare perfectă, cu

petale ca levănțica. Dulceața gestului îi străpunse sufletul ca un ghimpe. Gemu de durere, strângând bobocul la piept și se prăbuși înapoi pe perne plângând.

Peste câteva minute tresări auzind telefonul. Se rostogoli până la noptieră și ridică receptorul.

Tocmai l-am primit, spuse ea știind cine era chiar înainte ca el să apuce să vorbească.

— Draga mea.

La auzul vocii lui, ea izbucni din nou în lacrimi.

— Credeam că o să fii furios, zise ea.

— Am fost, la început, recunosc el.

— Arătai de parcă ai fi înghițit o minge de golf când m-ai văzut în spatele gardului.

— Nici dacă mireasa mi-ar fi pus mâna pe testicule, n-aș fi fost mai surprins, spuse el și râseră amândoi ușor, după care tot el continuă: nu te pot condamna că m-ai spionat, Yasmine, am fost un porc, dar campania asta mi-a consumat tot timpul și toată energia. Sunt îngrozitor de ocupat. Toți trag de mine în toate părțile. Te-am neglijat. De nevoie, dar... Ce mai încolo și înapoi, iartă-mă. Fii răbdătoare cu mine, draga mea. Când se vor termina alegerile astea, totul va fi altfel. O să vezi.

— Tu și cu Belle păreați atât de fericiți împreună, Alister, spuse ea, înfășurând încet firul de la telefon pe deget.

Scuzele lui păruseră sincere, dar ea tot nu putea uita cât de fericiți arătau ținându-se de mâna în fața bisericii.

— Bănuiesc că ea e fericită, zise el. Nu are aceleași sentimente cu mine. Ca noi. De când nu mai facem dragoste, se pare că nici nu-și dorește. Niciodată nu și-a dorit altceva decât un soț cu o poziție bună și copii frumoși. Le are. Dar nu știe ce e adevărata pasiune. Dumnezeuule, gemu el. Nu -istă nicio comparație între voi două, Yasmine.. Rebuie să fii convinsă de asta.

— Nu, nu există nicio comparație. Ea te are și eu nu.

— Doar locuiesc cu ea, spuse el fără nicio inflexiune în glas. Dar

nu e stăpână pe inima mea, nu la ea mă gândesc în fiecare clipă. Cât de mult aş vrea să pot fi cu tine acum.

— Hai să ne vedem, spuse ea repede.

— Nu se poate. Suntem ocupați cu nunta asta tot restul serii și după recepție se mai dă o petrecere pentru un cerc și mai restrâns de la care nu pot să lipsesc. Sunt oameni cu influență. Trei sferturi din bogătașii Louisianei vor fi aici în seara asta. Abia m-am furișat ca să comand trandafirul și să te sun.

— Măine plec, Alister, spuse ea, încercând să nu i se simtă jalea în glas. Și o să stau în Mississippi cel puțin o săptămână.

După o pauză scurtă, îl auzi spunând:

— Atunci joia viitoare. O să poți veni la New Orleans?

— Da. *Rosesharon* e numai la două ore de mers cu mașina. Va fi o noapte tare lungă pentru mine, dar trebuie neapărat să te văd.

— Pe joi atunci.

Când planul fu pus la punct, ea spuse pe nerăsuflăte:

— Abia aștept.

— Și eu la fel, dar acum trebuie să plec. Belle o să-nceapă să-mi simtă lipsa. Telefonul ăsta trebuia să fie unul scurt, de afaceri.

— Te iubesc, Alister.

— Hopa, uite-o. Îmi face semn să mă întorc. Pe joia viitoare.

Nici măcar nu i-a mai spus la revedere. Deprimată, Yasmine puse receptorul jos. Mult timp stătu pe marginea patului privind în gol, imobilizată de disperare, în viața ei nu se simțise mai abătută. Nici chiar trandafirul nu o putea înviora, îl strânsese atât de tare la piept, încât aproape că începuse să se și ofilească.

În cele din urmă adună destulă energie pentru a se duce până la măsuța de toaletă, unde se privi în oglindă. Nici lacrimile nu îi afectaseră perfecțiunea chipului. Se studie cu obiectivitate și apoi se întrebă:

— De ce naiba suporti să treci prin așa ceva, proasto ce ești?

Nu era drept. Alister se afla la petrecere, râdea, bea șampanie și dansa înconjurat de oameni care îl credeau absolut minunat, iar

ea, Yasmine, zeița modei și a revistelor, plângea singură.

— Ce nu e-n regulă aici? Își întrebă ea imaginea din oglindă.

Toți bărbații erau niște ticăloși. Absolut toți. De la tatăl grosolan care o părăsise pe mama ei când Yasmine era încă în scutece, până la actualul ei iubit, toți erau doar niște nenorociți meschini care rareori plăteau pentru gesturile lor.

Bineînțeles că mai erau și excepții. Din an în paște își mai primea câte unul pedeapsa pe care și-o merita cu prisosință. Că Jackson Wilde.

Claire tocmai spăla vasele după cină când o auzi pe Mary Catherine strigând. Lăsă buretele să cadă în chiuvetă și dădu fugă în living-room. Mary Catherine stătea într-un fotoliu citind ediția de seară a ziarului *Times Picayune*. Nu mai avea nici pic de culoare în obraji și mâinile îi tremurau.

— Mama! Strigă Claire speriată. Ce s-a întâmplat? Se duse repede la Mary Catherine și prinse ziarul exact când îi alunecă din mână lipsită de viață.

— Dumnezeuule, șopti Claire după ce citi numai câteva paragrafe din articolul de pe prima pagină și se lăsă pe brațul fotoliului pe care stătea mama ei.

— E adevărat că domnul Cassidy crede că tu l-ai ucis pe reverendul Wilde, Claire?

— Își face doar meseria, mamă.

— E adevărat că te-a sărutat?

— Ce mai contează? Întrebă Claire cu amărăciune. Doar scrie aici că a făcut-o.

Mary Catherine își acoperi fața cu mâinile.

— E numai vina mea. Păcatele mele se răsfrâng asupra ta. Dacă eu n-aș fi păcătuit...

— Mama, încetează! Spuse Claire, luându-i mâinile de pe fața răvășită. Erai tânără. Te-ai îndrăgostit și te-ai dăruit. Nu tu ai păcătuit, ci s-a păcătuit cu tine.

— Dar în ziar scrie că datorită mediului în care ai crescut ai

încercat să-l seduci pe procuror ca să nu dai de bucluc. Oh, Claire, iartă-mă. N-am vrut niciodată să fii judecată după ceea ce am făcut eu.

— Asta, spuse Claire bătând cu mâna în ziar, este opera unei femei rele, ranchiunoase și răzbunătoare. Ariel Wilde încearcă să mă facă să par vinovată pentru a îndepărta atenția de la ea. Doamna Wilde nu te cunoaște nici pe tine, nu mă cunoaște nici pe mine. Ce importanță are ce crede despre noi? Las-o să creadă ce vrea.

— Dar alții, domnul Cassidy... spuse Mary Catherine, și pe chip i se putea citi chinul.

Șopti apoi repede:

— Măcar dacă ar fi venit atunci după mine așa cum a spus. Am fost acolo la timp și cu bagajul. Sunt sigură că astăzi a spus să ne întâlnim. Dar el a venit și:

— Ascultă, mama, zise Claire iute, ghemuindu-se în fața fotoliului și luându-i mâinile într-ale sale. Tocmai mi-a venit o idee minunată. Ce-ar fi să vii și tu cu noi în Mississippi?

— Mississippi?

— Da. În vacanță. Nu ți-ar plăcea să pleci câteva zile?

Chipul tulburat al lui Mary Catherine începu să se relaxeze, Claire pusese degetul pe rană.

— Harry poate veni și ea ca să-ți țină companie în timp ce eu o să lucrez. Hai, te rog, vino. Aș vrea tare mult să fii acolo cu mine.

Mary Catherine își duse cu sficiune mâna la gât, ca o fată nedansată care tocmai primise o invitație.

— Bine, Claire Louise, dacă tu chiar ai nevoie de mine acolo...

— Am, mama.

Se ridică și o ajută și pe Mary Catherine să facă același lucru aruncând ziarul undeva departe de privirea ei.

— Du-te și alege-ți ce vrei să iei cu tine. Eu o s-o sun pe Harry să o rog să vină aici peste noapte pentru că mâine plecăm foarte devreme. Am închiriat o camionetă, așa că loc va fi destul. O să

oprim pe drum să luăm micul dejun. Ah, va fi o călătorie minunată! De atâta timp n-am mai plecat undeva împreună.

— Da, de atâta timp, spuse Mary Catherine, plutind spre camera ei. O să iau și rochia aceea nouă de după-amiază.

— Neapărat, îți stă atât de bine cu nuanța aceea de albastru.

De cum dispăru Mary Catherine, Claire luă ziarul și citi revoltătorul articol. Era o porcărie, dar îi băga în cap cititorului ideea că ea, Claire Laurent, editoarea scandalosului catalog *Mătase franțuzească*, era o stricată care apelase la seducție pentru a nu fi acuzată de crimă.

Încercă să ia legătura cu Cassidy, dar nu îl găsi. După ce se mai liniști puțin, se gândi că poate era mai bine dacă nu îl găsea. Cu siguranță că nici lui nu îi făcea plăcere publicitatea. Ar fi fost mai bine pentru amândoi dacă s-ar fi descurcat fiecare separat și nu împreună, pentru că așa ar fi alimentat și mai mult bănuielile lui Ariel în legătură cu o relație imorală și cât se poate de incorectă.

O sună pe Harriett York, îi vorbi despre schimbarea de planuri și apoi dădu telefon celor din Rosesharon pentru a-i întreba dacă mai aveau un dormitor liber. Imediat după ce sosi Harry, o lăsă cu Mary Catherine să o ajute la împachetat și ea se duse jos în atelier pentru a da un telefon interurban, își prinse avocatul din New York exact înainte să plece la masă, dar îi ascultă răbdător lectura aproape integrală a articolului.

— Și doar am avertizat-o să nu mă mai atace, spuse ea când termină de citit, îmi flutură un steag roșu prin față, provocându-mă să o dau în judecată.

— Asta mă îngrijorează, spuse avocatul. Vrea să prelungească situația conflictuală dintre voi și profită de pe urma publicității pe care aceasta o generează. Nu are nimic de pierdut dacă o ține tot așa. Tu, pe de altă parte, nu poți suferi publicitatea. Dacă nu vrei ca viața particulară să-ți fie expusă și mai mult decât a fost până acum...

— Nu vreau.

— Atunci te sfătuiesc să o ignori.

— La naiba! Murmură ea. Știu că ai dreptate, dar nu-mi convine că trebuie să dau înapoi. La ce mai sunt bune amenințările atunci, dacă nu le poți pune în aplicare?.

— E ca în cazul celebrităților care amenință să dea în judecată ziarele de scandal pentru poveștile pe jumătate adevărate pe care le publică. Conflictul nu face decât să creeze și mai multă publicitate nefavorabilă. Este o situație fără ieșire. Dacă nu vrei ca toate rufele murdare să-ți fie spălate în public, ai mâinile legate.

— Dar cum s-o las să spună ce vrea despre mine și familia mea?

— Nu poți avea totul, Claire. Dacă faci măcar aluzie la ce trebuie și ce nu trebuie spus presei, trebuie să te pregătești pentru consecințe. Ariel Wilde ar putea spune atunci că ești pentru libertatea presei și libertatea de exprimare numai când îți convine ție.

Claire oftă.

— Nu m-am gândit niciodată în acest sens.

— Nu m-ar mira dacă asta n-ar fi chiar intenția ei, spuse avocatul, l-ar plăcea la nebunie să te audă contrazicându-te în problema asta a cenzurii.

Mai vorbiră câteva minute, după care Claire spuse:

— Cred că, într-adevăr, n-am altă soluție decât să o ignor în continuare.

— Acesta e și sfatul meu. E o pacoste, dar nu-ți poate face niciun rău.

— Nu pentru mine îmi fac griji. Puțin mi-ar păsa ce ar spune Ariel Wilde sau altcineva despre mine, dar mai e și mama. Nu-mi pot ține cumpătul când cineva o defăimează. Ea și Yasmine sunt singura mea familie. Formăm un grup mic care ori existăm împreună, ori nu existăm deloc.

— Știu. Tocmai de aceea m-a uimit atât de mult cealaltă problemă.

— Care cealaltă problemă?

Și atunci el îi dădu vestea cu adevărat proastă.

Cele două doamne Monteith semănau foarte mult una cu cealaltă. Părul lui Grace era de un roșu puțin mai închis decât al lui Agnes, dar, altfel, cele două femei durdulii nu se deosebeau prea mult. Erau cumnate, îi explicară ele lui Claire când ea se înregistra în vila cunoscută sub numele de *Rosesharon*.

— Soții noștri erau frați, îi spuse Agnes. L-am pierdut la câteva luni unul după celălalt.

— Și decât să ne certăm pe ce moștenea fiecare din casa asta, ne-am hotărât să ne combinăm avutul, zise Grace.

— Amândurora ne place să gătim. Era absolut normal să câștigăm ceva din pasiunea noastră.

— Numai că locul nu era tocmai potrivit pentru a primi oaspeți.

— Așa că am vândut o parte din teren și cu banii câștigați am angajat pe cineva foarte bun care a refăcut casa de sus până jos.

— Cu siguranță că decoratoarea a făcut o treabă minunată, spuse Claire, aruncându-și privirea prin holul larg de la intrare.

Casei îi fusese dăruită splendoarea dinainte de război.

— Decoratorul, spuse Agnes în șoaptă, împreunându-și sprâncenele purpurii. Deși era mult mai afectat decât majoritatea femeilor pe care le cunosc.

— Agnes! O muștă Grace cu un chicotit, pe care încercă să și-l înăbușe cu o mână străbătută de vene și pătată de vârstă.

În timp ce înregistra cartea de credit a lui Claire, Agnes spuse:

— Camerele vă sunt pregătite. Suc, băuturi reci, fructe și prăjituri se pot găsi permanent în bucătărie în caz că cineva pierde vreo masă. Micul dejun se servește între șapte și opt și jumătate, dar un filtru de cafea va sta tot timpul pe bufetul din sufragerie. Prânzul constă în gustări reci. Ceai și sandvișuri se pot servi între ora trei și jumătate și cinci, când deschidem barul, dar pentru orice altceva, în afară de vinul pe care îl oferim la masă, se plătește în plus. Fiecare trebuie să își prepare băutura și avem încredere că

oaspeții noștri își vor ține socoteala. Cina este singură masă formală și se servește la șapte și jumătate.

Lui Claire îi plăcea de ele și spera că nimeni din echipă nu va profita de ospitalitatea sau naivitatea lor.

— O să încercăm să respectăm acest program, le spuse ea. Totuși, dacă întârziem, v-aș fi recunoscătoare pentru puțină flexibilitate.

— Sigur, draga mea. Sunteți primii noștri oaspeți „activi”, Am fost foarte încântate. Singurul lucru mai bun ar fi să se toarne un film aici, zise Agnes.

— Și ne place foarte mult catalogul, spuse Grace. Când îl primim, ne batem care, să se uite prima pe el.

— Mă bucur să aud asta.

Claire se bucura că mai avea motive să zâm-bească. Nu putea sta tot timpul serioasă.

— Din câte am văzut până acum, casa dumneavoastră va fi un cadru minunat pentru fotografiile noastre.

Fusese impresionată chiar de când părăsiseră autostrada și intraseră pe drumul mărginit de copaci și acoperit cu pietriș care ducea la *Rosesharon*. Deși vara era pe sfârșite, pajiștea și grădinile cu flori care înconjurau casa erau încă verzi și luxuriante. O mobilă albă de grădină era grupată la umbra arborilor.

Casa în sine parcă era un tort de nuntă. Cărămizile fuseseră vopsite într-un roz foarte pal. Cele șase coloane corintiene canelate și toate celelalte ornamente erau albe. O verandă mare care înconjura toată casa era umbrită de balconul de la al doilea nivel. Claire era foarte încântată de alegerea lui Yas- mine.

— Vrem să vă facem șederea cât mai plăcută, îi spuse Grace. Nu uitați, aceasta este casa noastră, dar dumneavoastră, ca oaspeți, o conduceți.

O mișcare pe verandă le atrase atenția spre ușa din față. Un tânăr scund și slăbănog, purtând un costum alb din pânză de în și o cămașă galbenă deschise ușa larg și își făcu o intrare

grandioasă.

— Claire! Exclamă el văzând-o. Dumnezeuule, dar e de-a dreptul fantastic. Draga mea!

O sărută pe amândoi obrajii, după care îi ridică în dreptul feței reflectorul care îi atârna de gât suspendat de un cablu negru și citi ce indică acesta.

— Ah, o să fie atât de minunat. Abia aștept să încep, dacă nu mor înainte de căldură. Cum puteți suporta voi, localnicii? Dar casa este fantastică, serios că este. Mi-a spus Yasmine, dar știi cât de mult se pricepe afurisită să exagereze.

Leon era unul din cei mai solicitați fotografi de modă din New York. Extravaganța îi era întrecută doar de talentul său de a lucra cu lumina și cu obiectivul. Când nu se enerva sau nu bârfea ca muierile, putea fi chiar amuzant.

Dar Leon nu tăcea:

— Scara e mortală. Trebuie s-o punem pe una din fete să coboare pe ea legănându-se ușor, zise el și luă poză. Cu ochii pe jumătate închiși, știi tu. Eu o fotografiez de deasupra. Poate după-amiază târziu, când soarele atinge exact părțile potrivite. Da, da, zise el, bătând din palme. Cineva cu păr bogat, care să îi curgă pe spate și cu șuvițe ude lipite de obraji. Ah, Doamne, mă trec fiorii numai când mă gândesc.

Intrară apoi și ceilalți, lăsându-se să cadă pe mobilier ca niște soldați răniți.

— Doamne, ce cald e, făcu unul din modele ridicându-și de pe ceafă o bogăție de păr blond.

Erau patru modele femei și doi bărbați. Yasmine îi mai folosisse în catalog și altădată. Formau un grup foarte vesel și toți își spuneau pe nume – Felicia, Dana, Liz și Allison. Erau tinere și superbe. Kurt, modelul masculin brunet și îngândurat, își purta părul bogat și negru lung până la umeri. Putea să pară ba mios și european, ba primejdios și neîmblânzit. Celălalt, Paul, era blond și avea ochi albaștri. „Genul” lui erau bărbații.

Costumiera era cunoscută în întreaga industrie a modei sub numele simplu de Rue. Era o femeie între două vârste cu niște trăsături aspre și cu o voce ca o mașină de amestecat ciment. Niciodată nu apărea fără o țigară neagră atârându-i de buze.

De machiaj se ocupa o asiatică tăcută, cu o piele ca porțelanul și cu ochi expresivi ca de căprioară. Coafeza, în mod paradoxal, practic nu avea păr. Fusesse tuns foarte aproape de scalp, dar această lipsă era compensată de o pereche de cercei care îi ajungeau până la piept.

Asistentul lui Leon era un tânăr bucălat și rozaliu ca un nou-născut, care se autoaprecia, nu vorbea prea mult și stătea numai în umbra lui Leon.

— Cred că ar trebui să mergem cu toții în camerele noastre, spuse Claire. Imediat ce despachetați, aș vrea să am o întâlnire cu Leon și Yasmine pentru a trece în revistă lista de fotografii.

Cele două Monteith chemară doi servitori să ia bagajele, înainte ca toată lumea să se împrăștie, Claire spuse, ridicând glasul pentru a acoperi zgomotul:

— Modelelor, v-aș ruga ca înainte de cină să treceți pe la Winnebago pentru o probă. Rue deja a pus bilețele pe lucruri cu numele voastre.

Se împărțiră doi câte doi. Claire habar nu avea cine cu cine dormea și nici nu voia să știe. Prea multă bârfa ar fi pus în pericol spiritul de camaraderie. Dacă avea loc drame mărunte în timpul șederii lor acolo, prefera să nu afle.

Mary Catherine împărțea o cameră cu Harry. Leon și asistentul său aveau o cameră, iar Claire și Yasmine se aflau în alta. Rue, coafeza și expertă în machiaj optaseră să doarmă în Winnebago, spre bucuria lui Claire. Altfel nu ar fi fost loc pentru mama ei și Harry.

Din fericire, se putea concentra asupra lucrului fără să își facă griji că procurorul adjunct ar fi putut-o lua la întrebări pe mama ei. Acesta fusese principalul motiv pentru care o luase pe Mary

Catherine din New Orleans.

Capitolul cincisprezece

Claire se trezi devreme și în timp ce își bău cafeaua se consultă cu Leon, Rue și Yasmine în legătură cu fotografiile care erau programate pentru ziua aceea.

— Ce-ai zice să folosim măsuța aia de toaletă demodată de la noi din dormitor pentru una din fotografiile de interior? O întrebă ea pe Yasmine, care îi răspunse entuziasmată:

— Am putea prinde modelul din spate, privindu-se în oglindă, în care s-ar vedea și unul din băieți urmărind-o prin ușa balconului. S-ar putea trage perdelele transparente, așa încât să se vadă doar silueta unui bărbat.

— Ar fi ceva foarte potrivit pentru a prezenta acest sutien fără spate pe care l-ai creat, Claire, spuse Rue tușind hodorogit.

— Leon?

— Sună fantastic. Dar să așteptăm o zi noroasă ca să facem fotografiile de interior. Aș vrea să profit cât mai pot de soarele ăsta splendid.

Vremea corespundea dorințelor lui Leon. Dimineața lucrul mersese foarte bine, așa încât până la prânz făcuseră trei fotografii.

— Continuăm după masa de prânz, le spuse Claire în timp ce urcau cu toții cele câteva trepte spre umbra atât de mult dorită a verandei, unde Agnes Monteith aștepta având în mână un telefon fără fir.

— Un telefon pentru dumneavoastră, domnișoară Laurent. Un anume domn Cassidy. L-am spus că luăm masa de prânz, dar a insistat.

— Da, e normal, spuse Claire, și se încruntă luând telefonul, după care așteaptă până când intrară toți și abia după aceea răspunse. Bună, Cassidy.

Vocea ei, însă, nu era deloc prietenoasă.

— Cum e în Mississippi?

— Foarte cald.

— Nu mai mult decât e aici.

— Zău?

— Nu te mai prefac atât de inocentă. Crowder îmi face viața un calvar.

— În legătură cu articolul din ziar?

— L-ai văzut?

— Înainte să plec din New Orleans. După Ariel Wilde, sunt o adevărată cocotă, nu?

— Prea mult zgomot pentru un mic sărut.

Nu fusese chiar un „mic sărut”, dar Claire se abținu să scoată acest aspect în evidență.

— Ar fi trebuit să te gândești la consecințe înainte să mă săruți.

— M-am gândit, dar în clipa aceea consecințele nu păreau să conteze prea mult.

Cu răsuflarea tăiată și simțind că îi era și mai cald, Claire se așeză în cel mai apropiat balansoar, dorindu-și să poată spune ceva ca să umple tăcerea aceea penibilă.

— Ariel l-a sunat pe Crowder chiar înainte de a contacta presa, spuse Cassidy. Se pare că a pus pe cineva pe urmele tale.

Gândul că cineva, un necunoscut, o urmărea din umbră, o făcu să simtă nevoia de a face o baie.

— Să o ia naiba! De ce nu ne lasă în pace? De ce nu ne lăsați?

— Știi ce, ultimele două zile n-au fost nici pentru mine o sărbătoare.

— Îmi închipui că șeful tău nu a fost prea încântat.

— M-a amenințat că îmi ia cazul.

— Și tu nu vrei asta, nu?

— Nu.

— Cum are Crowder de gând să răspundă public în legătură cu articolul din ziar?

— Neagă totul.

— Cum poate? Întrebă Claire.

— E cuvântul lor contra cuvântul nostru. Pe cine o să creadă marele public, pe o fanatică religioasă gay pe procurorul districtual?

— Crowder ar minți ca să te protejeze pe tine?

— Nu pe mine. Ar minți ca să protejeze instituția. El e mai întâi politician și o susține cu tot atâta dărzenie cu cât o urăști tu.

Claire încerca să asimileze tot, când, deodată, un gând rece ca gheața îi trecu prin minte.

— Ca să intri din nou în grațiile lui Crowder, va trebui să mă acuzi. Numai așa poți dovedi marelui public că ești imparțial și că puterea mea de seducție nu are nicio influență asupra ta.

— La naiba, nu, spuse el cu asprime în glas. Nici vorbă.

— Chiar așa?

— Ei bine, într-o anumită măsură, este adevărat. Dar'nu are nimic de-a face cu politica sau cu Crowder. Singura persoană căreia trebuie să-i dovedesc ceva sunt eu însumi. Eu am cerut-cazul. Cu insistență chiar. Și. Acum, că-l am, este de datoria mea să-l aduc pe ucigașul lui Jackson Wilde în fața justiției, spuse el și apoi adăugă pe un ton mai scăzut: indiferent cine ar fi el. De asta...

— De asta ce?

— De asta am obținut un mandat de percheziție pentru *Mătasea franțuzească* în dimineța asta.

Afirmația lui o făcu să vrea să verse. Nu putea suporta gândul că niște străini aveau să umble prin lucrurile ei personale.

— Nu-mi poți face una ca asta, Cassidy!

— Îmi pare rău, Claire, dar pot. Am făcut-o. De fapt, într-acolo mă îndrept acum.

Închise fără să îi spună măcar la revedere, întorcându-se în mijlocul celorlalți pentru gustarea rece, își păstră cu încăpățănare zâmbetul și încercă să se poarte cu nonșalanță, dar se părea că nu reușește să păcălească pe nimeni.

Mary Catherine o trase deoparte.

— Totul e în regulă, draga mea? Pari tulburată. Ea îi răspunse strângându-i mâna cu afecțiune:

— Mă simt foarte, bine, mama.

— Domnul Cassidy era la telefon, nu? Te-a întrebat iar ceva în legătură cu reverendul Wilde?

— Nu, nici vorbă. Te simți bine aici? Ce-ați făcut toată dimineața, tu și Harry?

Mary Catherine începu să îi povestească pe larg despre activitățile ei, dar lui Claire îi era dificil să se concentreze asupra cuvintelor mamei ei. Făcu remarcile potrivite unde trebuia, dar se gândea numai la faptul că poliția îi călca proprietatea. Numai Dumnezeu știa ce aveau să creadă lucrătoarele. Avea să le sune mai târziu să le spună să nu își facă griji.

— Își continuă treaba în cursul după-amiezei, dar gândul îi era numai la străinii în uniformă care umblau prin sertarele ei, ale lui Yasmine și ale lui Mary Catherine, răsfoiau documente, cotrobăiau prin dulapuri și îi atingeau lucrurile intime.

Nu avea să îl ierte niciodată pe Cassidy pentru asta.

— Dragă mea, știi cumva unde îmi sunt butonii de aur?

Alister Petrie apăru cu mânecile cămășii desfăcute.

El și Belle trebuiau să fie la o recepție de colectare de fonduri peste jumătate de oră și' aveau să întârzie. După ce sosise acasă de la discursul ținut după-amiază, abia dacă avusese timp să facă un duș și să se schimbe pregătindu-se să facă față unei alte mulțimi de potențiali Contribuabili și alegători.

— Sunt aici pe măsuta mea de toaletă.

Belle stătea pe taburetul din catifea din fața măsuței, periindu-și părul blond, tuns stil paj. Era aceeași tunsoare din liceu pe care

și-o întreținea prin tot felul de tratamente costisitoare și îndreptări lunare.

— Ai reușit să vezi ceva la televizor? O întrebă el apropiindu-se în timp ce se încheia la cămașă.

— Nu, dragul meu. Am fost prea ocupată cu pregătirile pentru petrecerea din seara asta. Sunt sigură că ai avut un succes nebun.

Veni pe lângă ea să își ia butonii.

— Două posturi de televiziune...

Deodată își trase mâna de parcă l-ar fi mușcat o cobră. Butonii lui se aflau pe o grămăjoară de dantelă pe care o recunoscuseră imediat. Stomacul i se revoltă. Timp de câteva secunde insuportabile se temu să nu verse peste cutiile cu cremă și sticlulele de parfum ale lui Belle.

Ochii li se întâlniră în oglindă. Foarte rece, ea își puse o pereche de cercei cu diamante.

— L-am găsit în buzunarul unei haine de costum pe care am trimis-o la curățat. Este un obicei al meu, ca soție, acela de a-ți controla buzunarele înainte să trimit lucrurile. Ar fi trebuit să știi asta și să fii mai atent.

— Belle, eu...

— Tu ce, Mister? Întrebă ea și se răsuci pe scăunel privindu-l prea dulce pentru a fi sinceră. Ai început să porți lenjerie feminină?

Ridică fărâma de elastic care susținea micul triunghi.

— Cum se numește această predilecție? Travestire? Acum, că își revenise după șocul inițial de a fi văzut bikinii lui Yasmine pe măsuta de toaletă a soției sale, el începu să se înfurie. Alți bărbați aveau legături extraconjugale și nu mai erau obligați să dea socoteală tot timpul. El de ce trebuia să facă mereu pe spășitul?

— Nu-mi vorbi așa, Belle.

— Bine, atunci, spuse ea trăgând de elastic înainte de a lăsa bikinii să cadă din nou pe mäsută: nu pot să înțeleg decât că ai o legătură extraconjugală.

Se ridică și îl dădu la o parte. Din toate gesturile ei afectate, acesta îl calcă pe nervi cel mai mult. Cu câteva mișcări studiate și cuvinte calculate, îi putea face să se simtă stângaci, stupid și mărunț.

Doar era un congressman al Statelor Unite, ce naiba! Nimeni, nici măcar soția lui, nu avea să îl umilească. Nu avea să recunoască faptul că avea o amantă și cu atât mai puțin avea să implore iertare..

Belle scoase o rochie din sifon și intră în ea trăgând-o peste soldurile delicate.

— Încheie-mă, îi spuse apoi, după ce își strecură și brațele în mânecile cu paiete.

După ce îi trase fermoarul, ea se întoarse spunându-i:

— Nu sunt destul de proastă să cred că îmi ești credincios. Bineînțeles că ai avut și alte femei, ai una acum și vei mai avea și altele. Nu asta-i problema.

— Atunci de ce faci caz? Întrebă el supărat.

Ar fi putut foarte bine să evite această scenă urâtă. Avusese o zi foarte dificilă și. Nu mai avea nevoie de probleme și acasă.

— Am deschis discuția că să-ți scot în evidență stupiditatea.

Alister văzu roșu în fața ochilor.

— La stai puțin. Eu... Ea își ridică mâinile.

— Scutește-mă de indignarea ta justificată, Alister. Nu ține. Ascultă bine ce-ți spun.

Ochii i se îngustară.

— Dacă aflu vreodată că îți încâlci jurămintele făcute la nuntă, vor afla și alții. Ai fost incredibil de stupid și alarmant de neglijent. Mai devreme sau mai târziu, destinul te va prinde așa cum te-am prins și eu. În întreaga campanie ai păcălit publicul destul de bine. Ți-ai creat o imagine solidă, spuse ea și se opri puțin pentru a-și trage suflarea. Ce crezi că ar spune credincioșii, cum ar fi, de exemplu, adepții lui Jackson Wilde, dacă s-ar afla că ești un soț adulterin? Chiar mort fiind, Wilde are putere și ne putem folosi de

influența lui. Ai criticat în gura mare autoritățile locale pentru că n-au reușit să găsească ucigașul, dar totul ar fi în zadar dacă imaginea ta de bun creștin s-ar dovedi a fi fost jnșelătoare. Ești gata să sacrifici mii de voturi pentru câteva ore de... spuse ea și arată spre lenjeria de pe măsuță.

— F... Se numește f... Belle, zise el simțind deodată plăcere să o vadă albindu-se și îndreptându-și spatele. Dacă tu n-ai fi fost așa de rece în pat, n-aș...

— Să nu cumva, spuse ea țintuindu-l cu degetul arătător în mijlocul pieptului. Să nu cumva să dai vina pe mine pentru asta. Este numai greșeala ta, Alister. Și te informez că nu voi suporta consecințele, îmi place să fiu doamna Alister Petrie, soția congresmanului, și asta voi continua să rămân. Dar dacă vei fi cumva surprins și expus ca un soț infidel și mincinos, să nu te aștepți ca eu să spun că ești un soț și un tată minunat și iubitor. N-o să fac în așa fel încât lumea să mă creadă o proastă. Și, în plus, continuă ea pe un ton și mai confidențial, știi ce-ar însemna să-mi retrag sprijinul financiar din campanie. Alister simți că îi dispare sângele din obraji, iar Belle zâmbi.

— Nimeni nu știe încă de faptul că, dacă n-ar fi fost moștenirea mea, n-ai fi câștigat primul tău loc în Congres. Și, fără contribuția mea, nu-l vei mai câștiga pe acesta. Mai gândește-te. Data viitoare când mai simți nevoia să f...

— Așa cum atât de încântător te-ai exprimat – exercită-ți drepturile de soț.

Îi bătu ușor cămașa scrobită cu unghia bine manicitiurată.

— Nu ar fi deloc indicat să mă faci nefericită,
Alister. Încheie legătura. Imediat.

Se ridică apoi pe vârfuri și îl sărută ușor pe buze.

— Mai bine te-ai îmbrăca, altfel o să întârziem. Ai grijă să-ți rezervi câteva minute ca să spui noapte bună copiilor.

Din ușă adăugă, arătând spre măsuța de toaletă:

— Și, te rog, fă-i să dispară, așa încât să nu mai fiu nevoită să-i

văd vreodată.

Alister fierbea și nu putea face absolut nimic. Teoretic, aveau o căsnicie perfectă. Atâta timp cât lucrurile mergeau așa cum voia Belle, viața era plină de armonie. Dar nu își făcea iluzii. Putea să pară la fel de fragilă ca o orhidee de seră, dar, dacă era păcălită, devenea mai periculoasă ca un vampir.

Era prea închisă în sine pentru a-i face plăcere un act sexual bun și sănătos, îi plăcea ca lucrurile să fie ordonate, organizate, bine puse la punct și controlate. Nu faptul că el avea o amantă o deranjase, ba era probabil chiar bucuroasă că nu era inoportună prea des. Ceea ce o supăraseră fusese perioada aleasă pentru acea relație și neglijența lui în a o ține secretă. Belle nu avea putere. Asta o enerva.

Se duse la măsuță și luă bikini! Din dantelă. De prea multe ori, relația lui cu Yasmine îl făcuse să nu mai judece cum trebuie. Se cutremură la gândul că vreun reporter isteț ar fi putut da în vileag legătura lui cu renumitul model de culoare. Dar ce trebuia să facă, să trăiască numai cu sexul lipsit de inspirație și, steril al patului conjugal? Să. Stea complet retras până după alegeri? Era imposibil să facă așa ceva în timpul unei campanii electorale. Era ca un paratrăsnet pentru atragerea atenției și avea nevoie de acea permanentă apariție în public pentru a-și câștiga cât mai mulți alegători.

Cele două interese erau contradictorii. La ceva tot trebuia să renunțe, nu le putea avea pe toate.

Pipăind dantelă și amintindu-și de după-amiaza aceea bizară din biroul său de la Washington, zâmbi încet mai întâi și apoi chicoti, spunând cu glas tare:

— Cine spune asta?

Restaurantul era la fel de mohorât ca și dispoziția lui Cassidy. Era unul din acele localuri de familie care le ofereau polițiștilor rabat în schimbul unei biete protecții și unor bacșișuri amărâte. Detectivul Glenn i-l sugerase. Era genul de local care îi plăcea –

mohorât și deprimant. Cassidy ar fi vrut să se afle oriunde în altă parte și să vorbească despre orice altceva decât despre ceea ce discutaseră în timp ce luaseră niște chifteluțe insipide, cartofi prăjiți îmbibați de grăsime, plăcinte cu nucă de cocos muiate și nenumărate cești de cafea uleioasă.

— Știi, m-am tot gândit, zise Glenn aprinzându-și încă o țigară dintr-un șir nesfârșit. Poate una din muierile astea avea vreo afacere cu Wilde. Ceva romantic. Ție ți-a trecut prin cap?

— Nu, spuse Cassidy, ofensat că i se spusese lui Claire muier. Ce naiba te-a făcut să-ți vină o asemenea idee?

— Yasmine aia obișnuia să înșire bărbații ca pe ață. Acum cu cine se vede? Nu s-a mai auzit de nicio aventură amoroasă de vreun an de zile. Ciudat, nu?

— Și crezi că se întâlnea cu Wilde? Glenn ridică din umeri.

— Poate contribuția aia era vreun altfel de plată.

— Ai băgat în ține prea multă nicotină, spuse Cassidy abătut, gonind cu mâna aerul poluat din fața lui.

— Păi, după ce-am descoperit azi, aș crede absolut orice despre ea, spuse el și fluieră. Ce ciudățenie!

Cassidy nu spuse nimic, dar continuă să se joace cu suportul de șervețele rupt de la capătul separeului.

— Și se pare că nici dama Laurent nu miroase a bine, nu?

— Nu, răspunse Cassidy încet. Așa se pare. Dar ce am găsit tot nu dovedește nimic.

— Nu, dar suntem pe aproape, zise Glenn sorbindu-și cafeaua. Crowder ce zice? L-ai spus, nu?

— Da, i-am raportat.

— Și?

— A zis să ne punem în mișcare, mormăi Cassidy în silă.

— Și?

Cassidy își ridică privirea și se uită peste masă la detectiv.

— Și?

— Și ai-de gând să stai aici de parcă ți-ai fi pierdut și ultimul

prieten, sau să ții capul sus, scula sub control, fundul în acțiune și să te pui în mișcare?

Capitolul șaisprezece

La Rosesharon stătea să plouă. Gradul ridicat de umiditate îi enerva pe cei care nu erau obișnuiți cu ea. În timpul dimineții, norii deveniseră și mai opaci, iar atmosfera și mai înăbușitoare. Modelele de care nu era nevoie se retrăseseră în camerele lor pentru a se odihni în tihnă oferită de instalația de aer condiționat. Din moment ce vremea era prea instabilă pentru a se face fotografia afară, se hotărâră să facă unele în interior folosind măsuța de toaletă din dormitorul pe care îl împărțeau Claire și Yasmine.

La sugestia lui Rue, Dana avea să prezinte

Mătase franțuzească sutienul fără spate. Pe lângă el mai purta o pereche de bikini din satin alb, ciorapi albi cu portjartier și pantofi albi din satin cu toc înalt. Claire le întrebuse mai înainte pe cele două doamne Monteith unde puteau găsi în orașul cel mai apropiat un loc de unde să închirieze o rochie de mireasă.

— Dar avem noi una! Exclamară amândouă în același timp.

Nepoata lor făcuse nuntă la Rosesharon cu câteva luni în urmă și rochia se mai afla încă în pod. O asigurară pe Claire că nepoata lor ar fi fost flatată să i se folosească rochia pentru catalogul *Mătase franțuzească*. O aduseră jos și o scoaseră din plasticul protector. Din fericire, nu era de un alb puternic, potrivit-se lenjeriei. Rue mormăia tot timpul ștergându-și umezeala de pe fața zbârcită:

— Exact ce ne trebuia. Afurisită de umezeală. Acum rochia de mireasă era agățată lângă măsuța de toaletă, sugerând că Dana era o mireasă care se pregătea de ceremonie. Măsuța fusese reșezată așa încât oglinda formată din trei părți reflecta ușile

franceze care dădeau în balcon. Avea să fie o fotografie foarte greu de făcut fără ca Leon și tot echipamentul lui să nu se vadă.

— Vreau ca Dana să își țină părul ridicat ca să se vadă perfect cum e făcut sutienul, spuse Yasmine.

Dana nu fusese complet machiată încă, așa că Yasmine o rugă pe Claire să stea pe scăunel; în timp ce calculau ei poziția reflectorului față de oglinzi și unghiul aparatului de fotografiat.

Claire se așează privindu-se în oglindă.

— Eu numai a mireasă nu arăt, zise ea, studiindu-se cu un ochi critic.

Cămașa de pânză de în se pleoștise și, din cauza transpirației, i se ștersese aproape tot machiajul.

— Poate mireasa lui Frankenstein.

— La ridică-ți părul la spate, îi spuse Yasmine.

— Cu plăcere, zise ea și își adună părul în creștetul capului, ținându-și cotul la același nivel cu umerii.

Surprinse cu privirea o mișcare în dreptul ușilor franceze. Cassidy dădu la o parte perdeaua subțire și pătrunse în încăpere. Se opri însă brusc și privirile li se întâlniră în oglindă.

— Perfect, Claire! Strigă Yasmine. E perfect. Asta e expresia pe care o vreau! Ai văzut-o, Dana? Surprinsă. Expectativă. Puțin cu răsuflarea tăiată, zise ea, dar când se uită peste umăr și văzu care era cauza expresiei lui Claire, entuziasmul i se răci subit. Dumneata ce cauți aici? Îl întrebă ea, evident iritată, după care se întoarse spre Claire: l-ai invitat tu?

— Nu, răspunse ea țintuindu-l cu privirea.

Leon dădu reflectorul asistentului său și veni imediat la Cassidy punându-i o mână pe braț.

— Dumneata cine mai ești?

— E un polițai din New Orleans, spuse Yasmine. Cassidy zâmbi politicos, dar dădu ușor mâna lui

Leon la o parte.

— Nu sunt polițai.

Claire se ridică și îi făcu semn modelului să își ia locul.

— Trebuie să facem fotografia. Toată lurna e pregătită?

Dana se așază pe taburet. Rue, coafeza și artistă în machiaj începură să roiască în jurul ei, iar Yasmine se duse să se consulte cu Leon în legătură cu fotografia.

Claire, încercând să își stăpânească furia, îl trase pe Cassidy într-un colț.

— Ce-a fost în capul tău când ai venit aici?

— N-am știut că o să nimeresc chiar în mijlocul scenei când am trecut prin... ăă... perdele.

În clipa aceea, privirea îi era atrasă de Dana, care arăta ca o mireasă splendidă și extrem de sexy în lumina aurie pe care Leon o îndreptase asupra ei.

— La sesiunile noastre fotografice accesul vizitatorilor este strict interzis, spuse Claire tăios, observând direcția privirii lui. Nu au voie nici părinții, nici prietenii, nici chiar soții, tocmai pentru a se proteja intimitatea modelelor și impulsurile creatoare ale tuturor celor implicați.

— Îmi pare rău, dar va trebui să faci o excepție de data asta.

— Sau ce se va întâmpla?

— Sau vin cu un ordin.

— Pentru încă o percheziție? Să le spun oamenilor să se aștepte la un pat improvizat?

El se încruntă.

— De unde ai știut unde suntem?

— Am un întreg pluton de anchetatori la dispoziția mea, așa că n-a fost deloc greu să vă gădesc.

— Mă mir că doamnele Monteith ți-au dat drumul să intri. Am crezut că în casă nu mai are nimeni voie să intre, în afară de oaspeți.

— Și eu sunt un oaspete.

— Cum? Exclamă ea și, când își dădu seama că atrăsese atenția, întrebă mai încet dar tot cu furie:

— Trebuia să fim numai noi aici, chiar am specificat acest lucru când am rezervat camerele.

— Doamnele Monteith mai aveau o cameră liberă, iar legitimația mea le-a convins să mi-o dea.

— Nu te vreau aici, Cassidy.

— Nu, sunt absolut convins.

— Mai ales că am venit cu vești proaste.

Ea își înconjură mijlocul cu brațele.

— Numai asta mi-ai adus totdeauna. Ei, ce este? Hai spune odată.

El privi peste umăr. Ceilalți erau ocupați sau simulau acest lucru. Ca și Claire, îl inhibau, așa că o trase spre hol.

Privind în jos la covorul cu model, îi șopti numele cu ceva ce semăna a regret, după care își ridică privirea spre ea.

— Știai că practică magia?

— Cine, Yasmine?

El încuviință, iar Claire înălță ușor din umeri.

— O mulțime de oameni din New Orleans fac acest lucru într-o anumită măsură. După ce și-a petrecut atâta timp acolo, a început să o intereseze. Are câteva talismane vrăjite, niște iumânări care reprezintă....

— Camera ei de la *Mătasea franceză* este plină cu tot felul de porcării ce țin de magia neagră.

— Dar asta nu înseamnă nimic. De când o cunosc eu s-a ocupat de toate religiile, de la cea iudaică până la cea budistă. Uneori poartă la gât o cruce, în timp ce la mână are o brățară cu ceva de origine egipteană. Simbolurile astea nu au nicio semnificație pentru ea.

— Este ceva mai mult decât niște nimicuri și bijuterii, Claire. Au mai găsit și o păpușă, o efigie a lui Jackson Wilde.

— E fără însemnătate! Strigă ea în șoaptă, nevrând să atragă atenția celorlalți. Asta-i tot ce-au găsit? Nu poți acuza pe cineva de crimă numai din cauza unei păpuși nenorocite.

— Nu au găsit nimic la *Mătasea franceză*, nici în birouri, nici în apartament, care să fi demonstrat că ai avea vreo legătură cu asasinarea lui Wilde.

Răsuflă încet, încercând să nu își arate ușurarea.

— Ți-aș fi putut spune și eu că nu vor găsi nimic, dar nu m-ai crezut.

— Așteaptă.

— Ah, mai e ceva, spuse ea. Vestea cea proastă. Privirea lui păru să îi străpungă craniul.

— Fibrele din covorașul din mașina ta se potrivesc perfect cu cele găsite în camera lui Wilde. M-ai mințit, Claire. La naiba, ai fost acolo!

Josh bătu în ușa băii.

— Ariel, nu te simți bine?

O auzise vărsând din camera pe care o ocupa alături de a ei în acel hotel din Tuslă.

— Ariel, strigă el, bătând cu putere. Deschide ușa. O auzi trăgând apa. După câteva secunde, Ariel deschise.

— Numai Dumnezeu știe. De cât de puțină intimitate mă bucur, Josh. Aș vrea să fiu lăsată în pace măcar în propria mea baie.

Deși fusese martor la distrugerea ei în ultimele câteva săptămâni, fu șocat când o văzu. În jurul ochilor avea niște cearcăne întunecate, care se temea că nu fuseseră făcute cu fard și obraji îi erau trași, dând feței un aspect cadaveric. Când îi întoarse spatele, văzu cum oasele umerilor i se distingeau prin materialul rochiei.

— Ți faci rău, îi spuse el atunci, urmând-o până la dulap, unde începuse să caute prin lucruri, încercând evident să se decidă cu ce avea să se îmbrace pentru cele două emisiuni televizate și interviul pentru ziar care erau programate mai târziu în cursul acelei zile.

— Nu am decât o durere de cap, pe care predicile tale mi-o accentuează.

— Și atâta mâncare a contribuit la producerea ei.

— Am mâncat ca un porc aseară.

— Ca să verși pe urmă.

Ea îi aruncă o privire furioasă și scoase o rochie pe care o aruncă pe pat.

— Ariel, mănâncă ceva, o rugă el. Ai nevoie de hrană. Te așteaptă o zi haotică.

— Nu mă mai bate la cap.

— Trebuie să mănânci.

— Am mâncat! Strigă ea, arătându-i tava adusă de room-service.

El o cercetă cu atenție. Prânzul era intact, cu excepția cafelei.

— Cafeaua nu e mâncare.

— Aș vrea să mă îmbrac acum; spuse ea nerăbdătoare. Așa cum ai spus și tu, după-amiaza asta o să fie haotică.

— Anulează tot.

Se uită la el ca și cum i-ar fi crescut coarne deodată.

— Cum?

— Anulează programele și stai în pat tot restul zilei.

— Ai înnebunit? Nu pot să fac așa ceva.

— Mai bine zis, nu vrei.

— Ei bine, nu vreau. Vreau ca sală aia să fie plină până la refuz în seara asta. Vreau ca oamenii de afară să facă scandal că să intre numai să se roage cu noi.

Josh injură încet.

— Ariel, dar asta e o nebunie. Suntem pe drumuri de zece zile. Interviuri ziua, urmate de întruniri pentru rugăciuni care durează ore întregi. Apoi, toată noaptea pe drum până în următorul oraș, pentru a o lua de la capăt a doua zi. Te distrugi.

— Călătoria asta dă rezultate.

— Dar ne distruge fizic.

— Dacă nu rezști...

— Sper că nu e deloc în legătură cu povestea aia din New

Orleans, nu? Doar nu înscenezi toate întrunirile astea prostești numai pentru a-i face pe polițiști să acționeze. Le atragi atenția asupra ta însăși. Nu suntem într-o sfântă misiune, ci într-o călătorie care să-ți gâdile orgoliul. Călătoria pentru orgoliul tău, Ariel.

— Și ce dacă ar fi? Strigă ea. Nu te bucuri șftu de avantaje? Nu te-am auzit plângându-te ori de câte ori camerele de luat vederi te luau în obiectiv când cântai la pian? S-ar mai fi bucurat amărâtu tău de talent de asemenea atenție din partea presei dacă n-aș fi fost eu și ingeniozitatea mea? Răspunde-mi.

— Am mai mult decât un „amărât de talent”. Ea pufni într-un mod deloc măgulitor.

— Zău? Nu la fel gândea și Jackson. Mi-era milă. De tine de câte ori vorbea despre fiul lui lipsit de talent. Acum încep să cred și eu că avea dreptate.

— Ce vrei să spui? Ea se întoarse.

— O să întârziem.

— Ce vrei să spui? Strigă ei.

Fața ei era schimonosită de răutate.

— Numai că tatăl tău se simțea prost când erai cu noi pe scenă. Nici nu mai știi de câte ori mi-a spus că l singurul motiv pentru care te ținea acolo era acela că tu erai unicul său fiu. Ce să fi făcut altceva, să te fi concediat și să fi angajat pe altcineva cu mai mult farmec și mai multă strălucire, așa cum ar fi vrut? Totdeauna mi-a spus că în ochii lui n-ai avut niciodată valoare. Nu aveai cap pentru afaceri, nu erai un vorbitor incitant și nu aveai calități de lider. Era bucuros că învățaseși să cânți câteva melodii la pian ca să nu fii nevoit să jefuiești băcăni pentru a-ți câștiga existența! Înainte să își dea seama ce face, Josh își încleșta mâinile pe gâtul ei slăbănog.

— Mincinoasă afurisită. Ești o mincinoasă blestemată, spuse el, scuturând-o cu putere și apăsându-i laringele.

Ariel îl zgârie, dar degetele lui puternice nu își slăbiră

strânsoarea.

— Tata știa că am talent și asta îl speria. Se temea că dacă eu îmi realizam visurile, ajungeam mult mai mare și mai renumit decât el.

— Dă-mi dru-mul îngăimă ea înecat.

Deodată mințile lui Josh se limpeziră și văzu ochii mamei sale vitrege ieșind din orbitele străbătute de o mulțime de vase de sânge. Îi dădu drumul atât de brusc, încât. Ea se clătină până la măsuta de toaletă înainte să își recapete echilibrul. Tușind și teăgând aer, îl privi disprețuitor.

— Ești nebun.

Josh răsufila aproape la fel de greu ca și ea. Violența latentă care izbucnise atât de neașteptat îl înspăimântase.

— El ne-a făcut asta, spuse atunci cu un glas răgușit, încă ne-o mai face. De parcă ticălosul n-ar fi mort.

Se duse la Ariel și o întoarse. Ținându-și mâna lipită de capul ei o duse până la câțiva centimetri de oglindă.

— Uită-te la tine! Arăți ca naiba. El ți-a făcut asta și tu îl lași. Din cauza lui te înfometezi la maximum. Spune-mi acum care din noi e nebun.

Scârbit de sine, dar și de ea, o lăsă să își privească imaginea scheletică din oglindă și plecă.

După masa de prânz, echipa se duse în partea din spate a verandei. Ca accesoriu foloseau un vechi aparat de înghețată, pe care cineva îl găsisese în garajul doamnelor Monteith. Vopseaua albastră de pe lemn era sărită pe alocuri și suporturile metalice ruginite care țineau șipcile verticale pătasera lemnul expus. Aparatul nu se mai putea folosi, dar toată lumea era de acord că era bun ca accesoriu.

Modelul, Liz, stătea pe un scăunel de muls, îmbrăcată cu o cămașă de noapte lungă din batist, care avea un șir de năsturași de la scobitura gâtului până la volanul bogat de la jumătatea gambei. Primii câțiva nasturi erau descheiați, iar poalele cămășii

de noapte erau adunate sus, deasupra pulpelor, pe care le ținea depărtate pentru a face loc aparatului. Impresia pe care Claire voia să o creeze era că Liz muncea la aparat, în timp ce Kurt stătea tolănit în hamac, undeva în spate.

— E discriminatoriu, spuse Yasmine.

— Nu dacă ea arată că-i place, zise Claire.

— Nu arată bine, se plânse Leon bosumflat, potrivindu-și aparatul. Nu-i destul de fierbinte.

— Este singurul lucru pe care chiar că nu-l poți spun, îi zise Rue, tușind și aprinzându-și o țigară. Dumnezeu, cum or supraviețui cei de pe aici? Măcar or fi văzut vreodată frunze de toamnă?

— Poate că Liz are nevoie de puțină sudoare, spuse cu timiditate fata care se ocupa de machiaj.

— Iar eu pot să-i stropesc părul cu puțină apă, se oferi coafeză. Să pară că asudă.

— Să încercăm.

— Pentru numele lui Dumnezeu, mai repede, că mă topesc, zise Leon.

— Te-ai simți mai bine fără cămașa aia îngrozitoare, îi spuse Yasmine, ironic.

Leon purta o cămașă de mătase de un roz flamingo, cu mâneci lungi.

— Dar e una din culorile cu care îmi stă cel mai bine.

— Datorită culorii și-a câștigat „putregaiul” un nume urât.

— Afurisito. Dacă n-ai ști ce e moda...

— Hei, voi doi, potoliți-vă, spuse Claire plictisită. Haideti să încercăm să facem poza asta.

— Astea or să-mi rămână întipărite pe fund toată viața, se plânse Kurt foindu-se incomod în hamac.

Cu câteva minute în urmă se hotărâse că el trebuia să se vadă ca o formă neclară în hamac, cu un picior puternic și bronzat atârându-i într-o parte. Era complet gol, cu excepția mijlocului

acoperit cu un prosop care avea să fie dat la o parte când începeau să facă fotografiile.

— Îndură cu noi, Kurt.

Părul lui Liz fusese ușor umezit și acum i se lipea de gât și de piept în şuvițe ude, spiralate.

— Așa îmi place mult mai mult, îi spuse Claire coafezei. Mulțumesc.

Chipul și partea de sus a trupului lui Liz erau stropite cu apă pentru *arăta* impresia de sudoare.

— Hmm, făcu Liz. Ce bine el

— Da, da, așa e mult mai bine, strigă Leon. Arată superb. Ah, da. Acum simt fotografia.

— Arată-ne puțin decolteul, Liz, spuse Yasmine și modelul se aplecă în față de parcă ar fi vrut să atingă aparatul.

— Ooo, perfect! Exclamă Leon.

— Stați, ordonă Claire. Se văd sfârcurile.

— Apă rece făcuse ca sfârcurile modelului să se vadă prin cămașa de noapte.

— Și ce dacă? Întrebă Leon lăsând în jos aparatul! De fotografiat, supărat din cauza întreruperii.

— Nu vreau să se vadă chiar așa tare, zise Claire. Să le lăsăm timp să se relaxeze.

— Dar tot timpul prezinți numai sfârcuri.

— Sub sutiene sunt relaxate.

— Dar am mai avut și înainte sfârcuri care se vedeau, spuse Yasmine.

— Așa e, ați mai avut, zise și Leon. Eu știu foarte bine, că doar eu le-am fotografiat.

— Sub materiale opace, nu e nimic dacă se văd, le explică ea calm. Dar asta pare vulgar. Li se vede și conturul și culoarea și nu-mi place. Nu vreau să pară că am fi făcut fotografii la un concurs de tricouri ude.

— Dar acolo e un bărbat gol-goluț! Protestă Leon cu o voce

ascuțită ce amenința să spargă cristalele familiei Monteith.

— El e numai o impresie. E sugestiv fără să fie vulgar, spuse Claire păstrând un ton controlat. Și am încheiat discuția.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, murmură Leon. De când naiba te-ai schimbat așa?

— De când cu Jackson Wilde, spuse Yasmine. Claire se răsuci iute și își privi prietena cu uimire și furie.

— Ce lucruri ridicole spui, Yasmine! Wilde n-a fost niciodată un barometru după care să judec ce era de bun gust și ce nu. Cu siguranță că nu era nici conștiința mea. Știi asta foarte bine.

— Nu știi decât că nu mai ești aceeași de când l-au găsit mort. Calmează-te. Nu te mai poate arăta cu degetul.

Remarcile indiferente ale prietenei ei o înfuriară pe Claire, mai ales când îl știa pe Cassidy în preajmă, își încălcase propriile reguli stricte și îl lăsase să asiste de undeva de pe margine, gândindu-se că poate dacă îi dezvăluia acel aspect al vieții ei, el avea să înceteze să mai cerceteze altele. Prezența lui nu părea să deranjeze pe nimeni altcineva decât pe ea. O făcea să fie tot timpul) nervoasă și irascibilă, deși își făcea treburile cu aceeași competență dintotdeauna.

Parcă îl simțea devenind atent la remarcă lui Yasmine, dar, când se uită la el, îl văzu cât se poate de impasibil și fără să arate ce gândea.

— Leon, fă fotografiile, te rog, spuse ea apoi pe un ton arțăgos.

Terminară în jumătate de oră, după care grupul tăcut se risipi. Claire îi spuse foarte încet lui Yasmine:

— Te rog să vii în cameră cât poți de repede. Cinci minute mai târziu, Yasmine intră în dormitor.

— Știu că ești nervoasă.

În cele câteva minute, Claire stătuse rezemată de tăblia din lemn de deasupra unuia din paturi, își proptise în spate o mulțime de perne învelite în fețe albe ca zăpada și mirosind a detergent și scrobeală. Lăsă mapa în poală și își scoase ochelarii.

— Date fiind împrejurările, Yasmine, consider că remarcile tale despre moartea lui Jackson Wilde au fost cât se poate de neavenite și de prost gust.

Yasmine își arcui una din sprâncenele ei perfecte.

— Cui îi pasă câtuși de puțin de el sau de ce-am spus despre el?

— Procurorului adjunct, Cassidy, îi pasă, spuse Claire și, dând mapa la o parte, se așează pe marginea patului. Aș fi vrut să nu fi privit atât de ușor asasinarea lui Wilde și nici să nu fi părut atât de bucuroasă că el nu mai există ca să ne hărțuiască.

— Doar nu crezi că o simplă remarcă, intenționat ca o glumă, i-ar putea influența părerea lui Cassidy în legătură cu vinovăția sau nevinovăția ta?

Claire refuză să răspundă, dar în cele din urmă își ridică privirea spre ea și spuse cu gravitate:

— De fapt, nu din cauza asta sunt supărată pe tine.

Claire îi spuse atunci despre discuția pe care o avusese cu avocatul ei în ajunul plecării spre Mississippi, în clipa când i-a rostit numele, ochii lui Yasmine licăriră de furie.

— Nenorocitul. Și doar i-am spus să nu-ți zică nimic.

— Deci e adevărat? L-ai rugat să mă convingă să vând acțiuni publicului ca tu să îți le poți vinde pe ale tale?

— Merita o încercare. Trebuia să-mi vând acțiunile.

— Numai așa mă pot descurca.

— Numai așa? Strigă Claire. Dar ai fi putut veni la mine.

— Cu pălăria în mână, recunoscând că n-am un sfanț?

— La naiba, Yasmine, dar eu știu asta de luni de zile.

— Ah, excelent, spuse fostul model, lăsându-se să cadă pe marginea celuilalt pat, părând răzvrătită și ostilă.

Claire își îndulci tonul.

— Nu ai de ce să te rușinezi. Ai cheltuit prea mult, atâta tot. Toată lumea pățește așa ceva la un moment dat. Ți-aș împrumuta cu plăcere niște bani până când lucrurile se vor aranja.

— Ești ultima persoană căreia i-aș cere bani.

— De ce?

— Pentru că deja tu ești cea care duce în spate toată afacerea. Nu, nu începe să obiectezi. Așa e, Claire. Ai adus-o de la început până la stadiul în care e acum. Tu muncești cel mai mult. Tu ești creierul.

— Și tu frumusețea. Nu mi-aș fi putut extinde firma dacă nu m-ai fi ajutat tu,

Yasmine ridică din umeri de parcă ajutorul ei fusese o nimica toată.

— Acum un an, pe vremea asta, mă scăldam în bani și nu-mi închipuiam să rămân vreodată fără. L-am administrat prost și i-am aruncat pe „consilierii financiari” care, probabil, mi-au mâncat jumătate din ei.

— L-ai aruncat pe cauze pierdute ca mia aceea de dolari pe care i-ai trimis-o lui Jackson Wilde.

Yasmine ridică brațele în semn de capitulare.

— Sunt vinovată. Oricum, nu mai am decât câteva sute de dolari. De aceea speram să-mi pot scoate la licitație acțiunile din *Mătasea franțuzească*.

Claire scutură din cap.

— N-o să vinzi niciodată altora nimic. Dacă vrei neapărat să-ți vinzi acțiunile, ți le cumpăr eu.

— Și să mă îndatorez față de tine.

— Eu nu privesc așa lucrurile. Este pur și simplu un instinct de autoconservare. Știi cât de posesivă sunt când e vorba de afacerea mea.

— Știu, știu, spuse Yasmine, irascibilă. Dumnezeuule, crezi că mi-a fost ușor să-l abordez pe avocatul ăla nesuferit? Niciodată n-aș fi recunoscut că am extraordinar de mare nevoie de bani. Mi-am vândut și ultima haină de blană și toate bijuteriile bune. Nu mai am de vândut decât acțiunile alea.

— Le poți folosi drept garanție pentru a obține un împrumut de

la mine.

— Am zis nu, clar?

— Dar nu înțeleg... Yasmine se ridică de pe pat.

— Nu mă mai pisa, Claire. N-o să iau bani cu împrumut de la tine, dar o să-ți vând acțiunile alea afurisite. Da? Acum putem încheia discuția? Eu o să am ceva bani gheață, iar firmă va fi salvată. Aleluia și amin! Și nu mai vreau să aud nimic despre asta pentru că am alte probleme acum.

— Asta nu-i o scuză pentru faptul de a fi lucrat prin spatele meu și contrar dorințelor mele. Toți avem probleme, spuse ea și își lipi o mână pe piept. Eu am fost acuzată de crimă.

— De Cassidy? Pufni Yasmine. Dar n-are nicio dovadă împotriva ta.

— Au comparat fibre din covorașul pe care îl am în mașină cu cele găsite în camera lui Wilde.

Yasmine păru surprinsă.

— Când?

— Când au obținut un mandat de percheziție pentru *Mătasea francească*.

— Cum?

— Da. Au găsit și niște aiureli legate de magie în camera ta, Yasmine, inclusiv o păpușă care seamăna! Cu Wilde.

— Dar e o glumă!

— Asta i-am spus și eu lui Cassidy, dar el nu găsește că ar fi amuzant.

— Dacă stau și mă gândesc mai bine, nu l-am văzut deloc zâmbind toată după-amiaza.

— Crede că am fost în apartamentul lui Jackson Wilde în seara când a murit. Fibrele acelea ar dovedi că am fost.

— Dar câte mașini din Orleans Parish nu au covor exact ca al tău? Duzini, dacă nu chiar sute, nu?

— Sunt sigură că de asta nu m-a arestat până acum, îi spuse Claire. A spus că un bun avocat ar putea avea statistici despre

toate mașinile Chrysler și, deci, câți posibili criminali s-ar mai adăuga.

Se duse spre ușa balconului.

— Mi-e frică, Yasmine.

— Prostii. Niciodată nu ți-a fost frică de nimic. De când te știu eu.

— Acum îmi este.

— De Cassidy?

— În parte, dar mai mult mă tem că nu dețin controlul asupra acestei situații. Acesta e cel mai înspăimântător sentiment de a fi pierdut controlul asupra, destinului.

— Liniștește-te, Claire. Cassidy n-o să te bage la închisoare.

— Ba da, zise ea râzând cu tristețe. Când va ajunge la concluzia că are destule dovezi pentru deschiderea unui proces, mă va aresta.

— Înainte sau după ce te f...? O întrebă Yasmine și Claire o privi surprinsă. Tipul te vrea atât de mult, încât, pur și simplu, se chinure, continuă Yasmine după ce ridică din umeri, în orice clipă pare gata să se năpustească asupra ta.

— Și să-mi citească drepturile.

— Nu, nu.

— Spuse Yasmine scuturând din cap. Te vrea pe spate sau, mă rog, dar oricum, mișcându-te odată cu el.

Înainte să i se servească un argument, ea adăugă:

— Uite, știi ce, eu am avut primul bărbat la, treisprezece ani și, când începi așa devreme, ți se dezvoltă un al șaselea simț în legătură cu chestiile astea. Eu miros când un bărbat vrea ceva și știu când o femeie este gata să i se ofere. Și voi amândoi sunteți gata să explodați. Când intră într-o cameră, aureola ta se transformă în neon... și invers. Vibrațiile sexuale sunt atât de intense, încât poluează aerul.

— Cassidy a cerut cu insistență cazul Wilde și i s-a dat pentru că e bun. O condamnare ar face din el un puternic pretendent la

postul de procuror districtual.

— Vibrațiile pe care le-ai simțit în el sunt de ură, nu de dorință sexuală, continuă Claire. E supărat pe mine pentru că nu-i ușurez munca. De cum va descoperi ceva care să-l convingă de, faptul că am fost în camera aceea cu Jackson Wilde, va face tot ce-i va sta în putință pentru a dovedi că sunt vinovată.

— Dar noi știm că nu ești, nu?

Timpe de câteva secunde își susținură privirile. Claire își simțea bătăile inimii pulsându-i cu putere în cap. Avea amețeală.

În cele din urmă spuse:

— O să-ți completez un cec pentru un sfert din acțiuni. O să primești ceva bani gheață și îți vei mai păstra și o parte din *Mătasea franțuzească*. Dacă vei putea, îți vei cumpăra înapoi partea plătind aceeași sumă pe care ți-am dat-o.

— *Mergi*, spuse Yasmine fără să zâmbească.

— Dacă vrei să-mi mulțumești într-un fel, nu mai lucra în spatele meu.

Îi dispăruse stiloul.

Când își puse haina pentru cină, Cassidy observă că stiloul gravat cu aur, pe care îl primise cadou de la părinți la absolvirea școlii de drept, dispăruse, îl ținea aproape tot timpul în buzunarul stâng de la piept.

Căută în sertarul biroului din dormitor, gândindu-se că poate îl pusese acolo împreună cu mărunțișul și celelalte lucruri din buzunare. Dar nu era nici acolo. Îl căută prin buzunarele celorlalte haine, dar în zadar. Era sigur cănu îl uitase nicăieri. Nu îl dădea niciodată nimănui și de fiecare dată după ce îl folosea îl punea la loc în buzunar.

Recapitula în gând fiecare loc pe unde fusese de când își pusese haina dimineața. Din cauza căldurii înăbușitoare, la puțin timp după prânz agățase într-un cuier în hol și se dusese să facă o plimbare prin jurul casei.

Să i-l fi furat cineva? De ce? Nu credea că putea fi cineva printre

cei de, la *Rosesharon* care să scoțoască prin buzunarele altora pentru a fura. Personalul? Nu își putea imagina că doamnele Monteith ar fi tolerat furtul printre angajații lor, care păreau cu toții dedicați servirii cât mai mulțumitoare a oaspeților.

Stiloul nu avea o valoare prea mare, dar îi regreta pierderea foarte mult din motive sentimentale. Cobora scară pentru a se alătura grupului lui Claire la cină,

Supărat și amețit.

Două din modele erau la bar, o adăugire a secolului douăzeci. Se strecură între ele și își prepară un *Chivas* cu gheață.

— Nu uita să notezi, îi spuse senzaționala brunetă.

— Nu, n-am să uit.

— Ești un polițist bun ? Unul rău? Îl întrebă și prietena ei blondă cu picioare foarte lungi.

— Nu sunt polițist, spuse el zâmbind fermecător.

— Hmm, făcu ea sceptică, lovindu-și ușor dinții cu unghia și apoi sugându-și degetul cu buzele lucioase și senzuale. Pun pariu că ai putea fi și rău.

El își ciocni paharul de al ei și spuse:

— Și ai avea dreptate.

Spre dezamăgirea lor, se scuză și se îndreptă spre Yasmine care stătea în dreptul unei ferestre privind dincolo de verandă pajiștea unde umbrele erau lungi și întunecate.

— Frumos loc.

Primi imediat fulgerarea mortală a ochilor ei de tigru.

— Dacă ești la fel de banal și cu niște jurați, e de mirare că reușești să câștigi vreun proces, domnule Cassidy.

— Încercam să fac conversație politicoasă.

— Scutește-mă.

El sorbi din paharul cu whisky.

— Vibrațiile acestea negative pe care. Le simt din partea ta sunt intenționate?

— Nu-mi plac poliștii.

El strânse din dinți și repetă:

— Nu sunt polițist.

— Ca și cum ai fi.

Era o femeie incredibil de senzațională. Nici chiar stând atât de aproape nu îi putea găsi vreun defect nici feței, nici trupului și era o adevărată plăcere să continui să cauți unul. Dar lui nu îi plăcea. Avea o atitudine, genul de aroganță care nu putea fi străpunsă nici cu amenințări, nici cu lingușeli, nici cu măguliri, exact genul de martor pe care nu putea suferi să îl interogheze contradictoriu. Dacă se hotăra să mintă, nici cu dinamită nu se mai putea scoate adevărul de la ea.

Folosind limbajul cu care știa că avea să îi obțină1 un răspuns, o întrebă:

— Dar ce ticălos te-a supărat așa?

— Dumneata, în primul rând. De ce n-o lași în pace pe Claire?

— Pentru că s-ar putea să fi ucis pe cineva.

— Nu zău! Atunci eu sunt unul din Cei Șapte Pitici.

— Nu crezi că a făcut-o? Yasmine pufni, batjocoritor.

—Și, pe urmă, asta mă face să mă gândesc la tine. Ai fi avut la fel de multe motive ca și ea. Poate că n-am venit aici s-o urmăresc pe Claire, ci să te țin pe ține sub observație.

Buzele ei frumoase se desfăcură într-un zâmbet larg. Cu o mână în șold, își scoase pieptul în afară și scutură din cap ca un armăsar mândru.

— Ei bine, scumpule, iată-mă. Fă-ți plinul. El chicoti.

— Aici te deosebești de Claire. Ea vrea să mă țină tot timpul cu jaluzelele trase.

— Puțin îmi pasă dacă te uiți până-ți sângerează ochii, dar nu mai vreau să te văd învârtindu-te în jurul lui Claire, pentru că o calci pe nervi.

— Ți-a spus ea asta?

— Nici nu era nevoie. O cunosc destul de bine. În afară de mama ei, singurul lucru la care ține enorm de mult este *Mătasea*

franțuzească. Este o perfecționistă. Sesiunile astea fotografice sunt destul de încordate și obositoare și fără să o mai pui dumneata pe jăratec.

— Claire nu mi se pare a fi genul de femeie care poate fi pusă pe jăratec.

— N-o cunoști la fel de bine ca mine. Nu-și pierde niciodată cumpătul, dar fierbe și se încinge până când...

Se opri.

El ridică din sprâncene întrebător.

— Ei? Până când ce?

— Nu contează.

— Ce-ați discutat la reuniunea la nivel înalt de după-amiază? V-ați certat pe marginea celor ce-ai spus despre Jackson Wilde?

— Nu-i așa că ai vrea să știi?

— Da, aș vrea.

— Du-te dracului, Cassidy.

El îi mulțumi, ridicându-și paharul...

— Ai spus-o de parcă ai dori-o cu adevărat.

— Fii convins, scumpule. Zilele astea întreaga populație de sex masculin e pe lista mea neagră.

— Zău? Dar ce-am făcut?

— Ați răsuflat.

Și după ce spuse aceste cuvinte dădu pe gât și ultima înghițitură de vin.

— Cina! Strigă Grace Monteith, sunând un clopoțel și deschizând larg ușile sufrageriei.

Cassidy aranjase în așa fel să stea chiar în fața lui Claire. Deși modelele erau tinere și frumoase și ar fi putut face din orice peisaj o priveliște minunată, păreau insignifiante în comparație cu Claire Laurent, cam că diferența între punciu de grepfruit și vinul de un roșu închis pe care Agnes Monteith tocmai i-l turnă în pahar.

Mâncându-și friptura înăbușită și garnitură, își studie unul câte unul tovarășii de masă, întrebându-se care din ei îi luase stiloul.

Era convins că i se furase, probabil numai din răutate.

Dintre cele trei stiliste, numai una nu părea destul de ticăloasă pentru a șterpeli un stilou gravat. Modelele? Toate fuseseră ocupate în după-amiaza aceea. Era imposibil că vreuna să fi avut timp să îi umble prin buzunare. Și, la urma urmei, de ce ar fi făcut-o?

Avea o ocazie nemaipomenită de a-i studia pe toți fără să fie observat, pentru că Leon domina conversația, în timp ce. Asistentul său mânca tăcut alături.

— Îmi place la nebunie acea capră veche de tăiat lemne de pe pajiștea dinspre vest, spuse Leon înăinzând unt pe pâine. Trebuie neapărat să prezentăm ceva pe ea.

— Ce zici de pantalonii cei strâmți? Sugeră Claire.

— Excelent, făcu Leon. Tocmai potriviți pentru încălecat. Capră de tăiat lemne, voiam să spun.

Chicoti, dar redeveni serios, mesiecând de zor.

— Cu toate că mi-ar plăcea mai mult ideea de a pune ceva de mătase pe lemnul acela dur și putred.

— Hmm. Mă mai gândesc eu. Tot explorând, a mai văzut cineva dușul acela de afară?

— A fost instalat pentru ca aceia care se întorceau de la culesul bumbacului să se spele pe mâini, explică Grace care tocmai aducea desertul.

— Am eu ceva în gând pentru o fotografie în care să fie folosit acel duș, anunță Yasmine. Dar ideea e secretă.

— Eu trebuie să fumez, spuse Rue și se ridică de ia masă pentru a ieși pe verandă. Voi, fetelor, nu vă mai îndopați'cu atâta mâncare, altfel or să vă pocnească burțile mâine, mai adăugă ea, dar nimeni nu o luă în seamă.

— Întâi și întâi, mâine dimineață, spuse Leon, vreau modelul care va purta cămașa aceea de noapte lungă și subțire...

— Felicia, îi spuse Yasmine.

— Felicia dragă, tu ești prima mâine dimineață.

— La dracu', murmură ea în crema de zahăr ars.

— Vreau ca soarele de dimineață să o lumineze din spate, mai spuse Leon și își uni vârfurile degetelor în dreptul feței că și cum s-ar fi uitat printr-un cadru. Dacă avem noroc avem și puțină rouă. Dacă nu, această scumpă doamnă s-a oferit să dea drumul la aparatul de stropit, zise el și când Agnes dădu să îi toarne cafeaua, el îi prinse mâna și i-o sărută. Oricum ar fi, deci, iarba va fi udă și strălucitoare. O și văd,

Sclipind. Vreau ca tivul cămășii de noapte să fie ud și să atârne. Poate chiar să alunece puțin de pe umăr. Să se vadă ceva.

— Kurt s-ar putea afla și el undeva în spate, sugeră Yasmine. Ca și pe verandă, cu părul liber și purtând numai o pereche de pantaloni de pijama.

— Excelent, spuse Leon cu un glas ascuțit. Să nu te bărbierești mâine dimineață, Kurt. Ador fotografiile care sugerează scene ulterioare raportului sexual. Oh, dragă doamnă Agnes, obrajii vă sunt roșii ca focul, lertați-mă că am fost atât de grosolan. Credeți că sunt prea necuviincios?

Văzându-l cât era de afectat, Cassidy își dădu ochii peste cap și, din întâmplare, o surprinse pe Claire încercând să își înăbușe râsul. Schimbară un zâmbet. Chiar și înconjurați de atâția oameni, trăiau un moment de intimitate.

Imediat nimici senzația care i se cuibărea în partea inferioară a trupului. Dacă ea nu ar fi fost principalul suspect, ar fi făcut pe dracul în patru pentru a o avea în patul lui. Știa asta. Și Crowder știa. Și, probabil, și ea. La naiba, doar o lăsase să înțeleagă atâta lucru.

Nicio altă clipă de intimitate, își spuse el hotărât. Nici măcar priviri aruncate peste masă.

Doamnele Monteith îi încurajaseră să își bea cafeaua în cele două saloane sau pe verandă, unde se mai răcorise odată cu apusul soarelui.

Cassidy o urmă pe Claire, care se opri puțin lângă scară pentru

a vorbi cu Mary Catherine și cu Harry, care se pregăteau să se retragă în camera lor.

— O să vin să-ți spun noapte bună când o să fii în pat, îi promise Claire.

— Noapte bună, domnule Cassidy.

— Noapte bună, doamnă Laurent, domnișoară York.

Zâmbind dulce, Mary Catherine se întoarse să urce scara și Cassidy îi ținu ușa deschisă lui Claire, ieșind amândoi pe veranda largă și oprindu-se lângă balustradă. Claire se așeză pe ea sorbind din cafeaua parfumată.

— Ei, ce părere ai despre noi?

— Interesant, spuse el.

— Cât de diplomatic!

Se întrebă dacă să îi spună sau nu că în echipa ei era un hoț, dar hotărî să nu o facă. Fiecare jucru la timpul lui. Deja o acuzase în mod neoficial de crimă.

— Te uiți fix, Cassidy, îi spuse ea încet.

— Mă gândeam la ceva ce a spus Glenn aseară. Observă că se cutremură când auzi numele detectivului, dar continuă:

— Îi trecuse prin cap că Yasmine ar fi putut fi iubita lui Jackson Wilde.

— Cum! Exclamă ea și puse cu zgomot ceașca pe farfurie, așezându-le apoi pe balustradă. Prietenul tău se pare că și-a pierdut contactul cu realitatea, Cassidy, și, dacă și tu gândești la fel, e valabil și pentru tine.

— Nu-i chiar atât de exagerat.

Ea îl privi nevenindu-i să creadă.

— Te gândești înainte să spui prostiile astea? Ascultă-te ce spui!

Acum, că își exprimase teoria cu glas tare, i se părea și lui ridicol, dar o făcuse ca să îl convingă pe Glenn că îl ascultase. Și, pe urmă, niciodată nu poți să știi unde te poate duce o fundătură.

— Yasmine are bărbații în general pe lista ei neagră. Mi-a spus-o cu gura ei.

— Și ăsta ar fi un motiv pentru care Jackson Wilde să fi fost iubitul ei? Întrebă ea. Era dușmanul ei la fel de mult ca și al meu.

— Numai în aparentă.

— Crezi că aveau o relație secretă?

— E posibil.

— Absurd. Oricum, ea a fost la New York în seara când Wilde a fost ucis.

— Ești sigură?

— Am luat-o de la aeroport a doua zi dimineată.

— Poate juca teatru.

— Te agăți de orice, Cassidy.

— Are un iubit acum?

— Nu văd ce...

— Are?

— Da, izbucnea.

— Pe cine? Cum îl cheamă?

— Nu știu.

— Prostii! — Jur că nu știu!

O privi intens și își dădu seama că spunea adevărul.

— De ce atâta secret? E căsătorit?

— Nu știu decât că îi este credincioasă, spuse ea evaziv. Așa că toată teoria aia a ta despre vreo relație amoroasă între ea și Jackson Wilde se duce naibii. Nici măcar nu s-au văzut vreodată.

— Și în privința asta ești la fel de sigură?

— Absolut. Mi-ar fi spus.

— Așa e. Ea nu minte și nu păstrează secrete ca tine, spuse el, venind mai aproape. Poate că tu aveai ceva cu Wilde.

Chipul i se încorda de furie. Dădu să se ridice, dar el îi puse o mână pe umăr și o forță să rămână pe loc.

— O încăierare care să vă facă publicitate era mulțumitoare pentru amândoi. Poate ați pus totul la cale împreună.

— Cine s-a gândit la asta, tu sau detectivul Glenn? Ignorându-i întrebarea, el continuă:

— Tu i-ai oferit lui Wilde o cauză împotriva căreia să militeze, o cauză care a stârnit vâlvă în întreaga națiune și care a făcut din el un predicator celebru.

— Iar mie, în schimb, mi s-a făcut publicitate pe gratis, bănuiesc.

— Exact. Ai recunoscut și în fața mea că predicile lui erau, de fapt, bune pentru afacerea ta, nu invers.

— Și atunci de ce să-l fi omorât punând, astfel, capăt tuturor acestor lucruri?

— Poate ai aflat că nu erai singura cu care se înțelesese. Poate avea o mulțime de femei, câte una pentru fiecare păcat.

— Ești nebun.

— Poate povestea de dragoste s-a stricat. Oare, „oferta” ta nu era un șantaj? Te-ai înțeles cu el să vă întâlniți când venea la New Orleans pentru a pune la punct un program de plăți? Numai că tu te-ai hotărât să pui punct atunci și acolo.

Ea reuși să coboare de pe balustradă și când încercă să îl ocolească, el îi blocă drumul.

— Unde l-ai cunoscut pe Jackson Wilde? Dându-și capul pe spate, îl privi fix.

— Ți-am mai spus doar. L-am întâlnit o singură dată, când a invitat oamenii la el după predică de la Superdom.

— Și ai mințit, în timp ce te atingeai cu mâinile și îți promitea viață veșnică, ți-a șoptit numărul camerei?

O strânse cu putere de braț.

— Aveai o colecție întreagă de tăieturi din ziare, Claire, care relatau mișcările lui de-a lungul câtorva ani. Nu putea face nimic fără să știi tu. Acesta este un comportament obsesiv.

— Ți-am explicat ce era cu articolele acelea.

— Nu ține.

— Sigur nu am fost iubita lui.

— Nici nu te culci cu altcineva.

— De unde știi?

Întrebarea ei răsună între ei ca reverberația unor săbii încrucișate. Aerul era încărcat de animozitate și pasiune reținută.

În cele din urmă, Claire spuse:

— Te rog să mă scuzi, domnule Cassidy. Și, ocolindu-l, intră în casă.

Capitolul șaptesprezece

Ariel leșină în timpul predicii pe care o ținea pe Kemper Arena din Kansas City.

Timp de o jumătate de oră ținuse mulțimea sub vrajă, îmbrăcată în alb și luminată de reflector în arenă, de altfel întunecată, în așa fel încât părul să îi pară o aureolă strălucitoare, cu brațele ridicate implorator spre cer, crease impresia unui înger uitat care implora să fie chemat acasă.

Își ridicase glasul rugător și trupul îi tremura de înflăcărare, când, deodată, se prăbuși pe scenă. La început, Josh crezu că mai adăugase ceva la obișnuitul ei teatru, în gând o feliță pentru instinctul și talentul ei. Publicul gemu într-un singur glas când trupul ei subțire fu înghițit de rochia largă ce se lăsa în jurul ei ca o parașută dezumflată.

Dar, când trecură câteva secunde și ea tot nu se mișcă, Josh se ridică împingându-și scaunelul. Cu cât se apropia mai mult, cu atât se mișca mai repede. Ori reflectorul îi îndepărtase orice culoare de pe chip, ori era alarmant de anemică, îngenunche lângă ea, chemând-o pe nume neliniștit. Când încercă să o ridice în capul oaselor, era la fel de moale ca o păpușă din cârpe și capul îi atârna într-o parte. Nu era teatru.

— Și-a pierdut cunoștința! Să sune cineva la 911! Să vină imediat o ambulanță. Ariel! Ariel!

Îi dădu câteva palme, dar ea tot nu reacționa în niciun fel. Îi căută pulsul la încheietura absurd de slabă a mâinii. Simți o bătaie, dar foarte slabă.

— Dați-vă la o parte și lăsați-i aer, le spuse el celor care veniseră să își ofere sprijinul.

Toată lumea era în picioare, făcând atâta gălăgie, încât Josh nici nu își mai auzea gândurile. Unii se rugau, alții plângeau, unii se uitau prostește, îi rugă pe organizatori să le spună tuturor să plece.

— Spectacolul s-a terminat.

Toate eforturile lui Josh de a o readuce la viață se dovediră inutile. Nu își reveni decât când ajunseră cei de la salvare și își începură examinarea.

— Ce s-a întâmplat? Murmură ea.

— Ai leșinat, îi explică Josh. Ambulanța e aici și te va duce la spital. Va fi bine.

— Ambulanța? Întrebă ea încercând, lipsită de putere, să lupte cu medicii în timp ce aceștia o legau de patul ambulatoriu.

În timp ce se îndreptau spre ambulanța care aștepta, ea protestă spunând că-se simte bine și că nu are nevoie să fie dusă la spital.

— Aveți idee ce anume ar fi putut cauza acest lucru? Îl întrebă unul din medici pe Josh care insistase să îi însoțească în ambulanță. Este diabetică?

— Nu, din câte știu eu. Cred că este epuizată și nehrănită. Varsă tot ce mănâncă.

Medicul îi luă tensiunea și i-o raportă colegului din camera de urgență a Spitalului St. Luke. Acesta spuse să i se facă injecții intravenoase, dar când ajunseră la spital, Ariel arăta tot aproape de moarte. Nu își recăpătase culoarea, buzele îi erau albe și ochii adânciți în orbite. Fu imediat transportată într-o sală de consultații unde Josh nu mai avu voie să intre.

Avea destule pe cap. Înregistrarea video cu leșinul lui Ariel

fusese difuzată la buletinul de știri. Reporteri, fotografi și simpatizanți năvăliră la spital într-un număr atât de mare, încât fu nevoie de un cordon de polițiști. Neobișnuit să vorbească în public, Josh ținu cu emoție un discurs improvizat în fața camerelor de luat vederi și a microfoanelor.

— Doamna Wilde s-a extenuat datorită eforturilor de a descoperi adevărul în privința asasinării tatălui meu. Medicii mi-au dat toate motivele să fiu optimist. De cum voi afla mai mult, vă voi spune și dumneavoastră. Rugați-vă pentru ea.

Bându-și cafeaua de la aparat și așteptând vești în legătură cu starea ei Josh încercă să își pună ordine în sentimente. Numai cu câteva zile în urmă fusese atât de furios pe Ariel, încât fusese gata-gata să o omoare.

Acum se temea că nu avea să supraviețuiască. Dacă nu avea să mai fie în stare să conducă afacerea? Dacă se sfârșea totul? Ce avea să facă el tot restul vieții?

Bănuia că și-ar fi găsit de lucru în vreo formație fiind condamnat să cânte pentru tot felul de bețivi și prostituate. Sau ar fi putut hoinări prin toate hotelurile *Holiday Inn*. La acel gând deprimant, își trecu degetele prin păr și își lăsă capul în jos deasupra genunchilor într-o atitudine de rugăciune.

— Dumnezeuule!

Nu punea suporta circul în care se transformase afacerea, dar îi plăcea pentru că îl făcea cunoscut. Ariel avea dreptate în această privință. Deși disprețuia ipocrizia ministeriatului, acesta îi oferise ocazia de a cânta la pian aproape seară de seară. Era un angajament sigur și pentru un muzician acest lucru era un lux. Publicul său era loial și generos. Faptul că le cânta, că le auzea aplauzele îi dăduse mai multă încredere în sine decât orice altceva. Se hrănea cu acea confirmare, deși era infimă. Totuși, fără ea, ar fi murit. Sau și-ar fi dorit să moară.

Ce ar fi făcut dacă i s-ar fi distrus și viața odată cu Ariel?

— Domnule Wilde?

— Da?

Doctorița era tânără și atrăgătoare și i-ar fi stat mult mai bine să îi învețe pe copiii de grădiniță decât să muncească într-un mare spital.

— Cum se simte? Va fi bine?

— Doamna Wilde tocmai începea să dezvolte o tulburare în alimentație numită bulimie, dar cred că am oprit-o la timp. Pare să fi fost sănătoasă înainte să înceapă acest ciclu de îndopare/vărsare. Cu o supraveghere și un regim potrivite, această boală se poate vindeca. Nu cred că va afecta în mod permanent starea sănătății, nici a ei și nici a copilului. Josh rămase împietrit și o privi țință.

— Copil?

— Exact, spuse doctorița zâmbind. Mama dumneavoastră vitregă este însărcinată.

Claire Louise Laurent nu simțise niciodată gelozie, în copilăria ei nu existase nimic și nimeni care să o facă să fie geloasă. Nu avea niciun rival pentru dragostea și atenția mamei ei.

Avea o bună părere despre sine, ceea ce era de mirare, ținând cont de faptul că avusese o copilărie atât de chinuită. Totdeauna fusese mulțumită de propria ei persoană și nu își dorise niciodată să fie altcineva. Nu avea de concurat decât cu ea însăși, luptând mereu să se autocorecteze, fără să își compare aspectul, posesiunile sau realizările cu ale altora.

De aceea, când acel sentiment a prins viață învățuind-o ca o ceață, a fost șocată și s-a rușinat. Mai ales că obiectul geloziei ei era Yasmine.

— E absolut minunat, spuse Leon cu respect, de parcă ar fi fost martor la înfăptuirea unei minuni sfinte. Ești absolut cea mai bună, iubito. Totdeauna ai fost și n-o să mai existe niciodată o altă Yasmine.

— Ai nimerit-o, scumpule, îi zise ea peste umăr mișcând ușor din șezut.

Norii care amenințaseră să aducă ploaie cu o zi în urmă dispăruseră și, chiar dacă la orizont se mai zăreau câțiva, soarele strălucea deocamdată la Rosesharon și echipa se adunase în jurul dușului de afară. Temperatura era foarte ridicată și umezeală pe măsură. Claire dădu vina pentru proasta ei dispoziție pe zăpușeala insuportabilă, dar știa că nu aceea era adevărata cauză.

Yasmine își ținuse ideea secretă până când se pregătiră să facă fotografiile.

— Aș vrea să port asta, spusese ea scoțând la iveală o pijama albă subțire din bumbac.

— M-am tot întrebat unde o fi, spusese Claire.

— Am ținut-o ascunsă.

Costumul format din pantaloni și bluză nu semăna deloc cu ceva ce Yasmine ar fi ales în mod normal. Ea prefera de obicei să prezinte lucruri mai spectaculoase.

— Nu e prea simplă pentru tine?

— Nu așa cum o voi purta, spusese Yasmine aruncând un zâmbet diabolic.

— Cum adică?

— Ne întâlnim la dușul de afară și o să-ți arăt.

Ei bine, secretul ei era dezvăluit acum, își spusese Claire cu amărăciune, privind-o pe Yasmine cum poza în tot felul de poziții, în timp ce Leon făcea fotografie după fotografie, făcându-și asistentul să jongleze cu aparatele de fotografiat, obiectivele și reflectoarele.

Yasmine își scosese bluză și își rulse pantaloni până sus. Prima poză a făcut-o stând sub dușul oprit, cu spatele la aparat. Apoi a dat drumul apei care scliffea în bogăția părului ei negru, îi strălucea pe brațele pe care le folosea cu o grație de balerină pentru fotografiile care se succedau una după alta. Apa îi șiroia mătăsoasă pe spatele neted. Deja pantalonii erau uzi și i se mulau pe fesele tari. Materialul era lipit pe fiecare adâncitură și unduire sinuoasă și sexy. Avea un control deplin asupra propriului ei trup.

Era aparatul cu care lucra și de care depindea pentru a obține un maximum de precizie.

Claire ar fi vrut să protesteze împotriva faptului că acele fotografii erau prea sexy, așa cum făcuse și în legătură cu sfârcurile modelului din ziua anterioară, dar, de data aceasta, motivele erau cu totul altele. Adevărul era că Yasmine arăta ca o operă de artă. O asemenea formă perfectă nu putea fi niciodată considerată obscenă. Imaginea pe care o crea era erotică, dar nu pornografică. Era o adevărată celebrare a senzualității umane, nu propagandă pentru decădere morală. Și, din moment ce o fotografie de detaliu avea să apară alături de cea mare, Claire nu avea de ce să se teamă că articolul respectiv nu avea să fie clar prezentat în catalog.

Nu toată lumea avea să arate la fel de senzațional în pijamaua aceea, ca Yasmine, dar gândul că acest lucru se putea întâmpla, avea să o vândă cu miile. Claire ar fi salutat și ea inspirația lui Yasmine ca toți ceilalți din echipă, dacă nu ar fi fost Cassidy, care o privea cu gura căscată, ca un adolescent înnebunit după sex.

Claire era furioasă, plină de nervi, distrasă, geloasă și totul numai din vina lui. El era vinovat pentru acel resentiment juvenil care o macină. Dacă i-ar fi cerut să părăsească locul acela imediat, ar fi întrebat de ce, iar dacă ea i-ar fi spus că îi deranja pe toți, ceilalți ar fi negat, ceea ce ar fi fost echivalent cu a recunoaște că prezența lui era tulburătoare numai pentru ea.

Yasmine era fără îndoială splendidă, dar Claire nu mai fusese geloasă pe ea niciodată. Cultiva impresia unei atracții sălbatice, pe care Claire o considerase amuzantă, în cazul în care se gândise vreodată. Cu siguranță că niciodată nu îi stărnise invidia. Yasmine era aceeași Yasmine cum se întindea și poza acum în fața aparatului de fotografiat. Era în elementul ei. Nu o făcea intenționat pentru a-l fermeca pe Cassidy.

— Ți place, Claire? Îi strigă Yasmine peste umăr.

— Da, spuse ea fără vervă. E foarte drăguț. Yasmine își lăsă

brațele în jos și se întoarse. Nu se osteni să își acopere sânii.

— „Drăguț”? Dar n–ar trebui să fie drăguț.

— Și ce–ar trebuie să fie, mă rog?

— Orice, dar cu siguranță nu drăguț. Ar trebui să capteze atenția și să fie excitant. Ar trebui să facă să se vândă afurisita asta de pijama, care, sinceră să fiu, este cel mai fad articol al tău. N–are stil, n–are clasă, n–are nimic. Eu nu fac altceva decât încerc să–i imprim ceva mai aparte, altfel ar fi un mare dezastru.

Yasmine vorbise cu atâta antipatie, încât tăcu până și Leon. O liniște încordată se lăsă deodată. Chiar și Rue, care, de obicei, aduna perle sarcastice pentru– a le arunca apoi în momentele cele mai nepotrivite, fuma în. Tăcere, în timp ce toată lumea își găsi altceva de făcut decât să se uite la Claire și la Yasmine. Le mai auziseră înfruntându–se și altădată, dar nu cu atâta duritate.

Claire avea senzația că pieptul i se spărgea de atâta presiune internă, dar i se adresă lui Leon întrebându–l calm:

— Ai toate fotografiile care îți trebuie?

— Cred că da. Numai dacă nu ești de părere că ne mai trebuie.

Era neobișnuit de ascultător și vorbea atât de blând, de parcă i–ar fi fost teamă să nu detoneze vreo bombă.

— Am încredere în judecata ta, Leon.

— Atunci eu am terminat.

— Bine. Vă mulțumesc tuturor. Asta–i tot pentru azi. Ne vedem la cină, le spuse Claire și le întoarse spatele îndreptându–se spre casă.

Mergea cu un pas alert, vrând să ajungă mai repede în dormitorul ei răcoros și învăluit în semiîntuneric, unde putea sta singură cu gelozia ei.

Aproape când să ajungă la verandă, Cassidy apărură lângă ea.

— De ce ai făcut asta?

Sudoarea îi udase părul de pe lângă față și părea la fel de nervos și iritat ca și ea.

— Nu am chef de întrebările tale, Cassidy.

— Răspunde-mi. De ce ai lăsat-o pe Yasmine să te pună într-o asemenea postură stânjenitoare în fața tuturor?

— Yasmine s-a pus numai pe ea într-o postură stânjenitoare și acum lasă-mă să trec.

Reuși să îl ocolească, dar după alți câțiva pași, el îi blocă drumul din nou.

— Ieri nu ai fost de acord cu sfârcurile prea vizibile, dar astăzi Yasmine nu ar fi putut părea mai goală, nici dacă ar fi fost goală cu adevărat. Nu pricep.

— Nici nu mă așteptam.

— De ce te deranjează unele poziții și altele nu?

— Pentru că există o deosebire între senzualitate și excitare deschisă. Eu vreau fotografiile care să excite fără să ofenseze.

— Știi din experiență că aici e vorba de e pură subiectivitate.

— Invariabil. Dar eu sunt prima care judecă și am un gust excelent, spuse ea laudativ, dar încrezător. Am încredere în judecata mea, când e vorba să-mi dau seama ce este de calitate și ce este îndoielnic.

— Ți-au plăcut pozele lui Yasmine?

— Doar am spus că mi-au plăcut, nu?

— Dar n-a sunat ca și cum ai fi fost sinceră și toată lumea a simțit asta, îndeosebi Yasmine.

— Nu e treaba mea să-i gâdil orgoliul lui Yasmine.

— Nu, treaba ta este să-ți vinzi marfa și fotografia asta o să vândă pijamaua.

Ea își dădu la o parte o șuviță de păr de pe frunte.

— Unde vrei să ajungi, de fapt, Cassidy?

— Deodată te-a deranjat senzualitatea lui Yasmine. De ce?

— Crezi că a fost senzuală? Dar nici nu-mi dau seama de ce te mai întreb, când se vede atât de clar că asta e părerea ta. Te-a făcut praf.

El îi aruncă o privire ciudată și întrebătoare, care o enervă și mai tare.

— Ce, nu-*j* adevărat?

— Nu am fost atent în mod deosebit la reacția mea, spuse el încet. Dar este evident că tu ai fost. Dându-și seama că era gata să spună prea mult Claire întoarse capul.

— Asta-*i* tot, Cassidy?

— Nu chiar. Ce fel de relație este între tine și Yasmine, dacă își permite să te insulte astfel? Oricine altcineva i-ar fi răspuns pe măsură.

— Yasmine îi atacă pe ceilalți când e supărată pe sine. Eu o înțeleg.

— Ieri te-a atacat cu chestia aia în legătură cu Wilde. De ce? Ce motiv are să fie supărată pe ea însăși?

— Nu te privește, zise Claire și, făcând un pas în lături, el îi zădărnici încercarea de a-l ocoli.

Clocotind de furie, Claire își ridică privirea spre el.

— Bine, o să-ți spun numai atât: Yasmine ia camioneta și se duce în seara asta la New Orleans să-și vadă iubitul. Are de gând să se întoarcă dimineață devreme.

— Și atunci care-*i* problema?

— Cred că s-au certat ultima oară.

Cassidy privi o clipă într-un punct peste umărul ei.

— La camionetă?

— Hmm.

— Nu îți conduce niciodată mașina?

— Îți pierzi talentul, Cassidy, spuse ea și el reveni cu privirea asupra ei. Motivul din spatele acestei întrebări este transparent. Vrei să știi dacă Yasmine a condus mașina mea în seara asasinării lui Wilde. Dar se pare că uiți mereu că ea a fost la New York în seara aceea și că eu îmi conduceam mașina.

O țintui cu privirea.

— Mă bucur că-ți amintești asta, Claire. Începusem să cred că ai uitat că mașina ta te leagă de crimă.

— Așa se pare.

— Deocamdată. Mai devreme sau mai târziu ceva te va arăta pe tine ca fiind criminala.

Ea se cutremură și spuse încet:

— Scuză-mă, trebuie să intru.

După care trecu de ușă fără să întâlnească vreun obstacol, dar fu prinsă din urmă în hol. Îi acoperi mâna de pe balustradă.

— Claire, de ce faci asta? De ce-mi întorci spatele și pleci când aduc asemenea acuzații? De ce nu le negi?

— Pentru că nu e nevoie. Sunt inocentă până mi se dovedește vinovăția, nu? N-am de ce să mă tem din partea ta.

— Pe naiba, spuse el și, aplecându-se înainte, adăugă printre dinți: n-o să poți fugi așa la nesfârșit. Să știi că n-am venit după tine în Mississippi de florile mărilor.

— Atunci de ce-ai venit? De ce mă bați la cap, de ce te amesteci în munca mea? Ca să mă înnebunești cu tot felul de relații inexistente cu Jackson Wilde? Ca să încerci să bagi zăzanie între mine și Yasmine? Dezbină și stăpânește? Asta ți-e strategia acum?

— Nu. Am venit pentru că nu aveam de ales. Dovadă împotriva ta nu mai e circumstanțială. Este ceva tangibil în fibrele acelea. Până acum am făcut tot posibilul să nu fii arestată.

— De ce?

— Unu, pentru că nu vreau să apar ca un prost în fața unui mare juriu și să nu-ți obțin inculparea din lipsă de dovezi mai concludente.

— Și doi?

Pendulă mare oscila când într-o parte, când în alta, numărând cu zgomot secundele cât se priviră, în cele din urmă el spuse:

— Pentru că am vrut să-ți mai acord o șansă. Dar Glenn și toți ceilalți vor neapărat să termin odată cu cazul ăsta.

— Ca să-i facă pe plac unei femei isterice.

— Care, din întâmplare, e însărcinată. Claire rămase fără suflare.

— Însărcinată?

— Ariel Wilde a leșinat aseară în timpul unei predici pe care o ținea în Kansas City. Dacă te-ai fi uitat la televizor, ai fi văzut.

Nu exista niciun televizor la *Roseshamn*. În timpul cât stătea acolo, ea era practic ruptă de lumea exterioară dacă nu citea măcar ziarul local, în care apăreau foarte puține știri, fie din țară, fie din lume.

Lui Claire îi veni amețeala.

— E însărcinată?

— Exact, spuse el încordat. Ceea ce o elimină complet din rândul suspectilor.

— Nu neapărat.

— Nu pentru tine, probabil, și poate nici pentru mine, dar cfupă toți ceilalți e în afară de orice bănuială. Către cine crezi că s-ar îndrepta simpatia publicului? Către doamna care întruchipează maternitatea și bunătatea sau către femeia care publică poze murdare?

— Dar s-ar putea să nu fie copilul lui Jackson, spuse Claire disperată, părând că se agață de un colac de salvare. Ar putea fi copilul lui Josh.

— Știu și eu, știi și tu asta, dar omul obișnuit nu. La *Panasonicul* lui color el vede o văduvă însărcinată plângând, care arată că ultimele lucruri pe care le-ar face ar fi să se culce cu fiul ei vitreg și să-și omoare cu sânge rece soțul. Așa că, fii pregătită, Claire. Ariel va profita de toate avantajele pe care i le oferă această situație. Ai văzut de două ori cum e în stare să manipuleze presa. Amenințările că o poți da în judecată pentru calomnie nu o sperie. Va zugrăvi imaginea unui monstru imoral și oportunist, care i-a luat viața soțului ei aducând tragedia asupra ei și asupra pruncului nenăscut încă. Datorită celor ce a spus până acum, ce chip crezi că va avea acest monstru în mintea oamenilor? O întrebă el și se aplecă și mai mult spre ea. Înțelege acum toate implicațiile acestei sarcini?

Nu numai că le înțelegea, ci își găsiseră chiar un loc în adâncul

inimii ei unde își aveau adăpostul cele mai mari temeri. Dar ar fi fost o prostie să îl lase pe Cassidy să vadă că îi era frică.

— Ce vrei de la mine? Îl întrebă ea atunci sfidătoare.

— O mărturisire.

Ea scoase un sunet batjocoritor.

— La naiba, nu mă mai lăsa să te acuz fără să mi te împotrivești. Bate din picioare. Țipă. Lovește-mă cu pumnii în piept. Răzvrătește-te, aprinde-te. Nu te mai retrage în spatele acestei măști de răceală, care nu face decât să te arate și mai vinovată. Nu mai poți rămâne rece, Claire. Luptă, pentru numele lui Dumnezeu!

— Nu-mi voi coborî demnitatea la un asemenea nivel.

— Demnitate! Urlă el și trăsăturile i se încordară de furie, închisoarea nu e demnă, Claire, niciun proces pentru judecarea unei crime nu este demn, și nici viața în închisoare nu este.

Ea îi simțea suflarea fierbinte pe față.

— Fir-ar să fie, spune-mi că bănuielile mele sunt greșite. Spune-mi ceva absolut, care să spulbere tot ce am găsit până acum împotriva ta.

— Până când nu voi fi acuzată, n-am de ce să mă apăr. Procedura judecătorească...

— La naiba cu procedura! Vorbește-mi!

— Domnule Cassidy? Se auzi glasul tremurat al lui Mary Catherine care apăruse sub arcada sufrageriei. De ce strigi la Claire? Doar n-ai de gând să o iei cu dumneata, nu?

— Sigur că nu, mama! Exclamă Claire.

— Pentru că n-aș putea să te las să faci asta. Claire se duse repede lângă mama ei, luând-o pe după umeri.

— Domnul Cassidy și cu mine tocmai... discutăm ceva.

— Ah.

Unde o fi Harry? Se întrebă Claire. De ce nu era cu mama ei?

— Totul e în regulă, mama. Îți promit Te simți bine? Mary Catherine zâmbi tremurător.

— Avem cotlet de porc la cină. Nu sună delicios? Trebuie să le spun să taie toată grăsimea de pe bucată pentru mătușa Laurel. Știi doar că numai așa mănâncă ea carnea de porc. Altfel face indigestie. Vai, iartă-mă, domnule Cassidy, că discut o problemă lipsită de delicatețe de față cu cineva străin. Cassidy își dresă glasul.

— Nu face nimic.

— Mătușa Laurel vrea să taie niște tufe de trandafiri pentru a le planta în grădină. Nu-i așa că ar fi minunat, Claire Louise?

— Așa e, mama. Ar fi minunat.

Mary Catherine trecu după aceea pe lângă ea ducându-se la cuierul unde era agățată haina sport a lui Cassidy. Scoase ceva din buzunarul fustei și îl puse în cel de la piept al hainei. Fără să spună nimic referitor la gestul ei ciudat, continuă conversația:

— Claire, draga mea, ești îmbujorată..

— E foarte cald afară.

— Ești transpirată, draga mea? Așa ceva nu-i deloc frumos pentru o doamnă. Ce-ar fi să te duci să faci o baie și să te schimbi înainte de cină?

— Asta și am de gând, mama. Tocmai urcam.

— Muncești prea mult. Mătușa Laurel și cu mine am discutat despre acest lucru în timp ce ne beam ceaiul după-amiază. Ar trebui să ai grijă de tine.

O mângâie drăgăstos pe obraz înainte să urce. În clipa când auziră ușa dormitorului închizându-se, Cassidy se duse repede la cuier și căută în buzunarul hainei.

— Să fiu al naibii!

— Ce este? Întrebă ea și el ridică stiloul. E al tău? Zâmbind cu tristețe-el spuse:

— Am observat că lipsește în după-amiaza zilei când am venit aici, după ce, mi-am agățat haina în cuier pentru câtva timp. Mi-am dat seama că îl furase cineva, deși nu îmi puteam imagina cine. Nu e prea scump, dar pentru mine are valoare pentru că este

un dar făcut de ai mei, care acum nu mai sunt.

Claire își duse degetele la buze și se întoarse cu spatele. Se sprijini de una din ferestrele înalte și înguste ale ușii de la intrare, lipindu-și capul de sticlă care își păstrase puțin din răceală în timpul după-amiezei înăbușitoare.

Cassidy veni lângă ea.

— Hei, asta nu-i o problemă, Claire,

Vocea lui era blândă și inspiră încredere. Când îi puse mâinile pe umeri întorcând-o spre el, fu tentată să își sprijine capul de pieptul lui așa cum și-l sprijinise de geam. Ar fi fost o nemaipomenită ușurare să se poată descărca în sfârșit și să îi spună tot.

— Ah, Cassidy, cât aș vrea...

— Ce? O întrebă el cu blândețe.

Ea își lăsă capul pe un umăr. Bineînțeles că nu îi putea spune ceea ce ar fi dorit atât de mult, așa că zise:

— Cât aș vrea să nu fie atât de cald. Cât aș vrea să plouă. Cât aș vrea să fi terminat lucrul aici și să mă întorc acasă, să-mi aranjez biroul și căminul, pe care suntsigură că l-au devastat.

Își mușcă buza de jos ca să nu plângă de frustrare și de teamă.

— Cât aș vrea să nu fi auzit niciodată de Jackson Wilde și cât aș vrea să-mi fi spus despre stilou. Ți-aș fi putut explica totul chiar de atunci.

— Acum îl am din nou și numai asta contează. Uită. Dar ea nu putea uita și se simțea obligată să îi explice gesturile mamei ei.

— Vezi tu, uneori mama ia lucruri. Nu le fură, pentru că nu-și dă seama că face ceva rău. Ea doar „împrumută”. Dar niciodată nu se întâmplă să nu dea înapoi ceea ce a luat. E ceva inofensiv și inocent, pe cuvânt.

— Taci, Claire, spuse el și trecându-și degetele prin părul ei o sărută ușor pe buze. Te cred.

Dar când își înclină capul pentru a o săruta mai profund, ea îl împinse și îi spuse privind-l în ochi:

— Nu, nu mă crezi, Cassidy.

Dintr-o dată, nu se mai refereau la mama ei sau la stilou. Claire clătină încet din cap spunând:

— Deloc nu mă crezi.

Capitolul optsprezece

Yasmine plecă înainte de cină. Locul gol de la masă stârni curiozitatea, pe care Claire o satisfăcu fără să intre în amănunte.

— Yasmine are o întâlnire la New Orleans în seara asta, dar se va întoarce repede înapoi. Măine dimineață va fi aici.

Leon era încântat de fotografiile făcute în ziua aceea. Entuziasmul lui sporit de câteva pahare cu vin excelent îl făcu să fie foarte vorbăreț tot timpul mesei, își captivă auditoriul cu tot felul de povestiri în legătură cu actualele și viitoarele celebrități care frecventau zonele fierbinți, mereu altele, ale Manhattanului.

— Sigur că nu e ca în zilele de aur ale Studioului 54, spuse el melancolic. E o rușine că, din cauza unor lucruri ca SIDA, droguri și altele, nimeni nu se mai distrează, de fapt.

Imediat după cină, Claire se scuză, începeau un joc, iar ea știa din experiențele trecute că, în mod invariabil, începeau să se certe. Invocând oboseala, le însoți pe Mary Catherine și pe Harry sus, unde zăbovi pălăvrăgind cu mama ei, până când somniferul pe care îl luase aceasta își făcu efectul. Mary Catherine nu spuse nimic despre stiloul lui Cassidy și nici nu părea să își amintească ceva.

În graba de a pleca la New Orleans, Yasmine lăsase dormitorul într-un hal, de ai fi zis că trecuse uraganul pe acolo, îi luă jumătate de oră să strângă toate hainele împrăștiate și să facă

ordine pe măsuța de toaletă. Nici baia nu se afla într-o stare mai bună. După ce o aranja, se cufundă în cada cu apă rece, încercând să se relaxeze și să nu se mai gândească la sarcina lui Ariel Wilde și la ce efecte nefavorabile ar fi putut avea asupra ei.

După baie se pudră cu talc și își puse o cămașă de mătase până la coapse, de culoarea perlelor vechi și scumpe, își răsuci părul în creștetul capului prinzându-l cu o clamă, după care sprijini pernele de tăblia patului și se rezemă de ele. Avu de gând să aprindă veioza de pe noptieră, dar întunericul era mai liniștitor. Mai mult decât să revadă programul pentru a doua zi, avea nevoie de somn.

Dar gândurile nu îi dădeau pace. Ca niște copii neascultători, nu voiau să stea cuminți și să o lase în pace. Ochiul îi rămăneau închiși numai câteva secunde, pentru ca apoi, deodată, să se deschidă iar cu încăpățănare. Patul în care dormise bine atâtea nopți era, deodată, plin de umflături și noduri. Perna se încălzea prea repede. O întoars. De câteva ori, enervându-se din ce în ce mai tare din cauza insomniei. Din saion, unde jocul era în plină desfășurare, răsunau hohote de răs. Ar fi vrut să tacă toți și să se ducă la culcare.

Dădu vina pe saltea, pe pernă și pe zgomot, dar știa foarte bine că sursa nemulțumirii ei, ca și gelozia din după-amiaza aceea se aflau adânc în interiorul ei. Nu îi stătea în fire să nu se simtă în apele ei cu prietenii și cu asociații, cu mediul și chiar cu ea însăși. Nu se plăcea așa.

Totuși, se temea să caute prea mult o explicație. Intuiția îi spunea că orice ar fi cauzat acea schimbare de caracter era ceva ce ar fi preferat să nu recunoască. Evitarea era de preferat confruntării. Nu voia să se gândească la ce o tulbura. Poate dacă nu o făcea, dispărea de la sine.

Auzi un zgomot ca și cum cineva ar fi mișcat mobila pe o podea de lemn. Tuna. Dorindu-și în zadar să adoarmă, asculta cum se apropia furtuna de Rosesharon. Prin perdeaua transparentă a

ușilor franceze văzu un fulger despiciând cerul. Poate că, de data aceasta, norii aveau să aducă o 'ploaie răcoroasă. Până atunci nu făcuseră altceva decât să adauge și mai multă tensiune unei atmosfere deja prea încărcată pentru a putea fi respirată.

Pe măsură ce furtuna se apropia crescând în intensitate, același lucru se întâmpla și cu agitația lui Claire.

Cassidy refuză să ia parte la joc, preferând să facă o plimbare pe afară. Dar umiditatea sufocantă și țânțarii îl făcură să intre înapoi foarte repede.

Nu se mai opri în salon să le spună tuturor noapte bună, ci urcă direct în camera lui. Se opri să asculte la ușa lui Claire, care se afla alături, dar nu se auzi nimic. Nici lumină nu se vedea pe dedesubt, așa că bănuie că se culcase, cum spusese, de fapt.

Ajungând în camera lui, se dezbracă până la piele. Dumnezeuule, până și înăuntru era umezeală. Se gândi să se ducă jos să ia o bere de la bar, dar se răzgândi. Ar fi putut da peste Agnes sau Grace căroră ie plăcea să își țină oaspeții foarte mult de vorbă. Ospitalitatea sudului mergea atât de departe și el nu avea chef de conversație, în seara aceea nu era o companie potrivită decât pentru sine și aproape că se considera insuportabil.

După ce făcu un duș rece, se întinse în pat și își aprinse o țigară. Cu două zile în urmă se lăsase de fumat, dar acum se simțea agitat. Și, pe urmă, trebuia să le dea de lucru mâinilor în timp ce mintea i se învârtea la nesfârșit în cerc.

Claire avea un motiv. Claire avea ocazia. Claire putea fi legată de locul crimei prin fibrele covorului din mașina ei. Claire nu avea un alibi solid. Claire era pentru el cea mai bună modalitate de a obține condamnarea de care avea atâta nevoie atât din motive profesionale, cât și personale.

Dar nu voia ca ea să fie vinovatul.

— La naiba.

Înjurătura păru să plutească în întuneric mult timp încă după ce sunetul ei s-a stins. Se afla într-o situație îngrozitoare. Dacă

ținea cont de conștiință și de etică profesională, se distanța de acest caz. Crowder îi dăduse deja un termen pentru a-i aduce un suspect, iar numărul zilelor rămase se reducea din ce în ce mai mult. Dacă ar fi fost brusc înlocuit, ar fi fost groaznic.

Dar dacă, înainte de scadență, ar fi cerut el însuși să fie schimbat? Crowder se aștepta să fie prea mult implicat personal în acest caz și poate că ar fi răsufletat chiar ușurat. Hotărârea lui nu avea să le afecteze relațiile, ba poate ar fi câștigat bunăvoința șefului său. Crowder ar fi dat cazul, pur și simplu, altcuiva.

Nu, nu era bine. Acel altcineva ar fi putut fi agresiv și i-ar fi putut pune cătușele lui Claire imediat ce aceasta se va fi întors la New Orleans, urmând să fie judecată pentru crimă de gradul doi. Aveau să i se ia amprente. Să fie fotografiată, încarcerată. Acest gând îi făcu rău.

Pe de altă parte, nu se putea gândi să lase liberă o femeie numai fiindcă i se aprinseseră lui călcâiele după ea. Numai că nu era chiar așa simplu. Niciodată nu fusese. De când intrase prima oară în clădirea care adăpostea *Mătasea franțuzească* și o cunoscuse pe Claire Laurent, nimic nu mai fusese simplu sau rutină.

De parcă ar fi fost vrăjit. *Mătasea franțuzească* avea ceva care îl, uimea și îl intriga. Nu era vorba de acea clădire veche și nici măcar de Cartierul Francez. Mai. Fusese de multe ori pe acolo de când venise la New Orleans. Îl găsisese încântător, dar niciodată nu îl făcuse să aibă impresia că trecuse printr-o buclă a timpului într-un spațiu unde totul se mișca mai încet și nimic nu era ceea ce părea.

Nu locul fizic îl fermecase, ci Claire, care emana un mister care îl zăpăcea. Acea calitate ce nu avea nume era periculos de romantică, absolut fascinantă și cât se poate de distrugătoare, îl prinsese ca o. Invizibilă pânză de păianjen. Cu cât se luptă mai mult să se elibereze „cu atât era prins mai tare. Chiar și acum, când trebuia să se gândească la o modalitate de a o prinde, el se gândea cum să o protejeze împotriva unei acuzații.

O nebunie, își spuse el, clătinând din cap pentru propria-i vinovăție. Dar continuă să o facă oricum. Doar nu era nimic rău în cântărirea alternativelor, nu? În fond, nu era un lucru cu judecată, responsabil și profesional?

Cine era un alt suspect?

Ariel Wilde. Era însărcinată acum, dar și-ar fi putut ucide soțul dintr-o mulțime de motive. Cu toate acestea, ar fi fost teribil de greu să o judece și să fie în final un erou. Ar putea ridica oricând problema paternității copilului, dar un bun avocat ar obiecta. Judecătorul ar accepta obiecția și gata. Înăbușit în fașă. Jurații nu aveau să afle niciodată de relația lui Ariel cu fiul ei vitreg, iar Cassidy ar fi fost disprețuit pentru faptul de a fi încercat să arunce vina pe o viitoare mamă cu aer de sfântă.

Joshua Wilde. Instinctul lui Cassidy îi spunea că tânărul râu ar putea omori nicio muscă, cu atât mai puțin un tată tiranic. Pe de altă parte, avusese chef să se culce cu soția acestuia.

Problema în legătură cu judecarea lui Ariel sau a lui Josh era că nu avea nicio dovadă concretă împotriva lor. Totul era circumstanțial și conjunctural. Dacă jurații urmau instrucțiunile judecătorului și aveau cea mai mică îndoială, Ariel și Josh aveau să fie liberi, iar procurorul adjunct, Cassidy, își pierdea credibilitatea, lăsând să îi scape adevăratul criminal, oricine ar fi fost acesta.

Nici nu se putea gândi la așa ceva. Principalul lui obiectiv era să se asigure că acest lucru nii se va întâmpla. Și, mai presus de orice, era hotărât să prindă criminalul și să îl bage la închisoare. Sau să o bage la închisoare. Gândul la Claire îl făcu să injure stingând prima țigară, pe care practic nu o fumase și să își aprindă alta. Și-o închipui așa cum fusese în după-amiaza aceea, atrăgătoare, cu toate că era răvășită. Sudoarea de pe piele îi dădea o străjucire de sănătate. Din cauza umidității, părul din jurul chipului i se ondulase. Păruse furioasă și tulburată, Dar când o întrebase, fusese prea mândră pentru a recunoaște cele două

slăbiciuni omenеști: gelozia și dorința sexuală.

Agitat și răutăcios, Cassidy se dădu jos din pat și își puse o pereche de blugi. Ieși pe balcon fără să se mai – ostenească să îi mai încheie. Aerul era și mai înăbușitor ca înainte. Nu se simțea nicio adiere.

Se uită spre ușa balconului lui Claire și văzu întuneric. Dormea, își ridică apoi privirea spre cer; norii, care erau foarte aproape, păreau umflați și vineți. Mirosul ploii era pătrunzător, dar nu simțea nicio picătură. Atmosfera era extrem de încărcată, ca și cum avea să se întâmple ceva foarte important.

Abia îi trecu prin minte acei gând, că un fulger străbătu cerul chiar deasupra vârfurilor nemișcate ale copacilor.

Când cerul fu despicat de un fulger orbitor, Claire se ridică brusc în șezut ținându-și răsuflarea în așteptarea tunetului, care se abătu ca un bici peste acoperișul casei, făcând să se zgâlțâie geamurile și toată sticlăria, îi urmă imediat o pală puternică de vânt, care deschise ușile franceze și pătrunse în încăpere, lovindu-se de pereți. Perdelele subțiri păreau niște pânze de barcă umflate deodată.

Claire alunecă din pat și traversă camera. Copacii din jurul lui *Rosesharon* se legănav în vântul furios care părea să nu aibă nicio direcție și care îi răvășea părul-și îi lipea cămașa de trup. Un alt fulger lumină o secundă balconul.

Atunci îl văzu pe Cassidy. Stătea lângă balustradă, fără cămașă și fuma uitându-se fix la ea. Dădu să fugă înapoi în dormitor și să închidă ușa, dar nu se putea mișca. Privirea lui o imobilizase, îl văzu desprinzându-se de balustradă fără să spună nimic și pornind spre ea cu un pas lent și măsurat.

Inima începu să-i bată la fel de tare ca și vântul acela frenetic. Mintea îi era aiurită ca de altfel totul în calea vântului. Spuse primul lucru care îi veni în cap:

— Nu știam că fumezi.

Tot fără să scoată vreun cuvânt, Cassidy continuă să se apropie

în același mod periculos. Nu se opri decât când ajunse la o distanță de un braț. Claire se simțea atrasă spre el de o forță fizică implacabilă, de parcă în pieptul lui s-ar fi aflat un magnet extrem de puternic.

Spuse atunci cu sufletul la gură:

— Cred că până la urmă o să izbucnească furtuna. El aruncă țigara peste balustradă și întinzând brațele, o trase spre el cu o forță la fel de mare ca aceea a tunetului care urmă. Sărutul lui fu la fel de neîndurător ca vântul. Îi desfăcu clama din păr lăsându-o să cadă fără zgomot și își trecu degetele prin părul ei, înclinându-i capul când într-o parte, când în cealaltă, așa încât gura ei trebuia să asculte de dorințele lui năvalnice.

Emana căldură, prin piele, prin părul care îi acoperea pieptul. Dorința lui sexuală dezlănțuită puse stăpânire și pe Claire care îi răspunse, recunoscându-o deodată ca. Fiind izvorul recentelor ei nemulțumiri, înflorea și se răspândea în ea o dulce și dureroasă nevoie de acest... de Cassidy.

Îi strânse umerii cu degetele și se arcui lipindu-se de el, făcându-l să scoată un sunet scăzut și erotic. Gura lui o părăsi pe a ei numai pentru a-i căuta scobitura gâtului. Capul lui Claire căzu pe spate la atingerea buzelor lui, mâinile lui îi alunecară pe spate, peste șezut, ridicând-o puțin mai sus și mai aproape de el, lipindu-și sexul excitat de al ei. Îi coborî o bretea, dezvelindu-i un sân. Imediat îi cuprinse sfârșul cu gura trecându-și înnebunit limba peste el. Printre buzele lui Claire ieșiră țipete slabe de bucurie, până când el i le acoperi din nou cu un sărut.

Furtuna se abătea feroce asupra lor acum, vântul șuiera, fulgerele luminau cerul și tunetele îl cutremurau. Ploaia se prăvălea în torente peste acoperișul balconului, stropindu-le picioarele goale, dar ei erau total nepăsători.

Până când auziră zgomot de glasuri care se apropiau.

Pentru a se bucura de ploaie, două modele aleseseră să meargă spre dormitor prin balcon și nu prin holul din interior. Claire îl

împinse pe Cassidy și privi spre colțul casei, unde urmau să apară din clipă în clipă.

El o luă atunci *de mână* și intră în camera ei trăgând-o după el. Închise ușile franceze exact în momentul când modelele apăreau de după colț, unde se opriră să privească peisajul.

Cassidy o rezemă pe Claire de ușă și o îmbrățișa în perdelele subțiri. Orice obiecție ar fi avut, el i-o astupă cu un sărut. Limba îi cercetă gura seducător, iar mâinile i se strecurară pe sub cămașă. Ea le simți calde și puternice pe șezut când el îi ridică o coapsă sprijinindu-i-o pe a lui. Cu încheieturile degetelor îi atinge ușor părul pubian. Ea se înfiora și aproape că scoase un țipăt. Pentru a-i înăbuși sunetul, el o sărută.

Afară, una din fete spuse:

— Dar plouă, nu glumă. N-am văzut în viața mea așa fulgere.

— Șșș! Să n-o trezim pe Claire.

Dar Claire era cât se poate de trează. Fiecare fibră a trupului ei răspundea atingerii lui Cassidy. Degetele lui îi separară buzele sexului și unul se strecură înăuntru. Cu o mișcare imperceptibilă o lărgi și mai mult înainte de a-l retrage treptat, și apoi iar și iar. Claire se agăță de el. El sfârși un sărut torid și o străpunse cu privirea, continuând să o mângâie.

— Mai bine am merge și noi la culcare.

— La cât începe programul?

— La opt și jumătate. Un țipăt ușor.

— Ai grijă, alunecă. Eu era să cad.

— Rue ar face ca trenul dacă ai apărea mâine cu vânătași.

Cassidy își retrase degetul descoperind miezul larg al sexualității ei și mângâindu-l cu mișcări circulare. Claire clipea des încercând să-și țină ochii deschiși, dar îl vedea pe Cassidy ca prin ceață. Observă că părul îi căzuse peste sprâncene, că trăsăturile îi erau încordate și că ochii îi erau cuprinși de febră.

Se simți străbătută *de*, un orgasm înăbușit. Luptă contra lui, dar o inundă ca un drog puternic, intravenos. O căldură bruscă. O

zvâcnitură de pasiune. O cascadă de sublim.

Glasurile modelelor se depărtaseră lăsând în urmă numai zgomotul furtunii și cel mătășos al răsuflărilor grele. Cassidy o luă în brațe și o așeză în pat înainte să se întindă și el. Îi scoase cămașa și își trecu mâinile peste sânii ei înfierbântați. Vârfurile degetelor zăboviră mai mult pe sfârcuri și senzațiile care se concentrau acolo erau atât de puternice, încât Claire gemu. El își lăsă capul în jos și le sărută cu poftă, dar tandru. Ea își înfipsese mâinile în părul lui, știind că trebuia să oprească totul, recunoscând însă. Că ar fi fost ca și cum ar fi încercat să oprească ploaia torențială. El îi săruta abdomenul. Neliniștită, ea murmură:

— Cassidy?

— Șșș, făcu el suflând în triunghiul de păr.

— Cassidy?

Fără să dea atenție ezitării ei, îi cuprinse șoldurile și o ridică spre gura lui deschisă. Cu limba îi cercetă miezul dulce și ud. Linse leneș, pătrunzând mai adânc. Își vârî nasul în ea cu afecțiune, după care o sărută înnebunit, ca și cum ar fi supt nectarul unui fruct delicios. Cu vârful limbii trezi din nou acea mică sămânță de feminitate.

Plăcerea atinsese culmi insuportabile.

—Te rog,îngăimă ea, iar el îngenunche între coapsele ei și o penetra.

Ea îi simțea pe gât răsuflarea grea și înfierbântată. Îl auzi gemând:

— Ah, Isuse. Isuse.

Și apoi începu să se miște, îndreptându-se și mângâind-o până când o făcu să nu mai știe de nimic decât de el.

Spatele lui era umed și mușchii i se mișcau sub atingerea mâinilor ei care se strecurară pe sub blugi cuprinzându-i fesele și trăgându-l în ea și mai mult. El scoase un murmur de plăcere. Se sărutară. Buzele lui aveau un gust de mosc și prohibit, le linsă mai întâi cu delicatețe, apoi cu lăcomie.

El îi acoperi un sân cu palma și cu degetul mare îi frecă mijlocul ridicat răsucindu-i-l apoi cu toate degetele, Claire își arcui spatele. Trase aer și îi șopti numele. Primul orgasm fusese o nimica toată. De data aceasta când atinse apogeul avu impresia că făcea parte dintr-un foc de artificii. Era învăluită într-o mulțime de scânteii și căzu în spațiu o veșnicie înainte ca și ultima sclipire să se stingă,

Câteva clipe mai târziu, se lăsă și Cassidy să termine. O îmbrățișa cu putere, șoptindu-i la ureche cuvinte erotice în timp ce ea simți eliberându-se înăuntrul ei un val cald și puternic.

Epuizați, rămaseră locului, el cu capul pe sâni ei, ea cu picioarele încolăcite în jurul lui. În cele din urmă, el se ridică să își scoată blugii, după care se întinse înapoi ținând-o aproape. Claire se cuibări lângă trupul lui gol.

Furtuna trecuse, dar continua să plouă. Tunetele depărtate îi amintiră de seara când Cassidy o sărutase prima oară, seara când se duseseră la hotelul *Ponchartrain* după Mary Catherine.

Cutremurându-se, Claire încercă să nu se mai gândească. Nu voia să își amintească cine erau ei doi și ce roluri opuse jucau, de fapt, în drama realității.

Simțind-o, el o întrebă sărutându-i tâmpla:

— Ce este?

— Nimic.

— Ceva tot e.

Ea oftă și un zâmbet îi juca pe buze.

— Țsta a fost cel mai murdar raport sexual pe care l-am avut vreodată.

Un chicotit se auzi în adâncul pieptului lui, chiar sub urechea ei.

— E bine.

Ea își plimbă degetele peste coastele lui excitând-o senzația care îi străpungea pielea.

— Cassidy?

— Hmm?

— Ce se va întâmpla mâine?

Atunci el o rostogoli pe spate și se aplecă deasupra ei punându-i un deget pe buze.

— Dacă vorbim despre asta, va trebui să plec. Asta vrei?

Îi rriângâie buzele și apoi o sărută adânc, ud, intim, dăruindu-și limba, îi depărta coapsele și se frecă de ea sugestiv. Era aproape tare din nou.

Ea oftă și spuse:

— Nu. Nu pleca.

Capitolul nouăsprezece

Andre Philippi era extraordinar de tulburat. Yasmine venise din nou în hotelul lui. Yasmine! Cea mai splendidă creatură din lume.

Tocmai își făcea plimbarea de rutină prin hol când o văzu intrând. Chiar dacă soarele apusese deja, ea tot purta ochelari de soare negri și cu șnur petrecut pe după cap. Evident, nu voia să fie recunoscută. Dacă nu i-ar fi cunoscut atât de bine fața, poate n-ar fi recunoscut-o nici el, dar își petrecea mai mult timp privindu-i fotografia decât pentru a se privi pe sine în oglindă. Chipul ei îi era mai cunoscut decât al lui însuși.

Ea se îndreptă cu pași hotărâți spre lifturi. Unul era deschis. Andre alergă pentru a ajunge înainte să își înceapă urcarea.

— Yasmine. Bine ai venit, spuse el înclinându-se ușor.

— Bună, Andre, îi răspunse ea zâmbind și scoțându-și ochelarii, pe care îi puse apoi în poșeta de pe umăr. Ce mai faci? Mu te-am mai văzut de un car de ani.

Claire le făcuse cunoștință cu câțiva ani în urmă, la o mică petrecere pe care ea o organizase. De atunci se mai văzuseră în nenumărate ocazii. Cu toate acestea, Andre, pe care ea îl considera

un prieten, era mereu ihcântat și măgulit.

— Bine. Dar tu?

— Nu mă plâng, spuse ea, dar zâmbetul păru să îi înghețe de parcă acele cuvinte nu ar fi fost spuse cu toată sinceritatea.

— Ai venit în oraș ca să lucrezi la catalog?

— Facem fotografii pentru numărul de primăvară în Mississippi. Eu m-am întors numai pentru seara asta.

Nu întreba niciodată un oaspete de ce se afla în hotelul lui. Ar fi însemnat să își încalce propria politică ce prevedea garantarea unei absolute confidențialități, mai presus de toate.

— Ce mai face Claire?

— Ca să fiu sinceră, eram cam supărată când am plecat astăzi după-amiază, răspunse Yasmine.

— Oh, Doamne. Mary Catherine...

— Nu, nu a fost nimic legat de mama ei. Așteptă politicoș, în speranța că Yasmine îi va spune mai multe despre necazul prietenei lor comune, fără ca el să fie nevoit să întrebe. Și ea îi răsplăti discreția:

— Cred că tensiunea lucrului și-a spus cuvântul astăzi. Doar o cunoști. Niciodată nu explodează, așa cum face orice om când se infurie. Ea clocotește în tăcere și îi face pe toți ceilalți să se simtă ca naiba.

Simțind că exista un conflict între cele două femei, la care el ținea și pe care le admira atât de mult, Andre spuse cu tact:

— Sunt sigur că și acest catalog va merita efortul pe care l-ați depus amândouă.

— Da, sper.

Lipsa ei de entuziasm era evidentă.

— Nu aspectul creator este cel care produce totdeauna tensiune? Întrebă el politicoș.

— De data aceasta mai mult ca oricând.

— De ce?

— Cassidy.

Andre se făcu alb ca varul.

— Vrei să spui că e acolo?

— Da. A venit după Claire la *Rosesharon* și se poate spune că a început să facă parte din peisaj.

El își umezi buzele nervos.

— De ce naiba i-o dă târcoale așa?

Liftul ajunsese la etajul ei. Andre ieși împreună cu Yasmine și porniră de-a lungul coridorului.

— Continuă să o bănuiască de asasinarea lui Wilde.

— Dar asta-i o absurditate!

Andre se împiedică de parcă inima îi căzuse până la podea încurcându-i pașii.

— Oh, Doamne. E îngrozitor. Și totul numai din vina mea.

Broboane de sudoare îi apărură pe frunte. Scoase din buzunarul de la piept o batistă imaculată cu care se șterse.

— Dacă nu m-aș fi lăsat păcălit de el recunoscând-o pe Claire că fiind interlocutoarea mea de pe caseta aceea...

— Hei! Îi spuse ea, punându-i o mână pe umăr. Claire mi-a spus cât de tulburat ai fost când s-a întâmplat. Ascultă, Cassidy e isteț, într-un fel sau altul tot ar fi aflat că ea a fost aici în seara când Jackson Wilde a fost împușcat. Tu nu i-ai spus nimic ce el n-ar fi putut afla mai devreme sau mai târziu.

Apoi adăugă în șoaptă:

— Să-ți spun ce cred eu, de fapt: eu cred că pe Cassidy îl interesează mai mult să îi dovedească nevinovăția decât vinovăția.

— Ceea ce chiar e, se grăbi Andre să spună. Claire a fost aici în seara aceea ca să o ia pe Mary Catherine și atât. Aș spune asta și sub jurământ la tribunal. Aș face orice ca să protejiez un prieten.

— Prietenii tăi contează pe asta.

Andre consideră acea afirmație neclară și neliniștitoare. Tocmai voia să își exprime din nou încrederea în nevinovăția lui Claire, dar Yasmine dădu să plece.

— Abia aștept să stăm mai mult de vorbă, Andre. El îi luă mâna,

se înclină asupra ei și i-o sărută.

— *Au revoir*, Yasmine. Incandescența ta frumusețe îi scaldă în lumină pe toți cei din jurul tău.

Zâmbetul care o făcuse celebră îi apărură pe chip.

— Ticălosule! Ești un adevărat poet!

— Recunosc, spuse el timid.

Nu avea să știe niciodată cât timp își petrecea el compunând ode frumuseții și farmecului ei.

Ea îi atinse obrazul cu palma.

— Ești un adevărat domn, Andre. De ce n-or fi toți bărbații la fel de buni, de atenți și de loiali ca tine?

Zâmbetul i se întrista, își retrase mâna și apoi se îndepărtă. El nu o urmă. Nu s-ar fi convenit. Dar așteptă până când fu poftită într-una din camere după ce bătuse și își spusese numele încet.

Andre nu îl invidia pe bărbatul care o aștepta de partea cealaltă a ușii. Dragostea lui pentru Yasmine nu era sexuală, ci își avea originile în adâncul sufletului său și se afla la un nivel mult mai ridicat decât cel al atracției fizice, îi dorea din toată inima să se bucure de dragoste și fericire sub toate aspectele și din orice parte ar fi venit.

Practic, pluti înapoi până la lift, cuprins de o stare de euforie. Yasmine îi atinse obrazul cu afecțiune. Mâna. Ei era netedă și răcoroasă, ca mângâierea lui *maman* când el era încă un copil. Totdeauna fusese ceva în ochii ei care îi amintea de mama lui – o amărăciune familiară pe care și-o amintea foarte bine. Dar îndepărtă acest gând pentru a nu-și strica bucuria acelei clipe.

Mătase franțuzească

— Ticălos nenorocit. Netrebnicule, îl blagoslovi Yasmine pe Alister Petrie printre tot felul de alte obscenități.

— Încântător limbaj, Yasmine.

— Tacă-ți gura aia mincinoasă, fiu de cățea nenorocit.

Furia radia din ea ca niște unde roșii dintr-un radiator. Trupul îi era încordat și plin de mânia care îi ardea în adâncul ochilor.

— Niciodată n-ai avut de gând s-o părăsești, nu-i așa?

— Yasmine, eu...

— Ai avut de gând?

— În timpul unui an electoral, ar fi o sinucidere politică. Dar asta nu înseamnă că...

— Mincinos afurisit. Rahat împutit, îmi vine să te omor.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spuse el trecându-și degetele prin părul care mai era încă ciufulit după sexul care fusese aproape la fel de aprig ca și discuția.

Se unduiseră, se încolăciseră, se strânseseră și se zvârcoliseră de parcă ar fi fost mai repede o luptă decât un act de iubire.

— Exagerezi, îi spuse el pe un ton menit să o liniștească și încercând să prevină o altă izbucnire de țipete violente.

— Este vorba numai de o despărțire temporară, Yasmine. Ar fi mai bine...

— Mai bine pentru tine.

— Mai bine pentru amândoi dacă nu ne mai vedem un timp, cel puțin până după alegeri. Nu rup legătura definitiv. Dumnezeule, crezi că eu aș vrea așa ceva? Nu vreau. Ești viața mea.

— Rahat.

— Îți jur că după alegeri, o să...

— O să ce? O să mă ferești cu câteva ore de f... pe săptămână? Cât timp? Toată viața? Să te ia dracu', domnule congresman. Nu cred porcăria asta.

— Nu mă aștept să fii încântată. Doamne, aș fi distrus dacă ar fi așa, spuse el și își desfăcu brațele chemător. Ceea ce aștept este puțină înțelegere. Programul e un coșmar, Yasmine. Sunt într-o tensiune permanentă.

— Scumpule, nici nu știi ce înseamnă tensiunea, spuse ea cu un glas încărcat de prevestiri rele. De cum termin cu tine, fundu tău schilod n-o să mai aibă nicio valoare nici în statul ăsta, nici în altul. Negresa ta nu se mai joacă. Petrecerea s-a terminat, scumpule. Acum trebuie să plătești.

Se îndreptă spre ușă, dar el alergă după ea.

— Stai, Yasmine! Lasă-mă să-ți explic. Nu ești înțelegătoare, spuse el și prinzând-o de umeri o întoarse cu fața spre el. Te rog, adăugă el aproape suspinând. Te rog.

Ea nu mai făcu nicio încercare să plece, dar ochii ei continuau să fumege ca niște cărbuni aprinși. Alister trase repede aer în piept și clipi des ca un om disperat, gata să implore oprirea execuției.

— Yasmine; draga mea, începu el șovăitor, trebuie să-mi lași puțină libertate. Promite-mi că nu vei spune nimic presei.

Vorbele lui o străpunseră ca niște săbii făcându-i răni de durere și furie.

— Puțin îți pasă ce simt eu, nu? Nu te gândești decât la tine și la blestemata asta de campanie!

— N-am vrut să spun asta. Eu...

Scoțând un țipăt sălbatic, se repezi ia el zgâriindu-l pe față și făcând să-i țâșnească sângele din patru dâre lungi. Cu cealaltă mână îi smulse câteva fire de păr.

Pentru o clipă, Alister fu prea uluit că să se miște. Abia apoi simți durerea și urlă ducându-și mâna la obraz.

— Ești nebună! Strigă el când își retrase mâna plină de sânge. Ești o nebună isterică.

Yasmine rămase câteva clipe să se bucure de uimirea și chinul lui și ieși ca o furtună din cameră, în drum spre lift întâlni un bărbat și o femeie pe holul hotelului, care o priviră surprinși și o ocoliră. Abia atunci își dădu seama că lacrimile îi șiroiau pe obraji și bluza îi era descheiată. Se încheie la nimereală și o băgă în fustă în timp ce liftul se îndrepta spre parter, își puse de asemenea și ochelarii. Trecu prin hol cu capul puțin plecat, îl zări pe Andre cu coada ochiului, dar nici nu încetini, nici nu îl încuraja să se apropie și ieși repede din hotel. Scoase din garaj camioneta închiriată de Claire și porni spre Canal Street.

Era o seară liniștită. Mulți se pregăteau să înceapă week-end-ul. Străzile Cartierului Francez erau pline de turiști care blocau

circulația și aglomerau trotuarele înguste. Yasmine găsi cu greu un loc de parcare și, în cele din urmă, lăsă camioneta într-o zonă mai liberă. Mai avea încă ceva de mers pe Rue Dumaine până să ajungă la destinație. Nu se întâlni cu nimeni și încercă să atragă atenția asupra să cât mai puțin posibil.

Magazinul era deschis, dar dacă n-ar fi știut că se află acolo, nici nu l-ar fi observat. Câțiva cumpărători se plimbau printre rafturile cu plante din care se puteau face tot soiul de băuturi.

— Aș dori să o văd pe preoteasă, îi spuse ea încet vânzătoarei care fuma un chiștoc.

Aceasta dispăru o clipă, după care se întoarse și îi făcu semn să o urmeze.

Camera Altarului era despărțită de magazin de o draperie din catifea maron prăfuită. Pereții erau plini de măști africane și sculpturi în metal, numite *vene*, care evocau spirite puternice. O cruce mare din lemn se vedea într-un colț, dar nu era un crucifix tradițional, încolăcit în jurul stâlpului din mijloc era Damballah, șarpele, cel mai puternic spirit, într-o cușcă de sârmă, în celălalt colț, se afla un piton, reprezentant al lui Damballah. Șarpele era folosit în ritualurile magice care se desfășurau pe lângă mlaștinile din afara orașului. Pe altar se aflau statui ale unor sfinți creștini, fotografiile ale unor oameni care susțineau că fuseseră binecuvântați de spirite, lumânări care pâlpâiau, batoane arzânde de tămâie și *ju-ju*, oase și cranii de animale.

Preoteasa stătea pe scaunul reginei, de lângă altar. Era imensă, enărmlul ei piept acoperind o burtă formată din câteva rânduri de grăsime. Capul mare îi era înfășurat într-un turban. Duzini de lanțuri de aur îi atârnav de gâtul îndesat și gros. De cel puțin jumătate din ele erau agățate amulete, medalioane și alte talismane. Avea mâini la fel de mari ca niște mănuși de baseball și câteva inele îi străluceau pe fiecare deget. Ridică una din mâinile ei uriașe și îi făcu semn lui Yasmine să înainteze.

Preoteasă era haitiană, neagră ca abanosul. Fața mare și

rotundă era lucioasă de transpirație. Aflându-se într-o stare ca de transă, își studie vizitatoarea cu niște ochi adormiți, acoperiți de pleoape grele, care erau la fel de mici și sclipitori ca niște năsturași de onix.

Yasmine i se adresă cu mai mult respect decât i s-ar fi adresat un credincios catolic unui cardinal.

— Am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Fumul dens de tămâie era înecăcios. Yasmine își simțea capul limpede, dar acest lucru se întâmpla de fiecare dată când vizita acea lume a magiei negre. Puteri întunecate păreau să emane din preoteasă, din toate acele lucruri, din umbrele negre ale fiecărui ungher.

Cu o voce plată, lipsită de orice ton, Yasmine îi povesti de iubitul ei.

— M-a mințit de prea multe ori. E un om rău și trebuie pedepsit.

Preoteasa încuviință cu înțelepciune.

— Ai ceva de-al lui?

— Da.

Preoteasa ridică atunci o mână încărcată de inele și o asistentă își și făcu apariția oferindu-i lui Yasmine un mic vas de lut. Aceasta își desprinse de sub unghii fărâme de piele și sânge închegat lăsându-le să cadă cu grijă înăuntru. Apoi își desfășură de pe degetele mâinii stângi firele din părul lui Alister căroră, de asemenea, le dădu drumul în vas.

După care își ridică privirea spre preoteasă. Pălăpăitul lumânărilor era reflectat în ochii ei ca agatele, făcându-i să pară animalici. Abia își mișcă buzele, dar cuvintele ei se distingeau foarte clar:

— Vreau să sufere îngrozitor.

Belle Petrie îl aștepta pe Alister în hol când se întoarse la casa lor în stil grecesc, de pe malul lacului Ponchartrain. Copiii mâncaseră mai devreme și se culcaseră, înainte să plece,

bucătăreasa pregătise masa în sufragerie cu cele mai bune porțelanuri și pusese și flori în mijloc.

Belle era îmbrăcată într-o pijama de mătase purpurie care îi foșnea pe picioare când se duse să își întâmpine soțul.

— Dumnezeule, ea ți-a făcut așa ceva? Întrebă ea examinându-i zgârieturile de pe obraz, dar în glasul ei nu se simțea compătimire, ci numai mirare.

— Ești mulțumită, Belle? Astea ar trebui să-ți dovedească faptul că am făcut ce ți-am promis.

— L-ai spus că s-a terminat pentru totdeauna și să nu ne mai deranjeze?

— Exact. După care s-a repezit la mine ca o panteră afurisită.

Coafura stil paj a lui Belle abia se clătină când scoase un țâțâit mișcând ușor din cap.

— Du-te sus și tamponează-le cu apă oxigenată cât eu torn vinul.

— Nu mi-e foame.

— Ba cum să nu-ți fie, dragul meu, spuse ea cu un zâmbet fix. Du-te și îngrijește-ți fața. Te aștept să vii repede înapoi.

Alister știa ce însemna acel lucru – îl punea la încercare să vadă dacă ascultă, într-un mod subtil, stabilea termenii în care avea să rămână cu el, să îi sprijine financiar campania renunțând să îl mai denunțe ca pe un soț necredincios și mincinos ce era. Din clipa aceea, ea era scenaristul, producătorul și regizorul acelei șarade. Dacă voia să joace, trebuia să accepte rolul și să ducă scrisoarea pe tavă.

Ce altceva putea să facă decât să îi accepte condițiile, indiferent cât de neplăcute erau? Sigur, avea să accepte totul doar pentru un timp. Îi convenea să pună capăt relației până după alegeri.

Dacă atunci mai voia să reia legătura cu Yasmine sau să înceapă alta cu altcineva, avea să o facă în mod sigur. Nu însemna că, dacă fusese prins o dată, avea să-și trăiască tot restul vieții ca un câțel al lui Belle. Totuși, deocamdată, era mai prudent să se

prefacă.

— Vin jos imediat.

Ajungând în baie, își examina fața în oglindă. Zgârieturile erau încă proaspete și sângerau. Ce naiba avea să le spună angajaților săi, celor din comitetul pentru pregătirea campaniei electorale și cu atât mai mult presei și publicului alegător? Că se zgâriase în ramurile unor copaci? Că avea o pisică periculoasă? Cine naiba avea să creadă?

Pe de altă parte, dacă îi contraziceau, trebuiau să îl acuze că minte și să dovedească acest lucru. Așa că de ce își făcea atâtea griji? Îl vor crede pentru că nu vor avea de ales.

Nici măcar nu se gândea că Yasmine l-ar fi putut azvârli ca pe o bucată de carne crudă haitei de jurnaliști. Era adevărat că simțise puțină teamă când ea îl privise într-un fel de făcuse să îi înghețe sângeie în vine, dar când se va calma și va reîncepe să se gândească, se va răzgândi să mai caute răzbunare, în fond, îl iubea doar. Dragostea ei fusese un blestem care acum se putea dovedi o binecuvântare. Nu avea să facă nimic pentru a-l distruge politic, pentru că, probabil, se mai agăța de gândul că într-o bună zi ar j putea deveni doamna congressman Petrie.

Și, pe urmă, era prea mândră. Nu ar fi putut să facă publică relația lor fără să pară ea însăși o proastă. Avea o carieră de apărat, o afacere de protejat și creditorii de împăcat. Ultimul lucru care i-ar fi trebuit lui Yasmine ar fi fost un scandal.

Dar dacă dorința ei de răzbunare era mai puternică decât rațiunea? Dacă făcea, totuși, zarvă?

Alister ridică din umeri privindu-se în oglindă. Și ce? O dezvăluire publică a unei asemenșa relații de renume ar fi afectat-o mai mult pe ea decât pe el. Tot ce avea de făcut el era să stea retras, mână în mână cu Belle și să nege orice aluzie pe care ar fi putut-o face Yasmine. Cine avea să creadă o femeie din Harlem, practic falită, decăzută moral și isterică, în contrast cu un domn din sud, cu o poziție foarte bună, bogat și cu o căsnicie fericită?

Cu această convingere în gând coborî aproape vesel. Belle îl sărută ușor și făcu o mutră îngrijorată uitându-se la obrazul lui.

— S-a terminat totul, îi spuse ea oferindu-i un pahar de vin alb perfect răcit. Povestește-mi ce-ai făcut astăzi.

Îi servise o cină ușoară din salată de raci cu pâine prăjită, pepene galben, roșii în sos marinat cu vin de Xeres și șerbet de zmeură.

Tocmai își beau în liniște cafeaua, când ceva izbi deodată geamul din sufragerie. Lovitura fusese puternică făcând fereastra cea mare să vibreze.

— Ce naiba a fost asta? Întrebă Alister întorcând capul.

Belle țâșni în picioare răsturnându-și scaunul.

— Alister privi cu groază sângele care se prelingea pe geam. Belle își duse mână la gură ca să nu verse.

— Dumnezeule, făcu Alister. Rămâi înăuntru.

— Alister...

— Rămâi înăuntru!

Niciodată nu fusese prea curajos, astfel că nu atât curajul, cât furia îl făcu să iasă din casă și să se ducă pe pajiștea lui atât de frumos îngrijită. Auzi în stradă un scrâșnet de cauciucuri, dar era prea departe și prea întuneric pentru a distinge mașina sau numărul ei de înmatriculare.

Se apropie de fereastra de la sufragerie cu prudență și cu teamă. Pe partea aceea, geamul murdar de sânge părea și mai înspăimântător și mai real. Simțea miros de sânge. Un semn trimis din iad.

Se aplecă peste stratul de flori pentru a se uita mai bine, își pierdu echilibrul, alunecă pe tufele de sub fereastră și căzu peste o găină moartă, al cărei gât fusese tăiat. Tăietura era proaspătă și mare. Penele erau ude și sclipeau de sânge închis la culoare.

Congresmanul țipă.

Se chinui să se ridice, fugi printre tufe și urcă împleticit treptele de la intrare. Odată ajuns înăuntru, trânti ușa și trase zăvoarele.

Ca un nebun, cuplă sistemul de alarmă.

Belle, care își revenise din șocul inițial, îi ceru o explicație.

— Cine a făcut porcăria asta pe geamul nostru din față? Ți dai seama ce greu o să fie să se scoată toată mizeria asta?

Ar fi vrut să o scuture până și-ar fi pierdut tot acel calm.

— Nu înțelegi ce înseamnă asta? Mă vrea mort.

— Cine?

— Ea.

— Fosta ta iubită?

El încuviință și spuse bâlbâindu-se:

— M-a... m-a blestemat.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Alister, vino-ți în fire. Ești ridicol.

El scutură din cap furios.

— Asta e treaba poliției, spuse Belle și cu sânge rece se îndreptă spre telefonul din hol.

— Nu! Strigă el și, repezindu-se la telefon, îl scoase din priză. Nu.

— Alister, dar nu te comporti deloc normal. Ce te-a speriat atât de tare?

El murmură un singur cuvânt:

— Magia.

Capitolul douăzeci

Yasmine dădu buzna peste ei cu câteva minute înainte de ora șase. Deschise larg ușa, intră repede, dar se opri imediat când o văzu pe Claire cuibărită lângă Cassidy în așternut.

— Drace!

Exclamația o trezi pe Claire dintr-un somn adânc. Se ridică în

capul oaselor, își dădu părul la o parte din ochi și căută un colț de cearceaf cu care să își acopere sânii rozalii și fragezi după o noapte de iubire.

Mișcarea ei bruscă îl făcu pe Cassidy să se rostogolească pe spate.

— Ce s-a întâmplat? O întrebă el și urmărindu-îi privirea uimită o văzu pe Yasmine, care se mai uită la ei câteva clipe, după care se întoarse și ieși trântind ușa.

— Ceva nu e în regulă, spuse Claire luându-și cămașa de pe tăblia de la picioarele patului.

— Ce vrei să spui? Ce nu e-n regulă cu ce? Cât e ceasul? Întrebă Cassidy proptindu-se în coate și scuturând din cap amețit.

— Ceva nu e în regulă cu Yasmine.

— Claire?

Ea își pusese un capot peste cămașă și când trecu pe lângă pat ca să ajungă la ușă, el o prinse de braț și o privi într-un fel anume care o făcu să simtă fiori de plăcere în stomac.

— Nu pot, îi șopti ea cu tristețe. Yasmine are nevoie de mine.

— Și eu am nevoie de tine.

— Tu m-ai avut, îi aminti ea cu un zâmbet timid.

— Nici pe departe îndeajuns.

Sfâșiată între loialitate și dorință, ea privi spre ușă și apoi, spre el.

— Trebuie să mă duc să văd ce are, Cassidy.

— Bine, mormăi el. Dar mie nu-mi place să pierd, spuse el apoi și, ducându-i mâna la gură, îi sărută palma provocator. Să vii repede înapoi.

— Promit.

Holul era scâldat în lumina gri-violet a zorilor. Se duse repede la scară și coborî în vârful picioarelor ca să nu trezească pe nimeni. Aruncă o privire în saloane, dar nu o văzu și fu cât pe-acți să treacă pe lângă sufragerie, când sesiză mișcare la bar. Schimbându-și direcția, se duse lângă Yasmine. Fostul model o

întrebă ridicând o carafă:

— Vrei să bei ceva?

— Yasmine, ce s-a-ntâmplat?

— Ce-ți pasă? După cum arăți, se pare că ai avut o noapte nemaipomenită în pătuțul tău. Goală și ghemuită lângă detectivul tău, nu? Hmm-mm, îmi și închipui.

— Nu e detectiv și nu ești dreaptă. De ce ar trebui să aibă importanță pentru tine faptul că m-am culcat cu Cassidy?

Se întoarse, ținând în mână un pahar plin cu vodcă.

— N-are. De fapt, mă doare-n fund pe cine f...

— Cu cine mă f... o corectă Claire. Dacă ai de gând să mă insulti, măcar ai grijă să fie corect gramatical.

Yasmine trânti paharul pe bar. Încercă să își păstreze calmul, dar nu reuși. Un zâmbet îi apărui în colțul buzelor.

— Claire Louise Laurent. Mereu aranjată și dichisită, spuse ea și îi zâmbi scurt, după care chipul i se schimonosi.

Lăsându-și capul în jos, își ascunse fața în palme și începu să suspine.

Claire o înconjură cu brațul și o făcu să se așeze pe unul din scaunele înalte de la bar.

— Ce s-a întâmplat, Yasmine? O întrebă ea, mângâind-o pe păr. Pentru ca tu să te porți atât de răutăcios, trebuie să fi pățit ceva îngrozitor.

— Ticălosul m-a lăsat.

Claire se temuse de acest lucru. Inevitabilul se întâmplase, deci. Ea știuse tot timpul că era numai o chestiune de timp pentru ca iubitul căsătorit al lui Yasmine să o părăsească și îi fusese groază de acea zi. Îi trase capul pe umărul ei, lăsând-o să plângă în voie.

— Nenorocitul m-a mințit încă de la început, spuse Yasmine printre lacrimi. Niciodată n-a avut de gând să-și părăsească nevasta. Niciodată n-a avut de gând să se însoare cu mine sau să avem o viață împreună. Am fost atât de proastă, Claire, atât de îngrozitor de proastă, spuse ea bătând cu pumnii în bar. Cum de

am putut să fiu atât de proastă?

— Dragostea ne face să nu mai gândim corect, să facem lucruri despre care știm că nu sunt corecte și, totuși, le facem.

Yasmine se îndreptă și își șterse nasul cu tivul bluzei.

— Ba a mai făcut și dragoste cu mine aseară, înainte să-mi spună, îți poți închipui? Când am ajuns, practic a sărit pe mine. Mi-a spus că sunt frumoasă, că zilele petrecute fără mine fuseseră un adevărat calvar și am făcut-o ca iepurii, tare și repede.

Două lacrimi i se strânseseră pe genele de jos și apoi îi șiroiră pe obraji netezi.

— L-am iubit, Claire.

— Știu. Îmi pare rău.

— Când mă gândesc, nici nu pot să cred că i-am crezut minciunile. Deși mi-a plăcut să-mi imaginez asta, nu-l vedeam eu afișându-se cu mine la Washington.

— La Washington? Yasmine râse ușor.

— Asta l-ar putea costa un vot, dar nu mai contează. De ce să nu știi și tu acum? Misteriosul meu era domnul congressman Alister Petrie. Claire expiră ușor:

— Alister Petrie.

— Îl cunoști?

— Nu, pe el nu l-am cunoscut niciodată, dar o cunosc pe soția lui, pe Belle. I-am făcut câte ceva pentru trusou când s-au căsătorit. Nu aveam clienți mulți pe atunci. O prietenă de-a ei m-a recomandat.

— Cum e?

— Ah, Yasmine, las-o...

— Pentru numele lui Dumnezeu, Claire, te rog. Spune-mi cum e?

— Drăguță, blondă, sub...

— Nu la asta m-am referit. Știu cum arată.

— Ai cunoscut-o?

— Am văzut-o.

Claire ridică din sprâncene întrebătoare.

— Ei da, i-am spionat de vreo două ori, recunosc eu nerăbdătoare. Am făcut tot ce nu trebuie să faci o amantă. Am implorat. Am avut pretenții. Am amenințat. Am făcut scandal. Am sunat la ei acasă în toiul nopții doar ca să-i aud vocea. Chestii din astea. Dar de când a început campania electorală, a avut și mai puțin timp pentru mine. Gu cât petreceam mai puțin timp împreună, cu atât îl hărțuiam mai tare. Probabil că ăsta-i un motiv pentru care Alister s-a săturat. Riscăm să fim prinși. Lui îi era foarte teamă să nu afle Belle. Sau poate că a și aflat. Cine știe? Acum n-aș mai crede un cuvânt din ce mi-ar spune ticălosul ăla mincinos.

— Acum îmi dau seama de ce s-a simțit atras de tine. Ești atât de diferită de ea.

— În ce sens?

— În toate sensurile, spuse Claire. Nu mi-a plăcut de ea. Provine din aristocrație și are grijă ca toată lumea să știe acest lucru. E rece și distantă. Nesuferită. Intolerantă și, bănuiesc, lipsită de pasiune.

— Poate că în legătură cu asta n-a mințit, murmură Yasmine.

— E prematur să o spui, spuse Claire ezitând puțin. N-o să mă crezi, dar e adevărat.

Luându-i mâinile într-ale ei, îi spuse:

— Relația asta nu era bună, altfel n-ai fi fost atât de nefericită tot timpul. O să-ți fie mult mai bine fără el.

Yasmine scutură din cap.

— Nu, Claire, te înșeli. Mă simt groaznic. De fapt, întreaga viață mi-e făcută praf.

— Nu-i adevărat, Yasmine!

— Evident, ai uitat de problemele mele financiare. Bani pe care mi-i vei da pe acțiunile alea nu vor ajunge să-mi plătesc datoriile.

— O să se schimbe situația. Ai răbdare. Ești frumoasă și talentată, Yasmine, îi spuse ea cu sinceritate. Mii de femei ar da

orice să poată fi în locul tău. Acum ai inima zdrobită, dar va trece.

Ochii lui Yasmine se îngustară privind-o calculat că o felină.

— Inima mea o fi zdrobită, dar n-am de gând să sufăr singură, spuse ea și, retrăgându-și mâinile dintr-ale lui Claire, scoase din poșetă un obiect care o făcu pe Claire să se înfioare.

— Dumnezeule, Yasmine, ce faci cu aia? Păpușa magică era o grotescă efigie a congressmanului. O ridică și o privi cu mândrie.

— Vezi părul ăsta de pe cap? E chiar părul lui Alister. Asta face ca vraja să fie și mai puternică. Și asta, spuse ea arătând spre penisul exagerat de roșu care se vedea între picioarele păpușii, eh, știi ce reprezintă.

Claire era îngrozită.

— Doar nu vorbești serios, nu? Câteva talismane și lumânări, bine, sunt inofensive. Dar să nu-mi spui că tu chiar crezi în farmece și magie neagră.

Yasmine se întoarse spre ea furioasă.

— De ce nu? Și tu crezi că o virgină a putut să nască, nu?

Nu avea rost să se contrazică în legătură cu religia. Claire nu avea de gând să se lanseze într-o asemenea discuție, mai ales când prietena ei era atât de tulburată. Tăcu și urmări cu o îngrozită lăscinație cum Yasmine puse păpușa pe bar și scoase din buzunar un talisman de argint agățat de un lanț în juru! Gâtului. Talismanul era o sferă filigranată plină cu ceva ce Claire nu recunoscuse, dar care avea miros de plante.

— Dacă port asta lipită de trup, spuse Yasmine cu un glas amenințător, îi pot controla gândurile. Nu va putea să mă scoată din gând. Îl voi urmări zi și noapte. Îl voi înnebuni.

— Yasmine, mă înspăimânți.

Ea scoase un hohot de râs. Gutural.

— Spaima ta nu e nimic în comparație cu ce va simți Alister până voi termina.

— Cum adică „termina”? Yasmine, ce ai de gând să faci?

Ignorându-i întrebarea, ea îi spuse:

— Fii atentă, Claire. Și învață, în caz că vei vrea vreodată să blestemi pe cineva.

Desfăcându-și gulerul bluzei, dădu la iveală un, șir de ace lungi, sinistre. Scoase unul și îl puse deoparte numai atât cât să aprindă un băț de chibrit pe care îl trecu de-a lungul acului până când acesta se încinse atât de mult încât nu mai putu să îl țină și îl înfipse în respingătorul penis roșu al păpușii.

— Bună dimineața, Mister, șopti ea. Ai dormit bine? Nici măcar să nu-ți treacă prin cap să faci dragoste cu insipida ta soție, pentru că nici chiar una din faimoasele mele figuri nu ți-ar putea ridica acum, sculă bleaga ce ești.

Apoi aprinse un alt chibrit, încinse un alt ac și îl înfipse în pieptul păpușii.

Claire o apucă atunci de umeri și o zgâlțâi cu putere.

— Încetează! E ridicol. Practicarea magiei e periculoasă și stupidă și nu vreau ca prietena mea cea mai bună să se lase amăgită de ea, spuse ea și o scutură din nou. Mă auzi, Yasmine?

Aceasta clipi de câteva ori pentru a se dezmetici, ca și cum Claire ar fi scos-o din transă.

— Bineînțeles că te aud, zise ea și zâmbind larg o întrebă: doar nu m-ai luat în serios, nu?

— Eu... începu Claire nesigură, și Yasmine izbucni în râs.

Te-am speriat, nu? Spuse ea și puse apoi talismanul la loc sub bluză și păpușa în poșetă.

— Ai grijă să nu vadă Cassidy asta, îi spuse Claire. Îl interesa foarte mult ce era cu păpușa Jackson Wilde, dar i-am spus că nu era decât o glumă. El s-ar putea să n-o ia așa.

— Haide, Claire, liniștește-te. E ca și cum o țigancă ți-ar ghici în palmă la un carnaval. Nu crezi cu adevărat, dar te distrează.

Claire nu părea totuși convinsă și pe chipul ei probabil că se vedea acel lucru. Yasmine îi mai aruncă o privire luându-și paharul.

— Chestia asta cu magia neagră e o aiureală, dar îmi place

teribil de mult să mă prefac că îl pot răni într-adevăr pe Alister. De ce să sufăr numai eu? Mă simt mai bine dacă știu că și el suferă puțin, spuse ea și sorbi din pahar. Destul despre viața mea amoroasă. Povestește-mi cu ce vorbe dulci te-a vrăjit Cassidy.

Claire se întoarse încet în cameră. Datorită faptului că se afla în partea vestică, rămăsese cufundată în semiîntuneric. Cassidy era încă în pat, întins pe spate și cu mâinile sub cap, uitându-se la ventilatorul din tavan care se rotea încet deasupra lui. Avea un profil superb, puternic, masculin, fiecare trăsătură clar definită, li plăcea foarte mult forma buzelor lui și, privindu-le acum, știind ce gust aveau și cum le simțea pe ale ei, fie implorând, fie cerând, îi făcurea poftă.

Bicepsii erau rotunzi și tari ca merele. Un păr moale și negru îi acoperea subsuorile și pieptul care se ridica deasupra unui stomac plat și tare, care se pierdea într-un mijloc îngust și într-un bazin și mai îngust. Sexul lui era plin și ferm și Claire știa acest lucru după pipăit, miros și gust.

Încercă să își reprime amintirile erotice închizând ușa în spatele ei. El întoarse capul.

— Bună.

— Bună.

— Totul e în regulă?

— Acum este. Înainte nu. Era îngrozitor de supărată.

— În legătură cu ce?

— Chiar crezi că te privește?

Își dădu mâinile la o parte de sub cap și se propti într-un cot.

— Nu scoate ghearele, Claire. Am pus doar o simplă întrebare politicoasă, de curiozitate.

Ea se așeză pe marginea patului, dar cu spatele la el.

— Iubitul ei a rupt relația. Și nu mă întreba cine era pentru că nu pot să-ți spun.

— Nici n-am de gând să o fac.

— Așa... bine. Noi n-avem nicio problemă.

— Zău? Tare m-aș mira. După tonul cu care vorbești aș crede că avem.

Își încorda spatele.

— Ar trebui să te duci în camera ta acum. Yasmine ar vrea să facă un duș și să doarmă vreo două ore înainte să începem lucrul.

— N-are nicio legătură cu Yasmine.

— Așa e, n-are, spuse ea, sărind de pe pat și întorcându-se spre el. În caz că n-ai observat, Cassidy, soarele e pe cer. E dimineață.

— Și ce? O să te transformi într-un bostan?

— Nu, dar tu o să te transformi într-un procuror districtual adjunct căruia i-ar plăcea foarte mult să-mi pună o crimă în spinare.

— Ai comis crima?

— Nu trebuie să-ți răspund.

— Aș prefera să n-o faci dacă va fi tot o minciună.

— Numai pleacă odată.

El aruncă cearceaful la o parte și se dădu jos din pat, gol și sexy. Amintiri vii ale nopții ce trecuse își făcură ioc în mintea ei. Nu erau binevenite, dar erau acolo și se vedea silită să le facă loc. Văzându-l așa, simțea o dorință puternică de a-l atinge din nou, de a-i simți coapsele puternice între ale ei și mâinile mângâindu-i trupul.

Îi privi cum își puse blugii vechi și decolorați pe avusese cu o seară în urmă când venise în camera ei. Nu îi închise nici acum. I se mulau pe trup,

Ce bine, încât nu exista riscul de a-i cădea.

— De ce nu termini odată cu prostiile astea în tură cu Yasmine. Și cu misteriosul ei iubit și să-mi spui purul adevăr?

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Nu, spuse el apăsător și ținându-și degetul arătător spre vârful nasului ei. Să nu începi să te retragi în spatele atitudinii ăsteia negativiste de pension, Claire. Acum știu că e o mască pe care ți-o pui ori de câte ori îți vine la îndemână, când vrei să eviți o

confruntare. Pe adevărata Claire am cunoscut-o azi-noapte. Acolo, spuse el, arătând spre patul răvășit.

— De asta te-ai culcat cu mine, ca să mă poți cunoaște mai. Bine?

— Da. În toate privințele.

— Ce romantic. Hai, spune, care a real?

El îi apucă mâna atunci și i-o strecură în chizătura pantalonilor.

— Lasă prostiile astea, sărută-mă și în aproximativ douăzeci de secunde o să-ți reîmprospătezi memoria.

Ea își trase mâna.

— Sunt sigură că o să spui că ai vrut să faci dragoste cu mine.

— Ideea generală asta a fost, da.

— Nu te cred, Cassidy. Tu mă acuzi totdeauna că mint, acum cred că tu o faci.

El izbucni în râs, clătinând din cap nedumerit.

— Ce? Ce s-a întâmplat în jumătatea asta de oră cât ai fost plecată?

— Mi-am recăpătat luciditatea, murmură ea, întorcând capul.

Dar el îi apucă bărbia între degete și o întoarse spre el.

— Nu-mi vorbi enigmatic.

— Bine, atunci o să-ți spun deschis, zise ea ridicându-și bărbia. Yasmine mi-a spus anumite lucruri care m-au pus pe gânduri.

— În legătură cu ce?

— Cu vorbele dulci.

— Mai spune o dată.

Întrebarea pe care i-o pusese Yasmine despre modul cum reușise Cassidy să ajungă în patul ei o scosese brusc din starea caldă și amețitoare de îndrăgostită și o aruncase în cruda realitate. Simțind că tremură, dar cu o ostilitate intenționată în glas, îl întrebă:

— De ce te-ai culcat cu mine aseară?

— Nu ți se pare că e evident, Claire?

- Ai vrea să cred asta.
- Dar ne-am dorit unul pe celălalt, spuse el.
- Însă tu ai inițiat totul.
- Nu te-am silit.

— Nu, n-ai venit la mine fluturându-ți legitimația cu o servietă plină de documente oficiale sau amenințându-mă. Erai mult prea deștept să faci așa ceva, pentru că știai cât de mult urăsc autoritatea, în schimb, ai venit ca un bărbat la o femeie. Ai profitat de gelozia mea. Da, spuse ea spintecând aerul cu mâinile. Din nu știu care motiv irațional, am fost geloasă pe Yasmine ieri, iar tu ai profitat și de asta și de atmosfera sexuală care plutește deasupra muncii noastre. Yasmine spunea că a fost o proastă, continuă ea. Iar eu am liniștit-o, spunându-i că, la un moment dat, tuturor ni se întâmplă să nu mai gândim lucid și că asta e numai din vina libidoului nostru. Atunci mi-am dat seama cât de colosal de proastă am fost eu însămi. M-ai atras în pat sperând că, până dimineață, o să-ți ai criminalul. Poate conțai pe înfrângerea rezistenței mele și pe obținerea unei mărturisiri înainte de ivirea zorilor.

— Pentru numele lui Dumnezeu!

După ce o ascultase cu din ce în ce mai puțină răbdare, acum își trecu degetele prin păr și apoi își propti mâinile în șold.

— Mai precis, când trebuia să faci mărturisirea, Claire? În timpul preludiului? Sau în momentul orgasmului, eu mă așteptam să strigi „Sunt vinovată”? Nu, stai, am ghicit. Speram că după ce o să fim extenuați, să vorbești în somn, așa e?

— Nu-i deloc amuzant.

— Bineînțeles că nu e, strigă el.

— Dacă voiai atât de mult să-ți prinzi criminalul, de ce ai fost atât de prefăcut? De ce nu m-ai arestat, pur și simplu?

— Nu i-a trecut prin cap ce cumplit conflict de interese creează toate astea în mine? De săptămâni întregi mă chinui. Iar aseară doream să fac dragoste cu tine mai mult decât doream o inculpare.

— Minți.

Veni spre ea cu pași mari și siguri.

— Dacă tu crezi că motivul pentru care am vrut să mă culc cu tine a avut ceva de-a face cu crima asta, atunci memoria ta e mai scurtă decât timpul de care ai nevoie ca să ajungi la orgasm.

Palma i se lipi puternic de obrazul lui.

— Piei din fața ochilor mei.

El o prinse de încheietura mâinii și o trase cu putere. Furia îi clocotea în ochi. Pentru o clipă, Claire crezu că avea să o lovească și el, dar, în cele din urmă, el spuse abia mișcându-și buzele subțiri și strânse:

— Bucuros, domnișoară Laurent.

Dar înainte să iasă pe ușile franceze, se întoarse și îi mai spuse:

— De fapt, știi ce te-a deranjat pe tine, Claire? Ești furioasă pe tine însăși pentru că mi te-ai arătat așa cum ești în realitate. Ești supărată pentru că ai lăsat jos garda, pentru că ți-a plăcut al naibii de mult tot ce-am făcut azi-noapte. Ți-a plăcut de la primul sărut până la ultimul oftat. Și singurul dintre noi care minte ești tu – pe tine însăși.

— Și ce-ai vrea să auzi, mă rog? Izbucni ea. Că ești un amant extraordinar? Orgoliul tău simte nevoia unor laude a doua zi dimineată? Bine, o spun, poftim. A fost teribil de minunat. Știi exact pe ce butoane să apeși, când să fii agresiv și când pasiv.

— Mulțumesc.

— Nu, că nu e un compliment. O tehnică atât de perfectă ca a ta nu se putea dezvolta decât după ani de zile de practică. Cu câte femei-suspect te-ai mai culcat, hmm? După asta îți numeri victoriile? Nu după faptul dacă le trimiți sau nu la închisoare, ci după faptul dacă ai reușit să te culci cu ele înainte!

— Ascultă, îi spuse el printre dinții încleștați, niciodată n-a trebuit să f... ca să obțin o condamnare.

— Ah, nu?

— Nu. Niciodată n-a trebuit să fac apel la trucuri. Sunt prea

bun în ceea ce fac.

— Ei bine, atunci, dacă ești atât de bun, domniile Cassidy, du-te și vezi-ți de treabă și pleacă naibii odată din dormitorul meu!

Capitolul douăzeci și unu

— Arăți superb, spuse Joshua Wilde aducând în camera de spital a lui Ariel un scaun pe roțile.

Asistentele îi spusese că era îmbrăcată și aștepta să fie condusă afară, unde o mulțime de jurnaliști se înghesuiau să facă fotografii și să îi pună întrebări în legătură cu recentul episod din dramatica ei viață.

— Trăsura vă așteaptă, doamnă.

Ariel închise valiza.

— Trăsura e chiar necesară?

— Politica spitalului. Și, pe urmă, are și un ecou biblic.

Ea îl privi încruntată.

Josh îi acceptă proasta dispoziție cu indiferență. Arăta neobișnuit de bine în dimineța aceea. Ca de obicei, își purta hainele șic cu pricepere, iar părul îi era bine îngrijit și strălucitor, o buclă mai lungă căzându-i puțin pe ochi. Dar avea un pas ciudat de sprinten. Ultimele câteva zile de odihnă și relaxare îl reîntineriseră.

Chiar dacă Ariel mai purta încă negrul de doliu, arăta foarte atrăgătoare pentru cineva care tocmai ieșea din spital. Fusese adusă o coafeză care îi șamponase și îi aranjase părul lung și platinat. Se fardase cu propriile cosmetice și intenționat nu își acoperi cu farduri umbrele întunecate de sub ochii mari și albaștri. Astfel avea să-i amintească publicului ei care o adora, cât de

groaznic fusese acel chin prin care tocmai trecuse.

Nu era deosebit de încântată să îl vadă pe Josh și era hotărâtă. Să nu îi împărtășească bună dispoziție.

— Zâmbești tot timpul. Ce te face să fii așa vesel?

— Nimic, spuse el în mod plăcut. Sunt fericit, în general.

— Probabil că tot timpul cât eu am stat închisă aici, tu ai cântat la pian.

— Practic, zi și noapte, spuse el și șterpeli o barjană dintr-un coș cu fructe, o decoji și mușcă din ea cu poftă. Dar niciun pic de muzică religioasă.

— Numai porcărie din aia clasică, mormăi ea privindu-se încă o dată în oglinjoară. Aproape că sunt fericită că n-am fost acolo să aud.

— Am cântat chiar bine, ca să zic așa.

Ea închise oglinda cu o mișcare sigură din încheietura mâinii și îi dădu drumul în poșetă.

— Ține-ți degetele în formă, pentru că peste câteva zile n-o să mai cânti pentru propria ta plăcere, ci muzică religioasă, din nou.

Lui Josh îi dispăru zâmbetui. Aruncă imediat coajă de banană pe tava de lângă pat.

— Cum adică „peste câteva zile”? Medicii au spus că trebuie să te odihnești încă o lună cel puțin.

— Puțin îmi pasă mie ce-au spus ei. Până la sfârșitul săptămânii viitoare vreau o altă întrunire programată. Mergea totul atât de bine și apoi, asta, zise ea și se lovi cu palma peste stomac ca pentru a pedepsi copilul pe care îl purta. Trebuie să ne revenim. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. N-am de gând să-l las în pace pe Cassidy, sau pe oricine s-o ocupa acum de caz, până când nu-l va aduce în fața justiției pe ucigașul lui Jackson. Și asta va fi numai începutul. Pe urmă vreau să fiu în sala de proces în fiecare zi. Procesul va fi subiect interesant pentru presă săptămâni sau luni întregi, chiar și eu vreau să fiu acolo în tot timpul ăsta. La vedere. O figură tragică. Trebuie să profit cât mai mult de o

publicitate gratuită.

Estimată?

În timp ce își expunea planul, verificase baia, dulapul și sertarele biroului ca să fie sigură că nu uitase ceva. Acum se întoarse spre Josh, care tăcuse tot timpul discursului ei.

— Să-ți spun ceva, zise el încordat. Nu te-ai învățat minte deloc.

— O să mănânc, da? N-o să mă mai bați la cap pentru asta.

— Dar bulimia nu este decât o parte din problemă, Ariel. O să ajungi în halul în care o să leșini din nou, asta intenționezi?

— Nu, nu asta intenționez, spuse ea cu o dulceață siropoasă. N-am niciun chef să ajung din nou în spital, dar n-am de gând să încetez să mai trăiesc doar pentru că m-am extenuat puțin și am leșinat.

— Și copilul?

— Ce-i cu el?

— E al meu?

— Nu, răspunse ea scurt. Este al scumpului tău tată. El mi-a făcut una ca asta, adăugă ea apoi cu ochii sclipind de răutate.

— Ești sigură?

— Da. Tu totdeauna folosești prezervative. El nu. Ticălosul.

— Nu îți doreai un copil?

— Bineînțeles că nu! Crezi că sunt nebună? De ce aș vrea un plod și să renunț la tot?

— Dar tata dorea un copil.

— Ah, sigur că da, spuse ea caustică. Doar știi cum era el. Doar el și monstruosul lui orgoliu. Voia un mic Jackson Wilde junior care să îi semene ca o picătură de apă, adăugă ea privindu-l cu dispreț. Primul lui fiu a fost o dezamăgire.

Josh își plecă privirea asupra degetelor sale lungi și subțiri de muzician; nu putea spune nimic care să nege acel groaznic adevăr.

— Mă tot pisa să facem un copil, spuse Ariel din nou. Spunea că ar fi bine pentru imaginea noastră și că ar consolida afacerea. Am fi fost îndrăgiți de oameni chiar mai mult decât Prima Familie, așa

spunea. L-am tot păcălit eu, dar, ca întotdeauna, ticălosul a avut ultimul cuvânt. Pun pariu că acum râde în hohote de mine, zise ea și privind în podea bătut cu putere din picior, de parcă i s-ar fi adresat soțului ei, în iad. Te urăsc, ticălosule.

— Când ai descoperit că ești însărcinată, Ariel? Dându-și părul la o parte de pe umeri, își privi din nou fiul vitreg.

— În seara când am leșinat, la vreo oră după ce m-au adus aici și m-au consultat.

— Nu știai înainte?

Ea îl întrebă atunci îngustând ochii cu viclenie:

— Ce vrei să insinuezi?

— Bănuiai că erai însărcinată înainte ca tata să...moară?

Îi întoarse spatele și își luă poșeta.

— Ce importanță are asta? M-a păcălit. Dacă ar trăi, eu aș fi obligată să fac un plod. Din fericire, nu mă mai poate împiedica să-l pierd.

Josh o răsuci atât de repede încât aproape că i se auzi gâtul trosnind.

— „Să-l pierzi”?

Ea îi îndepărtă mâinile.

— Nu fi naiv, Josh. Dacă tu crezi că eu o să renunț la cariera mea de televanghelist de dragul unor scutece murdare și sfeclă strecurată, atunci ai înnebunit. Nu vreau copil. Niciodată n-am vrut, zise ea zâmbind ironic. Asta este o luptă pe care Jackson o s-o piardă.

— Te-ai gândit cât de nesuferită ai deveni în fața oamenilor tăi dacă ar afla că ai făcut un avort?

— Doar nu sunt chiar atât de proastă, izbucni ea.

— Oricine s-a uitat la televizor săptămâna trecută, a văzut că am leșinat de oboseală și supărare, în curând se va anunța că, în ciuda faptului că sunt însărcinată, mă dedic misiunii lui Jackson și denunțării dușmanilor lui. N-o să-mi gădesc liniștea până când nu îi voi vedea ucigașul prins și pedepsit. Un timp voi folosi

sarcină în avantajul meu. Voi lăcrima ori de câte ori voi spune cât de fericit ar fi fost Jackson dacă ar ști că rodul lui trăiește în pântecul meu. Vorbeai de răsunset biblic! Adăugă ea râzând grosolan. O să fac referire la Avraam și la Sarah și la faptul că, în cele din urmă, Dumnezeu i-a răsplătit pentru credința lor dăruindu-le un copil. După care, peste vreo câteva săptămâni, o să sufăr atât de mult încât voi pierde copilul. Gândește-te cum o să fie toată lumea alături de noi atunci. „Rămasă fără soț, rămasă fără copil, ea își continuă cu curaj cruciada”.

Fantezia îi făcu ochii să strălucească asemeni unor flăcări albastre. Se uită la Josh și izbucni iar în răs.

— Ce e, ce s-a întâmplat, Josh? Arăți de parcă ești gata să verși.

— Numai când mă gândesc la ce vrei să faci îmi vine rău.

— Să nu-mi spui că erai încântat de copil. De asta erai tu atât de vesel în ultima vreme? Te și vedeai că un tătic pentru micuțul tău frățior vitreg? Îl întrebă ea bătându-l ușor pe obraz. Dacă n-ai fi atât de prost, ai putea fi chiar drăguț.

El îi împinse mâna la o parte.

— Nu sunt chiar atât de prost cum crezi tu, Ariel, spuse el și cu o mișcare nervoasă din cap îi arătă scaunul cu rotile. Ești gata?

— Mai mult decât gata, dar o să merg pe picioarele mele, spuse ea și își luă valiza.

— N-ar trebui să duci tu asta.

— De ce nu? Ard de nerăbdare să scap de ultima înlănțuire a lui Jackson, spuse ea și, ridicând valiza, porni spre ușă.

— E deschis, spuse Cassidy, ridicându-și privirea de pe grămada de hârtii care se aflau pe birou.

Detectivul Glenn intră și se trânti cu nonșalanță într-un fotoliu.

— Bine ai venit.

— Mulțumesc.

— Cum a mers?

— Așa cum ți-am spus că o să meargă. Domnișoara Laurent a spus că în statul ăsta sunt sute de mașini că a ei și că Yasmine e temporar interesată de magie. A studiat câteva religii, dar niciuna nu o captivează în mod serios. Am aflat, totuși, ceva. Yasmine are un iubit misterios, dar nu a fost Wilde. În prezent, relația e încheiată. Poate vrei să pui pe cineva să facă săpături.

— O s-o fac. În timpul ăsta am verificat și eu câteva lucruri.

— Și?

Glenn scoase atunci un carnețel din buzunarul de la piept al hainei sport din tweed.

— Până acum, și mai am încă mult de lucru, să știi, am mai descoperit încă zece persoane care au contribuit substanțial la afacerea lui Wilde.

— Cât de substanțial?

— Între cinci și douăzeci și cinci de mii, spuse el, după care făcu o pauză pentru o reacție din partea lui Cassidy.

— Ascult.

— Trei din cei zece sunt proprietarii unor teatre de varietăți. Doi au și conduc librării pornografice. Mai am două saloane de masaj și două baruri de țâțe, spuse el și îl privi pe Cassidy zâmbindu-i cu înțeles.

Cassidy îi spuse atunci fără să zâmbească:

— Sunt numai nouă. Ai spus zece.

— Mai e o stea de cinema care e considerată în general cea mai mare figură de la începuturile filmului porno.

Cassidy se ridică de pe scaunul lui rotitor și se duse la fereastră. Cu mâinile în buzunarele pantalonilor privi afară fără să vadă nimic.

— Lasă-mă să ghicesc. După ce și-au adus „contribuțiile”, Wilde i-a lăsat în pace.

— N-am putut să verific asta, dar așa cred.

— Poate că Wilde a crescut atunci prețul bunelor servicii și cuiva nu i-a convenit.

— Poate.

Cassidy se întoarce.

— Era vreunul din ăștia măcar prin apropiere de New Orleans în seara crimei?

— Eh, aici e chichița, spuse detectivul trăgându-se gânditor de lobul urechii. Sunt împrăștiați pe tot cuprinsul S.U.A. Niciunul nu e pe aproape.

— Dar orașul ăsta are și el un aeroport, o autogară, ca să nu mai vorbesc de autostrăzi.

— Nu-i nevoie să faci urât, Cassidy.

— Scuză-mă, dar sunt într-o proastă dispoziție.

— Ai tot dreptul, zise Glenn, ridicând din umeri indiferent. Numai starul de cinema susține că a vizitat o dată orașul ăsta.

— Când?

— Cu mult timp în urmă. Se afla la Roma când a fost ucis Wilde.

— Roma, Italia?

— Chiar aia.

— Ai verificat?

— Zice că trăiește cu un regizor italian în vila lui, din aprilie.

Un sentiment de înfrângere se lăsă asupra lui Cassidy cu greutatea unei platoșe.

— Propun să-i dai înainte, Glenn. Spune-le oamenilor tăi să se uite pe listele alea de o sută de ori dacă trebuie. Purică pe orice persoană care nu arată a fanatic religios.

— De acord, spuse el, dând să se ridice. Numai că o să ia ceva timp.

Cassidy îl întrebă încruntat:

— Dar companiile care au contribuit?

— Am verificat câteva. Nimic interesant.

— Să le ținem și pe ele sub observație. Cine e în spatele numelui unei firme? O companie oferă o foarte bună protecție dacă cineva dorește să rămână anonim. Să începem cu cele care au filiale în

sud, mai ales aici, hai, dă-i drumul.

Glenn încuviință și ieși târșându-și picioarele. Lui Cassidy îi venea să îi tragă un șut în fund ca să vadă dacă putea să meargă mai repede. Dar, mai ales acum, nu își putea permite să îndepărteze pe nimeni. Aliații lui erau foarte pușini. Politica instituției fiind cea care era, nimeni nu voia să fie prieten la cataramă cu un învins. Ori de câte ori se apropia de automatul de cafea, colegii lui se împrăștia ca niște bile de biliard. Când se întorsese în oraș, îi spusese lui Crowder că drumul în Mississippi nu se soldase cu nimic și procurorul districtual nu primise bine vestea, li spusese lui Cassidy că își pierduse răbdarea.

— Și nu mai ai timp. Până la sfârșitul săptămânii vreau ceva concret, altfel îți iau cazul.

— Pe oricine ai pune în locul meu s-ar lovi de aceleași ziduri de cărămidă, Tony, și nu ar lucra la fel de bine cu Glenn.

— Poate că nu.

— Eu sunt obișnuit cu el.

Crowder rămase de piatră și Cassidy oftă.

— Nu există nicio altă dovadă concretă decât câteva fibre de covor care ar putea proveni de la oricare din cele zece mii de mașini din parohia asta.

— Din care una aparține lui Claire Laurent, care avea și motivul și ocazia.

— Dar nu o pot plasa în apartamentul lui Wilde când acesta a fost ucis.

— Fibrele ar trebui să fie de ajuns.

— Nici pe departe, spuse Cassidy, scuturând din cap cu încăpățănare. N-o să ajung în fața unui mare juriu fără să-mi acopăr fundul.

Crowder îl fulgeră cu privirea.

— Numai ai grijă să fie fundul tău sau al meu cel pe care îl protejezi și nu al lui Claire Laurent.

Acea remarcă îl înfuriase pe Cassidy, în asemenea hal, încât îi

venea să îi mute nasul din loc lui Crowder, dar nu făcuse altceva decât să iasă vijelios din biroul acestuia. Trecuseră două zile de atunci și nu mai vorbiseră. Timpul trecea atât de repede.

Problema era că șeful lui nimerise exact punctul nevralgic. El chiar voia să o protejeze pe Claire. Deși era furios pe ea încât îi venea să o strângă de gât cu mâinile lui, nu voia să o bage la închisoare. Dar dacă era vinovată, nu avea de ales. Trebuia să o trimită la închisoare pentru tot restul vieții, fără a putea beneficia de suspendare sau de eliberare condiționată.

— Isuse.

Își propti podul palmelor în orbite punându-și coatele pe birou și în această postură de înfrânt îl găsi Joshua Wilde câteva clipe mai târziu.

Cassidy ridică privirea când auzt o "bătaie timidă în ușă și îl văzu pe Josh ezitând în prag.

— Secretara mi-a spus să intru.

— Ce dorești? Îl întrebă Cassidy răstit.

— Te mai ocupi de cazul asasinării tatălui meu?

— Așa scria în *Times Picayune* azi-dimineață. Intră. Dar te previn că sunt foarte prost dispus și dacă ai venit să mă enervezi, ți-ai face un mare serviciu plecând chiar acum.

— N-am venit să te enervez.

— La loc.

Josh se așeză pe un scaun din fața biroului. Cassidy îl întrebă atunci arătând spre fața clădirii:

— De ce nu ești acolo să le dai o mână de ajutor? De când se întorsese de la Rosesharon, pentru a intra în clădire, Cassidy trebuia să treacă printr-o mulțime de demonstrați care îi strigau că era un incompetent. Era o gloată gălăgioasă și ostilă care defila ore în șir, cântându-și cântecul preferat și strigând tot felul de lucruri de câte ori îl zăreau.

— E ultima născocire a mamei mele vitrege, spuse Josh despre acea bine organizată demonstrație de protest.

— Am crezut că abia a ieșit din spital.

— Așa e, dar s-a pus imediat pe treabă. N-are de gând să-ți lase nicio clipă de liniște până când nu condamni un ucâgaș.

— Nu e singură, murmură Cassidy pentru sine. De ce nu o sfătuiești să înceteze porcăria asta de afară? Nu servește la nimic.

— O face să apară la știrile de ora șase. Asta vrea.

— Dar mai are puțin și o să se întâmple ceva urât. În clădirea asta mai lucrează și unele persoane într-adevăr rele și poate că cineva o să se supere la un moment dat. Cu siguranță că Ariel nu își dorește o publicitate nefavorabilă.

— Găsește ea un mod de a o întoarce în favoarea ei.

— Nu i-a ieșit prea bine cu demonstranții din fața *Mătăsii franțuzești*. Familia Laurent v-a făcut să păreți niște caraghioși.

— Felul cum Claire Laurent a manevrat lucrurile atunci a enervat-o pe Ariel la culme, spuse el și expresia ironică deveni gânditoare. E o doamnă foarte interesantă. Majoritatea oamenilor ar fi început să împrăște cu noroi. Ea are clasă. O admir.

— Da, își spuse Cassidy abătut. Chiar că trebuie s-o admiri.

— Oricum, să revenim la Ariel, spuse Josh. Nu primește niciun sfat din partea mea. De fapt, nu primește sfaturi din partea nimănui. Odată ce se hotărăște să facă ceva, e neobosită și imposibil de oprit.

— Vorbim despre mama ta vitregă sau despre generalul Patton?

— Crede-mă, Cassidy, tu nu o cunoști atât de bine ca mine. A înnebunit, mai ales... mai ales de când tatăl meu a fost ucis.

Privirea lui Josh deveni șovăitoare și o evită pe a lui Cassidy, dându-i acestuia o speranță. Instinctul lui, care niciodată nu dăduse greș, îi spunea acum că se afla aproape de o rezolvare. Era greu, dar nu se arătă impresionat de ce auzise până atunci. Ridică mâna, făcându-i semn să continue.

— Sunt sigur că ai auzit că e însărcinată.

— Să te felicit?

— Dacă eu sunt tatăl, adică? Întrebă Josh clătănând din cap. Ea

zice că tata e. De aceea mă aflu aici.

Deodată se ridică și încep să se plimbe de colo-colo prin birou.

— De ce nu te liniștești și nu-mi spui ce te frământă? Spuse Cassidy cu un ton care să inspire încredere și să dea curaj fiului răposatului predicator.

— Te-am mințit, trânti Josh.

— În legătură cu ce?

— În legătură cu seara aceea și cu faptul că Ariel și cu mine am stat împreună tot timpul. Adevărul este că... ea... a plecat din apartamentul meu pentru a se duce într-al ei.

— Când?

— Mai devreme. Pe la miezul nopții.

— Pentru cât timp?

— Pentru cincisprezece, poate douăzeci de minute.

— A vorbit cu tatăl tău?

— Nu știu. Îi jur lui Dumnezeu.

— Lasă-l pe Dumnezeu. Jură-mi mie. Josh își umezi buzele.

— Îți jur că nu știu.

— Bine. Continuă.

— A invocat scuza că s-a dus să caute niște partituri. A spus că tata dormea. Nu m-am gândit la treaba asta până a doua zi dimineață. Mi-a spus să nu-ți spun nici dumitale, nici poliției despre acele minute.

Inima lui Cassidy bătea cu putere, dar nu voia să spere prea mult în cuvintele unui om care recunoscuse deja o minciună crucială. Erau numai niște simple vorbe. Nu ar fi avut tărie la un proces. Tot nu avea nicio dovadă concretă împotriva văduvei. Totuși, avea să își concentreze cercetările în altă direcție, lăsând-o în pace pe Claire. După zile de foamete, aceasta părea o recoltă bogată.

— De ce ai fost de acord să minți, Josh?

— Sincer nu am crezut că avea vreo importanță. Ariel a fost de-a dreptul isterică în clipa când i-a descoperit cadavrul. Era atât de

însângerat. Nu m-am gândit că ar fi putut avea vreo legătură cu crima.

— Și acum ce crezi?

Josh încetă să se mai plimbe. Stând lângă marginea biroului îl privi pe Cassidy.

— Acum cred că ar fi putut.

Lui Cassidy îi era frică să înghită sau să clipească de teamă să nu clatine fragila afirmație a lui Joshua dezintegrand-o, așa fel încât să nu mai fie reală.

— Ce te-a făcut să te răzgândești?

Josh era un om în luptă cu sine. Sau, cel puțin această era impresia pe care o dădea, își șterse palmele umede de pantaloni.

— Contrar celor ce Ariel a declarat presei, este nefericită în legătură cu sarcina. Ba, mai mult, e de-a dreptul furioasă. Plănuiește să însceneze o pierdere care o va ajuta de două ori: să scape de copil și să își câștige mai mulți simpatizanți.

Cassidy era șocat.

— Pare să fie un monstru.

— Nu știi nici jumătate, domnule Cassidy. Se imaginează un megastar cu influență asupra a milioane de oameni. Ar trebui să auzi ce planuri are în legătură cu spectacolul „*Rugăciunea și ceasul proslăvirii*”. Ceva fantastic. Pentru început, vrea ca amvonul să se transforme într-un forum politic pentru candidații care îi împărtășesc părerile cu privire la problemele actuale. Deja a făcut câteva invitații câtorva personalități. E ambițioasă și vicleană, hotărâtă să nu lase nimic și pe nimeni să îi stea în cale. Și-a pierdut mințile și orice contact cu realitatea.

— Să revenim la crimă.

Josh se așeză din nou. Își împleti degetele între genunchi și le privi în timp ce vorbea:

— Tata era un tiran. Făcea pe Dumnezeu cu toată lumea, inclusiv cu Ariel și cu mine. Sau, mai bine zis, mai ales cu Ariel și cu mine. A tot necăjit-o în legătură cu tendința ei de a câștiga în

greutate, până când a început să înregistreze tulburări în alimentație.

— Ziarele au scris că ar fi avut o bulimie, dar acest diagnostic nu a fost confirmat de către cei de la spitalul din Kansas City.

— Așa e. Și consideră acest copil ca o altă glumă plină de cruzime de-a tatei. De parcă el și acum ar mai avea putere asupra ei. Eu cred că știa că era însărcinată cu mult înainte de seara când a leșinat. Cred că a fost furioasă pe tata că a forțat-o să rămână însărcinată când ea îi spusese clar că nu voia. Cred că din cauza asta l-a omorât.

Cassidy se hotără să facă pe suspiciosul și să atace afirmațiile lui Josh, așa cum ar fi făcut un avocat cu un caz asemănător.

— Teoretic e credibil, Josh, dar este tot circumstanțial, l-ai auzit pe tatăl tău și pe Ariel certându-se în privința acestei sarcini?

— Nu. N-am știut că era însărcinată până în seara când a fost dusă la spital.

— Ai auzit-o amenințând să îl omoare pe tatăl tău? — Nu.

— Niciodată?

— Nu. El n-ar fi admis un asemenea mod de a vorbi.

— Mama ta vitregă posedă vreo armă?

— Nu. Cel puțin din câte știu eu. Dar fratele ei e condamnat.

Cassidy aflase acest lucru în timpul cercetărilor preliminare.

— Potrivit documentelor închisorii, Ariel nu a mai luat legătura cu fratele ei de ani de zile, nu i-a trimis nici măcar o carte poștală. Mă îndoiesc că el i-ar fi putut procura vreo armă fără să afle cineva.

Josh ridică din umeri.

— A fost o simplă supoziție. Ar fi putut face rost de o armă pe ascuns, pe care apoi să o fi aruncat undeva unde să nu mai fie găsită.

— Poate, spuse Cassidy, neutru.

— Gândește-te la răni. Un bărbat lasă gravidă o femeie. Ea e furioasă că o obligă să facă un copil nedorit, îi zboară testiculele.

Nu ți se pare logic?

Cassidy închise puțin un ochi cântărind parcă viabilitatea ipotezei și își frecă ceafa.

— Josh, îmi pare rău că trebuie să ți-o spun, dar nu ține.

— Credeam că o să fii mai entuziasmat, spuse el morocănos.

— Când a plecat de la tine în seara aceea, Ariel purta pantofi?

— Pantofi? Nu. Era desculță, cred. Își scosese pantofii când am făcut dragoste și nu cred că și i-a mai pus. De ce?

— Verificăm niște fibre de covor găsite în camera tatălui tău, spuse el după ce făcu o pauză și apoi întrebă: ați închiriat vreunul din voi vreo mașină cât ați fost aici?

— Da, eu. Îmi place să merg singur.

— Te-ai plimbat prin New Orleans?

— Foarte mult. În fiecare zi. Am închiriat o decapotabilă și îmi plăcea foarte mult să merg în aer liber.

Informația putea fi verificată foarte ușor.

— Ariel te-a însoțit vreodată în aceste drumuri?

— O dată, cred. Poate de două ori. De ce?

— Te mai culci cu ea?

— Nu. De câteva săptămâni deja.

— Ce s-a întâmplat?

Josh își ridică privirea spre el și apoi se uită în altă parte.

— Nu știu. S-a implicat atât de mult în conducerea acestei afaceri, încât nu prea mai pare să fie timp. Ori e obosită și nervoasă. Ori mă enervez că varsă și ea se înfurie. Acum când știu și despre copil...

— Ce?

— Ei bine, nu cred că ar fi corect să fac dragoste cu ea în timp ce îmi poartă fratele vitreg.

Cassidy se aplecă puțin în față.

— Vezi ce ironie, Josh? Era corect să te culci cu soția tatălui tău când acesta mai era în viață, dar acum când el e mort și ea e însărcinată cu copilul lui, ai început să eziți.

Josh deveni defensiv.

— Ce să fac, dacă asta simt.

— Bine, spuse Cassidy, lăsându-se pe spate. Deocamdată, hai să ne închipuim că s-a întâmplat așa. Gata? Deci, Ariel a plecat de la tine, s-a dus în apartamentul pe care îl împărțea cu tatăl tău, l-a ucis cu o armă despre care nimeni nu știa că există și care nu a fost găsită, după care s-a întors pentru runda a doua în pat cu tine, presupunând în mod corect că aveai să constitui alibiul ei.

— Așa văd eu lucrurile.

Cassidy plescăi din buze cu mirare.

— Ceea ce mă deranjează e că nu văd de ce îmi spui toate astea acum.

— Minciuna îmi tulbura conștiința.

— Conștiința? Repetă Cassidy sceptic. Josh deveni din nou defensiv.

— E adevărat că am comis un adulter. Recunosc că mi-am încornorat propriul tată, dar n-am chef să împart cu Ariel o condamnare pentru crimă.

Nehotărât, își mușcă buza de jos.

— Bine, e mai mult decât conștiința, domnule Cassidy. S-ar putea să nu mă credeți, dar mi-e frică de ea:

Cassidy începu să râdă. Iar Josh exclamă atunci:

— E adevărat! Știam și înainte că era ambițioasă și vicleană, dar acum a depășit orice măsură. E nemiloasă. Rea. Nimic nu-i poate sta în cale. Dacă cineva o contrazice pentru cea mai neînsemnată problemă, îl concediază. Fără milă. Fără discuție. Pac, făcu el izbind cu pumnul în palmă. E înlăturat.

Se uită în jos la mâinile care îi tremurau.

— E ca și cum aș fi fost orb. Sau poate eram atât de concentrat asupra tatei, încât abia acum am văzut-o pe Ariel așa cum este cu adevărat. Cred că e în stare să facă orice ca să-și apere interesele. Cred că e dezechilibrată. Primejdios de dezechilibrată.

Cassidy îl privi câțva timp îngândurat, după care se ridică dând de înțeles că întâlnirea luase sfârșit.

— Îți mulțumesc, Josh, îi spuse el întinzându-i mâna, pe care tânărul i-o strânse uluit.

— Asta-i tot? Am crezut că o să-mi pui milioane de întrebări.

— O să fie destul timp și pentru asta. Deocamdată trebuie să mă pun pe treabă imediat, între timp, poartă-te normal cu mama ta vitregă, ocupă-te de ale tale ca de obicei. Nu face sau nu spune nimic care să îi dea de bănuț că ai fost la mine. Fă-o să creadă mai departe că am eliminat-o din rândul suspectilor de câteva săptămâni, îi spuse el și îl privi grav. Știu că nu ți-a fost ușor.

— Nu, nu mi-a fost. Timp de ani de zile, eu și cu Ariel ne-am găsit refugiul unul în celălalt. Cred că aș putea spune că eram chiar dependenți unul de altul, împărțeam aceeași amărăciune și ne bazăm unul pe altul pentru a o face suportabilă. Dar de când a murit el, nu am mai avut nevoie unul de altul pentru a cere o răzbunare lipsită de importanță. Ura pentru el era singurul lucru care ne atrăgea unul față de celălalt. Cred că Ariel are probleme psihice serioase care își au originile în copilăria plină de lipsuri pe care a avut-o. Mă înfurii pe ea, dar mai mult mi-e tearnă de ea. Totuși, adăugă el, clătînând din cap cu tristețe, nu o pot lăsa să scape dacă a comis o crimă.

— Josh, datorită faptului că legătura ta cu Ariel este veche, trebuie să știi – ai putea depune mărturie împotriva ei într-un proces?

Fără să ezite măcar o clipă, Josh răspunse:

— Da.

Se despărțiră. Abia plecă Josh din birou și Cassidy își puse repede haina de la costum și își îndreptă cravata. După ce îi lăsă lui Josh destul timp să iasă din clădire el luă liftul și urcă un etaj mai sus, îndreptându-se spre biroul lui Anthony Crowder. Nici nu o ascultă pe secretară când aceasta îi spuse că șeful era foarte ocupat și ceruse să nu fie deranjat. Cu o încredere pe care nu o

mai simțise de zile întregi, dădu buzna înăuntru neanunțat.

— Înainte să începi să țipi la mine, ascultă. Cred că știu cine l-a ucis pe Jackson Wilde.

Crowder lăsă jos stiloul.

— Ei bine?

— Fiul său.

Capitolul douăzeci și doi

Cassidy îi repetă discuția avută cu Joshua Wilde practic cuvânt cu cuvânt. Când termină, Crowder încetă să mai bată darabana cu degetele în birou.

— Sunt derutat. Ai spus că tu crezi că fiul este ucigașul, dar el susține că e văduva.

— Din răzbunare. Un laș se răzbună aruncând vina pe altcineva și despre Josh nu se prea poate spune altceva.

— Atunci cum de a avut curajul să-și omoare tatăl?

— *L-a* prins pe Wilde când era cel mai vulnerabil. Gol. Întins pe spate. Poate chiar dormind. Josh știa obiceiurile tatălui său, știa, deci, când să atace. Ceea ce ar fi perfect valabil și pentru Ariel, murmură Cassidy. Oricum, Josh l-a împușcat în testicule ca să ne deruteze pe noi, să ne facă să credem că o femeie l-a ucis. Chiar mi-a amintit acest lucru când ne-am văzut atunci.

Crowder își împreună mâinile pline sub bărbie și se gândi o clipă.

— De ce ar fi vrut Josh să-și omoare tatăl? Din gelozie?

— Posibil. Dacă acel copil este al tatălui său, cum susține ea. Dar cred că a avut un motiv mult mai serios.

— Mai serios decât gelozia? Banii?

— Nu în mod direct. Fără îndoială că Josh ar fi vrut să preia jeonducerea afacerii când tatăl lui avea să nu mai fie. Își imagina

că era succesori legal la lumina reflectoarelor. Pentru un tânăr care a fost ucenicul tatălui său, care a trăit totdeauna în uriașa umbră a acestuia, asta ar fi o ambiție foarte normală.

— În schimb, Ariel este cea care deține puterea.

— Cu amândouă mâinile. Și, ca și înainte, Josh este undeva în spate, tot pe pianul doi. Dar lăsând la o parte motivul reprezentat de afacere, ar mai fi și cel personal.

— Adică?

— Josh a recunoscut că Jackson Wilde era un tiran care îi chinuia psihic pe amândoi. Toată viața lui de adult a fost țăpul ispășitor al lui Jackson. Până când s-a săturat. Așa că și-a adunat puținul curaj și s-a descotorosit de bătrân, ca acum mama lui vitregă și amanta să îl pună în umbră.

— A înlocuit un despot cu altul.

— Exact. Și ca să scape de ea, spune că ea este criminalul. Sau poate că... zise el, dar acum că deschisese un nou canal de gândire, îi veni în minte și alte posibilități. Poate că au plănuit amândoi să-l omoare pe Jackson și, din motivele pe care ți le-am expus, Josh s-a transformat în luda.

— Pare credibil oricum. Ai discutat cu Glenn?

— Nu încă, dar o să se umfle în pene. El tot timpul a spus că ucigașul este ori Ariel, ori Josh. O să vrea să-i pună la microscop și să-i testeze până o să-i știm pe toate fetele. Aș vrea să pun pe cineva pe urmele lor.

— Comisarul o să turbeze dacă îi mai ceri oameni.

— Mă ai doar până la sfârșitul săptămânii, Tony. Joacă cinstit. Ajută-ne și discută cu comisarul!

Cassidy se întoarce în biroul său simțindu-se ca și cum niște baterii interioare îi fuseseră reîncărcate. Pentru prima oară după atâtea zile, adrenalina îi curgea prin vene. Avea un țel și un nou plan de atac. Avea să se țină de el până când epuiza toate posibilitățile și pe sine.

Mai întâi dădu câteva telefoane.

La primul nici nu fu nevoie să se prezinte. Nu întrebă decât:

— Îi mai dai informații reporterului aceluia de la televiziune?

Sistemul de informații era cu două sensuri. Procuratura folosea aceleași surse ca și presa, uneori transmițând informații care, ca un pistol cu gloanțe oarbe, conțineau jumătăți de fapte și insinuări care, în mod intenționat, induceau în eroare.

— Am avut o discuție lungă și confidențială cu Joshua Wilde în după-amiaza aceasta, după care a părăsit biroul părănd furios și tulburat. Atât deocamdată, spuse el.

Apoi puse pe cineva să verifice toate agențiile din oraș care închiriau mașini.

— Găsește-o pe cea care i-a închiriat o mașină lui Joshua Wilde în săptămâna când s-a comis crima. Vreau să știu marca și modelul mașinii, kilometrajul și în ce stare era când a adus-o înapoi. Dacă a fost un Chrysler cu covoraș albastru, vreau să fie căutată peste tot și adusă imediat la laboratorul poliției. Mulțumesc.

Poate că băieții de la laborator aveau să găsească vreo picătură de sânge încheșat care să se dovedească a fi fost al lui Jackson Wilde și atunci – ura! — Ar fi avut un suspect în toată regula.

— Asta va fi cea mai ușoară sarcină pe care ați avut-o vreodată, îi spuse Cassidy locotenentului căruia îi dăduse sarcina să conducă echipa de supraveghere pe care Crowder o obținuse de la comisar. Joshua și Ariel sunt mai vizibili decât prostituatele de pe Bourbon Street, așa că nu vă pot trage pe sfoară.

După ce termină cu toate acele treburi, Cassidy se lăsă pe spate în scaunul său și oftă cu mai mult optimism. Ceva trebuia să iasă la iveală. O dovadă care nu fusese descoperită până atunci avea să îndrepte degetul acuzator fie spre Josh, fie spre Ariel și nu spre Claire.

Încercase să nu se mai gândească la ea după ceartă de la *Rosesharon*, dar nu era cu puțință, îi domina gândurile – cu trupul ei, cu felul ei dulce de a face dragoste și cu acuzațiile ei furioase.

Nici dacă ar fi deschis dulapul sufletului lui și ar fi găsit acolo un schelet zgâlțâindu-și cu putere oasele, tot n-ar fi avut mai multă rezonanță, îl acuzase de înșelăciune și manipulare. Cândva ar fi putut fi adevărat. Ca avocat al apărării, apelase la orice mijloace necesare pentru obținerea unei achitări. Se folosise de gesturi teatrale, lacrimi, răsete, batjocură, orice i-ar fi putut face clienții să părăsească sala de judecată scăpați de orice acuzare.

Când avea procese de conștiință, își justifica acțiunile. Doar era de datoria lui să apere infractorii, nu? Chiar și ticăloșii aveau dreptul la apărare. Cineva trebuia să pledeze pentru ei în fața judecătorului și juraților, așa că de ce să nu fi fost el acela? Nu își făcea decât datoria, își spunea el atunci.

Știa că nu erau decât justificări. Existau modalități etice și logice de a apăra un acuzat și fără să facă apel la trucurile pe care el le folosise adesea pentru nimic altceva decât pentru a ieși în evidență.

Uitați-vă la mine, deșteptul Robert Cassidy, băiatul minune care nu a urmat la o școală din Ivy League și nu a absolvit dreptul la Harvard. S-a descurcat destul de bine pentru un băiat din Kentucky, nu?

Țelul lui era să câștige, nu să caute dreptate... până la acel caz pe care îl câștigase, numai că miza fusese mult prea mare. Când Claire îl acuzase de înșelătorie și manipulare nici nu bănuia cât de aproape era de a avea dreptate în legătură cu el, așa cum fusese odată. Dar cum nu mai era acum. Îi băga pe răufăcători la închisoare unde nu mai puteau face rău unor oameni nevinovați.

Cazul acesta nu făcea excepție. Avea să meargă până în pânzele albe pentru a se face dreptate indiferent cine avea să fie găsit vinovat de moartea lui Jackson Wilde.

Domnul să îl ajute dacă acea persoană se dovedea a fi Claire Laurent.

Dar nu avea să fie, își spuse el cu încăpățănare. Nicio femeie care era atât de fierbinte și darnică în pat nu ar fi putut ucide cu

sânge rece. Nu îi atinsese numai buzele, sânii și coapsele, ci și sufletul. Dacă ar fi fost otrăvit, ar fi știut.

Dar, oricare ar fi fost părerea ei, nu se culcase cu ea pentru a descoperi dacă era vinovată sau nu. Totul fusese la fel de inevitabil ca marea. Din ziua când se cunoscuseră, partea aceea a destinului lor fusese pecetluită.

De cum avea să fie reabilitată, avea să se ducă la ea să își ceară scuze pentru faptul că o făcuse să treacă prin atâtea chinuri, în fond, nici nu l-ar fi putut respecta dacă nu își lua profesia de procuror public în mod cât se poate de serios. Și, după ce aveau să își ceară scuze reciproc, aveau să facă dragoste din nou.

Acel gând îl tulbură fizic, readucându-l în prezent. Claire trebuia să se fi întors din Mississippi. Se uită la telefonul de pe birou simțindu-se tentat să o sune. Dar nu. Trebuia să mai fie încă furioasă. Mai bine îi lăsa câteva zile să se liniștească.

Între timp, el avea să facă cercetări, căutând elementul care lipsea pentru confirmarea vinovăției altei persoane și absolvirea lui Claire.

Ea era nevinovată.

Claire se încruntă văzând câtă corespondență nedesfăcută o aștepta pe birou. Facturi de plătit, note de sortat și un amenințător plic de la Serviciul Administrației Financiare de deschis. Nu avea energia de a se ocupa de toate acele hârtii și dădea vina pe călătorie. Lucrase foarte mult, cu un program rigid, într-o căldură sufocantă. Avea nevoie de câteva binemeritate zile de odihnă înainte să se reapece de treabă. Apoi își dădu seama că numai câteva zile de odihnă nu rezolvau nimic.

Alungă ocol gând deprimant și se sili să se ocupe de teancul de hârtii de pe birou. Pe lângă ele mai erau trei numere recente ale ziarului. Potrivit unei surse anonime dar demne de încredere, procurorul adjunct Cassidy își reîndreptă cercetările asupra lui Ariel și Joshua Wilde.

Numele lui tipărit negru pe alb îi atrase atenția și îl privi până

pierdu orice noțiune a timpului și, cu siguranță că ar mai fi stat să se uite și să își amintească, dacă mama ei nu ar fi întrerupt— o apărând în ușa cu o tavă în mână.

— Nu vrei niște ceai, Claire Louise? Pari atât de obosită în ultima vreme, încât m-am gândit că ar putea să te refacă.

— Îți mulțumesc, mama. Sună minunat. Dar numai dacă stai și tu cu mine.

— Speram să spui asta.

Claire zâmbi și, luând unul din ziare cu ea, se duse în partea unde stătuse prima dată de vorbă cu Cassidy. Părea că tot ce spunea sau făcea îi amintea de el. Nu îi plăcea puterea pe care o avea asupra gândurilor ei. Nu sunase și nu dăduse niciun alt semn din dimineața aceea când plecase de la Rosesharon, fără să spună măcar la revedere. Nu știa dacă să se simtă ușurată, cu inima zdrobită, insultată sau câte puțin din toate.

Gândindu-se la el își amintea de fiecare emoție pe care o cunoscuse; unele erau încântătoare, altele deosebit de triste. Se trezea uneori zâmbind cu sfială, ca în clipa următoare să fie gata să plângă. De când cei de la asistența socială o luaseră din casa mătușii Laurel, nimeni nu mai avusese atâta putere asupra ei.

Mary Catherine puse tava de argint pe măsuța de cafea, îi dădu apoi lui Claire un șervet brodat de mână și turnă pentru amândouă un ceai parfumat dintr-un ceainic de porțelan.

Vorbiră despre tot felul de lucruri lipsite de importanță, sorbind din cești și ciugulind prăjiturile pe care Mary Catherine și Harry le copseseră în dimineața aceea. Claire observă o roșeață sănătoasă în obrajii mamei, care nu mai existase de mulți ani. Ochii îi erau limpezi și animați. Nu mai conțineau pustietatea aceea care totdeauna o alarmase, chiar și copil fiind, pentru că o recunoștea ca vestitoare a crizelor. Mary Catherine părea mult mai conștientă de ce întâmpla în jurul ei. Din câte știa Claire, nu mai avusese o rătăcire de când îi luase stiloul lui Cassidy.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, ea îi spuse:

— Văd că te uiți pe ziare. Scrie că domnul Cassidy bănuiește acum că fiul sau văduva lui Jackson Wilde l-au ucis pe acesta. Nu e o prostie?

— Prostie?

— Nu ei au făcut-o. Și nici nu-mi vine să cred că domnul Cassidy poate să aibă această părere.

— De unde știi că nu au făcut-o ei, mama? Ignorând întrebarea, Mary Catherine îi puse alta:

— Și de ce stau oamenii aceia iar în fața clădirii? Discipolii lui Wilde începuseră iar să demonstreze în fața *Mătășii franțuzești*, de la întoarcerea ei în oraș.

— Aș vrea să plece, spuse Mary Catherine, ofensată. Ne e foarte greu, mie și lui Harry, să ieșim dimineața la piață. Mie îmi plac ieșirile, dar faptul că sunt nevoită să trec prin mulțimea aceea le strică farmecul.

În mintea lui Mary Catherine, imposibilitatea de a ajunge la Piața Franceză fără probleme era mult mai îngrijorătoare decât faptul că fiica ei fusese acuzată de crimă. Dar acest lucru o deranja pe Claire mai puțin decât afirmațiile anterioare ale mamei sale.

— Demonstrații sunt o problemă temporară, mama. După ce vor aresta pe cineva pentru asasinarea reverendului Wilde, se vor risipi.

— O să se mai întoarcă vreodată?

O clipă lui Claire i se opri inima în loc, crezând că se referise la Jackson Wilde.

— Cine, mama? Întrebă ea răgușită.

— Domnul Cassidy.

Claire se relaxa răsuflând ușurată.

— Nu știu. De ce?

Deodată apărură lacrimi în ochii lui Mary Catherine și buza de jos începu să îi tremure.

— Speram atât de mult că atunci când o să te îndrăgostești,

iubitul tău n-o să te dezamăgească așa cum mi-a făcut al meu mie!

Scoase o batistă cu monogramă din buzunarul fustei. Era atât de fină, încât părea să fi fost toarsă, nu țesută și mirosea ca pliculețele cu parfum de trandafiri pe care le ținea în sertarele biroului.

Claire îi acoperi mâna cu care se ștergea la ochi.

— Nu plânge, mama. Nu a fost niciodată... așa... cu domnul Cassidy și cu mine.

— Ah, făcu ea ușor dezamăgită. Credeam că a fost. Speram, îmi place foarte mult. E un tânăr atât de frumos și știe cum să se poarte cu o doamnă.

Ah, da, își spuse Claire, e frumos, îi revăzu în minte chipul întunecat și cuprins de pasiune, buzele mângâindu-i sânii senzual, pieptul păros și gol. Și cu siguranță știa cum să se poarte cu o doamnă, mai ales în pat. Un act de iubire atât de perfect nu putea fi decât calculat, nu?

Alungă acest gând. Era prea dureros. Era atât de fără speranță îndrăgostită de Cassidy, cuvântul cheie fiind „fără speranță”, pentru că nu puteau avea niciun fel de viitor împreună. Chiar dacă. Nu s-ar fi aflat pe poziții opuse în investigarea aceluia caz, el reprezenta sistemul de care ea se temea și pe care îl ura. Oricât de mult l-ar fi iubit pe Cassidy omul, nu credea că ar fi putut avea vreodată încredere absolută în Cassidy procurorul.

Îi întinse mamei ei ceașca.

— Mai pune-mi puțin ceai, te rog, mama. Nimeni nu-l face mai bun ca tine.

Claire îndreptă discuția spre subiecte mai puțin tulburătoare și după o jumătate de oră, Mary Catherine se retrase cu tava, lăsând-o din nou singură, răsfoind ziarele.

Joshua Wilde negă cu vehemență că ar fi avut vreo legătură cu asasinarea tatălui său. Ariel îl acuză pe Cassidy că îi implica pe ei numai ca să-și ascundă propria incapacitate și mai sugera că, din

motive personale, el acoperea cel mai probabil suspect. Refuzase, însă, să divulge numele suspectului, chiar și atunci când fusese întrebată în mod direct dacă era vorba de Claire Laurent. Dar acel refuz al ei nu făcea decât să confirme insinuarea.

Claire era, bineînțeles, bucuroasă că nu mai era principalul suspect al lui Cassidy, dar nu își putea permite să se culce pe o ureche. Se afla temporar în ochiul uraganului, dar mai trebuia să aștepte cea de-a doua jumătate a furtunii, care avea să fie poate mult mai aprigă. Dacă Joshua Wilde devenea nervos din cauza acuzațiilor lui Cassidy, cine știe ce ar fi putut spune sau face pentru a scăpa de presiune. Și, în loc de un dușman, atunci ea avea să aibă doi.

Cufundată în astfel de gânduri, tresări violent când sună telefonul de-lângă cotul ei, dar nu răspunse decât la al treilea apel.

— Alo?

— Claire, tu ești?

— Andre? *Bonsoir*. Mă bucur că te aud. Ce mai faci?

— Bine, bine, foarte bine. Adică nu prea... zise el și făcu o pauză. Sunt teribil de îngrijorat în legătură cu Yasmine.

Claire se încruntă înțelegându-i foarte bine îngrijorarea. De când se despărțise de iubitul ei, Yasmine se comportase foarte ciudat. Claire nu putea spune exact, dar ceva nu era în regulă. Aparent, Yasmine era aceeași, în timpul lucrului la Rosesharon, glumise cu echipa, se înțepase cu Leon și se ocupase de fiecare fotografie cu imaginație și fler ca întotdeauna. Numai că entuziasmul și râsul sunau fals.

Odată ce terminaseră în Mississippi, Claire se așteptase ca ea să îi însoțească pe ceilalți la New York, unde urmau să se facă și restul de fotografii într-un studio. Dar Yasmine se întorsese cu ea la New Orleans. Și, de cum ajunsese la *Mătasea franceză*, renunțase să se mai prefacă, devenind mohorâtă și tăcută.

Yasmine nu spuse nimic despre completarea catalogului. Claire era îngrijorată în privința afacerii, dar din moment ce termenul de

tipărire era peste câteva săptămâni, o lăsă deocamdată în pace. Yasmine stătea în camera ei toată ziua, în fiecare zi, iar seara ieșea și-nu se mai întorcea până spre dimineață. Nu spunea niciodată unde se ducea și nici nu o invita pe Claire să o însoțească.

Claire bănuia că spiona prin apropierea casei congresmanului Petrie sau că încerca să îl vadă. Se simțea tentată să o prevină în legătură cu acel comportament de adolescentă, dar Yasmine nu arăta că ar fi dorit să stea de vorbă. De fapt, făcea totul ca să descurajeze acest lucru. Se înclua în camera ei și nu lua masa cu Mary Catherine și cu Claire.

Cealaltă Yasmine se înconjură de oameni, situându-se mereu în mijlocul admiratorilor și bucurându-se de atenția lor. În mod normal, nu îi plăcea să stea singură, așa că acea schimbare în comportament era, într-adevăr, tulburătoare. Claire îi respectase dorința de singurătate, aceasta fiind metoda pe care Yasmine o alesese pentru a-și vindeca inima zdrobită. Dar poate că venise timpul să intervină.

Se părea că și Andre era preocupat din această cauză.

— Ai văzut-o recent? Îl întrebă ea.

— Săptămâna trecută, când erați în Mississippi. A venit la hotel, a stat vreo oră și apoi a plecat. Claire, tu știi că eu nu divulg niciodată nimic, dar știind cât de. Apropiate sunteți voi două...

— Nu-ți pun la îndoială loialitatea, Andre, și nici discreția. Amândouă mi-au fost de folos de atâtea ori. Stai liniștit, că nu o să te acuz de bătă.

— Dacă aș fi crezut asta, nici n-aș fi sunat.

— Ceva te-a împins să o faci. Îți simt îngrijorarea în glas. Înțeleg că ai vorbit cu ea atunci?

Îi spuse despre discuția avută pe coridor și cât de tulburată păruse să fie când plecase.

— Niciodată nu am văzut-o așa. Era pur și simplu înnebunită. Acum e bine?

Gândindu-se la dreptul la intimitate al lui Yasmine, Claire

spuse:

— În seara aceea s-a întâmplat ceva foarte supărător. Mi-a povestit totul a doua zi dimineață și cred că asta a ajutat-o.

— S-a întors la New York?

— Nu, a rămas aici. Probabil pentru că e mai liniște, mai puțin haos. Cred că încearcă să pună lucrurile la punct înainte să se ducă acasă.

Alister Petrie e aici, își spuse Claire, amintindu-și că îi văzuse fotografia pe prima pagină a ziarului de dimineață. Cu toate acestea, nu îi spuse lui Andre despre congressman. Dacă și el știa identitatea iubitului lui Yasmine era discret ca întotdeauna și nu avea să îi aducă numele în discuție. Și, cu riscul de a-l pune pe Andre într-o poziție de compromis, nici ea nu o făcu.

— Crezi că își revine din această... neplăcere? Întrebă el.

Era o întrebare dificilă. Deși trăiau sub același acoperiș, Claire vorbea cu Yasmine mai puțin decât când aceasta se afla la New York de unde o suna de câteva ori pe săptămână pentru a trânti minute în șir. Astfel că răspunsul fu limitat:

— Nu pare să fie mai rău.

— Ah, ce bine, m-am liniștit, spuse el râzând ușor. Cred că nu e niciun secret pentru tine faptul că o prețuiesc foarte mult pe Yasmine.

— Nu, nu e niciun secret pentru mine, spuse Claire și zâmbetul ei fu înlocuit imediat de o încruntare. Poate am lăsat-o prea mult în derivă. Cred că ar fi cazul să mai avem o discuție, așa, ca între femei.

— Te rog să-mi spui dacă te pot ajuta cu ceva. Cu orice.

— Așa o să fac.

— Claire, sper că... sper că nu ești supărată pe mine. Știi, în problema aceea cu domnul Cassidy...

— Las-o baltă, Andre. Te rog. Ai fost păcălit fără niciun fel de scrupule. Ca și mine, adăugă ea încet. Nu-ți mai face griji.

Îl asigură că ar fi fost nevoie de mult mai mult decât de

manevrele lui Cassidy pentru ca îndelungata lor prietenie să fie afectată. Stabiliră să ia masa într-o seară foarte curând și, la puțin timp după ce își luă la revedere și închise, dădu un telefon.

Cassidy se apropie de polițistul care se afla pe urmele lui Joshua Wilde și fără să arate că l-ar cunoaște, îi ceru un foc.

— Nu știam că fumezi, spuse celălalt încet și pe un ton confidențial, scoțând o brichetă din buzunar, care se aprinse ca un aruncător de flăcări în miniatură.

— M-am lăsat acum vreo doi ani, spuse Cassidy încându-se cu fumul pe care îl inhala.

— Și te iei din nou?

— Nu ți-am cerut decât un foc, nu? Ce naiba puteam să-ți mai cer? Să te f...?

Negrul subțire zâmbi ușor. Părul lung îi era strâns într-o coadă la spate, îi făcu cu ochiul lui Cassidy și îl strânse puțin de umăr.

— Sunt cam scump. Crezi că poți să-ți permiți? Cassidy îi respinse mângâierea.

— Pupă-mă în fund.

— Ooh, sună nemaipomenit.

Evident că tânărul polițist, pe care Cassidy îl cunoștea ca fiind foarte corect, se distra acum pe seama lui. Era înalt, subțire și arăta bine, așa că se întâmpla des să fie trimis în Cartierul Francez. Cu insolență și nonșalanță stătea rezemat de un stâlp pe o stradă vizavi de *Gumbo Shop* de pe St. Peter Street.

Raportase în microfonul ascuns sub reverul hainei de la costum că îl urmărise pe Josh până la renumitul restaurant. Cassidy, care era prea agitat pentru a mai sta fie în birou, fie singur în casă, se hotărâse să participe activ la urmărire.

— De când e acolo? Polițistul își privi Rolexul..

— De treizeci și două de minute.

— La cină?

— Așa s-ar părea.

Cassidy închise ochii puțin din cauza fumului care îi ieșea șerpuiind de pe buze și privi încordat prin ceața albastru-cenușie, încercând să vadă ceva prin ferestrele restaurantului.

— Cât timp îi trebuie unei singure persoane să ia cina?

În rol, polițistul îl măsură pe Cassidy ca un prostituat care își cântărește cu privirea un posibil client. Adoptând și limbajul potrivit rolului, zise:

— Hei, omule, ai fundu prea încordat. Dacă vrei să ne simțim bine, trebuie să te relaxezi.

Cassidy îi aruncă o privire încruntată și fu cât pe aci să plece când îl văzu pe Josh apărând în ușa restaurantului. Se întoarse imediat cu spatele făcându-se că voia să cumpere din tricourile care erau agățate în fața prăvăliei de suveniruri. Uitându-se la Josh cu coada ochiului, văzu că era cât se poate de furios.

— Oho, șopti polițistul. Omul nostru e sictirit rău. Cu gândul tot la ce se întâmpla în spate, Cassidy se făcu din nou că se uită la un tricou pe care scria ceva cu litere scilpitoare. O vânzătoare asiatică se apropie zâmbind pentru a-și prezenta mărfurile.

— Nu, mulțumesc. Mă uit doar.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, murmură polițistul. Numai așa ceva ar putea supăra un bărbat așa tare.

— O femeie? Întrebă Cassidy întorcându-se să privească spre restaurant, dar răsucindu-se imediat. La dracu'! Exclamă el încet, dar cu sete.

— Poftim? Făcu asiatica zâmbitoare și polițistul râse pe înfundate.

Femeia care ieșise cu Josh din restaurant nu se uită în jur. Îi spuse ceva, după care se întoarse și se depărta pe trotuar. Josh păru o clipă că ar fi vrut să se ducă după ea, dar se răzgândi și privi doar în urrrta ei. Degetele lui lungi de muzician se închiseră în pumni. Apoi, cu aerul unui profet ofensat, porni în direcția opusă.

Cassidy azvârli țigara și se rezezi la polițist.

— Am crezut că ai zis că e singur.

— Îmi strici acoperirea, omule, spuse el și, zâmbind, puse o mână pe brațul lui Cassidy.

Cu o privire înfierbântată și cu un zâmbet seducător, șopti:

— Era singur când a intrat. Probabil că s-au întâlnit înăuntru.

— Du-te după el, îi spuse Cassidy arătând cu bărbia spre Josh, care ajunsese deja la intersecția lui Royal Street.

— Tu te duci după tipă?

— Nu-i o tipă, spuse Cassidy coborând de pe trotuar și traversând. E Claire Laurent.

Capitolul douăzeci și trei

Claire rămase blocată când dădu colțul și îl văzu pe Cassidy în ușa *Mătășii franțuzești*. Era pentru prima oară când îl vedea după dimineața aceea când ieșise furtunos din dormitorul ei de la *Rosesharon*. Revederea lui atât de neașteptată o făcu să-și piardă suflarea și inima îi sări din loc, dar rămase imposibilă și încercă să pară netulburată când se apropie de el.

— Bună, Cassidy.

— Claire, spuse el salutând-o din cap. Frumoasă seară, nu? Era transpirat și părea să răsufle mai greu ca ea.

— E neobișnuit de cald. Toamna încă n-a venit la New Orleans.

El își șterse o picătură de sudoare care îi șirpia spre ochi.

— Exact. E cald și lipicios ca o târfă ieftină sâmbătă seara.

Claire se înfurie.

— Nu apreciez deloc această comparație, domnule Cassidy.

— Ah, ne-am întors la „domnul” Cassidy.

Ea ar fi vrut să îi plesnească zâmbetul insinuant de pe chip, dar îi spuse înțepată:

— Vreau să intru.

Demonstranții se plimbau prin fața clădirii cântând încet și ponderat „*înainte, luptători creștini*”. Claire spera să obosească odată și să facă bășici la picioare.

Neobservată, se strecură pe ușa lateralnică, dar înainte să o închidă, Cassidy o urmă înăuntru.

— Ce vrei? Îl întrebă ea neospitalieră. Cred că nu mai avem ce discuta despre vreme.

— Eram pe aproape, zise el nepăsător. Și m-am gândit să trec să văd ce mai faci.

Ea observă că pieptul i se înălța și se lăsa iute și nu își recăpătase încă suflarea. Sub haina de la costum, cămașa era umedă.

— Apreciez acest gest prietenesc, zise ea. Acum, dacă vrei să mă scuzi...

— Nu vrei să mergem să luăm o gustare undeva?

— Nu, mulțumesc. Am mâncat mai devreme cu mama.

— Ah, ai mâncat acasă în seara asta?

— Exact.

— Și ai fost numai să te plimbi puțin?

— Am avut de lucru toată ziua și simțeam nevoia să-mi dezmoțesc picioarele.

— Te-ai dus undeva în mod deosebit?

— Nu. Doar m-am plimbat, spuse ea și ocolindu-l, încercă să îi deschidă ușa. Îmi pare rău, Cassidy, dar trebuie să mă duc sus să văd ce face mama. A trebuit s-o las singură...

Atunci el o apucă de umeri și o împinse cu spatele în ușă.

— Ai lăsat-o singură ca să te poți duce la întâlnirea cu Joshua Wilde la *Gumbo Snop*.

Ea începuse deja să miroasă o capcană, dar tot fu uimită când fălcile acesteia se închiseseră atât de aproape. Căută o explicație logică, dar. Negăsind niciuna, îi răspunse cu un contraatac.

— M-ai urmărit? Poveștile din ziare nu aveau decât rolul de a

mă face să nu mai fiu prudentă?

— Nu tu erai urmărită, ci Josh. Închipuie-ți ce surprins am fost când am văzut cu cine se întâlnește.

— Dacă ai știut unde am fost și cu cine, de ce ai mai jucat atâta teatru, Cassidy?

— Am luat-o pe alt drum și am alergat înapoi. Voiam să văd dacă-mi spui adevărul, dar, ca întotdeauna, m-ai mințit.

— Pentru că știam că n-ai să înțelegi.

— Știai că n-am să-ți mai înghit minciunile, spuse el și apropiindu-se adăugă mai încet: dar pune-mă la încercare, Claire. Când l-ai cunoscut prima oară pe Joshua Wilde?

— În seara asta.

— Și vrei să cred porcăria asta?

— Ți-o jur! Am dat câteva telefoane astăzi după-amiază ca să aflu unde stă și l-am rugat să ne întâlnim, iar el a fost de acord.

— De ce?

— Probabil pentru că era curios să o cunoască pe scandaloasa proprietară a *Mătășii franțuzești*.

Cassidy clătină din cap.

— Am vrut să zic de ce ai dorit să te întâlnești cu el? Ce puteați avea voi doi de discutat?

— I-am oferit bani.

— Bani? Repetă el surprins.

— Da. Pentru a o influența pe Ariel. L-am rugat să încerce să o convingă să înceteze să mai facă aluzii la mine și la mama, să pună capăt demonstrațiilor astea, în general, să ajungem la o înțelegere privind toată porcăria asta. I-am spus că vreau să trăiesc și să-mi văd de afaceri liniștită, indiferent cât m-ar costa acest lucru.

— Ai încercat să-l mituiești? Asta vrei să spui?

— Stai prea aproape, murmură ea. Nu pot respira. Ochii lui, care o țintuiau pătrunzător, clipiră redevenind conștienți. Se uită în jos și văzu cum încheieturile degetelor se albiseră strângându-i

umerii, cum trupul lui o lipise de ușa și se dădu înapoi, lăsând mâinile să îi atârne în lături.

— Mulțumesc, spuse ea încet.

— Dar n-ai scăpat. Spune mai departe..

— Țasta-i esențialul. Știu că Jackson și probabil și Ariel și Josh au primit bani de la publicații în schimbul imunității.

— De unde știi?

— Dar e logic, nu? Unele publicații care ar fi trebuit să fie pe listă – pe lista neagră a lui Jackson Wilde,

Mătase franțuzească cum i-ai spus tu – nu erau. Ce zici de *Lickety Split* și de *Hot Pants*? De ce să fie atacat un catalog de lenjerie și nu aceste reviste porno? Trebuia, pentru că se asiguraseră că Wilde avea să îi lase în pace, spuse ea și îl privi în ochi. Probabil că te-ai gândit și tu la asta.

— Oamenii mei verifică, așa e. Și Josh ce-a spus?

— N-a recunoscut că tatăl lui lua mită, dar nici n-a negat acest lucru.

— De ce ai așteptat până acum pentru a te gândi la această soluție? L-ai fi putut plăti pe Jackson de acum un an și ai fi scăpat de toate problemele astea. L-ai abordat vreodată în acest sens?

— Nu. Numai sub forma ofertei de care știi deja.

— Atunci, de ce acum, Claire?

— Pentru că m-am săturat, de asta, exclamă. Tu nu te-ai sătura? Ceea ce scrie pe pancartele ăstora mă face să par un monstru de depravare. Mama le citește și o tulbură. Cei care le poartă îmi hărțuie angajatele când vin la lucru, îmi îngreunează activitatea creând blocări de trafic care ne împiedică să ne primim livrările sau să ne expediem mărfurile. O companie de transport ne-a amenințat deja că va majora taxele pentru că șoferii s-au plâns foarte mult.

Își dădu capul pe spate de parcă ar fi implorat cerul să o ajute.

— Luni de zile înainte că Jackson Wilde să fie ucis a fost ca un ghimpe în coastă și acum, la câteva săptămâni după ce a murit,

continuă să fie tot așa. Vreau ca spectrul lui să dispară din viața mea. Vreau să scap de el odată pentru totdeauna.

Își dădu seama deodată că nu își alesese bine cuvintele. Se uită repede la Cassidy, care o privea atent.

— Și ucigându-l n-ai rezolvat asta.

— Nu asta am vrut să spun.

— Să mă fi înșelat eu, Claire? Cu tine să fi fost mână în mână Josh și nu cu mama lui vitregă?

— Nu fi ridicol. L-am cunoscut pe Joshua Wilde pentru prima oară în seara asta.

— Minți, Claire.

— Nu mint!

Cassidy pufni în răs. Se depărta câțiva pași, întoarse capul și se uită la un vraf de cutii înaintea să o privească din nou.

— Crede-mă măcar puțin. Te cunosc mult mai bine decât acum câteva săptămâni.

Toată tulburarea și pasiunea care puseseră stăpânire pe ei în timpul furtunii de la *Rosesharon* îi învălui acum. Claire își feri prima privirea.

— Nu mint. M-am întâlnit cu Joshua Wilde în seara asta pentru a-i oferi un cec în schimbul liniștii.

— Așa o fi. Dar ce-mi ascunzi?

— Nimic.

— Claire!

— Nimic!

Cassidy înjură înfundat.

— Bine, te cred. Cum a reacționat Josh?

— A luat foc.

— Te-a refuzat? Întrebă el nevenindu-i să creadă.

— Categorie. A zis că el nu jecmănește pe nimeni, spuse ea privind-l calm. Eu una îl cred.

— Atunci ești în minoritate, pentru că eu nu cred nimic. I-ai oferit lui Josh mită și el te-a refuzat. Asta vrei să cred?

— Puțin îmi pasă ce crezi tu.

— Mai bine ți-ar păsa, Claire, pentru că eu cred că ascunzi adevăratul motiv pentru care te-ai întâlnit cu Joshua Wilde.

— Ce. Alt motiv aș fi putut avea?

— Nu știu, dar nu-mi vine să cred că i-ai oferit cuiva mită. În primul rândr ești prea mândră. În al doilea rând, nu-ți pasă prea mult care e părerea publicului despre tine și în ultimul rând, tu însăți mi-ai spus că aiureala asta e bună pentru afacerile tale și Wilde nu ți le pune în pericol. Și îmi vine și mai greu să cred că Josh ar refuza o mită. În ambele cazuri, e suspect al naibii.

— Nu renunți niciodată, nu?

— Nu, nu pot. Sunt plătit ca să nu renunț.

— Dar ai putea fi forțat. Vei fi înlocuit. Oameni importanți îți cer capul pe tavă. Nici chiar mentorul tău, Anthony Crowder, nu te va mai apăra mult timp.

— Unde vrei să ajungi? Întrebă el cu asprime.

— Încerci să scoți ceva din nimic. Nu ești mai aproape de rezolvarea acestui caz decât erai a doua zi după crimă.

— Nu fi chiar atât de sigură.

— De un singur lucru sunt sigură. Nu fiul lui l-a ucis.

— Atunci mai rămâi tu, Claire, nu-i așa? Spuse el și plecă fără să spună măcar la revedere.

— Oh, Doamne. Pleacă și lasă-mă-n pace.

— Deschide.

Ușa camerei de hotel se închise numai o clipă, pentru a putea fi scos lanțul, după care Josh o deschise.

— E târziu, mormăi el.

Cassidy intră și aruncă o privire în jur. Patul era încă făcut, deși cuvertura era puțin răvășită.

— Nu te culcaseși încă. Bănuiesc că n-o să dormi prea bine în seara asta, Josh. Știu că și eu voi păți la fel.

Josh se trânti pe unul din cele două fotolii din cameră făcându-i semn lui Cassidy să stea și el pe celălalt.

— Ești un ticălos, domnule Cassidy. Am venit la dumneata de bunăvoie și mi-am vărsat năduful împărtășindu-ți ceva intim. Apoi, știre de pe prima pagină. Ariel a fost teribil de furioasă și nici nu-mi mai vorbește. De fapt, m-a și concediat, în clipa când ziarele au apărut, luda Iscarioteanul, cel pe care îl vezi acum, a devenit legendă pentru „*Rugăciune și ceasul proslăvirii*”. Cred că acum se așteaptă să mă duc să mă spânzur.

— Pun pariu că această concediere a venit ca o lovitură.

Josh chicoti cu amărăciune.

— E cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Poate o să-ți vină greu să crezi, dar îți jur pe Dumnezeu că e adevărat. Mă simt mai liber ca oricând.

— Ciudat. Nu prea arăți ca și cum ai sta pe roze, spuse Cassidy. Ba mai mult, parcă ai fi fost aruncat într-un butoi cu rahat.

— Dumitale trebuie să-ți mulțumesc pentru asta. Cele mai recente povești din ziare susțin sus și tare că aș putea fi suspectat din nou.

— Prin definiție, Josh, suspect înseamnă cineva ale cărui gesturi stârnesc suspiciune.

Josh ridică din umeri cu inocență.

— Ca de exemplu?

— Ca de exemplu, încercarea de a arunca vina asupra mamei vitrege, amantei tale.

— Credeam că fac bine.

— Conștiința? Îl întrebă el caustic.

— Nu voiam să intru la apă odată cu ea, ți-am spus asta.

— Bine, atunci explică-mi de ce te-ai întâlnit cu Claire Laurent astă-seară?

Josh îl fulgeră cu privirea.

— De unde știi? Ai pus să fiu urmărit?

— Te-am văzut eu însumi când ieșeai de la *Gumbo Shop*.

— Tocmai treceai pe acolo? Întrebă Josh furios.

— Răspunde-mi.

Strigătul lui Cassidy potoli izbucnirea scurtă și indignată a lui Josh, care căuta să privească în altă parte și nu în ochii pătrunzători ai acestuia.

— Ea m-a sunat și a aranjat întâlnirea, nu eu.

— Tu și proprietara *Mătășii franțuzești* alcătuiți o pereche foarte ciudată.

Josh se ridică de pe scaun și începu să se plimbe agitat prin încăpere. Mișcărilor îi erau agitate și lipsite de armonie.

— Aproape că mi-a căzut receptorul din mână când am auzit cine era la telefon.

— N-ai mai întâlnit-o niciodată până în seara asta?

— Bineînțeles că nu. După toate câte se întâmplă, ea era ultima persoană la care mă așteptam să mă sune și să mă invite să bem ceva.

Ca și Claire, Josh mintea sau cel puțin ascundea adevărul. Cassidy continuă:

— O femeie de clasă.

— Așa cred, zise Josh precaut.

— Păraii foarte supărat când ai ieșit din restaurant.

— Eram.

— Hai să nu ne mai ascundem după degete. Ce-a vrut?

— Nu are nimic de-a face cu asasinarea tatălui meu.

— Lasă-mă pe mine să hotărâsc asta.

Josh păru să se lupte cu sine câteva clipe, după care răbufni:

— Mi-a oferit un cec de douăzeci și cinci de mii de dolari pentru a înceta totul.

Cassidy fluieră ușor.

— Un preț destul de mărișor numai pentru a opri o demonstrație de protest.

— Totul. Demonstrațiile. Telefoanele de prost gust. Lucrurile pe care Ariel le spune ziarelor. Domnișoara Laurent vrea să înceteze totul și nu pot spune că o condamn.

— Și ce i-ai spus?

— Să-și ia gândul. Ceea ce evident nu știe ea, este faptul că eu n-am nicio influență asupra lui Ariel. De la moartea tatei, ea trage sforile, nu eu și n-aș putea să o facă să tacă în niciun chip.

— Deci ai refuzat oferta lui Claire?

— L-am rupt cecul în două și i l-am aruncat simbolic în față. I-am spus că nu aveam nicio legătură cu conducerea afacerii. Că n-am avut niciodată, că nici n-o să am. Eu doar cânt – am cântat – la pian. Atât. Asta am vrut să fac totdeauna. Eu nu fac politică. Nu am căutat să mă pun bine cu dușmanii tatei. Era în stare să o facă foarte bine și singur. Dacă primea mită, era treaba lui. Eu nu vreau așa ceva.

— Dar ai rămas fără slujbă. I-ai fi putut promite ceea ce voia să audă, luai cecul și pe urmă râdeai tot drumul până la bancă.

Josh îi aruncă o privire rece și ostilă.

— Ești un ticălos, Cassidy. Ieși afară.

— Nu chiar așa repede. Ai stat acolo mai mult de jumătate de oră. Doar despre atât ați vorbit?

— Au fost multe momente de liniște penibilă.

— Ei, nu mai spune!

— Vorbesc serios.

— Dar imediat ce a spus ce dorea de fapt, n-a durat decât câteva minute. A luat cecul rupt, l-a pus înapoi în poșetă și apoi a lăsat pe masă destui bani pentru ambele consumații. Când am ieșit, ne-am spus la revedere și asta a fost tot.

— Ai stat puțin pe trotuar ca și cum ai fi fost tentat să te duci după ea.

Josh își dădu la o parte șuvița de păr care îi căzuse pe frunte.

— Nu-mi amintesc.

— Eu da. Chiar foarte clar, spuse Cassidy aplecându-se în față. Te gândeai cumva să iei totuși banii?

— Nu. Nu sunt nici criminal, nici hoț.

Cassidy ar fi vrut să îl ia de guler și să îl scuture.

— E ceva ce nu-mi spui, Josh, și m-am săturat să mă tot joc cu

tine. Ce-mi ascunzi?

Capitolul douăzeci și patru

— Ea...

— Ce? ... întrebă Cassidy.

— Nu știu, spuse Josh făcând o grimasă de frustrare. Dacă mă uitam după ea, așa cum spui, o făceam pentru că nu eram numai furios, dar și nedumerit..

— În legătură cu ce?

— Cu ea. Are ceva ciudat, știi?

— Nu, nu știu. Explică-mi tu.

— Nu cred că o să pot.

— Încearcă.

— Era ca și cum ar fi putut să vadă în mine, strigă el. Dar eu aveam senzația că o văd printr-un văl. Vorbeam aceeași limbă, dar cuvintele nu se potriveau cu mesajele pe care mi le transmiteau ochii ei. M-a dat peste cap.

— Ce naiba tot îndrugi acolo?

De fapt, știa perfect ce voia să spună Josh. De fiecare dată când fusese cu ea, în afară de clipele acelea când i se deschisese și împărțise pasiunea cu el, se simțile total expus, în timp ce o parte esențială a ei rămânea mascată. Era ca și cum ar fi privit chipul acoperit al unui adversar de scrimă. Știai cine e, dar nu îl puteai vedea clar.

— Știam că n-o să mă crezi, murmură Josh. De asta nici nu ți-am spus înainte.

Sperând să mai obțină vreo informație de la tânărul tulburat, Cassidy minți:

— Cred că-mi arunci toate balivernele astea ca să mă derutezi.

Josh înjură și făcu un gest ca și cum ar fi încercat să găsească niște cuvinte care să îi exprime exact gândurile.

— N-am văzut-o niciodată pe femeia asta la față, dar aveam un sentiment ciudat că o cunoșteam. Sau, mai precis, că mă cunoștea. La naiba, nu știu. La tata veneau o mulțime de oameni. Poate că m-am lovit vreodată de ea și numai subconștientul meu își amintește.

Se opri și se întoarse spre Cassidy.

— Tocmai m-am gândit la ceva. Poate Claire Laurent a încercat aceeași tactică și cu tata și, când el a refuzat mită, ea l-a omorât. Nu ți-a trecut și dumitale prin minte?

Fără să răspundă, Cassidy se ridică și se îndreptă spre ușă, unde se întoarse și îi spuse pe un ton de amenințare:

— Josh, dacă mă minți cumva, vin din nou și te fac praf. Apoi o să-ți trag buza de jos peste cap și o să ți-o bag drept în fund.

Îndreptând spre el degetul arătător, adăugă:

— Te mai întreb o dată – ai mai cunoscut-o pe Claire Laurent până în seara asta? Josh înghiți în sec vizibil.

— Nu. Jur pe mormântul mamei că nu.

Odată ajuns afară, Cassidy renunță la aerul dur care era prea obositor de menținut și porni spre mașină. Oboseala puse stăpânire pe el puternic. Tot drumul până acasă, simți durere și fierbințeală în ochi, enervându-l fiecare pereche de faruri care îi apăreau în față, dar știa că de cum se va culca, ei se vor deschide și vor rămâne așa până în zori, când întreaga poveste avea să înceapă din nou.

Intră plictisit în living-room-ul neaerisit, se uită în trecere peste corespondență și se duse apoi în dormitor. Când se văzu cât era de tras la față în oglinda de deasupra chiuvetei din baie, își dădu seama de ce se simțea sleit ca un alergător de maraton pe un drum care urcă. Claire nu mințise în seara aceea, dar aflase că ar mai fi putut avea un motiv ca să îl ucidă pe Jackson Wilde.

Cassidy o lăsase pe Claire foarte întoarsă pe dos. Mult timp după ce încuiase ușa în urma lui, rămăsese acolo, cu capul rezemat de metalul rece. Voise ca de întâlnirea cu Josh să nu afle absolut nimeni. De atunci încolo trebuia să fie și mai atentă. Nu trebuia să mai facă încă o dată greșeala de a-l subestima pe domnul Cassidy. Resursele lui le întreceau în număr pe ale ei. Probabil că avea oameni simplu îmbrăcați care o urmăreau zi și noapte.

Acest gând o enerva din mai multe motive. Mai întâi, pentru că îi era violată intimitatea. Apoi, pentru că, indiferent de noul curs al investigațiilor, ea și oricine avea legătură cu *Mătasea franțuzească* erau încă suspectați. Dar, cel mai supărător lucru era că un bărbat cu care avusese relații intime avea o nemaipomenită autoritate asupra ei.

Superioritatea lui pângărea tandrețea și dulceața iubirii lor, așa cum un strat de flori ar fi culcat la pământ de pașii cuiva nepăsător și insensibil. Florile rămâneau totuși flori, însă frumusețea le fusese ireparabil afectată.

Cu acel gând deprimant, se dezlipi de ușă și se duse spre lift. Când se apropie îl auzi coborând și o zări pe Yasmine prin ușile metalice pliante.

— Bună, îi spuse ea încercând să imprime vocii mai multă vioiciune decât simțea.

Din păcate, nu se bucura văzând-o pe Yasmine, aceasta fiind o altă sursă de îngrijorare.

— Iar ieși în seara asta?

— Da, puțin.

— Vrei puțină companie?. Mi-ar plăcea și mie să mă plimb puțin. Aș putea să o chem pe Harry să stea cu mama.

Yasmine clătină din cap.

— Îmi pare rău, Claire, dar mi-am făcut alte planuri. Claire încercă eroic să își păstreze zâmbetul.

— Mă bucur să văd că ieși iar. Începusem să-mi fac griji pentru

tine.

— N-ar fi trebuit. Totul se rezolvă.

— Bine. Știam eu că așa se va întâmpla. Ai nevoie de mașina mea?

— Nu, mulțumesc, iau un taxi.

Cu riscul de a nu mai putea de curiozitate, Claire nu o întrebă nici unde se ducea, nici care îi erau planurile, iar felul cum era îmbrăcată nu îi dădea niciun indiciu. Purta o rochie simplă din mătase, a cărei culoare roșie îi dădea o strălucire deosebită. Părul i se uscaseră natural, înconjurându-i chipul cu onduleuri lucioase, ca abanosul. Discuri mari de aur îi erau prinse de urechi și brățările nelipsite îi străluceau pe mâini. Arăta extraordinar de frumoasă și Claire i-o spusese.

— Mulțumesc. Am vrut să arăt bine în seara asta.

— Chiar și în cele mai proaste zile ale tale arăți bine, îi spusese Claire și, ascultând de un impuls de moment, o îmbrățișase.

Yasmine îi întoarse îmbrățișarea.

— Îți mulțumesc pentru tot, Claire.

— Nu-i nevoie să-mi mulțumești. Ai trecut printr-o perioadă foarte dificilă.

— Dar tu mi-ai rămas alături când oricine altcineva mi-ar fi întors spatele.

— Niciodată n-aș face așa ceva, poți să fii convinsă, spusese ea și o strânsese mai tare. Ai grijă în seara asta.

— Doar mă cunoști, scumpo, spusese Yasmine și desprinzându-se din îmbrățișare îi făcu semn cu ochiul. Totdeauna deasupra.

Claire râse. Aceasta era Yasmine. Se întrebă în treacăt dacă nu cumva Alister Petrie sunase să se împace. Numai așa și-ar fi explicat de ce se chinuise atât să arate bine.

— Să-mi fac griji dacă întârzi?

— Nu, nu mă aștepta. Pa. Cuplez eu sistemul de alarmă când ies.

— Mulțumesc. Pa.

Claire așteptă până când o văzu ajungând la ușă. De acolo, Yasmine se întoarce și îi făcu ușor cu mâna. Chiar și de la distanța aceea, Claire îi auzi clinchetul brățărilor.

Sus, Claire trecu pe la Mary Catherine, pe care o găsi dormind liniștită, închizând cu grijă ușa dormitorului mamei ei, un miros de fum o făcu să încremenească.

Când renovase clădirea, plătise foarte mult pentru un sistem de stingere și detectoare de fum, știind că un incendiu ar fi putut costa foarte mult, și în marfă și poate și în vieți omenești. Dar chiar și cu acele măsuri de siguranță, se temea teribil de foc.

Descoperi că mirosul venea din dormitorul lui Yasmine. Nu mai fusese acolo în ultima vreme, dar înainte să o rupă cu Alister, Yasmine rareori înclua ușa. Claire nu avea muștrări de conștiință dacă avea să deschidă să vadă de unde venea fumul.

Trecând pragul, avu un șoc puternic, în mod reflex își duse mâna la nas și la gură și se apropie șovăitoare de altarul improvizat care odată fusese o simplă noptieră.

Era înconjurat de lumânări care fumegau și aruncau umbre tremurătoare pe pereți. Tot felul de plante și uleiuri necunoscute erau împrăștiate pe suprafața noptierei, acestea fiind sursa unor mirosuri urâte din încăpere. Dar numai a unora.

În mijlocul altarului se afla un vas de lut plin cu ceea ce păreau a fi măruntaiele unui mic animal. Altădată, organele poate puteau fi deslușite, dar acum nu mai era decât o amestecătură. Mirosul o făcu pe Claire să îi vină să verse.

Sângele fusese picurat cu grijă pe suprafața noptierei pentru a alcătui desene simbolice. Mica efigie a lui Alister Petrie, păpușa pe care o recunoscuse ca fiind cea pe care i-o arătase Yașmine, fusese decapitată și castrată. Ca o suliță înfiptă în inimă, un ac se vedea străpungându-i mijlocul pieptului.

— Dumnezeule, gemu Claire dându-se înapoi din fața acelei priveliști îngrozitoare. Oh, Doamne, Yașmine. Nu!

Imediat după ce Harry sosi la chemarea ei agitată, Claire dădu

fuga la mașină pornind spre zona exclusivă de pe malul lacului Ponchartrain, unde locuia congressmanul Alister Petrie cu soția și copiii. Spera numai să nu ajungă prea târziu.

— Doriți să aștept? Întrebă șoferul de taxi sprijinindu-și brațul pe spătarul scaunului și uitându-se cu gura căscată la uluitoarea pasageră.

— Nu, mulțumesc, spuse Yașmine dându-i o bancnotă de douăzeci de dolari. Păstrează restul.

— Mulțumesc, domnișoară. Apreciez foarte mult. La stați, vă cunosc de undeva? Adică, ar fi exclus? Nu sunteți celebră?

— Am fost manechin. Poate m-ai văzut prin reviste. El se lovi atunci peste frunte.

— Isuse! M-am gândit eu că trebuie să fiți dumneavoastră, spuse el apoi rânjind și dezvelindu-și dinții îngălbeniți de tutun în lumina slabă din mașină. Cine s-ar fi gândit că o să mergeți vreodată cu taxiul meu? Singură altă celebritate pe care am luat-o a fost doamna aia de la T.V. Julia și nu mai știu cum. Aș fi foarte bucuros să vin să vă iau mai târziu. Să vă dau cartea mea de vizită, să mă sunați când aveți nevoie de mașină.

Yașmine scutură din cap și coborî.

— Mulțumesc.

— Eh, la revedere. A fost o adevărată plăcere. Băgă mașina în viteză, o salută și porni. Yașmine îl urmări depărtându-se. Zâmbea bucuroasă că îl făcuse să se simtă bine în ziua aceea. Avea să vorbească despre ea luni în șir, poate chiar ani, spunându-le tuturor că o dusesse pe Yasmine cu mașina în seara când a devenit cu adevărat celebră.

— Succes, scumpule, șopti ea atunci în aerul nemișcat al serii.

Stând pe bordură, privi casa maiestuoasă de peste drum. Ar fi fost foarte frumoasă pentru o carte poștală. Chiar și mușchiul spaniol de pe ramurile stejarilor era perfect așezat.

Nu se vedea nici urmă. De sânge pe geamul din sufragerie, care acum era în întuneric. Probabil că îl spălaseră a doua zi după ce

plătise ea pentru „livrarea” găinii moarte. Trecuse în ziua aceea pe acolo ca să vadă cum stăteau lucrurile. Nici urmă însă din teroarea pe care sperase să o stârnească gestul ei în sufletul ticălosului.

Nu știa ce era teroarea, încă.

Cobori de pe trotuar și traversă. Căutând în poșeta mare de umăr, scoase revolverul. Deși verificase de sute de ori în timpul acelei după-amieze în așteptarea serii, mai verifică și acum o dată. Era încărcat.

Porni pe alea care despărțea pajiștea superbă din fața casei în două. Înainta cu pași mari și siguri, așa cum o făcuse de atâtea ori pe estradele caselor de modă din lumea întreagă. New York, Paris, Milano. Nimeni nu mergea ca Yasmine. Pasul ei nu putea fi imitat. Multe încercaseră, dar niciuna nu reușise să combine acea senzuală contramișeare a șoldurilor și umerilor cu eleganța și grația cu care o făcea ea.

Ezită numai puțin pe prima treaptă a scărilor care duceau pe verandă, după care se duse la ușă și sună.

— Tată, am meci de fotbal sâmbătă. Crezi că la ăsta o să poți veni? O să fiu portar.

Alister Petrie se întinse peste colțul mesei din bucătărie și își ciufuli fiul.

— O să încerc. Asta-i tot ce pot să-ți promit. O să încerc.

— Pfi, ar fi grozav, spuse băiețelul încântat.

De la incidentul cu găina moartă, care îi luase zece ani din viață, Alister se schimbase. Zile întregi trăise într-o teroare extraordinară, aventurându-se pe afară numai când era absolut necesar și atunci numai sub paza gărzilor de corp pe care Belle insistase să le angajeze.

În timp ce își ținea discursurile electorale, genunchii îi tremurau de teama unui atentat. Noaptea, în vis, vedea un glonț venind spre el cu o viteză uluitoare și străpungându-i fruntea, făcând să îi explodeze capul ca un pepene verde, întotdeauna ajungea să își vadă execuția, după care se trezea tremurând și plângând.

Belle era totdeauna lângă el pentru a-i oferi mângâiere și alinare, își strângea trupul lângă al ei și ea îi șoptea că amanta lui își vărsase năduful cu gestul acela dezgustător și sălbatic și atâta tot.

Totuși, nu uita nici să îl înțepe cu lucruri de genul: „Culegi ce-ai semănat, Alister”. „Tot ce faci se întoarce împotriva ta”. „Păcatele te ajung din urmă”. Avea o întreagă varietate de zicale, toate cu implicații biblice.

Ca niște cârlige de undiță, îi rămăneau înfipite adânc sub piele. Avea să mai treacă mult timp până să își găsească din nou curajul să o înșele. Se învățase minte. Dar când avea să o facă, avea să se asigure că persoana nu avea vreo înclinație pentru magie. Poate nu vătâma, dar îți zăpăcea mințile îngrozitor.

Treptat, când se convinse că povestea cu găina moartă fusese un incident într-adevăr izolat și toată răzbunarea kji Yasmine, Alister începu să se relaxeze reluându-și programul normal și încărcat. Gărzile de corp au fost înjătate. Dar fericirea, familială era un eject de lungă durată, își petrecea acasă cât putea mai mult timp. Își săruta amândoi copiii înainte de culcare și în timpul zilei schimba cu fiecare câteva cuvinte în legătură cu un subiect anume.

Belle participa în campanie mai activ ca înainte. I Rareori se întâmpla să nu fie văzuți împreună, îl ținea foarte din scurt, dar el nici măcar o dată nu se plânsese, pentru că ea își ținuse promisiunea și nici nu își redusese, nici nu își suspendase contribuțiile la campanie care proveneau din propriile ei surse și ale numeroasei sale familii.

Totuși, nu mai mâncaseră în sufragerie din seara aceea.

Acum, familia Petrie era adunată în jurul mesei dintr-un colț intim de lângă bucătărie. Nici Rockwell nu ar fi putut picta o scenă care să ilustreze mai bine armonia de familie. Ca desert avuseseră plăcintă cu mere. Aroma de scorțișoară și aluat copt plutea prin toată încăperea puternic luminată. S-ar fi putut asemăna cu orice

familie din America – cu excepția menajerei în uniformă, care, la un semn subtil al lui Belle, începu să strângă masa și să ducă vasele în mașina care urma să le spele.

— Tați?

— Da, draga mea? Spuse el îndreptându-și atenția spre fetiță.

— Azi la școală am făcut un desen cu tine.

— Nu mai spune.

— Hmm. Când ții un discurs în fața drapelului american.

— I-auzi! Spuse el comunicativ. Păi, hai să-l vedem.

— Mami, mă scuzi? E în ghiozdan, sus la mine în cameră.

Belle zâmbi indulgentă.

— Bineînțeles, draga mea.

Cel mai mic membru al familiei Petrie se dădu jos de pe scaun și o zbughi din bucătărie. Imediat ce ieși pe ușile batante, se auzi soneria de la intrare.

— Deschid eu! Se auzi glasul subțire al fetiței. Adidașii îi scârțâiră pe parchet, din când în când, zgomotul fiind înăbușit de covoare.

Sună și telefonul, la care răspunse menajera din bucătărie.

— Reședința Petrie.

Auziră ușa de la intrare deschizându-se.

— Nu, spuse menajera în receptor. Aici nu locuiește nimeni cu acest nume.

— Cine era? Întrebă Belle după ce menajera închise telefonul.

— Greșise numărul. Era o femeie isterică și căuta pe cineva cu numele de Yasmine.

Alister se făcu alb ca varul și sări în picioare.

— Yasmine?

Belle se uită la el. În același timp, același gând rece îi lovi pe amândoi. Belle spuse:

— Este...

— Da, zise Alister năpustindu-se pe ușa batantă.

— Ce este, mamă?

— Nimic, fiul meu.

— Arăți ciudat. Menajera întrebă și ea:

— Doamnă Petrie, s-a întâmplat ceva?

— Nu fi proastă, izbucni Belle. Ce putea să se întâmple? Atunci auziră împușcătura.

— Nu, nu închideți! Strigă Claire în receptorul telefonului public, dar când auzi tonul trânti receptori Ți-am spus să nu închizi!

Când se rătăcise într-o zonă total necunoscută, oprise la un telefon public pentru a suna la familia Petrie. Neștiind cum să îi avertizeze, formă cu neîndemănare numărul pe care i-l dăduse centralista, i se răspunsese de prima dată, dar fără îndoială că menajera, căreia îi transmisese propria isterie, bănuise că greșise numărul sau că îi ardea de glume proaste.

Introduse altă fisă și formă din nou numărul. Acum era ocupat.

— Hai, te rog. Te rog.

Introduse din nou moneda și încercă iar. De data aceasta sună de câteva ori și nu răspunse nimeni. Gândindu-se că în grabă poate formase greșit, repetă întregul proces, dar suna încontinuu, fără să răspundă cineva.

Câteva clipe mai târziu auzi sirene apropiindu-se. Groaza îi strânse inima ca un pumn înfipt în piept.

— Ah, nu. Te rog, Doamne, nu.

Dar rugile ei nu au fost ascultate. Ambulanțele trecură pe lângă ea în viteză, cu luminile aprinse. Claire lăsă receptorul să cadă și alergă la mașină luându-se după ele. Când ajunseră la destinație, coborî iute din mașină și apucându-l de braț pe un vecin în pijama îl întrebă:

— A cui casă este asta?

— A congressmanului Petrie.

Polițiștii se răspândeau deja pe pajiște, iar medicii se grăbeau cu targă pe ușa deschisă. Claire îl dădu la o parte pe vecinul uluit și se năpusti pe pajiștea în pantă. Un polițist încercă să o

oprească, dar ea îl ignoră.

— Prietena mea are nevoie de mine.

Ajunse fără suflare lângă scările care duceau spre verandă și urcă repede spre mulțimea de oameni care se îngrămădiseră la intrare. Din casă se auzeau țipetele isterice ale unui copil, în spatele ei, polițiștii îi ordonau să se oprească.

Cele mai groaznice temeri i se confirmară, când văzu silueta acoperită care zăcea peste prag. Ajunsese prea târziu! Yasmine îl ucisese! O căută agitată pe Yasmine printre cei care se foiau în jur derutați și mâhniți.

Deodată, Claire întâlnește privirea lui Alister Petrie și aproape că îi veni să râdă de ușurare. Părea amețit, dar era nevătămat.

Apoi văzu că era stropit de sânge proaspăt care nu era al lui și – stătea într-o baltă de sânge care creștea din ce în ce mai mult alimentată de șuvoiul care curgea de sub sacul de plastic.

Claire își coborî din nou privirea asupra cadavrului și văzu atârănând pe lângă sac ceva ce nu observase mai înainte – o mână frumoasă, lungă și subțire, de culoarea cafelei cu lapte.

Și în jurul ei străluceau brățări de aur.

Capitolul douăzeci și cinci

Când ieși de pe pistă, Claire fu pe moment orbită de blitz-uri și camere de luat vederi. Cu un gest reflex, își apără ochii cu brațul. Ar fi vrut să fugă, dar nu avea unde. În spatele ei mai erau și alți pasageri care îi blocau acea cale de scăpare, iar în față o așteptau o mulțime de reporteri și fotografi.

La New York îndurase nebunia publicității cauzate de sinuciderea lui Yasmine. Se așteptase la atenție din partea presei,

așa că își luase inima în dinți și, îi ținuse piept. Dar crezuse că până când avea să se întoarcă la New Orleans evenimentul își va pierde din noutate. Nu se pregătise pentru acel baraj și pentru întrebările reporterilor care năvăliră spre ea în masă.

— Domnișoară Laurent, ce părere aveți despre implicarea lui Yasmine în...

— Declarațiile anterioare rămân valabile?

— Ce știți despre...

— Vă rog, spuse ea încercând să treacă printre ei, dar erau ca un șir solid de soldați înarmați cu aparate de fotografiat și microfoane care nu se dădeau înapoi nici cu un centimetru fără să obțină o declarație. Prietena mea a fost evident foarte nefericită, spuse Claire atunci din spatele ochelarilor mari de soare și încercând să își ferească fața de luminile orbitoare. Sunt îndurerată, dar contribuția pe care mi-a adus-o mie personal și industriei de modă îi va păstra vie memoria ani de-a rândul. Vă rog să mă scuzați.

După care porni cu stoicism prin aeroport refuzând să mai răspundă întrebărilor, în cele din urmă, unul din polițiștii aeroportului se oferă să îi aducă bagajul și să o ajute să urce într-un taxi. Când ajunse la *Mătasea francească*, fu întâmpinată nu numai de presă, dar și de credincioșii adepți ai lui Jackson Wilde, care continuau să protesteze, își plăti în grabă taxiul și intră în clădire. Fu bucuroasă să își vadă femeile la lucru, deși păreau neobișnuit de grave. Câteva murmurare condoleanțe, pe care le primi cu grație, în lift, își scoase ochelarii și își dădu cu puțin ruj, aranjându-se. Nu voia ca Mary Catherine să fie mai tulburată de sinuciderea lui Yasmine decât fusese deja. Când le urcase pe mama ei și pe Harry într-un avion cu destinația New Orleans de la aeroportul *La Guardia*, imediat după înmormântare, Mary Catherine fusese nedumerită și dezorientată. Claire fusese foarte îngrijorată pentru stabilitatea mintală a mamei ei și disperată din cauza despărțirii, dar simțise că lui Mary Catherine avea să îi fie

mult mai bine într-un mediu cunoscut decât la New York, unde Claire nu îi putea acorda prea mult timp și atenție.

Silindu-se să zâmbească, deschise ușa principală a apartamentului și intră.

— Mama, m-am întors!

Abia făcuse câțiva pași când o văzu pe Mary Catherine în living-room, stând într-un colț al canapelei și suflându-și nasul într-o batistă. Harry se afla lângă fereastră, rigidă și fără să zâmbească, dezaprobatore.

După aceea, Claire își îndreptă privirea spre Cassidy, care stătea lângă mama ei.

— Ce naiba cauți aici?

— L-am spus că nu e o idee bună, dar a insistat să stea de vorbă cu ea.

— Îți mulțumesc, Harry. Știu cât de convingător poate să fie domnul Cassidy.

Azvârlind pumnale din priviri, Claire se duse repede la canapea și căzu în genunchi în fața mamei ei.

— Mama, m-am întors. Nu te bucuri că mă vezi?

— Claire Louise?

— Da, mama?

— Vin după tine?

— Nu. Nimeni nu vine după mine.

— Nu vreau să te ia pe tine pentru ce-am făcut eu.

— Nu pot să mă ia. Nu mă duc nicăieri. Și acum sunt acasă și suntem împreună.

— Am încercat să fac cum e mai bine, spuse Mary Catherine printre mici sughițuri. Zău că da. Întreab-o pe mătușa Laurel. Numai că... adăugă ea și își ridică mâna la tâmplă masând-o. Uneori mă mâhnesc atât de tare când mă gândesc la păcatul meu. Mama și tata au fost atât de supărați pe mine când le-am spus de copil.

Claire o trase spre ea și îi șopti:

— Nu-ți face griji, mama. Sunt aici acum și o să am mereu grijă de tine.

O ținu până când se opri din plâns, după care zâmbi privindu-i chipul brăzdat de lacrimi.

— Știi ce-aș vrea la cină? Niște bame așa cum știi tu să le faci. Îmi faci puțin? Te rog.

— Rântașul meu nu e la fel de bun ca al mătușii Laurel, dar dacă ții neapărat... spuse Mary Catherine cu timiditate.

— Vreau neapărat, spuse ea și îi făcu semn lui Harry. Ce-ar fi să începi de acum, ca să le lași să fiarbă toată ziua? Hai, du-te cu Harry. O să te ajute și ea, adăugă ea și o ajută să se ridice.

Mary Catherine se întoarse și îi întinse mâna lui Cassidy.

— Trebuie să plec acum, domnule Cassidy, dar îți mulțumesc atât de mult că ai venit. Adu-i și pe părinții dumitale într-o după-amiază ca să bem puțin vin de Xeres, îi spuse ea și el încuviință, după care Harry o conduse spre bucătărie.

— Dar n-am terminat să-i pun întrebări. Claire se întoarse spre el.

— Pe naiba! Cum ai îndrăznit să vii aici și să o necăjești când eu eram plecată? Ce voiai de la ea?

— Aveam niște întrebări să-i pun.

— La naiba cu întrebările tale.

— Ca procuror adjunct am dreptul...

— Dreptul? Repetă ea nevenindu-i să creadă. Am avut un deces în familie sau ai uitat?

— Îmi pare rău pentru Yasmine.

— Sunt convinsă. Un suspect mai puțin, nu?

— Nu ești dreaptă. N-am avut de gând să o tulbur pe mama ta.

— Dar ai reușit. Și dacă o mai superi vreodată, te omor. Ea nu știe să răspundă la afurisitele tale de întrebări.

— Dar tu știi, spuse el. De aceea o să mergi cu mine în oraș.

— Pentru ce?

— O să-ți spun când o să ajungem, zise el și o apucă strâns de

braț.

— Ai de gând să mă arestezi? Ce ai forțat-o pe mama să-ți spună?

— Spune-le la revedere, Claire, și mergi liniștită, îi spuse el încet, dar cu fermitate. O altă scenă ar tulbura-o pe Mary Catherine și mai mult.

În clipa aceea, Claire îl urî.

— Ticălosule.

— Ia-ți poșeta și spune-le la revedere.

În acea confruntare, el era cu siguranță învingătorul și, de dragul mamei ei, Claire nici nu încercă să opună rezistență. El știa acest lucru și îl folosea spre propriul avantaj, îl privi disprețuitor, greața fiind aproape palpabilă, în cele din urmă, spuse:

— Harry, mă duc puțin în oraș cu domnul Cassidy. La revedere, mama.

Ieșirea lor din clădire stârni rumoare printre reporterii și demonstranții. Claire fu asaltată de o duzină de întrebări deodată:

— Domnișoara Laurent nu are nimic de comentat, le spuse Cassidy, nervos, reporterilor.

— Cassidy, ce crezi...

— Niciun comentariu.

— Credeți că ați găsit ucigașul?

— Niciun comentariu.

Ignorând microfoanele strecurate sub nas, el o împinse pe Claire prin mulțime. Era epuizată, amețită și derutată, așa că se lăsa condusă cu docilitate, în fond, Cassidy era un adversar pe care îl cunoștea foarte bine.

În curând, datorită faptului că el mergea cu pași mari, ieșiră din gloată. Doi polițiști în uniformă veniră imediat în urma lor și porniră cu toții pe trotuar fără să piardă timpul.

— O s-o duc cu mașina mea, le spuse Cassidy polițiștilor.

— Am înțeles, domnule.

— Vă mulțumesc pentru sprijin.

— Am înțeles, domnule.

— Faceți tot posibilul să împrăștiati mulțimea și supravegheați cu atenție locul.

— Am înțeles, domnule.

Polițiștii se retraseră apoi spre a-i executa instrucțiunile. Fără să încetinească, el o duse la mașină, care era ilegal parcată lângă bordură, îi deschise ușa din dreapta și se dădu într-o parte pentru a-i face loc să urce. Prea obosită pentru a se război, ea se așeză pe scaunul, însoțitorului.

— Cum de ai reușit să faci în așa fel ca înmormântarea să nu apară la televizor? O întrebă el după ce porniră.

— Am aranjat o înscenare. Un dric cu un sicriu fals i-a făcut pe toți oamenii presei să ajungă în New Jersey până să-și dea seama ce se întâmpla, spuse ea atingând o brățară de aur pe care o purta la mână și care fusese una din preferatele lui Yasmine.

Claire știa că Yasmine ar fi dorit să o poarte ea.

— N-aș fi suportat ca înmormântarea ei să fie un carnaval la care să fie prezenți străini.

Trecuse mai mult de o săptămână de când fusese acasă la Alister Petrie și își văzuse prietena zăcând moartă pe prag. În fața lui și a fiicei lui, Yasmine se împușcase prin spatele capului distrugându-și complet și aproape cu răzbunare frumosul chip. Yasmine era neîndoielnic moartă. Totuși, existau momente când Claire aproape că uită acest lucru, după care realitatea cădea asupra ei ca o avalanșă de cărămizi.

Abia dacă avusese timp să o jelească. Zilele care se scurseseră de la sinucidere fuseseră încărcate de semnat hârtii, de făcut aranjamente, de pus la punct afacerile lui Yasmine, de ocolit presa, de răspuns la întrebări pentru care nu existau răspunsuri. Cum putea explica cineva de ce o femeie care aparent avea totul se distrusese într-un mod atât de grotesc?

Claire păstră secretele lui Yasmine pentru sine. Nu avea să își trădeze prietena nici măcar acum, când nimic nu mai conta.

Prietenilor comuni, care fuseseră șocați la aflarea veștii și care ceruseră lămuriri, Claire le spusese doar că, în ultima vreme, Yasmine fusese extrem de nefericită, dar nu le dăduse amănunte în legătură cu eșuata ei poveste de dragoste și nici cu dificultățile ei financiare.

Din moment ce din familia ei nu mai rămăseseră decât câțiva veri răspândiți pe Coasta de Est, de care ea nu fusese niciodată prea apropiată, responsabilitatea înmormântării căzuse în sarcina lui Claire. Cum Yasmine nu lăsase nicio instrucțiune, Claire își ascultase propriile instincte și o incinerase. Slujba se ținuse în liniște și în prezența câtorva persoane. O urnă închisă într-un mausoleu era singurul lucru care mai rămăsese din prietena ei superbă, talentată și plină de vitalitate care avusese o nemaipomenită poftă de viață până când se îndrăgostise de bărbatul nepotrivit.

Aducându-și aminte de Petrie, Claire îl întrebă pe Cassidy, care conducea în liniște:

— Ce face fetița lui Petrie, e bine?

— Din câte am citit, se descurcă. Mai are coșmare încă, după cum scria ieri în ziare, dar se află în îngrijirea unui psiholog de copii.

— Nu-mi vine să cred că Yasmine a putut să facă așa ceva îngrozitor în fața unui copil.

— Petrie era iubitul care o părăsise, nu?

— Ai ghicit.

— Am auzit că după aceea au găsit tot felul de chestii legate de magie în camera ei.

— Da.

— Și am mai auzit că te-ai aflat și tu la fața locului, Claire.

— Am găsit altarul din camera ei. M-am gândit că voia să-i facă un rău lui. M-am dus după ea, dar am ajuns prea târziu.

— Doctorița Dupuis mi-a spus că n-ai vrut să pleci de lângă ea și că i-ai însoțit trupul până la morgă.

— Era prietena mea.
— Ești demnă de laudă.
— N-am nevoie de laudele tale.
— Ești hotărâtă să mă îndepărtezi, nu?
— Am crezut că a fost clar chiar din ziua când ne-am cunoscut că nu vom putea fi prieteni.

Se priviră și apoi se uitară repede în altă parte. După un timp, Claire spuse:

— Toate astea vor afecta campania lui Petrie. Ce are de gând să spună?

— N-ai citit?

— Nu. Am evitat intenționat să citesc orice despre sinucidere sau despre speculațiile cu privire la motivele pe care le-ar fi avut. Îmi făceau rău.

— Atunci nu-ți recomand niciun număr recent. Toate ziarele, de la *The New York Times* până la *Național Enquirer*, au câte o teorie.

— De asta mă și temeam. Dă-mi o idee la ce să mă aștept.

— Că se droga.

— Bănuiam asta.

— Că avea o ură cu implicații rasiale față de Petrie.

— Yasmine era apolitică.

— Că era o amantă secretă căreia îi dăduse cu piciorul.

— Ceea ce sunt sigură că a negat.

— De fapt, n-a spus prea mult. Se ascunde după fustele nevesti-și și o lasă pe ea să vorbească. O tactică foarte bună, dacă stau să mă gândesc bine. Din moment ce soția se află atât de aproape de el, nu putea avea o relație clandestină, corect?

— Corect. Deci au creat impresia că Yasmine era nebună.

— Cam așa ceva, spuse Cassidy parcând mașina în locul destinat lui lângă clădirea procuraturii.

— De ce m-ai adus aici? Îl întrebă Claire cu nemulțumire în glas. Am călătorit. Sunt obosită. Nu mă simt în stare să-ți răspund la întrebări. Și sunt furioasă pe tine pentru că ai asaltat-o pe

mama. Și pe urmă, credeam că nu mai e cazul. Nu te-a înlocuit Crowder încă?

— Nu din moment ce recent s-au mai descoperit unele lucruri.

— Felicitările mele. Dar ce ar putea avea aceste recente descoperiri cu mine? Eu nici măcar n-am fost aici.

Se întoarse spre ea punându-și brațul pe spătarul scaunului ei.

— Am efectuat o verificare de rutină a glonțului care a ucis-o pe Yasmine și avea aceleași semne ca acelea care l-au ucis pe Jackson Wilde. Toate au fost trase cu revolverul de calibrul 38 care a fost luat din mâna încleștată de moarte a lui Yasmine.

Capitolul douăzeci și șase

Andre Philippi își curăța unghiile cu o perie și cu săpun lichid. De când se trezise în dimineața aceea, era pentru a cincea oară când făcea acest lucru cu atâta meticulozitate. Atunci când fu satisfăcut de curățenia mâinilor – temporar – le clăti cu o apă atât de fierbinte încât abia o putea suporta și apoi le șterse cu un prosop alb din lenjeria hotelului.

Se privi în oglinda de deasupra chiuvetei. Hainele îi erau imaculate, fără o pată sau o cută. Garoafa roz de la butonieră era proaspătă și umedă. Niciun fir de păr nu era nelalocul lui. Ar fi trebuit să se simtă extraordinar, ca o mașină nouă și strălucitoare expusă privirilor.

În schimb, se simțea în nesiguranță, speriat și nefericit.

Ieși din baie, stinse cu grijă lumina și se întoarse în birou. Potrivit oricăror criterii, era excepțional de ordonat și bine organizat. Dar lui Andre i se părea că era o dezordine cumplită. Pe birou erau grămezi de scrisori cărora trebuia să le acorde atenție, plus hârtii cu timpul când lucrase fiecare angajat și chestionare

pentru clienți. Toată acea activitate care de obicei îi făcea plăcere, fusese neglijată după moartea lui Yasmine. Nu mai avusese chef să lucreze de când primise înfiorătoarea veste a sinuciderii ei. Cunoscându-i-se dragostea pentru munca lui, această nouă atitudine era echivalentă cu un sacrilegiu.

Când Claire îl sunase să îi spună de moartea lui Yasmine, el îi zisese că minte. Ideea că acea minunată ființă se distrusese într-un mod atât de oribil era prea cumplită pentru a i se putea da *crezare* și prea dureroasă pentru a se putea gândi la ea. Îi aducea aminte de ziua când se întorsese de la școală și o găsisse pe frumoasa lui *maman* zăcând într-o cadă plină din care picura pe gresie apă călduță și sânge cald.

Cele două femei pe care el le iubitese și le respectase mai mult decât orice altă creatură a Domnului preferaseră să moară în loc să trăiască. Nu numai că aleseseră o lume în care el nu era, dar nici nu se gândiseră măcar să își ia rămas bun de la el. Ca și cum ar fi avut calități fizice, amărăciunea îi apăsă pieptul până când nu mai putea să respire fără să simtă o durere sfâșietoare în jurul inimii.

Refuzase să meargă la New York la înmormântarea de care se îngrijise Claire. Stătuse lângă mormântul lui *maman* până când acesta fusese închis, jurând că niciodată nu avea să mai recunoască finalitatea morții, până avea să moară el însuși.

Pentru a putea face față sinuciderii lui Yasmine încercase să se consoleze cu tot felul de mărunțișuri.

„Prea multă frumusețe poate fi un blestem pentru cel care o posedă”. „Faimă și averea se plătesc scump”.

Ba se gândise chiar la ceva ce spusese prietenii mamei lui când aceasta își luase viața. „Unii îngeri, îi spusese o persoană bine intenționată, sunt atât de frumoși, încât Dumnezeu nu poate sta prea mult timp despărțit de ei. Le este predestinat să trăiască puțin chiar dinainte să se nască. Nerăbdători, ei se grăbesc adesea să se întoarcă pe un tărâm la fel de nepătat ca ei.” Așa cum se

obișnuia în New Orleans, avusese loc o paradă, cu o orchestră de muzică de jazz, prin tot Cartierul Francez, pentru a celebra trecerea mamei lui într-o lume demnă de ea.

Nu crezuse asemenea baliverne nici când fusese un adolescent care făcea eforturi să nu plângă deasupra trupului mamei lui și nu credea nici acum, dar se simțea mai bine dacă se ruga. Ba se dusese și la slujbă în fiecare zi pentru a se ruga pentru sufletul lui Yasmine.

De parcă moartea ei nu ar fi fost destul de chinuitoare pentru el, mai trebui să vadă și cum era pângărită de presă. Acuzațiile care i se aduceau păreau extraordinar de nedrepte, mai ales că nu se mai putea apăra. Se uită la ziarul pe care îl azvârlise furios în coșul de hârtii de sub birou după ce citise titlurile acelea injurioase. Aiureli. Minciuni. Speculații fanteziste.

Dar procurorul adjunct Cassidy le credea.

Îl sunase pe Andre în dimineața aceea devreme. Dar, după ce citise titlurile din ziare, nu era surprins să îl audă, ba chiar se așteptase la acest lucru. Abia aștepta să-și poată exprima disprețul față de modul lipsit de respect în care era tratată Yasmine.

— Femeia a murit, domnule Cassidy, îi spusese el tăios. Iar dumneata te rotești ca un vultur deasupra cadavrului ei. Modul în care îi chinui pe cei lipsiți de apărare este obscen, rușinos și oribil.

— Lasă asta, Andre, sunt un ticălos și o recunosc. Din păcate, cei care plătesc impozite, deci inclusiv tu, mă plătesc să fiu un ticălos. Acum am să-ți pun o întrebare și ai face bine să-mi spui adevărul, altfel mă-ntorc aici și-ți tai floarea chiar de la rădăcină și să nu crezi că mă refer la cea de la butonieră. A fost Yasmine la hotelul *Fairmont* în seara când a fost ucis Jackson Wilde?

— Limbajul dumitale este injurios. Mă gândesc să spun...

— A fost sau nu în afurisitul ăla de hotel? Strigase Cassidy în telefon.

Andre se adună, își trecu o palmă umedă peste cap și spuse:

— Ai văzut registrele. Era cumva numele ei printre celelalte?

— Nu asta te-am întrebat.

— Nu am nimic altceva de spus.

— Bine, spusese Cassidy într-un mod conciliant și pe un ton mai amical. Știi că Yasmine ți-era prietenă, îmi pare rău că a murit. Micul interval de timp în care am cunoscut-o a fost de ajuns ca să-i admir talentul. Era splendidă. Numai dacă o priveai era ca o experiență religioasă. Pământul întreg e mai puțin frumos de când ea nu mai e printre noi. Îți înțeleg sentimentele, sincer. Moartea ei a fost tragică și prematură și nu se pot face decât speculații în legătură cu motivul pentru care a ales să-și curme viața. Dacă ai citit ziarele, continuase el, atunci știi că unele din acele speculații nu au nicio bază, Yasmine nu se droga, nu milita pentru drepturile omului. Nu era nimic din ce s-a scris despre ea. Așa că, dacă te încrezi în mine, Andre, o scutești de o mulțime de porcării de presă. Și gândește-te ce va însemna asta și pentru Claire.

— Nu-mi ațâța o prietenă împotriva celeilalte, domnule Cassidy.

— Nici nu încerc. Dar, dacă Yasmine a fost vinovată de uciderea lui Jackson Wilde, atunci Claire este nevinovată. Nu vrei să-i ușurezi situația?

— Nu, dacă asta înseamnă acuzarea unei alte prietene la fel de nevinovate, care este moartă și nu se poate apăra.

— Vinovăția sau nevinovăția ei se va decide probabil în cadrul unui proces, spusese Cassidy, începând din nou să își piardă răbdarea. Spune-mi numai dacă ai văzut-o pe Yasmine în hotel în seara aceea.

— Știi să vorbești foarte bine, domnule Cassidy, dar numai ca să tragi foloase. Este evident că nu există nimic împotriva lui Yasmine, și, dacă e după mine, nici nu va exista. M-ai păcălit o dată. Prea mult. La revedere.

— Te pot cita, îl amenințase Cassidy.

— Fă ceea ce trebuie să faci. Răspunsurile mele vor rămâne

aceleași.

Așa rămăseseră lucrurile. Andre aproape că se așteptase la trupe de la primărie năvălind pe ușă cu o citație. Totuși, nimic din ce ar fi făcut Cassidy nu l-ar fi speriat. Nici violența fizică nu i-ar fi clătinat hotărârea. Ideea că Yasmine l-ar fi putut ucide pe Jackson Wilde era ridicolă, nefondată și neadevărată. De fapt, își spusese Andre ridicându-se pentru a se mai spăla o dată pe mâini, era imposibil.

— E imposibil.

Claire încercă să se împotrivescă, dar Cassidy practic o târi înăuntru. Partea din față a clădirii era asediată de discipolii lui Jackson Wilde care se rugau. Simțeau miros de sânge cald, de data asta al lui Yasmine, deși ea era deja moartă.

Fără îndoială că Ariel Wilde auzise zvonul că sinuciderea lui Yasmine și asasinarea lui Jackson Wilde erau legate printr-un raport balistic și nu pierduse nicio secundă pentru a-și aduce adepții la frenezie spirituală. Cassidy îi spusese cu tristețe unuia din oamenii ei că ar fi fost bună la Pentagon. Era un strateg nemaipomenit, care știa cum să lanseze un atac pregătit în grabă, dar foarte eficient. Mai avea și sprijinul solid al adepților, care o venerau alături de Iisus, și acest lucru nu îi plăcea lui Cassidy la teleevangelism. Făcea celebrități mai mari din predicatori decât din divinități.

— Insinuezi că Yasmine l-a ucis pe Jackson Wilde? Îl întrebă Claire în timp ce Cassidy o împinse în lift și apăsă pe butonul celui de-al doilea etaj.

— Ascultă, spuse el crispat, nici eu n-am crezut

Sandra Brown până n-am văzut rezultatele testului cu ochii mei.

— Dar trebuie să fie vreo greșeală. Cineva a făcut o greșeală îngrozitoare.

— L-am spus să verifice de câteva ori, Claire. Dovada nu se poate pune la îndoială. Gloanțele au fost trase cu aceeași armă. De

ce naiba nu mi-ai spus că Yasmine avea armă? Dacă ai fi făcut-o, prietena ta ar mai fi trăit acum.

Scoțând un sunet îndurerat, Claire se lipi de peretele liftului pentru a sta cât mai departe de el.

— Ești un ticălos de o răutate nemaipomenită, Cassidy.

Ușile liftului se deschisera.

— După tine, spuse el cu dulceață în glas, și așteptă până când ea, neavând de ales, ieși. Pe aici. O să clarificăm totul odată pentru totdeauna.

Ajungând în biroul din colț, închise ușa în urma lor, își scoase haina și îi arătă un fotoliu.

— Ar fi bine să te faci cât mai comodă, pentru că n-o să pleci de aici până nu ajungem la un rezultat.

— Ai întrebat-o pe mama dacă Yasmine l-ar fi putut ucide pe reverendul Wilde. De aceea era atât de supărată.

— Am întrebat-o dacă știa că Yasmine avea armă, dacă a spus vreodată că l-ar ucide pe Wilde, chestii din astea, îți jur că m-am purtat cât se poate de atent, îi spuse el, dar Claire continua să se uite la el cu reproș. Nu mi-am făcut decât meseria, Claire.

— Ah, da, afurisita asta de meserie, spuse ea, dându-și în spate o șuviță de păr.

Chiar și pentru acel gest reflex păru să aibă nevoie de multă energie. Avea cearcăne și părea să fie extrem de obosită.

— Pot cel puțin să sun să văd ce face?

El îi arătă telefonul, după care scoase capul pe ușă și ceru să i se aducă două cafele. Până când un funcționar aduse două cești *Styrofoam* din care ieșea abur, Claire termină scurta ei convorbire.

— Bârnela sunt pe foc. Ele joacă gin și mama câștiga. Zâmbetul ei ar fi fost potrivit pe chipul unei madone, care își privește pruncul adormit. Buzele îi păreau moi și frumoase când zâmbea așa, Cassidy încercă să nu se gândească la gustul lor.

— Cafea?

— Nu, mulțumesc.

— Bea. O să-ți prindă bine.

Ea trase ceașca mai aproape, dar nu o ridică. Se așeză mai comod, picior peste picior, își împreună mâinile în poală și apoi se uită la el.

— Ei? Începeți întrebările, domnule consilier.

— Nu face asta, Claire.

— Ce anume?

— Nu-mi îngreuna sarcina și mai mult.

— Cred că lucrurile cu cât sunt mai dificile, cu atât îți plac mai mult.

El se aplecă puțin spre ea.

— Crezi că-mi face plăcere să-ți pun întrebări în legătură cu Yasmine, când știu cât de apropiate erați și cât de distrusă trebuie să fii de sinuciderea ei?

— Dar asta nu te împiedică, totuși, să o faci, nu? Vrei un vinovat pe care să-l arunci la lei.

El exclamă atunci lovind biroul cu palmele:

— Exact. Și vreau să fie altcineva, oricine altcineva în afară de tine!

O clipă, îndelungată de tăcere se lăsă între ei. Ochii lui spuneau mai mult decât o făceau cuvintele, dar ea înțelese, așa că își plecă privirea și renunță la sfidare.

— Yasmine nu l-ar fi putut ucide pe Jackson Wilde, spuse ea încet. Sigur nu poți să crezi așa ceva.

— De ce n-aș face-o?

— Nici măcar nu-l cunoștea personal. Ce motiv ar fi putut avea?

— Același ca și tine. Voia să-i închidă gura. Îi punea în pericol existența și avea o mulțime de necazuri cu creditorii. Am descoperit asta când am verificat contribuția aceea.

— Yasmine avea probleme financiare, dar Wilde nu a reprezentat niciodată un pericol pentru *Mătasea franțuzească*. Ea considera că era nemaipomenit de caraghios faptul că obiectul acuzațiilor lui nu numai că nu era înfrânat, dar era și mai mult

propulsat. Prosperam datorită publicității pe care ne-o oferea și asta o distra pe Yasmine. Oricum, dacă a avut sau nu motiv, asta nu contează. A fost la New York în seara aceea.

— Nu, n-a fost.

— Dar am luat-o de la aeroport a doua zi dimineată.

— Am verificat registrele liniilor aeriene, Claire. Cu câteva săptămâni în urmă. Ea nu a venit cu acea cursă de dimineată, ci în seara precedentă, deci cu mai mult de douăsprezece ore în urmă.

Claire îl privi cu neîncredere.

— De ce nu mi-ai spus?

— N-am văzut niciun motiv pentru a divulga secretul lui Yasmine. M-am gândit că a venit mai devreme pentru a se întâlni cu iubitul ei și nu a vrut să știi pentru că nu erai de acord cu relația ei. Era o problemă între două prietene și eu nu voiam să fiu prins la mijloc. Dar acum minciuna ei a căpătat altă semnificație.

Se așază pe colțul biroului, privind-o.

— Claire, ai știut că Yasmine s-a aflat în seara aceea la New Orleans?

— Nu.

— Ți-a împrumutat mașina?

— Nu. Eu n-am văzut-o decât a doua zi dimineată.

— Știai că purta armă?

Ea șovăi. El crezu că se gândește să mintă și răsufală ușurat când îi răspunse:

— Da, știam că purta armă. Făcea acest lucru de când o cunoșteam, l-am spus de câteva ori să scape de ea.

— De ce nu mi-ai spus acest lucru mai înainte?

— Pentru că... Yasmine a spus că nu o mai găsea.

— Adică o pierduse?

— Pentru un timp, da. Apoi a apărut iar.

— Vrei să spui că a fost pierdută și apoi deodată a reapărut?

Claire încuviință.

— O punea în bagaj ori de câte ori pleca, pentru ca la aeroport să nu i-o confiște. Zicea că probabil o uitase în vreun bagaj.

— Și tot nu mi-ai spus?

— Lucrurile se pierd mereu, spuse ea cu iritare.

— Dar vorbim de o armă mortală, Claire. Deci, de ce nu mi-ai spus nimic despre arma lui Yasmine?

— Pentru că n-am crezut că e important.

— Asta-i o minciună.

— Bine! Strigă ea. Mi-era teamă să nu faci vreo legătură între afurisita aia de armă și asasinarea lui Jackson Wilde.

— Este o legătură.

— Yasmine nu a folosit arma pentru a-l omorî pe Wilde.

— Cine a făcut-o?

— Nu Yasmine.

— Cine altcineva mai avea acces la ea?

— Nimeni, din câte știu eu.

— Tu aveai.

— N-am tras în viața mea cu o armă. Nu știu să o fac. Ți-am spus de nu știu câte ori.

— Și de fiecare dată ai fi putut să minți.

— Nu mint.

— Cum a spus Yasmine că a pierdut arma?

— Habar n-am.

— Unde a pierdut-o?

— În bagaj, cred. Nu știu.

— Cât timp a lipsit?

— Vreo două-trei săptămâni. Nu sunt sigură.

— Și cum a găsit-o iar?

— A zis că a reapărut pur și simplu în poșeta ei.

— Claire...

— Nu știu!

— Cassidy?

Un bărbat bătu o dată scurt înainte să deschidă ușa. Sesizând

tensiunea, privi stânjenit spre Claire și apoi din nou spre Cassidy.

— Crowder vrea să te vadă.

— Mă duc mai târziu.

În ciuda iritării lui Cassidy, tânărul insisită:

— Scuză-mă, dar domnul Crowder a spus acum. Și a mai spus că va fi vai de fundul meu dacă nu te duc. E cu cineva își trebuie neapărat să fii și tu acolo.

Capitolul douăzeci și șapte

Și înjurând pe înfundate, Cassidy își luă haina, în timp ce se îmbrăca spuse:

— Dacă Yasmine a fost în camera lui Wilde în seara aceea, a dus și fibre din covorul mașinii tale.

— Îți repet pentru a nu știu câta oară că n-am văzut-o pe Yasmine în seara aceea. Eu mi-am folosit mașina, spuse Claire, și apoi, cu capul plecat, ferindu-și privirea, dar cu oțel în glas adăugă: n-am văzut-o pe Yasmine decât a doua zi dimineață, când am luat-o de a aeroport. Dacă a fost în New Orleans, mi-a ascuns, însă, în orice caz, nu s-a putut folosi de mașina mea.

— O să fac că întrevederea asta cu Crowder să fie cât mai scurtă. Să nu ieși de aici, îi mai spuse el și plecă.

În drum spre lift se întâlni cu Howard Glenn.

— Hei, Cassidy, la tine veneam.

— Ai găsit ceva?

— A apărut ceva foarte important pe listele alea.

— Mulțumesc, spuse Cassidy luând hârtiile pe care i le dădu Glenn, împăturindu-le de două ori și apoi băgându-le în buzunarul de la piept. O să mă uit pe ele cât pot de repede. Acum tocmai mă duc la Crowder. Între timp, tu continuă.

Urcă în lift și de cum ieși nu se mai opri decât la marginea biroului lui Crowder.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Tony, ce naiba era atât de important încât nu mai putea să suporte amânare? Tocmai o chestionam pe Claire Laurent. O apără pe Yasmine, dar cu cât scot mai mult de la ea, cu atât sunt mai convins că Yasmine l-a ucis pe Wilde.

— Despre asta voiam să vorbim și noi cu tine. Amintindu-și că tânărul menționase ceva despre faptul că mai era cineva în biroul lui Crowder, Cassidy îi urmări privirea. Alister Petrie stătea mulțumit într-un fotoliu din piele.

Lui Cassidy nu îi plăcuse niciodată Petrie, nici ca persoană, nici ca om de stat. Se afla în legislativ numai datorită faptului că avea relații politice importante. Familia lui era bine înfiptă în viața politică, dar nu la fel de bine ca aceea a soției sale. Cassidy îl considera un individ pompos, care, fără să aibă niciun merit, a avut destui bani pentru a-și cumpăra un loc în Congres. Datorită faptului că terminase cu etica

Mătase franțuzească muncii, Cassidy nutrea pentru Petrie un dispreț, pe care cu greu și-l putea ascunde.

— Salut, domnule congressman.

— Domnule Cassidy, îi răspunse acesta rece.

— La loc, Cassidy, spuse Crowder făcându-i brusc semn să stea jos.

Instinctele lui Cassidy sfârâiau ca niște fire electrice expuse. Se punea ceva la cale și, dacă intuiția lui nu îl înșela, era ceva ce nu avea să îi placă. Lui Tony Crowder îi fusese greu să îl privească în ochi, ceea ce era un semn rău.

— Îl voi lăsa pe domnul congressman Petrie să explice de ce a dorit să stea de vorbă cu noi, spuse Tony, tușind stânjenit în pumn. Când o să auzi ce are de spus, o să-ți dai seama de importanță. Domnule congressman.

Petrie începu prin a spune:

— Am rămas uimit citind titlurile din ziarele de dimineață, domnule Cassidy.

— Este chiar uimitor. Dacă un tehnician nu ar fi fost atent, n-ar fi observat asemănările între rezultatele testului balistic făcut pe glonțul cu care s-a sinucis Yasmine și cele pe care le făcuse recent asupra gloanțelor extrase din trupul lui Jackson Wilde. Spunea că niște gloanțe străbătute în lungime de un șanț adânc nu se puteau uita, așa că le-a comparat și asta a fost. Aceeași armă. A tras cu ea numai ca să se convingă. Nu-i nicio greșeală.

— Trebuie să fie.

— Nu este.

— Cu toate acestea, investigația pe care ați început-o asupra unei posibile legături între sinuciderea lui Yasmine și asasinarea lui Wilde trebuie să înceteze. Imediat.

Ordinul fusese dat într-un mod atât de pedant și cu atâta aroganță, încât cea dintâi reacție a lui Cassidy a fost să radă. Se uită la Tony Crowder, dar pe chipul acestuia nu se vedea nici urmă de zâmbet. Ba mai mult, părea la fel de aspru și neînduplecat ca un totem sculptat în lemn de stejar.

— Ce naiba se petrece aici? Întrebă el și se uită din nou la Petrie. De când îmi spui dumneata să opresc investigația?

— Yasmine nu l-a ucis pe Jackson Wilde.

— De unde știi, mă rog?

— Pentru că a fost cu mine în seara aceea. Toată noaptea.

O tăcere grea se lăsă în încăpere. Cassidy se întoarse din nou spre Tony cerându-i explicații din privire, dar procurorul își dresese glasul stânjenit. Respectul lui Cassidy față de el scăzu puțin. Era destul de bătrân pentru a putea fi tatăl lui Petrie și, totuși, se ploconea în fața lui de parcă ar fi fost cine știe ce prinț.

— Domnul congressman a venit la mine azi-dimineață și a recunoscut de bunăvoie că a avut o... adică... dânsul și Yasmine s-au aflat într-o anumită relație.

— Nu mai spune, zise Cassidy sarcastic. Știi absolut tot despre

această relație.

— Bănuiesc că domnișoara Laurent ți-a spus, zise Crowder.

— Exact.

— Atunci îți poți da seama cât de penibilă ar fi o investigație îndelungată și amănunțită pentru domnul congressman Petrie și familia sa.

— Ar fi trebuit să se gândească la asta înainte să înceapă să calce în lături. Petrie se înfurie.

— Această situație penibilă este inutilă, domnule Cassidy, pentru că, așa cum v-am mai spus, eu sunt alibiul lui Yasmine. A fost cu mine.

Cassidy îl privi batjocoritor.

— Și dumneata ai de câștigat de pe urma sinuciderii ei, nu, Petrie? Ți-a-stropit pereții cu creierii ei pentru că ești un mincinos. Ce s-a-ntâmplat de ai spus gata? Dispăruse noutatea? Sau ți se făcuse teamă că se apropie alegerile? Te-ai speriat că alegătorii dumitale albi n-or să-ți agreeze amanta neagră?

— Cassidy! Strigă Tony lovind cu pumnul în birou. Atunci Cassidy se ridică și își îndreptă furia asupra lui Crowder:

— Este prima dovadă concretă pe care am descoperit-o de când am început investigarea acestui caz. Chiar crezi că o să-i dau cu piciorul pentru că s-ar putea afla că femeia implicată în asasinat a fost amanta ilustrului nostru congressman?

Nonșalanța lui Petrie dispăruse. Roșu de indignare, se ridică brusc.

— Yasmine n-a fost amanta mea. Avea un atașament mai neobișnuit față de mine, care nu era deloc împărtășit. O atracție fatală.

— Minți. A fost o legătură de iubire de ambele părți până când dumneata ai rămas fără curaj.

— Era o femeie cu o mulțime de tulburări.

— Asta-i o prostie.

— Obișnuia să ia medicamente...

— Din raportul autopsiei întocmit de doctorița Dupuis reiese că în organismul ei nu exista nici măcar o aspirină.

— Evident, Yasmine nu era de acord cu poziția mea...

— Ah, dar pun pariu că dumneata erai de acord cu aproape toate pozițiile. Care-ți plăcea mai mult? Deasupra sau dedesubt?

— Cassidy, nu permit așa ceva! Urlă Crowder, ridicându-se. Nu voi permite ca domnul congressman Petrie să fie insultat în biroul meu, după ce a venit aici din proprie inițiativă, riscând atât de mult.

— Dar nu pot să cred, Tony! Exclamă Cassidy. Ai de gând să mușamalizezi totul și să pretinzi că testele acelea nici nu există?

— Știi la fel de bine ca și mine că testele alea nu sunt concludente. Și, pe urmă, are dreptate. Ascultă-l.

— De ce, Tony? Întrebă Cassidy, clocotind de furie.

— M-a convins că femeia aceea nu avea niciun motiv să-l ucidă pe Wilde.

Cassidy întoarse capul și îl fixă pe Petrie cu privirea.

— Ai cuvântul. Vezi ce spui.

Petrie trase de tivul hainei și își recapătă calmul.

— Yasmine îl considera pe Jackson Wilde o glumă, spuse el. Chiar dacă el numea catalogul *Mătase francezescă* pornografic, ea nu îl luă în serios. Pentru ea era doar o figură comică. Atâta tot. Mă necăjea atâta, că l-am primit cu surle și trâmbițe când a venit aici.

— Ah, te pricepi foarte bine să pupi în fund.

— Cassidy.

— Încetează!

Dar el îl ignoră pe Crowder și continuă să i se adreseze lui Petrie:

— Ți-ar fi stat foarte bine pe podiumul lui. Ești la fel de plin de rahat ca el. După părerea mea, Wilde era copia clerică a lui Alister Petrie. Ca și dumneata, era un oportunist plin de sine care nu știa decât să amăgească oamenii.

Chipul lui Petrie se făcu și mai roșu, dar își păstră vocea calmă.

— Insultă-mă cât vrei. Faptele rămân aceleași. Yasmine a fost cu mine în seara când Jackson Wilde a fost împușcat.

— Unde?

— La *Doubletree*.

— Ai rămas peste noapte la *Doubletree* fără să-i stârnești bănuieli doamnei Petrie?

— Mereu rămân în oraș peste noapte, dacă am treburi până târziu și a doua zi am o întrunire devreme. Astfel pot să dorm mai mult și nu mai trebuie să fac un drum lung dimineața.

— Și poți foarte bine să-ți înșeli și soția.

— Am încercat să vorbesc deschis, spuse Petrie, supărat. Am recunoscut că am fost cu Yasmine la *Doubletree*.

— O să verific.

— Sunt convins.

— Ce explicație dai atunci faptului că Wilde a fost ucis cu pistolul ei, dacă susții că nu ea a apăsat pe trăgaci?

— Poate aș putea să fac puțină lumină.

— Chiar te rog.

Urmând acea invitație, Petrie se adresă lui Crowder:

— Eram cu ea când a regăsit pistolul.

— Regăsit?

— Da. A rămas surprinsă când l-a găsit în fundul poșetei pe care o avea în seara aceea. Zicea că îi dispăruse și își închipuise că îl pierduse făcând mereu drumul între New Orleans și New York.

Cassidy injură în gând. Se potrivea perfect cu povestea lui Claire și îi făcea cazul praf. Expresia lui rămase, totuși, înțepătoare.

— V-aș sugera să începeți să chestionați pe toată lumea care ar fi putut avea acces la poșeta lui Yasmine, spuse Petrie. Și nu mai cercetați atât ce a făcut în seara aceea.

— Ceea ce ți-ar conveni de minune, nu? Netulburat de remarcă răutăcioasă a lui Cassidy.

Petrie se aplecă să își ridice servieta.

— Las rezolvarea crimelor și anchetarea lor pe seama dumitale, domnule Cassidy, spuse el zâmbindu-și slab. De fapt, te scutesc să-ți irosești timpul și efortul și să te faci de râs. Nu eram obligat să vin să vă spun că am fost cu Yasmine în seara aceea, dar am simțit că era de datoria mea s-o fac. Așa, banii celor care plătesc impozite nu se vor mai arunca pe încă o urmărire de cai verzi pe pereți.

— Nu te protejezi decât pe dumneata, spuse Cassidy cu un rânjel. Ai recunoscut în fața noastră faptul că erați amanți, numai ca să nu o recunoști în fața alegătorilor.

Petrie îi aruncă din nou un „zâmbet.

— Ai face bine să urmezi sfatul mentorului dumitale, domnule Cassidy. Ambiția ți-a fost observată, dar dacă vrei să ocupi fotoliul acela, spuse el arătând spre biroul lui Crowder, va trebui să înveți jocul.

— Eu nu acopăr rahaturi politice, dacă asta vrei să spui.

— Totul e politic, domnule Cassidy. Și aproape totul e rahat. Dacă ai de gând să ajungi vreodată într-un loc ca acesta, va trebui să înveți să acoperi.

Cassidy înclină puțin capul.

— Parcă-i un discurs, Petrie, dar îmi dă impresia că ar fi repetat. Soția ți l-a scris?

Aroanța lui Petrie se înmuie ca o parașută dezumflată.

— Mă aștept ca în ediția din seara asta a ziarului *Times Picayune* să citesc că tehnicianul care a efectuat testele a făcut o mare eroare, că afirmațiile procurorului adjunct Cassidy în legătură cu Yasmine au fost incorecte, că acest birou își retrace toate declarațiile anterioare în care s-a sugerat că ea ar fi putut fi implicată în asasinarea lui Wilde și că vă îndreptăți investigațiile în altă direcție. Lăsați că sinuciderea ei să pară un gest al unei femei dezechilibrate, care, din motive știute numai de ea, a ales să-și curme viața pe pragul casei mele, poate într-o încercare de a face o importantă declarație politică.

- Ai spălat creierii de pe tapet?
- Cassidy!
- Sau ai schimbat tapetul cu totul?
- Cassidy!

Dar și acum Crowder fu ignorat.

— Poți curăța totul atât de ușor, Petrie? O găleată cu apă, puțin „Spice on Spin” și gata, ai terminat cu ea? Atât a însemnat viața ei pentru tine?

Folosindu-se de cuvinte ca de un drog de fier, Cassidy sperase să zdrobească mască protectoare atât de caracteristică poziției lui Petrie. El voia să se confrunte cu Petrie ca între bărbați, pe teritoriul pe care ar fi fost egali, dacă nu cumva ar fi fost chiar avantajat. Voia ca Petrie să fie furios, speriat și tulburat, în cele din urmă obținut ceea ce voise.

— Yasmine nu merita tot chinul prin care mă făcea să trec, spuse Petrie. Nu era nimic altceva decât o târfă mai fierbinte decât toate pe care le-am cunoscut în viața mea. Bine ai făcut că te-ai îndreptat spre prietena ei rece, Claire Laurent, decât spre Yasmine.

În clipa aceea, Cassidy se năpusti asupra lui, îl trânti înapoi în fotoliu și. Îi înfipse o mână în gât în timp ce genunchiul îi apăsa testiculele.

— Dacă Yasmine era o târfă, tu ce erai, ticălosule? Întrebă el strângându-l și mai tare de gât și apăsându-și mai mult genunchiul.

Petrie începu să scoată sunete ciudate și Cassidy era teribil de încântat să îi citească groaza în ochi.

Însă, bucuria a fost de scurtă durată, pentru că Tony Crowder, chiar dacă era cu treizeci de ani mai în vârstă, era și cu douăzeci de kilograme mai greu și puternic ca un taur. Măinile îi aterizară ca doi saci cu ciment ud pe umerii lui Cassidy făcând aproape ca piciorul pe care se sprijinea să i se îndoiaie, și îl trase de pe Petrie, care se ținea de gât răsuflând șuierător. Se feri de Cassidy îngăimând:

— E... e nebun.

— Îmi cer scuze pentru comportamentul adjunctului meu, spuse Crowder ținându-șr o mână pe pieptul lui Cassidy, care se opintea contra ei. Crowder îi aruncă atunci o privire de avertizare.

Adunându-și ce îi mai rămăsese din demnitate, Petrie își îndreptă hainele și își netezi părul.

— Intenționez să vă dau în judecată pentru agresiune fizică. Avocatul meu vă va contacta.

— Ba n-o să ne contacteze nimeni, spuse Crowder scurt. Numai dacă nu vrei să se afle subiectul discuției de astăzi. Pentru moment rămâne confidențială, dar dacă faci gălăgie, se va face publică.

Petrie gâfâia și era furios, totuși, luă în serios amenințarea subtilă a lui Crowder și, fără să mai scoată un cuvânt, părăsi biroul.

Câteva clipe după plecarea lui, niciunul nu se mișcă, în cele din urmă, Cassidy îi dădu mână lui Crowder la o parte de pe piept.

— Știu ce crezi, spuse Crowder.

— Nici pe departe.

Cassidy se liniștise momentan, dar urmă să treacă mult timp până când avea să îi dispară furia, pe care o mai simțea încă față de cel pe care îl respectase și îl admirase. Ca un copil dezamăgit care descoperă slăbiciuni la eroul său, Cassidy era la fel de rănit pe cât era de furios.

— De ce ai făcut-o, Tony?

Crowder se întoarse la biroul său și se trânti în fotoliu.

— Îi eram dator lui Petrie. M-a susținut în alegerile trecute. E un slugarnic, un mucos și un ticălos, dar, din păcate, mai are și o mulțime de relații în politică și mulți bani. O să fie reales, iar eu mă retrag la anul. N-am chef ca în ultimul meu an în această funcție, Petrie să stea pe capul meu. Vreau să-mi închei misiunea în pace și nu amestecat în porcării politice.

Se uită la Cassidy parcă cerându-i din privire înțelegere, dar

acesta, fără să spună nimic, se duse la geam. De acolo îl putea vedea pe Petrie în stradă, înconjurat de presă și făcând o declarație în fața microfoanelor și camerelor de luat vederi. Nu auzea ce spunea congressmanul, dar era convins că fiecare cuvânt îl avea să fie transmis la *News at Five*. Trist era faptul că avea să fie crezut de un public naiv care totdeauna avea tendința să aibă încredere într-un chip frumos și un zâmbet sincer.

— Poate că odată, când eram tânăr și plin de energie ca tine, i-aș fi țintuit și eu testiculele pe podea, spunea Crowder. I-aș mai fi spus că investigațiile criminale sunt excluse de la masa tratativelor, că astfel de înțelegeri nu se pot încheia când la mijloc e vorba de un proces și că pretențiile pentru asemenea servicii trebuie să rămână la ușa aia, mai adăugă el arătând spre ușa biroului. Fără îndoială că i-aș fi spus și acum toate astea și l-aș fi luat în șuturi azi dimineață, dacă aș fi avut un caz solid care să mă susțină, dar adevărul e că, în principiu, are dreptate, Cassidy. Dacă a vrut să vină și să recunoască faptul că a avut o amantă, noi trebuie să credem când spune că ea a fost cu el atunci.

Cassidy continua să. Se uita pe geam, urmărind pantomima care se juca jos. Adepții lui Wilde îl aclamară pe Petrie când acesta părăsi zona. Oamenii lui îl urcară apoi într-o mașină și plecară. Era escortat de polițiști pe motociclete.

— La dracu', murmură el revenind în încăpere. Uneori îmi doresc să fi visat cadavrul lui Wilde, cele trei împușcături, sângele. A fost ucis, nu?

— Da.

— Atunci, fir-ar să fie, cineva l-a ucis.

— Dar acel cineva n-a fost Yasmine. Am și trimis deja o polițistă la *Doubletree* să verifice povestea lui Petrie. A sunat înainte să ajungi tu aici și mi-a spus că Petrie fusese înregistrat acolo în seara aceea. Până atunci vorbise cu patru persoane care își aminteau că îl văzuseră. Portarul, băiatul de serviciu...

— Bine, bine. Și Yasmine.

— Nimeni nu susține că ar fi văzut-o, dar dacă se întâlneau în secret, era normal să fie discretă, iar dacă intri în hotel pe ușa din spate, poți ajunge la lifturi fără să mai treci prin holul mare.

Cassidy își băgă mâinile în buzunarele pantalonilor.

— Deci ne întoarcem la zero.

— Nu chiar, spuse Crowder încet.

— Ce vrei să spui?

— E atât de simplu, Cassidy. A fost chiar de la bun început. Acum când noi vorbim, criminalul se află la tine în birou.

— Nu a făcut-o Claire.

Crowder lovea suprafața biroului cu degetul arătător.

— Avea același motiv ca și Yasmine, ba mai puternic. A avut și ocazia, pentru că nu poate dovedi ce a făcut în seara aceea, îi avem glasul pe casetă rugându-și prietenul de la *Fairmont* să mintă pentru ea. Fibrele găsite la locul crimei se potrivesc cu ale covorașului din mașina ei. Avea acces la arma lui Yasmine și posibilitatea de a o pune la loc după ce a folosit-o. Doamne, omule, ce mai vrei?

— Nu a făcut-o, spuse Cassidy, apăsător.

— Ești chiar atât de sigur de nevinovăția ei?

— Da.

— Destul de sigur pentru a-ți pune cariera în joc? Secretara lui Crowder băgă capul pe ușă.

— Îmi pare rău, domnule Crowder, dar a insistat să... Secretara fu însă dată la o parte de către Ariel

Wilde. Dând buzna înăuntru, părul ei platinat i se vâluri pe umeri. Purta un costum alb, care amintea de roba cu care apărea în spectacolele televizate.

— Vai, doamnă Wilde, ce drăguț din partea dumneavoastră să treceți pe aici, spuse Cassidy, caustic. L-ati cunoscut pe domnul procuror districtual,

— Anthony Crowder? Domnule Crowder, doamna Ariel Wilde.

Ea îi aruncă o privire rece lui Cassidy.

— Dumnezeu o să vă judece. Ați făcut o bătaie de joc din uciderea soțului meu.

Cassidy înălță din sprâncene.

— Bătaie de joc? Vreți să vorbim despre bătaie de joc? Atunci ce ziceți de felul cum v-ați bătut joc de căsnicia dumneavoastră, întreținând o relație amoroasă cu fiul dumneavoastră vitreg?

— Nu mai am niciun fiu vitreg. Influențat de dumneavoastră, s-a transformat într-un luda. Dumnezeu o să-l judece și pe el.

— Dar cum îi pedepsește Dumnezeu pe mincinoși, doamnă Wilde? Pentru că m-ați mințit, nu-i așa? În seara când soțul dumneavoastră a fost ucis, ați părăsit apartamentul lui Josh întorcându-l într-al dumneavoastră pe la miezul nopții.

— Cassidy, unde vrei să ajungi? Întrebă Crowder.

— Am aflat acum câteva zile că Josh a închiriat un Chrysler Le Baron decapotabil în perioada cât a stat la New Orleans. Din întâmplare, este similar cu al lui Claire Laurent și are același fel de covoraș.

— Am venit să vă spun...

Dar Cassidy nu o lăsă să vorbească.

— Ați mers cu mașina închiriată de Josh. Ați fi putut duce fibrele covorașului în camera soțului când v-ați dus să-l împușcați.

— Le-aș fi putut duce oricând, strigă ea. În loc să-l găsiți pe ucigașul soțului meu, continuați să mă torturați și pe mine și pe pruncul meu nenăscut.

Ca la un semnal, doi reporteri și un fotograf cu o cameră video dădură buzna pe lângă secretara uluită, intrând în încăpere. Ariel se ținea de burtă cu amândouă mâinile.

— Dacă pierd copilul, va fi numai vina dumitale, domnule Cassidy. Din câte am citit în ziare, se pare că moartea soțului meu are legătură cu catalogul ăla împruțit și cu târfa care poza în el!

— Yasmine nu era o târfă.

Acea afirmație calmă fu făcută de Claire, care apăruse pe

neașteptate în ușă. Cassidy se enervă din nou.

— Ți-am spus să nu ieși din birou.

— Desfrânata! Strigă Ariel arătând-o cu degetul pe Claire.

— Ieșiți cu toții imediat! Urlă Crowder. Cine a lăsat presa să intre?

Camera video se răsuci pentru a lua în prim plan chipul roșu de furie al procurorului districtual.

Ariel o țintui cu privirea pe Claire și ochii i se îngustară cu răutate.

— În sfârșit, ne aflăm față în față.

— Am evitat acest lucru cât am putut.

— „*Păcatul se plătește cu moartea*”, șuieră Ariel.

— Exact, spuse Claire. Tocmai de aceea soțul dumitale a trebuit să moară, zise ea și apoi se întoarse și adăugă privindu-l pe Cassidy în ochi: de aceea a trebuit să-lucid.

Capitolul douăzeci și opt

Din clipa aceea, lucrurile s-au desfășurat atât de repede, încât, mai târziu, Claire nu își mai amintea exact succesiunea evenimentelor.

Ariel Wilde căzu în genunchi ridicând mâinile împreunate către cer și mulțumindu-i cu glas tare lui Dumnezeu pentru că mânuise puternica Lui sabie a dreptății.

Crowder urlă să vină polițiștii să evacueze biroul.

Reporterii își îndreptară microfoanele spre Claire copleșind-o cu întrebări.

Operatorul video își înfipsea adidașii murdari într-un fotoliu cu tapițerie scumpă pentru a găsi un unghi mai bun de filmare.

Secretara din spatele lui Claire țipă „Oh, Doamne!” când văzu o mulțime de discipoli ai lui Wilde venind învâlmășindu-se spre birou.

Când Claire avu timp să se gândească la toate acele momente care au urmat mărturisirii ei, totul era atât de estompat, de parcă ar fi privit printr-un geam aburit. O amintire era, totuși, tot timpul dureros de clară – felul cum o privea Cassidy.

O mulțime de emoții i se citeau pe chip. Neîncredere. Remușcare. Vinovăție. Amețeală. Dezamăgire. Durere. Dar, acest caleidoscop de reacții nu îi modifică privirea, care rămase ținută asupra ei, scânteietoare și aspră.

Fu întreruptă numai atunci când unul din adepții lui Ariel o împinse pe Claire din spate și pentru a nu-și pierde echilibrul, aceasta trebui să se țină de tocul ușii. Datorită faptului că polițiștii nu sosiseră încă, mulțimea împingea din exterior.

Ariel își termină rugăciunea și se ridică, îndreptându-și degetul acuzator spre Claire.

— Ea mi-a ucis soțul, unul din cei mai mari lideri spirituali ai acestui secol!

Operatorul video se chinuia să înregistreze totul pe bandă. Reporterii continuau să îi pună întrebări lui Claire. Cei de afară se apropiau ca o maree, din ce în ce mai mult, sărind sau ocolind birourile secretarelor și luptându-se eu angajații lui Crowder, sau între ei, pentru a câștiga locuri cât mai bune.

Imediat ce se auzi de mărturisirea lui Claire, numele ei se răspândi prin mulțime și era repetat cu din ce în ce mai multă furie, în câteva clipe, gloata părea gata s-o linșeze.

— Ea a fost tot timpul! Auzi ea pe cineva strigând.

— Și ea și *Mătasea franțuzească* să ardă în flăcările iadului!

Animozitatea creștea în intensitate. Strigătele deveniră și mai puternice, epitetele și mai pline de răutate. Crowder le ordonă reporterilor să plece, îl smuci pe operator din locul unde se postase, mișcare ce balansa camera video pe umărul omului, făcând-o să cadă la pământ și pe operator să îl acuze pe Crowder, furios că încălca drepturile prevăzute de Constituție.

Din moment ce camera nu mai funcționa și deci nu mai avea de

ce să se teamă de ea, Crowder îl ignoră și își îndreaptă atenția asupra lui Ariel Wilde.

— La-ți imediat turma de aici!

— „Răzbunarea e a mea, a spus Domnul”, strigă ea și ochii ei aveau o sclipire fanatică.

Cassidy, parcă impulsivat spre acțiune de gloată din ce în ce mai mare și de ostilitatea oamenilor, se năpusti spre Claire și o apucă de braț.

— Dacă mai durează puțin o vor sfâșia, îi strigă el lui Crowder ca acesta să îl poată auzi. O scot de aici.

— Unde o duci? Cassidy!

Atunci a fost ultima dată când Claire l-a văzut sau a mai auzit de Crowder, deoarece Cassidy a luat-o pe după umeri, a întors-o cu fața spre el și a început să străbată cu greu zidul de nemulțumiți.

— Evacuați zona! Scoateți oamenii ăștia de aici! Secretarele și funcționarii ascultară de glasul autoritar al lui Cassidy și încercară zadarnic să împrăștie mulțimea rugându-i frumos să plece. Dar oamenii nu ascultau. În sfârșit, polițiști în uniformă ajunseră la fața locului și începură să urle ordine și să amenințe că îi vor aresta dacă nu ascultau.

Lui Claire îi fu limpede că încercau să ajungă la scări, dar în dreptul ușii pe care scria IEȘIRE, un fanatic cu un tricou pe care scria „DUMNEZEU E IUBIREA” le bloca drumul și îi rânji lui Claire.

— O să arzi în iad pentru ce-ai făcut, surioară.

— Dă-te la o parte sau o să vezi iadul mult mai repede decât ea, îl amenință Cassidy.

Omul rânji și își înfipse mâna în părul ei trăgând-o cu putere și smulgându-i câteva șuvițe. Claire scoase un urlet de durere și își ridică instinctiv mâinile pentru a-și proteja capul.

Cassidy acționa și el tot instinctiv, îi rezezi un pumn în stomac individului și, când acesta se îndoi de mijloc, el îl lovi în bărbie cu

atâta forță, încât îl izbi cu capul de perete.

Cei care se aflau foarte aproape începură să țipe și în câteva secunde izbucni panica. Cassidy deschise ușa cu putere și o împinse pe Claire atât de tare încât trecu în partea cealaltă împiedicându-se.

El apucă un polițist de guler, din spate, și îl folosi ca scut pentru a bloca ușa.

— Lasă-mi timp să o scot din clădire. Nu da drumul nimănui să treacă prin ușa asta, îi strigă el închizând ușa și polițistul, care încă nu știa bine ce se întâmpla, aprobă fără grai.

Atunci, Cassidy o luă de mână și începură să fugă amândoi pe scări.

— Ești teafără?

Claire descoperi că era atât de speriată, încât nici nu mai putea vorbi. Ca și polițistul mai înainte, doar aprobă dând din cap, dar în grabă, Cassidy nici nu se uită în spate.

Scara era o ieșire de incendiu, care dădea direct afară, așa că evitara haosul care se crease în holul de la intrarea în clădire, care era înțesat de susținătorii lui Jackson Wilde, funcționari derutați și oameni destul de ghinionști care, din întâmplare, avuseseră treabă la procuratură în după-amiaza aceea.

De cum se văzură afară, Cassidy o trase după el prin spatele clădirii spre locul unde avea parcată mașina.

— La dracul făcu el și se opri atât de brusc, încât dinții lui Claire se lovira unii de alții. Cheile de la mașină sunt la mine pe birou.

Dar nu stătu mult pe gânduri și se apucă să caute ceva cu care să spargă geamul. Se întoarse peste câteva secunde cu o cărămidă luată de pe șantierul din apropiere.

— Întoarce capul.

Sfârâmă geamul și apoi își strecură mâna printre cioburi, descuie portiera și abia apucă Claire să urce că el o și trânti la loc, iar ea îi deschise lui portiera dinăuntru.

— Cum o s-o pornești?

— Așa cum fac hoții.

În timp ce ea îndepărta cioburile de pe scaun, el conecta niște fire și peste câteva clipe porniră, în jurul clădirii primăriei se aflau o mulțime de străduțe cu sens unic care necesitau mare atenție chiar și din partea celor care treceau pe acolo în fiecare zi.

Conducând, el smulse telefonul celular din suportul său și i-l aruncă în poală.

— Sună la *Mătasea franțuzească* și spune-le să închidă pe ziua de azi. Spune-le tuturor să iasă imediat și să se ducă unde văd cu ochii.

— Dar n-ar îndrăzni...

— L-ai văzut acolo. Numai Dumnezeu știe de ce vor fi în stare maniacii ăștia când vor afla că ai mărturisit.

Claire se temea pentru clădirea ei și pentru lucrurile costisitoare din interior, dar cel mai mult se temea pentru viețile angajaților ei. Apăsă în grabă pe butoanele receptorului.

— Mama. Trebuie să o duc într-un loc unde să fie în siguranță.

— Mă gândesc, spuse el încordat trecând pe galben.

Claire vorbi cu secretara.

— A apărut ceva nou în cazul Wilde, spuse ea și se uită la Cassidy, care o privi scurt. Ar putea fi periculos ca *Mătasea franțuzească* să rămână deschisă astăzi. Trimite pe toată lumea acasă. Da, chiar acum. Spune-le să nu vină la lucru până nu vor fi anunțate, dar asigură-le că își vor primi banii, închide clădirea. Repede. Și acum fă-mi legătura în apartament, te rog. În timp ce aștepta, îi spuse lui Cassidy:

— Trebuie să mă duci acasă să o văd pe mama.

— Nu pot să te duc nici măcar în apropiere de locul acela, Claire. Ariel are un sistem de comunicații mai eficient decât orice serviciu public. Dar, ai dreptate, dacă dau năvală în clădire, Mary Catherine nu va fi în siguranță.

Gândul acela o umplu de panică.

— Trebuie să mă duci acolo imediat, Cassidy.

— Nu pot.

— Pe naiba, nu poți!

— Nu s-ar putea duce acasă la Harry?

— Trebuie să...

— Nu te contrazice cu. Mine, fir-ar să fie! Poate să o ia Harry acasă la ea?

Își luă ochii de la drum doar atît cât să o privească. Claire ar fi vrut să mai discute, dar sugestia era bună. Vorbi apoi cu încordare în receptor:

— Bună, Harry, eu sunt. Ascultă-mă cu atenție! După ce îi spuse ce rugăminte avea, adăugă:

— Este un deranj, dar trebuie să o știi pe mama în siguranță și bine îngrijită. Nu o speria. Nu, sunt sigură că o să te descurci foarte bine, dar timpul e foarte important. Scoate-o imediat de acolo. Da, voi avea grijă. O să sun mai târziu ca să vă spun unde sunt.

Puse receptorul la loc și rămase nemișcată, privind fix în față. Cassidy se strecură printre mașini, luând-o la întâmplare pe străzi, în zig-zag. Mergea bine și repede. Ochii îi erau într-o continuă mișcare, privind când într-o parte când în alta.

— N-ar trebui să mă duci la pohtie?

— Mai târziu. După ce se vor împrăștia nebunii ăia și nu va mai trebui să-mi fac griji pentru tine din cauza vreunui fanatic care vrea ochi pentru ochi.

— Și atunci unde mergem?

— Aștept propuneri.

— Vrei să spui că nu te gândești la nicio destinație anume?

— La vreo duzină până acum, dar le-am exclus pe toate. La *Mătasea franțuzească* nu te pot duce. Odată ce-și vor da seama că nu ești acolo, te vor căuta la mine.

— Dar sunt sute de hoteluri și moteluri.

— Vor căuta în registre.

— Chiar și în afara orașului? El clătină din cap.

— Cu un geam spart nu pot merge prea mult cu mașina. Sare în ochi foarte ușor.

— Du-mă înapoi.

El pufni batjocoritor.

— Nici vorbă. Dacă tu ai chef să mori, eu n-am.

— Dar am mărturisit că am comis o crimă, Cassidy. Un delict. Toată poliția din stat mă va căuta. Nu vreau să-mi agravez situația devenind o fugară.

— Nu ești o fugară atâta timp cât ești în custodia mea. Imediat ce vom ajunge undeva, îl voi suna pe Crowder și când drumul va fi liber, te voi duce la poliție, în speranța că putem ajunge înaintea presei, spuse el și îi aruncă o privire iute. Dar până atunci trebuie să am grijă să nu te omoare vreun ticălos cu *Biblia* într-o mână și cu o armă în cealaltă.

Nu exagera deloc. Ea atinse locul de unde îi fusese smuls părul și se cutremură amintindu-și câtă ură văzuse în ochii aceluia om.

— Ai vreo idee? Întrebă el. Din păcate nu am nicio căsuță de pescuit, nicio barcă sau vreun loc...

— Casa mătușii Laurel, spuse Claire deodată. E închisă de ani de zile. Numai câțiva oameni știu că se mai află în proprietatea mea.

— Ai vreo cheie la tine?

— Nu, dar. Știu unde e ascunsă una.

Găsi cheia dedesubtul pietrei de sub a treia tufă de camelii din stratul de flori din stânga porții, unde era ascunsă de când își amintea ea. Cassidy se gândi că nu era bine să își lase mașina pe stradă în fața casei, așa că o parcă pe o alee din spate.

Intrând în casa aceea veche, avu impresia că pășea înapoi în timp. Deși mirosea a aer închis ca orice casă nelocuită, simțul mirosului lui Claire fu stârnit de o mulțime de amintiri dragi: pachetul cu parfum de trandafiri al mătușii Laurel, dantelă veche prăfuită, ceai de iasomie și lumânări de Crăciun.

Pragul ușii de la intrare îi aduse în fața ochilor minții întreaga ei copilărie. Unele amintiri erau la fel de prăfuite ca și perdelele care atârnau la geamurile ușii. Altele erau la fel de vii ca și culorile covorului persan veritabil. Unele erau aurii ca lumina, de culoarea untului, a soarelui care arunca umbre punctate pe pereți. Altele erau la fel de sumbre ca pendula cea veche și înaltă care încetase să mai ticăie.

Cassidy închise ușa și o încuie, după care se uită pe după perdele până când se convinse că nu îi urmărise nimeni și nici nu stârniseră curiozitatea vecinilor, întorcându-se apoi cu spatele la geam, se uită în jur. Claire îl privi pentru a-i vedea reacția și își dădu seama că ar fi vrut ca și lui să îi placă și să aprecieze casa aceea, așa cum îi plăcea și o aprecia ea.

— De când n-ai mai fost aici? Întrebă el.

— De ieri, spuse ea și când el o privi uluit, adăugă zâmbind: așa am impresia.

El studie atunci totul mai amănunțit.

— Parcă ar fi casa unei bunici.

— Ai avut bunică?

— Numai una. Din partea mamei.

— Ai avut mătuși, unchi și mulți veri?

— Din fiecare..

— Hmm. Totdeauna mi-am dorit și eu, spuse ea și zâmbi melancolic, după care îi spuse să o urmeze. Să-ți arăt curtea. Partea aceea a casei îmi plăcea cel mai mult. Mai târziu o să te duc și sus.

— Dar un telefon este?

— A fost deconectat când ne-am mutat.

— Atunci va trebui să-l folosesc pe cel din mașină.

— Chiar acum? Îl întrebă ea, dezamăgită.

— Nu chiar acum, dar în curând, Claire.

— Înțeleg.

O urmă printr-o sufragerie și printr-o bucătărie ciudată în ceea

ce numea ea odaia soarelui. Avea ferestre pe trei lături și avea o mobilă albă din răchită cu perne îmbrăcate în creton înflorat cu adâncituri în mijloc. Din această cameră se dădea în grădină. Claire deschise ușa franceză, o deschise și păși afară pe cărămidile vechi.

— Acolo unde sunt ușile acelea franceze duble este living-room-ul, sau salonul, cum îi spunea mătușa Laurel. Deasupra lui, la etaj, e dormitorul meu. Uneori, vara, când nu erau prea mulți Jânțari, mama și mătușa Laurel mă lăsa să-mi fac patul pe balcon, îmi plăcea la nebunie să adorm ascultând șipotul apei în fântână. Iar dimineața simțeam mirosul cafelei proaspete și caprifoiului, chiar înainte să deschid ochii.

Vița-de-vie și un cameleon timid erau tot ce mai rămăsese viu în grădină. Baza fântânii era crăpată și gata să se prăbușească. Bazinul din jurul heruvimului gol era plin cu apă de ploaie stătută și frunze moarte.

Leagănul era ruginit și scârțâi când Claire îl împinse ușor.

— Aveam ferigi peste tot. Când cele de sus aveau pui îi tăiam și înainte să îi plantăm în ghivece cu pământ, îi țineam în apă. În fiecare primăvară sădeam plante perene care înfloreau uneori chiar și pînă în decembrie, în serile calde luam cina aici afară, înainte să încep să merg la școală, mama obișnuia să stea pe scaunul ăsta și să-mi spună povești, zise ea atingând cu dragoste fierul forjat acoperit de rugină. Mă întristează să-l văd așa. E ca și cum ai privi cadavrul cuiva pe care îl iubești.

Îi mai aruncă grădinii o privire pătrunzătoare, după care se întoarse în odaia soarelui. Se uită într-o cutie de tablă din bucătărie și văzu că mai era încă ceai în ea.

— Am făcut ceai ultima oară când am fost aici. Vrei puțin?

Fără să aștepte vreun răspuns, curăță ceainicul și aprinse focul. Tocmai căuta niște cești în dulap când Cassidy îi luă mâinile și o trase cu fața spre el.

Clipa aceea era inevitabilă. Știuse că el avea să o întrebe și că trebuia să îi spună. O amânase cât putuse de mult. Dar acum nu mai putea amâna.

— Claire, o întrebă el încet, de ce l-ai omorât pe Jackson Wilde? Ochii lui o priveau țintă. Sosise clipa.

— Jackson Wilde era tatăl meu.

Capitolul douăzeci și nouă

anului 1958

Era foarte cald în Vieux Carre, deși luna mai abia venise de câteva zile. Pomii înfloriseră cu o asemenea abundență, încât aerul era puternic parfumat. Frunzele erau noi și de un verde crud. Vitalitatea primăverii curgea prin venele a trei școlărițe umplându-le de o sete de viață care nu putea fi astâmpărată cu literatură engleză, geometrie, franceză sau chimie.

Pline de energie și căutând o modalitate de a și-o descărca, se opriră din învățat și se furișară în căutarea plăcerilor interzise în Cartierul Francez. Se îndopară cu *Lucky Dogs* cumpărați de la un vânzător

Sandra Brown ambulant și o țigancă având un papagal pe umăr le ghici în palmă.

Îmboldită de Lisbet, Alice aruncă o privire într-unul din barurile de striptease de pe Bourbon Street, în clipa când o femeie deschise ușa să iasă. Țipând, veni repede înapoi în locul unde o așteptau prietenele ei.

— Ce-ai văzut?

— Erau mari, spuse Alice cu un glas pițigăiat.

— Era goală?

— În afară de sânii pe care și-i agita.

— Mincinoase, spuse Lisbet.

— Jur.

— Nimeni nu poate să facă așa ceva. Anatomic este imposibil.

— Este, dacă nu sunt mai mari decât ai tăi, o necăji Alice.

Mary Catherine Laurent interveni cu tact. Adesea rolul ei era de a face pace, pentru că nu îi plăceau conflictele de niciun fel, mai ales între prietene.

— Nu avea nimic pe ea?

— Absolut nimic. Ei bine, ayea un triunghi sclipitor peste știți voi ce.

— Păsărică?

Uluite, celelalte două o priviră pe Lisbet cu gura căscată.

— Ei bine, așa îi spune fratele meu mai mare, adăugă ea.

Fratele lui Lisbet era student în anul doi la Tulane și adesea le inspiră respect prietenelor surorii sale mai mici.

Alice spuse cu mândrie:

— Pare să fie stilul lui. E grosolan, crud și de neacceptat din punct de vedere social.

— Iar tu ești îndrăgostită lulea de el, zise Mary Catherine.

— Ba nu-i adevărat.

— Ba da.

— Nu contează, spuse Lisbet coborând de pe trotuar, cutele fustei albastru cu gri de scoală, lovindu-i pulpele. El o place pe Betsy Bouvier. Mi-a spus că i-a băgat mâna sub fustă la ultima întâlnire, adăugă ea și privi imediat peste umăr la Alice, care părea șocată. Te-am prins, Alice!

— Ah!

— P... înseamnă același lucru ca păsărică? Întrebă Mary Catherine alergând să le prindă din urmă.

— Șșș! Săriră prietenele ei. Dumnezeuule, Mary Catherine, dar nu știi chiar nimic?

— Ei bine, eu n-am niciun frate, spuse ea defensiv, înseamnă același lucru?

— Da.

— Dar, adăugă Alice, dacă vreun bărbat îți spune așa, trebuie să-l pălmuești.

— Sau să-i tragi un genunchi cu putere în testicule.

— Deci e urât?

— E cam cel mai urât, spuse Lisbet.

— Ieri ai spus că „f...” este cel mai urât.

Cele două fete se priviră și clătinară din cap dându-și seama de ignoranța și zăpăceala ei.

— E în zadar.

Se plimbară pe lângă magazinele de suveniruri care se aflau pe ambele părți ale străzii Bourbon, prefăcându-se că admiră măștile de Lăsata Secului împodobite cu pene, când ele de fapt se uitau la cană de cafea cu mâner în formă de falus..

— Crezi că se măresc chiar așa mult când... știi tu, când o fac? Întrebă Alice în șoaptă, iar Lisbet răspunse cu un aer de superioritate:

— Ah, mult mai mari.

— De unde știi?

— Am auzit.

— De la cine?

— Nu-mi mai amintesc, dar zicea că era uriașă și că a durut ca naiba când a intrat.

Mary Catherine rămăsese cu gura căscată.

— Cunoști pe cineva care a făcut-o?

Presată, Lisbet nu putu da niciun nume, așa încât afirmațiile ei erau puse la îndoială.

— Abia aștept s-o fac, recunosc Alice continuându-și drumul pe trotuar.

— Chiar dacă doare? Întrebă Mary Catherine care considera că tot ce era în legătură cu sexul suna neatrăgător și nedemn de o fată.

— Doare numai prima dată, găsculiță ce ești. După ce-ți rupe „cireșica” e foarte bine.

— Ce-i aia „cireșica”?

De data aceasta cele două fețe de șaptesprezece ani se rezemară de zidul unui local cu muzică de jazz și se puseră pe chicotit.

În mod invariabil, ajungeau să discute despre sex. Maicile le spusese că era un mare păcat să se gândească la așa ceva și tocmai de aceea le acordau atâta timp unor astfel de gânduri. Mary Catherine și cele două foarte bune prietene ale ei făceau speculații asupra a orice, întrebându-se tot felul de lucruri, de la dacă maicile își râdeau și părul pubian ca pe cel din cap, și până la cum arăta exact sexul bărbaților.

Șterpelistere romane de James Joyce, James Baldwin și James Jones – Lisbet remarcase că trebuia să fie ceva în legătură cu numele de îi făcea pe bărbați să posede o mare potență sexuală – și se cufundau în lectura paginilor care descriau copulația, ce fuseseră însemnate de alți cititori înainte. Dar uneori și acelea erau plictisitor de eufemistice și vagi. Mary Catherine avea impresia că din ce afla mai multe despre sex, erau și mai multe lucruri de învățat. Pentru a se elibera de sentimentul de frustrare, trecea fiecare amănunt aflat în jurnalul ei. În fiecare seară după rugăciune, îi împărtășea totul carnetului îmbrăcat în piele și cu o incuietoare mică din aur. În seara aceea, putea să umple pagini întregi cu impresii și cuvinte noi.

Se plimbau toate trei prin Cartierul Francez, un trio de tinere frumoase, ale căror trupuri coapte păreau să nu se simtă prea bine în uniformele austere. Gleznele lor subțiri păreau menite să poarte tocuri înalte și ciorapi de mătase, nu acei nesuferiți pantofi grosolani și șosete trei sferturi.

Ajunseră în Jackson Square și se opriră să flirteze cu un pictor stradal cu un cioc roșcat care le cerea cu j indolență turiștilor să le facă portretele. Dintre cele expuse cel mai bun era cel al lui Marilyn Monroe făcut cu cretă colorată.

— Probabil i-a mai făcut unul nud, spuse Lisbet cu un aer atotștiutor, îl ține ascuns în mica lui mansardă plină de șobolani.

Seara îl scoate și se excită holbându-se la el.

— Crezi că vreun bărbat s-ar excita dacă s-ar uita la un tablou de-al meu? Întrebă Alice, melancolică.

— Cred că ar trebui să te spovedești de două ori săptămâna asta, zise Lisbet. Ți-a intrat prea mult sex în cap.

— Mie? Tu ești enciclopedia ambulantă la acest subiect. Sau cel puțin crezi că ești.

— Eu știu mai multe decât voi. L-am văzut pe fratele meu...

— Iată-l din nou.

Observația înceată a lui Mary Catherine le făcu pe cele două să tacă și să îi urmărească privirea absorbită spre statuia lui Andrew Jackson din mijlocul pieței. Mai exact, spre tânărul care predică pasionat pentru cei câțiva trecători, un bețiv fără cunoștință și un grup de gură-cască.

— Domnul s-a săturat să își vadă copiii păcătuind, spuse el lovind cu mâna într-o *Biblie* uzată. Privește încoace spre Pământ și îi vede pe mincinoși, pe hoți, pe cartofori, pe bețivi, pe păcătoșii cu trupul...

— Asta-i același lucru cu f... o informă Lisbet în șoaptă pe Mary Catherine, care dădu din umeri nerăbdătoare.

Tânărul predicator nu o atrăgea atât prin ce spunea, cât prin pasiunea cu care o făcea.

— Judecata Lui e aproape, doamnelor și domnilor. Nu va mai suporta să ne vadă-păcătuind mult timp. Să știți că nu.

Scoase o batistă din buzunarul de la piept al hainei costumului bleumarin și își șterse fruntea care îi asuda sub o șuviță de păr de un blond închis.

— Eu plâng pentru că păcătoșii să fie mântuiți, spuse el și, scrâșnind din dinți și închizând ochii, își dădu capul pe spate adresându-se cerului: Doamne Dumnezeule, deschide-le ochii. Scumpe Isuse, fie-ți milă de cei slabi. Dă-le putere să lupte contra Satanei și trucurilor sale viclene.

Fetele intrară pe poartă și se apropiară mai mult pentru a-l

vedea mai bine.

— E drăguț, zise Lisbet.

— Crezi? Întrebă Alice studiindu-l cu un ochi critic. — Da.

Lisbet se întoarse spre Mary Catherine care privea vrăjită la predicator.

— Hmm, cred că a dat-o gata pe Mary Catherine. *Ea* roși.

— L-am mai văzut. Sâmbăta trecută tata m-a adus la *du Monde* să luăm micul dejun și el era tot aici. Era lume mai multă. Și-a pus mâinile pe unii dintre cei care erau de față.

— Pe ce? Întrebă Alice dându-se mai aproape de Mary Catherine.

— Pe cap, proasto, spuse Lisbet ironică. Pe cap, nu?

— Da, răspunse Mary Catherine. Când ești mântuit, el te atinge cu mâinile ca să primești Duhul Sfânt.

— Hai să ne mântuim, sugerează Lisbet agitată.

— Noi suntem deja mântuite, spuse Alice și apoi întrebă cu mai puțină convingere: nu-i așa?

— Păi, sigur. Doar am fost botezate. Mergem la biserică. Dar el nu știe asta, spuse Lisbet și apoi se întoarse spre Mary Catherine. Du-te și mântuiește-te.

— Da, spuse și Alice. Noi ne uităm. Hai, du-te.

— Nu!

— Fricoase.

Predicatorul chema pe oricine îl auzea să vină să îl ia de mână. Era ca și cum l-ar fi luat pe Domnul Iisus de mână, spunea el celor care îl ascultau.

— Dragi frați și surori, doar nu vreți să ajungeți în iad, nu?

— Doar nu vrei să ajungi în iad, Mary Catherine, îi spuse Alice, serioasă. Hai, du-te. Se uită chiar la tine.

— Ba nu se uită. Se uită la noi toate.

— La tine se uită. Poate că vede că ești o adevărată păcătoasă. Du-te și mântuiește-te, spuse Lisbet și își împinse prietena.

Mary Catherine ezită, dar, într-un mod pe care nu îl înțelegea și

nu și-l putea explica, era atrasă de glasul convingător al predicatorului. Cu ani în urmă, un tânăr preot frumos își completase pregătirea în parohia lor, iar ea și toate prietenele ei se îndrăgostiseră cu pasiune de el. Se duceau aproape la fiecare slujbă a lui. Dar pe Mary Catherine nu o tulburase așa cum o tulbura acest evanghelist prost îmbrăcat, dar atât de dinamic.

Îndemnată de prietenele ei, porni spre el, printre privitori, atrasă parcă de o forță mai presus de ea. Când "ajunse la câțiva pași distanță, el păși înainte întinzându-i mână.

— Bună, surioară.

— Bună.

— Vrei ca Iisus să-ți pătrundă în suflet?

— Da... cred că da. Da, vreau.

— Aleluia! La-mi mână.

Ea ezită. Mână lui avea o formă perfectă, părea puternică și era întoarsă cu palma în sus, invitând-o. Ea își întinse mână atunci și și-o puse într-a lui. Avu impresia că le auzi pe Alice și Lisbet ținându-și răsuflarea la vederea curajului ei, dar toate simțurile i-au fost șocate când el o strânse de mână.

— Îngenunchează acum, surioară.

Ea îl ascultă. Simțea pavajul tare sub genunchii goi, dar când el îi puse mâinile pe cap invocând iertarea și binecuvântarea Domnului, nu mai simți nimic altceva decât căldura care emana din degetele și palmele lui. După o lungă rugăciune, o prinse de cot și o ajută să se ridice.

— Așa cum Iisus i-a spus femeii adultere, du-te și nu mai păcătui, zise el, după care scoase o cutie de lemn din valiza sărăcăcioasă care se afla deschisă lângă el și i-o întinse.

Acel gest o luă cu totul prin surprindere.

— Ah.

Timp de o clipă fu atât de fâstăcită, încât nici nu mai putea gândi, dar apoi imediat deschise poșeta și scoase o bancnotă de cinci dolari pe care o puse în cutie.

— Îți mulțumesc tare mult, surioară. Dumnezeu te va răsplăti pentru generozitatea ta, spuse el și puse repede cutia alături de *Biblie* în valiză și o închise.

O ridică și plecă repede.

— Hei, stai!

Lui Mary Catherine nu îi venea să creadă că avea atâta îndrăzneală, dar nu putea concepe să îl lase să dispară așa din viața ei.

— Cum te cheamă?

— Reverendul Jack Collins. Dar toți îmi spun Wild Jack.

Crescuse într-un orașel de țară sărac din Mississippi. Singurul lucru bun din acel oraș era calea ferată. O echipă de muncitori de întreținere locuiau acolo și fiindcă majoritatea nu erau căsătoriți, stăteau la pensiuni.

Mama lui îi distra.

Fiind singura târfă din oraș, câștiga foarte bine. Îl născuse pe micul Jack fără să știe măcar care din clienții ei îi era tată. Prima, amintire a lui Jack era cum se târa pe covor pentru a-i duce mamei lui țigările *Lucky Strike*, iar când el avea opt ani, se băteau amândoi pe pachetele pe care le uitau uneori prietenii ei.

A mers la școală numai pentru că inspectorul ar fi putut să îi cauzeze neplăceri mamei lui dacă aceasta neglija și nu îl trimitea, iar ea, la rândul ei, îi făcea lui zile fripte dacă nu se ducea. Din pură încăpățănare, învăța cât mai puțin posibil, deși era un lider innăscut. Pentru că puțin îi păsa de oricine și orice, pentru că niciodată nu scâncea când lua bătaie, ci îl privea pe director drept în ochi cu un dispreț fățiș, și-a câștigat teama și admirația colegilor de clasă. Foiosea acest lucru în avantajul lui și mai mult își exercită autoritatea în campus, decât învăța.

La treisprezece ani i-a spus mamei lui o dată în plus că era o târfă grasă și imputită și ea și-a pus unul din prieteni să îl prindă și să îl bată măr. A doua zi și-a recăpătat cunoștința în apropierea căii ferate pe care văzu venind un mărfar. Ținându-se cu o mână

de coastele rupte, sări în tren. Niciodată nu s-a mai întors și nici nu și-a mai văzut mama vreodată. Spera numai să fi murit și să fi putrezit în iad.

A hoinărit ani de zile prin Sud, angajându-se la tot felul de munci până când strângea destui bani ca să se îmbete și să se ia la bătaie, după care pleca din nou.

Într-o seară mărfarul oprise pe undeva prin Arkansas. Părea un oraș al minunilor, care îi plăcea unui tânăr sălbatic, așa ca el. Dar spre iritarea lui, „minunea” se dovedi a fi fost un șopron unde aveau loc întruniri pentru rugăciuni. Un alt mărfar nu mai trecea decât a doua zi dimineată și ploua cu găleata, își spuse că acel șopron putea măcar să îi ofere un adăpost provizoriu, așa că luă și el parte la slujbă alături de toată lumea din oraș.

Râdea de orice se spunea și de oamenii care ascultau cu o speranță deplasată la predicatorul care îi povățuia să caute comori în cer nu pe pământ. Ce prost, își spuse Jack.

Dar se răzgândi când văzu cât de plină era cutia daniilor care trecu și prin fața lui, numai că prefăcându-se că pune ceva, a luat o hârtie de zece dolari. Și se uită la predicatorul de pe podium cu un alt respect.

Jack Collins luă o hotărâre crucială în seara aceea în Arkansas privind cariera lui. Din acei zece dolari își cumpără o *Biblie* și se chinui să facă prima lectură. Se duse la mai multe întruniri de rugăciuni, unde asculta și învăța. Pentru a trece mai ușor orele pe care le petrecea în mărfare, imita inflexiunile vocii și gesturile predicatorilor. Când simți că era pregătit, se așeză la colțul unei străzi dintr-un orașel din Alabama și ținu cea dintâi predică. Câștigă 1,37 dolari. Era, însă, un început.

— Bună. Probabil nu mă mai ții minte, spuse Mary Catherine, oprindu-l cu timiditate la colțul străzii Presbytere după ce își terminase predică și traversase piața cu pasul lui iute și alert.

Urmărindu-l câteva zile, observase că totdeauna se mișca de parcă ar fi fost într-o permanentă grabă să ajungă undeva.

Îi spuse zâmbind:

— Sigur că te mai țin minte.

— M-am mântuit acum câteva zile.

— Și ai mai venit de două ori de atunci. Fără prietenele tale.

Stătuse mai deoparte, de teamă să nu pară prea îndrăzneată, și el nu arătase că ar fi observat-o. Măgulită de faptul că totuși o făcuse, ea roși.

— N-aș vrea să te deranjez.

— Niciun deranj, surioară. Ce te frământă?

— Ai spus că Domnul are nevoie de ajutor pentru a-și termina opera.

— Da. Și?

— Și ți-am adus asta, zise ea punându-i în mână o bancnotă de zece dolari.

El se uită la bani o clipă, după care o privi și îi

Mătase franțuzească spuse foarte emoționat:

— Domnul să te binecuvânteze, surioară.

— Îți vor fi de folos?

— Mai mult decât îți închipui, spuse el și își drese glasul, la stai, mi-e o foame de lup. Nu vrei un crenvurșt?

Toate celelalte invitații pe care le primise fuseseră făcute totdeauna prin telefon și nu accepta niciodată să iasă fără să ceară permisiunea părinților. Era delicios de rău să fie invitată și să accepte fără să știe nimeni, nici chiar Alice și Lisbet.

— Sună minunat.

Zâmbind și luând-o de mână el îi zise:

— Dacă o să fim prieteni, trebuie să știi cum te cheamă.

Când a venit vacanța de vară, lui Mary Catherine i-a fost mai ușor să se furișeze pentru a se întâlni cu Wild Jack Collins unde predica în fiecare zi, la colțurile străzilor din Cartierul Francez. Luau cine ieftine, pe care adesea le plătea Mary Catherine, dar nu se supăra. El era cea mai fascinantă persoană pe care o cunoscuse vreodată. Oamenii se simțeau atrași de el, de la cele mai amărate

prostituate până la cei mai vicleni pungași.

Jack îi spunea tot felul de peripeții hazlii prin care trecuse în cei șapte ani de când predică. Avusese mai multe aventuri decât își putea imagina Mary Catherine, în timp ce călătorea din oraș în oraș, răspândind cuvântul Evangheliei și rugându-se la Dumnezeu pentru iubirea și mântuirea păcătoșilor.

— Am nevoie de cineva care știe să cânte, îi spuse el într-o seară. Ai vreun talent la muzică, Mary Catherine?

— Nu, mă tem că nu, spuse ea cu regret.

Cât de frumos ar fi fost să i se alăture lui Jack și să umble cu el! Predicile lui nu semănau cu slujbele formale și care respectau tradițiile, cu care era ea obișnuită. Deși mesajul învierii lui Cristos era același, se îndoia că părinții ei ar fi fost de acord cu manierele grosolane ale lui Jack, sau cu doctrina fanatică pe care o predică. De aceea, întâlnirile lor rămăneau secrete, împărțându-le numai jurnalului ei.

Pe măsură ce vara devenea din ce în ce mai fierbinte, același lucru se întâmpla și cu prietenia lor.

Într-o seară, Jack propuse să cumpere mâncare chinezească și să meargă să o mănânce la el. Pe Mary Catherine însă o muștra conștiința. Dacă mergeai la un bărbat acasă fără însoțitoare îți atrăgeai rușinea și distrugerea, dar când îi văzu privirea rănită numai datorită ezitării ei, acceptă și plăti mâncarea chinezească.

Clădirea insalubră și plină de gândaci în care locuia el o șoca puternic. Până și oamenii de culoare care lucrau în grădina familiei ei locuiau în condiții mai. Bune. Mizeria aceea îi demonstra exact cât de sărac era, cu câtă mărinimie se dedicamisiunii lui și cât de materialistă fusese creșterea ei. Începu să plângă de rușine și milă. Când îi explică motivul pentru care izbucnise în lacrimi, el o îmbrățișa.

— Liniștește-te, draga mea. Nu plânge pentru mine.

Și Iisus era sărac.

Cuvintele lui o făcură să plângă și mai tare. El o ținu și mai

strâns. În curând, mâinile lui începură să îi mângâie spatele și buzele să i se plimbe prin păr șoptindu-i câtă nevoie avea de ea, cât de dulce era și cât de generos era din partea ei ca să contribuie cu ofrande la predicile lui.

În cele din urmă, buzele li se întâlniră. Când o sărută, ea scânci. Nu era prima oară când o săruta cineva, dar era prima oară când era sărutată cu gura deschisă în care simți limba dornică a unui bărbat.

Zăpăcită și speriată, se smuci din brațele lui și fugi la ușă, dar el o prinse, o luă în brațe din nou și îi mângâie părul.

— Nu mi s-a mai întâmplat niciodată așa ceva, Mary Catherine, îi spuse el cu glas șoptit. Când te-am sărutat, am simțit Duhul Sfânt strecurându-se între noi. Tu nu?

Ea simțise cu siguranță ceva înăuntrul ei, dar nu i-ar fi trecut prin cap că era Duhul Sfânt.

— Trebuie să mă duc acasă, Jack. Părinții mei vor începe să se îngrijoreze.

Ajunsesese în josul scării întunecate și mizere, când îl auzi strigând:

— Mary Catherine, cred că Iisus vrea ca noi să fim împreună.

În următoarele zile, umplu jurnalul cu întrebări chinuitoare la care nu avea răspuns. Bineînțeles că nu le putea spune părinților ei nimic. Știa intuitiv că dacă I-ar vedea pe Jack în costumul lui ieftin, cu manșetele zdrențuite și gulerul murdar, aveau să îl alunge ca pe un gunoi.

Dacă le-ar fi spus prietenelor, le-ar fi forțat să își împartă devotamentul și nu și-ar fi putut permite să riște ca ele să le spună părinților și aceștia, la rândul lor, să le spună alor ei. Se gândi să i se destăinuie mătușii Laurel, care era înțelegătoare și avea o inimă bună, dar renunță și la această idee. Mătușa Laurel s-ar fi putut simți, de asemenea, datoră să îi informeze părinții despre noua ei iubire.

Era confruntată cu o problemă de om matur, cea dintâi din

viața ei, și trebuia să o rezolve ca un om matur. Nu mai era o copilă. Jack îi vorbea ca unui adult. O trata ca pe o femeie.

Dar acest lucru o intimidă cel mai mult. O speria gândul de a fi făcută să se simtă ca o femeie. De la maici, la școală, învățase totul despre sex: sărutările conduceau la mângâieri. Mângâierile conduceau la sex. Sexul era un păcat.

Dar, argumentă ea în gând, Jack spusese că simțise Duhul Sfânt când se sărutaseră. Din moment ce maicile care condamnau plăcerile trupești nu o făcuseră niciodată, de unde știa cum era? Poate că amețeala, fierbințeala și dorința pe care le simțea cineva în timpul sărutului nu erau deloc reacții ale cărnii, ci ale spiritului. Când limba lui Jack o atinsese pe a ei, se simțise transportată. Unde puteau ajunge oare acele reacții spirituale?

La câteva zile după primul sărut, îl aștepta în apartament să se întoarcă. Pregătise cina pe o masă zgâriată și cu picioare inegale, înfipse o lumânare în puțină ceară topită pe o farfurioară. Alături de un mic vas cu margarete, lumina lumânării ascundea urâtenia acelei încăperi insalubre.

Îi spuse atunci, simțindu-se stânjenită:

— Bună, Jack. Am vrut să-ți fac o surpriză.

— Ai reușit.

— Am adus rac fiert și... o pâine. Și asta, spuse ea despăturind o bancnotă de douăzeci de dolari pe masă.

El se uită la ea, dar nu o luă. În schimb, își duse mâna la rădăcina nasului și închise ochii aplecând capul ca și cum s-ar fi rugat. Trecură astfel câteva clipe.

— Jack? Spuse ea cu un glas tremurător. Ce s-a întâmplat?

El își ridică atunci privirea. Avea lacrimi în ochi.

— Am crezut că ești supărată pentru seara aceea.

— Nu, spuse ea și ocoli repede masa ca să nu fie nicio barieră între ei. Am fost doar uimită când m-ai sărutat, atâta tot.

O strânse cu putere în brațe.

— O, Doamne, îți mulțumesc. Scumpe Isuse, îți mulțumesc,

spuse el mângâindu-î părul. Credeam că te-am pierdut, Mary Catherine. Nu merit o ființă atât de dulce ca tine în viața mea mizerabilă, dar m-am rugat și m-am rugat ca Dumnezeu să mi te trimită înapoi Hai să ne rugăm.

Se lăsă să cadă în genunchi trăgând-o și pe ea lângă el. Îngenuncheați pe linoleumul murdar, care se cojea, el înălță o rugăciune în care îi proslăvea frumusețea și puritatea. Adjectivele pe care le folosea pentru a o descrie o făcură să roșească. Cuvintele de adorație i se revărsau de pe buze, astfel încât când spuse „Amin” ea rămase locului privind-l cu uimire și dragoste.

— Habar nu aveam că. Ai sentimente atât de puternice față de mine, Jack.

El se uită la ea ca la o arătare.

— Dacă nu pari un înger așa cum îți strălucește lumina lumânării în păr, să mă orbească Dumnezeu înainte de următoarea bătaie a inimii.

Dumnezeu nu îl orbi, așa că el își ridică mâna încet și îi atinse părul. Mângâindu-l, se aplecă spre ea și o sărută. Mary Catherine era dezamăgită că nu mai era un sărut franțuzesc, dar când el își apăsă buzele desfăcute pe gâtul ei, ea rămase fără suflare de surpriză și plăcere.

Înainte să își dea seama ce se întâmpla, el îi atingea sânii prin rochia subțire de bumbac, descheindu-i nasturii perlă.

— Jack?

— Ai dreptate. Ar trebui să mergem în pat. Dumnezeu nu vrea să fac dragoste cu tine pe podea.

O luă în brațe și o duse în pat. Fără să îi lase timp să protesteze, o sărută în timp ce îi deschise rochia până la mijloc. Materialul păru să se topească asemenea vatei de zahăr sub mâinile lui fierbinți și nerăbdătoare. Ea purta furou și un sutien alb tare și de neînvinș ca o armură, dar el scăpă de toate cu îndemănare. Mâinile îi atingeau trupul gol într-un fel care nu putea fi descris decât ca fiind carnal. Mângâierile erau minunate și îngrozitor de

pline de păcat. Dar Jack era predicator, atunci cum putea să fie ceva greșit? El îndepărta oamenii de păcat, nu îi îndrepta spre el.

În vreme ce îi scotea și restul de haine, murmură despre frumusețea și perfecțiunea Evei sale.

— Dumnezeu a creat-o pentru Adam. Pentru a-i fi ajutor și tovarăș în iubire. Acum mi te dă mie.

Referirile biblice stârniră în gândul lui Mary Catherine preocupări morale, dar când pantalonii lui Jack alunecarăți ea îi simți atingerea tare și plină de dorință a sexului, îl privi speriată și cu teamă.

— O să-mi rupi „cireșica”? El râse.

— Cred că da. Ești virgină, nu?

— Bineînțeles, Jack, da.

Afirmația ei fără suflare deveni un strigăt de durere.

Lisbet avusese dreptate. Durea ca naiba. Dar a doua oară nu a mai fost atât de rău.

— Era o după-amiază ploioasă de septembrie când Mary Catherine îi spuse lui Wild Jack Collins că avea să fie tată. Îl aștepta sub arcadele-deja Cabildo, unul din numeroasele puncte de întâlnire. Încetase să mai predice devreme, datorită faptului că burnița se transformase într-o ploaie torențială.

Adăpostiți sub umbrelă ei, alergară până la apartamentul lui, unde mirosul de mâncare stricată și trupuri nespălate îi făcu scârbă. Odată dezbrăcați de hainele ude și cuibăriți în așternutul murdar, ea îi șopti:

— Jack, voi avea un copil.

Buzele lui încetară să îi mai sărute gâtul și își înălță iute capul.

— Ce?

— N-ai auzit?

Își mușca nervoasă buza de jos, nevrând să mai repete acele cuvinte. Săptămâni întregi o chinuise gândul acelei posibilități. Faptul că nici a doua oară nu îi veni ciclul, combinat cu grețuri dimineața și cu o permanentă insuficiență în respirație, nu prea

mai lăsa loc nici unei îndoieli.

Se temea tot timpul ca părinții ei să nu observe că sâni i se umflau și mijlocul i se îngroșa. Nu spusese nimănui nimic. De luni de zile își abandonase prietenele în favoarea lui Jack și își dădea seama că nu se putea duce acum la ele cu o problemă de asemenea gravitate.. Și, pe urmă, fetele care dădeau de bucluc erau batjocorite și ocolite de toată lumea, inclusiv de cele mai bune prietene. Chiar dacă Alice și Lisbet ar fi vrut să îi rămână prietene, părinții lor nu le-ar fi dat voie.

Se spovedise la o biserică din afara propriei parohii, în timp ce îi șoptea vocii fără trup din spatele ecranului, obrații îi luară foc și se bălbâi când recunoscua lucrurile pe care le făcuse cu Jack. Se îngrozea la gândul de a fi mărturisit totul unei persoane în carne și oase. Așa că avea să își poarte povara singură. Acum aștepta înspăimântată reacția lui Jack. Acesta se ridică și rămase în picioare lângă pat, privind-o fără să spună nimic. Pofta de vorbă părea să îl fi părăsit.

— Ești supărat? Întrebă ea cu o voce slabă.

— Ah, nu, zise el și apoi cu mai multă tărie: nu. După care se așeză din nou și, luându-i mâna umedă și rece într-a lui, o întrebă:

Mătase franțuzească

— Ai crezut că o să mă supăr?

Ușurarea ei era atât de mare, încât nici nu mai putea vorbi. Lacrimi fierbinți și sărate îi izvorâră din ochi.

— Ah, Jack, nu știam ce o să spui, nu știam ce să fac.

— Le-ai spus alor tăi? O întrebă el, dar ea scutură din cap. Atunci e bine. Este numai copilul nostru și nu vreau să ne strice nimeni bucuria până la timpul potrivit.

— Ah, Jack, te iubesc atât de mult, spuse ea și se aruncă de gâtul lui sărutându-l în culmea fericirii.

El o lăsă să o facă, râzând, după care o desprinse.

— Știi ce înseamnă asta, nu?

— Ce?

— Că trebuie să ne căsătorim.

Ea își împreună mâinile sub bărbie și ochii îi străluceau.

— Speram să spui asta. Ah, Jack, nimeni n-a mai fost atât de fericit vreodată.

După aceea au făcut dragoste, petrecând ore întregi înlănțuiți sub așternut, făcând planuri de viitor.

— Voiam să plec din New Orleans de câteva luni, Mary Catherine. Nu am plecat până acum din cauza ta, îi spuse el mângâindu-i abdomenul. Dar, datorită faptului că așteptăm un copil, trebuie să mă gândesc la viitorul nostru.

Îi spuse pe larg ce planuri avea pentru a da amploare misionariatului.

— Poate o să găsec pe cineva care să cânte și la un instrument și imnuri. Unii predicatori au câțiva oameni care lucrează pentru ei. Aceștia intră într-un oraș mai întâi și aranjează lucrurile, așa cum au făcut discipolii pentru Iisus. Când ajunge și predicatorul, ei strâng oamenii în jurul lui. Asta vreau eu de fapt, nu să predic pentru câțiva bănuți la colțuri de stradă. Poate vreodată o să ajung și la radio. Și la televiziune. N-ar fi extraordinar?

Mary Catherine era mișcată de zelul evanghelic pe care îl vedea arzând în ochii lui.

— O să fac tot ce pot ca să te ajut, Jack. Știi foarte bine asta.

— Ei, ajutorul de care am eu nevoie acum... nu contează.

— Ce este? Îl întrebă ea și ridicându-se îl zgâlțâi de umeri. Spune-mi.

El păru foarte abătut.

— Nu știi ce voi face ca să fac rost de bani, mai ales că acum am două guri de hrănit în plus. Cred că va trebui să renunț ia predicat un timp și să-mi găsec o slujbă stabilă.

— Nu! Nici să nu aud așa ceva. Trebuie să continui să predici, indiferent ce s-ar întâmpla.

— Dar nu văd cum.

— Las pe mine. Am eu niște bani.

Aproape cu ochii în lacrimi, el o trase la piept ținând-o strâns.

— Nu te merit. Ești o sfântă. Uită-te la camera asta împruțită. Va trebui să găsec ceva mai bun în următorul oraș, spuse el aruncându-i odăii o privire plină de dezgust. Pentru mine era bună. Ioan Botezătorul mânca lăcuste și trăia în deșert. Dar nu-i pot cere soției mele să facă un asemenea sacrificiu.

A doua zi, ea îi aduse douăzeci de bancnote de o sută de dolari.

— I-am scos din contul meu din bancă. Sunt bani pe care i-am primit în dar de Crăciun și de ziua mea de-a lungul anilor.

— E prea mult. Nu pot să-i primesc, Mary Catherine.

— Ba sigur că poți, spuse ea îndesându-i banii în palmă când el a încercat să îi refuze. Doar voi fi soția ta. Ce-i al meu e și al tău. E pentru noi. Pentru copilul nostru. Pentru predici.

Plănuiră să fugă peste trei noți.

— De ce atât de târziu? De ce nu mâine?

— Trebuie să mai fac unele aranjamente, îi explică el. Nu te poți căsători fără o grămadă de formalități.

— Ah, făcu ea dezamăgită. Nu știa acest lucru.

— Bine, atunci te las pe tine să te ocupi de toate, Jack.

Se sărutară îndelung de noapte bună, urând ceasurile care aveau să îi despartă. Mary Catherine se duse acasă, se încuie în camera ei și scrise câteva pagini în jurnal. Mai târziu, fiindcă nu putea să doarmă din cauza unei ușoare indigestii provocate de sarcină și emoții, se duse la dulap și plănuie cu ce avea să se îmbrace la întâlnirea cu mirele ei.

Capitolul treizeci

— Bineînțeles că el nu a venit la întâlnire. Umbrele de pe pereții bucătăriei din casa mătușii

Laurel se alungiseră întinzându-se peste masa rotundă la care Claire și Cassidy stăteau față în față având dinainte niște cești cu ceai care avea gust de portocale și care se răcise.

Glasul lui Claire părea depărtat și pe chip i se întipărise o expresie melancolică.

— La început, mama a crezut că, datorită tulburării, greșise ziua și locul întâlnirii, dar când s-a dus la el acasă, descoperi că. Plecase fără să îi fi lăsat administratorului vreo adresă sau vreo indicație cu privire la următorul loc unde îl trimitea Dumnezeu, adăugă ea sarcastic. După ce a trecut o săptămână și mama nu a primit niciun semn de la el, a înțeles că îi furase banii și o părăsise, continuă ea și apoi îl întrebă pe Cassidy: mai vrei puțin ceai?

— Nu, mulțumesc, răspuse el aspru, iar Claire își continuă povestirea:

— Wild Jack Collins a jucat extrem de bine. Când mama i-a spus că era însărcinată el ar fi putut s-o șteargă, numai că era prea deștept. Fără îndoială că aflase de relațiile familiei Laurent și își dădea seama că mama ar fi putut pune șeriful pe urmele lui, așa că se gândi că era mult mai bine să o ceară în căsătorie. Făcea totul să pară atât de romantic. O fugă. Să plece amândoi într-o misiune a Domnului. Nu uita că mama era o foarte devotată creștină și credea în salvarea celor rătăciți. Dar mai era și incredibil de naivă.

Expresia ei deveni distantă și rece.

— Probabil că până în ziua când a murit – până în ziua când l-am ucis – Wild Jack a râs de ea, felicitându-se pentru cât de isteț fusese. Dacă o mai ținea minte, adică.. Cine poate ști pe câte alte femei le-a lăsat însărcinate în acei ani de început.

Cassidy dădu la o parte ceașca de ceai și farfurioara și își puse coatele pe masă.

— De unde știi toate astea, Claire?

— Din jurnalele ei. Totul era povestit cu meticulozitate,

începând din sâmbăta aceea când tatăl ei a dus-o la *Cafe du Monde* pentru a lua micul dejun și unde l-a văzut pe Jack Collins predicând în piață. Am găsit jurnalele după moartea mătușii Laurel, care a continuat să scrie când mama nu a mai fost în stare.

— Deci ea a știut cine era tatăl tău? Claire încuviință.

— Dar numai mătușa Laurel. Când și-a dat seama că fusese trasă pe sfoară, mama le-a spus părinților ei că era însărcinată.

— Au încercat vreodată să pună mâna pe Jack Collins?

— Nu. Nu uita că nu le-a spus niciodată numele iubitului ei, dar i-a lăsat să creadă că făcea parte din cercul lor de cunoștințe. Singura care știa adevărul era mătușa Laurel, pentru că mama i se destăinuise. Așa că, peste câțiva ani, când Wild Jack Collins a reapărut ca televangelistul Jackson Wilde –schimbarea de nume fiind fără îndoială necesară datorită faptului că avea prea multe urme de acoperit – mătușa Laurel a început să îi urmărească drumul spre glorie. Se pare că și pe mama lui Josh a atras-o la fel ca pe a mea, numai că ai ei erau protestanți, datorită cărui fapt era mult mai acceptabil decât niște catolici. De asemenea, erau mult mai bogați decât familia Laurent. Astfel că s-a gândit să profite, în însemnările ei, mătușa Laurel a presupus. Că s-a folosit de banii lor pentru a-și extinde predicile și la radio și la televiziune.

— Asta înseamnă că Josh este...

— Fratele meu vitreg, îl întrerupse ea zâmbind blând.

— De aceea te-ai întâlnit cu el.

— Am vrut să văd dacă semăna și el cu tatăl nostru sau era un om integru. E slab, dar, din câte am putut să-mi dau seama cu ocazia acelei întâlniri, cred că e o persoană respectabilă.

— Nu prea respectabilă, totuși, doar s-a culcat cu soția tatălui tău.

Ea nu aprecie acea contrazicere blândă și sări în apărarea fratelui ei vitreg:

— Josh era o altă victimă a abuzurilor emoționale ale lui

Jackson Wilde și relația lui cu Ariel era un mod de a se răzbuna.

— Iar al tău a fost de a-l ucide.

— Am făcut un serviciu omenirii, Cassidy. Ariel pretinde că e o văduvă îndurerată, însă a obținut de pe urma morții lui ceea ce și-a dorit – celebritatea care până atunci fusese a lui. Iar Josh a scăpat de cel care îl tortura.

— Nu crezi că exagerezi puțin? Doar nu îl ținea legat în lanțuri.

— Din punct de vedere emoțional, îl ținea. Josh a vrut întotdeauna să fie pianist de concert, dar Wild Jack avea alte planuri. Voia un muzician care să se identifice numai cu afacerea lui, așa că a răs de ambiția lui Josh și i-a disprețuit talentul până când încrederea lui Josh în sine a fost făcută praf, devenind în cele din urmă ceea ce a vrut tatăl său.

— Josh ți-a spus toate astea?

— Mi-a spus că din moment ce Ariel l-a concediat, dorește să își reia studiile de muzică clasică, iubirea lui dintâi. Eu am completat restul.

— Și mama ta?

— Ce-i cu ea?

— A făcut vreodată legătura între Jackson Wilde și Wild Jack Collins?

— Nu. Slavă Domnului. Aspectul lui trebuie să se fi schimbat foarte mult în ultimii treizeci de ani. Știi doar că nu poate ține minte ceva prea mult timp, așa încât chiar dacă i s-o fi părut vreo secundă că îl recunoaște, gândul a rămas neînregistrat. Cassidy se încruntă, sceptic.

— Claire, te sfătuiesc să nu mai spui nimic fără un avocat de față.

— Am renunțat la dreptul de a apela la serviciile unui avocat, Cassidy. Am făcut o mărturisire publică și o mulțime de oameni au fost martori. N-am de gând s-o retractez. O să-ți spun tot ce vrei să știi. Deși, adăugă ea, ai ghicit deja în mare parte.

— Ce vrei să spui?

— A ghicit cum am intrat în camera lui Jackson Wilde. Ți amintești când ne-am plimbat prin Cartierul Francez, refăcând drumul parcurs de mine în seara crimei?

— O să-mi spui acum că a fost ceva inutil.

— De fapt, chiar m-am plimbat în seara aceea. Dar după. Abia când m-am întors la *Mătasea franțuzească* am descoperit că mama dispăruse.

— Și ca o bizară coincidență, s-a dus tocmai la hotelul *Fairmont*.

— Da.

— Un drum cam lung pentru ea.

— Probabil că a luat autobuzul.

Cassidy refuză să facă orice alt comentariu.

— Continuă, spuse el. Tocmai voiai să-mi povestești cum ai pătruns în apartamentul lui Wilde. Cumva cu ajutorul lui Andre?

— Nu. Niciodată, spuse ea clătinând categoric din cap. El este absolut nevinovat, în legătură cu asta nu te-am mințit. Nimeni n-a știut ce aveam de gând.

— Nici Yasmine?

— Nici măcar ea. Am făcut totul singură. Nu mi-aș compromite niciodată un prieten.

— Ferească sfântul. Dar ai ucide un bărbat cu sânge rece.

— Vrei să ascuți sau nu?

Cassidy se ridică deodată, mișcând ceștile.

— Ce naiba crezi? Nu, nu vreau să aud nimic, strigă el. Și dacă ai judeca măcar puțin, ai chema un avocat, care ar insista să nu spui „Noroc” dacă aș strănuta.

Când intraseră în casă își scosese haina de la costum în fața ferestrelor pe care le deschiseseră pentru a aerisi și a răcori aerul. Bretele gri îi erau încrucișate pe spate, își suflecuse mânecile, iar acum își lărgi cravata.

Claire îi privi degetele care trăgeau de nod, știind că nu avea să îi mai simtă vreodată atingerea pe piele. Amintirea îi provocă o durere teribilă în partea inferioară a trupului, în loc să se mai

gândească la dorință, se concentra asupra furiei lui, de care se folosi pentru a și-l face adversar.

— Când eram la *Cafe du Monde*, zise ea, ai ghicit că ucigașul l-a așteptat pe Wilde să se întoarcă în apartamentul său. Ai avut dreptate.

— Nu-mi spune asta, Claire. Ignorându-l, ea continuă:

— Am așteptat într-un hol alăturat. Când femeia a intrat să facă păturile, m-am furișat și m-am ascuns într-un dulap, unde am stat aproape o oră până să vină el.

— Singur?

— Fără Ariel, da. S-a uitat puțin la televizor. Îl auzeam din ascunzătoare. Apoi a făcut un duș și s-a culcat. Când l-am auzit sforăind, m-am strecurat afară și m-am dus tiptil în dormitor. L-am împușcat de trei ori.

— Ai vorbit cu el?

— Nu. Am fost tentată să-l trezesc. Aș fi vrut să-i văd teamă în privire. Aș fi vrut să știe că murea de mâna propriului său copil. Aș fi vrut să-i rostesc numele mamei să văd dacă îi evocă vreo amintire. Dar mi-a fost teamă că putea să-mi ia arma. Am stat, însă, mult timp la picioarele patului și l-am privit cu ură pentru felul cum i-a înșelat pe toți cei care l-au iubit. Mama. Josh. Ariel. Am făcut-o pentru toți. Stătea acolo și dormea liniștit într-un apartament luxos, plătit de oameni care nu își puteau permite să îi trimită bani, dar o făceau pentru că aveau încredere în el. Pe *Biblia* de pe noptieră era un ceas Rolex. Acest simbolism mi-a întors stomacul pe dos. A profitat de pe urma unor lucruri pentru care martirii și-au dat viața timp de secole de-a rândul și și-o mai dau încă.

Cassidy se întoarse repede pe scaunul din fața ei.

— Dar l-ai împușcat de trei ori. De ce, Claire? De ce de trei ori?

— În cap, pentru felul în care în mod deliberat denaturase creștinismul pentru propriul scop. În inimă, pentru a le răzbuna pe toate cele pe care le distrusese, în bărbăție, pentru modul lipsit

de scrupule în care a sedus și apoi a părăsit o tânără plină de bunătațe care merita să fie iubită.

— Dar l-ai făcut praf, Claire.

— Da, spuse ea înghițind greu. A fost o porcărie.

Nu m-am așteptat... Când am văzut sângele, am fugit.

— Și cum ai ieșit din hotel?

— La fel cum am intrat. Nimeni nu m-a văzut la etajul acela pentru că toate camerele erau închiriate de ei. Am luat liftul și apoi am ieșit pe ușa care dă în University Street, spuse ea umezindu-și buzele și privindu-l nervoasă. Și ca să-mi ascund și mai bine identitatea, în cazul în care aș fi lăsat urme, m-am îmbrăcat ca mama.

— Ce-ai făcut?

— Am luat una din rochiile ei, pălăria pe care avusese de gând să o poarte când avea să fugă și valiza ei.

— Foarte inteligent. Mai târziu, în cazul în care vreun martor ar fi fost întrebat pe cine văzuse în hotel la ora aceea, ar fi descris-o pe Mary Catherine. Care n-ar fi dat deloc de bănuit, pentru că toată lumea știe că se comportă ciudat, iar lucrătorii hotelului sunt obișnuiți să o vadă pe acolo, îmbrăcată așa și cu valiza în mână.

— Exact. Numai că nu m-am gândit că mama chiar se ducea acolo în seara aceea.

— Fără pălărie și valiză? Întrebarea o derută o clipă.

— Ba cu ele, bineînțeles.

— Am avut impresia că ai spus că erau la tine.

— Le-am avut, dar m-am întors acasă și m-am schimbat înainte să-mi fac plimbarea. Atunci a ieșit ea.

— Nu sunt convins că toate astea corespund cu ora la care a fost ucis Wilde, spuse Cassidy încruntându-se. Dacă aș fi avocatul tău, aș folosi aceste nepotriviri de timp pentru a da naștere îndoielii în mintea juraților.

— Nu vor fi jurați, pentru că nu va fi niciun proces. Am

mărturisit, doar. O să fiu condamnată și gata.

— Parcă abia ai aștepta, spuse el furios. Ești chiar atât de nerăbdătoare să intri la închisoare pentru tot restul vieții tale? Pentru tot restul vieții mele?

Ea își feri privirea.

— Vreau numai să se termine odată, înjurând, el își trecu degetele prin păr.

— De ce n-ai aruncat arma, Claire? De ce n-ai azvârlit-o în apă în timpul acelei plimbări?

— Aș vrea să o fi făcut, spuse ea cu amărăciune. Nu m-am așteptat să ajungă într-un laborator de poliție.

— Singurele amprente pe ea erau cele ale lui Yasmine.

— Aveam mânușile mamei.

— Pe care le putem testa ca să vedem dacă au urme de pulbere.

— Le-am distrus și i-am cumpărat altele noi. N-o să găsești nimic.

— Ești, într-adevăr, deșteaptă, nu?

— Ei bine, șansa mea era să scap! Izbucni ea. Dar ești al naibii de insistent.

El o ignoră și o întrebă:

— Când ai luat pistolul din poșeta lui Yasmine?

— În săptămâna dinainte să-l folosesc. A venit într-o vizită de o noapte. Era atât de aeriană și adesea neglijentă cu lucrurile ei, încât știam că dacă va observa că îi dispăruse, avea doar să ridice din umeri. L-am pus înapoi peste câteva zile – după ce m-ai chestionat în legătură cu el. Și, așa cum mă așteptasem, Yasmine a trecut cu vederea peste lipsa lui temporară.

— Asta nu prea îți stă în fire, Claire. Folosindu-te de pistolul lui Yasmine, o implicai în crimă.

— Nu m-am gândit că avea să se mai tragă cu acel pistol. Cu siguranță nu mă așteptam ca Yasmine să-și ia viața cu el.

Îi apărură lacrimi în ochi. Datorită faptului că evenimentele se succedaseră cu o asemenea repeziciune de când se întorsese de la

New York, în dimineața aceea, nu avusese încă posibilitatea de a jeli în singurătate pierderea prietenei sale.

— Aș vrea să fi aruncat acel afurisit de pistol. Yasmine era mult mai tulburată emoțional decât mi-aș fi închipuit. Era ca o calamitate gata să izbucnească. Eram prea ocupată ca să mai observ ceva, prea prinsă în propria mea criză, prea implicată în... spuse ea dar se opri deodată și îl privi, pentru ca apoi să își coboare ochii, adăugând: eram prea implicată în investigarea acestei crime pentru a-mi da seama că, în tăcere, ea striga după ajutor. Am dezamăgit-o.

Cassidy nu spuse nimic o clipă, după care o întrebă:

— În seara aceea, când l-ai văzut pe Jackson Wilde de aproape la Superdom, ce ai simțit pentru el?

— Interesant, spuse ea ușor. N-am simțit acea ură nepotolită pe care mă așteptam să o simt. Crezând că eram o nouă convertită, mi-a atins capul cu mâinile. Nu se simțea niciun curent cosmic. N-am simțit niciun atașament mistic, nici fizic, nici emoțional. Când în i-am ridicat privirea spre el, m-am așteptat să trăiesc un moment de recunoaștere, un clic biologic, ceva înăuntrul meu. Dar priveam în ochii unui străin. Nu simțeam nicio atracție magnetică față de el. Nu voiam să-l recunosc că fiind tatăl meu așa cum nici el nu a vrut să mă recunoască acum treizeci și doi de ani, spuse ea și ridică ușor capul. Mă bucur că nu m-a cunoscut niciodată. După câtă durere și suferință mintală i-a provocat mamei, nu merita privilegiul de a mă cunoaște.

— Bravo, Claire, spuse el și o privi îndelung cu admirație, ridicând mâna chiar, pentru a-i mângâia obrazul, dar o lăsă să cadă la loc fără să o atingă.

În cele din urmă, își dădu scaunul în spate și se ridică.

— Trebuie să mă duc la mașină să-l sun pe Crowder. Probabil că până acum o fi făcut un infarct, două. E ceva de mâncat prin casă?

— Nu mi-e foame.

— Ar trebui să mănânci oricum.

Ea ridică din umeri cu indiferență.

— E o cafenea după colț. De afară nu pare a fi cine știe ce de ea, dar domnul Thibodeaux face niște sandvișuri cu stridii prăjite foarte bune.

— Sună nemaipomenit. Hai să mergem.

— Eu rămân aici.

— Nici vorbă. Și, în plus, i-ai promis lui Harry să suni.

Claire nu mai avea energia necesară ca să se certe cu el. Glasul lui era categoric și din atitudinea lui își dădu seama că nu încăpeau discuții. Simțindu-se de parcă ar fi cântărit sute de kilograme, ieși înaintea lui din casă.

— Încerc să-l găsesc pe procurorul adjunct. Cassidy.

— Ați greșit numărul, aici e departamentul poliției, domnule.

— Știu, dar la procuratură este închis astăzi.

— Așa e, domnule. Sunați mâine.

— Nu, stați puțin! Nu închideți.

Andre Philippi era într-o cumplită fierbere. Reușise până la urmă să își ia inima în dinți să îl sune pe Cassidy, dar încercările îi fuseseră zădărnice, mai întâi de ceasul de pontaj și acum de un incompetent de la poliție.

Trebuie neapărat să-l găsesc pe domnul Cassidy în seara asta. Trebuie să existe vreo modalitate prin care să puteți lua legătura cu el după atâtea ore. Are un pager?

— Nu știu.

— Vreți să-l întrebați pe șeful dumneavoastră?

— Vreți să raportați vreo crimă?

— Vreau să vorbesc cu domnul Cassidy!

Vocea și așa ascuțită a lui Andre se ridică acum într-un adevărat falset. Știind că avea. Să îl apuce isteria și că din glasul lui se înțelegea acest lucru, își impuse să se calmeze.

— Este în legătură cu cazul Jackson Wilde.

— Cu cazul Jackson Wilde?

— Exact. Și dacă refuzați să cooperați, vă așezați în calea justiției, spuse Andre sperând că alesese exprimarea corectă.

O citise undeva și i se păru momentul potrivit pentru a o folosi, în orice caz, intimidă destul de mult, pentru a da rezultate.

— Așteptați.

Așteptându-l pe ofițer să se întoarcă la telefon, Andre își aruncă din nou privirea pe prima pagină a ziarelor de seară. Potrivit ultimelor articole, Yasmine fusese absolvită de orice implicare în cazul Wilde, dar sub o fotografie a ei alb-negru și neclară se sugera că ar fi participat în unele activități subversive și era foarte probabil dezechilibrată psihic. Falsitatea acelor afirmații îl lovi pe Andre ca o palmă usturătoare peste față. La fel ca și *maman*, Yasmine nu fusese corect apreciată sau protejată. Nu mai putea tolera așa ceva.

Colac peste pupăză, al doilea titlu mare spunea că Claire Laurent recunoscuse faptul că l-a ucis pe Jackson Wilde. Cu siguranță că era ceva greșit. De ce naiba ar fi putut recunoaște Claire comiterea unei crime? Era absurd. Și, în plus, neadevărat, încercările lui de a o găsi pentru a obține o explicație nu au fost încununuate de succes. Nimeni nu răspundea la *Mătasea franțuzească*.

Întreaga lume părea să fi înnebunit. Numai el singur era lucid în mijlocul aceluia balamuc crescând. Pentru a-și îndrepta greșelile anterioare, nu avea altă cale decât să încerce să îl găsească pe Cassidy.

— Hei, mai sunteți pe fir?

— Da, răspunse Andre nerăbdător, îmi puteți da numărul domnului Cassidy?

— Îmi pare rău, dar nu pot. Mi s-a spus că a plecat pentru ziua de azi și nu poate fi găsit decât mâine dimineață când va face probabil o declarație.

— Bine, dar eu nu sunt de la presă.

— Sigur. Dacă spuneți dumneavoastră.

— Vă jur.

— Vă spun ceva, dacă vreți, vă dau numele și numărul unui detectiv, îl cheamă Howard Glenn și lucrează cu Cassidy.

Andre își aminti de brutele acelea neîngrijite care invadaseră hotelul a doua zi dimineață, după crimă..

— Voi vorbi numai cu domnul Cassidy.

— Cum dorești, amice.

După care polițistul închise, lăsându-l pe Andre zăpăcit și agitat. Fierbea, gândindu-se ce să facă. Nu se putea concentra asupra lucrului. Pentru prima oară de când era administrator de noapte își neglija responsabilitățile și oaspeții. De ce nu răspundea nimeni la *Mătasea franțuzească*? Unde era Claire? Unde era domnul Cassidy?

Și, când avea să vorbească, în sfârșit, cu el, avea să poată, oare, să îi spună ceea ce trebuia?

Capitolul treizeci și unu

Din mașina lui Cassidy, Claire își sunase mama acasă la Harry. Deocamdată, Mary Catherine se afla în siguranță. Cassidy, însă, nu reușise să îl găsească pe Crowder și era extrem de supărat din această cauză.

— Sună-l pe detectivul acela cu care lucrezi, îi sugeră Claire după ce auzi o întregă varietate de înjurături.

— Nu. Știu ce ar vrea el să fac.

— Să mă duci încătușată?

— Cam așa ceva, spuse el și clătină din cap.

—Trebuie neapărat să vorbesc mai întâi cu Tony. Nu te duc înapoi până nu reușesc să dau de el.

Deci avea să beneficieze de o noapte de amânare. Se întorseseră în casa mătușii Laurel. După ce mâncaseră ceea ce luaseră de la

cafeneaua domnului Thibodeaux, Claire spusese că era foarte obosită și se retrăsese sus, în dormitorul ei. Se dezbracă și își agăță hainele în dulapul unde încă se mai aflau câteva lucruri demodate. Se spală cu apă rece de la chiuvetă pe față și pe gât.

Baia arăta exact ca în ziua când se mutaseră. Ea își proiectase sala de baie din noul apartament, dar încă îi mai plăcea ciudățenia victoriană a acesteia, cu cada ale cărei picioare erau în formă de labe, chiuvetă cu picior și podeaua acoperită cu plăcuțe de ceramică. Găsi prosoape în șifonier, care aveau un miros amestecat de flori.

Luă unul pentru a se șterge pe față. Când își ridică privirea îl văzu pe Cassidy în oglinda ovală înrămată de deasupra chiuvetei. O urmărea din prag, tăcut și nemișcat.

Lumina pe care o dădea veioza din dormitor în spatele lui era slabă, așa încât jumătate din față îi era umbrită, ceea ce îi dădea și mai mult un aer prădător. Avea pieptul dezgolit, iar bretelele îi alunecaseră de pe umeri peste umeri. Se sprijinea cu un braț de tocul ușii, în timp ce celălalt îi atârna pe lângă trup. Deși nu făcuse nicio mișcare, atitudinea lui trăda putere, forță și sugera o violență latentă.

Fără a mai avea altceva decât un costum bikini din satin de culoarea caisei, Claire se simțea mai goală decât dacă n-ar fi avut nimic. Rezistă impulsului de a lua un alt prosop cu care să se acopere. Expresia de pe chipul umbrit al lui Cassidy îi dădea de înțeles că orice tentativă de modestie ar fi fost un efort irosit. Și, în plus, nu credea că se putea mișca. Privirea lui o hipnotizase.

Înainta până când între ei rămase distanță de un braț. Se uitară unul la altul în oglindă, cu privirile înfometate. Atunci el își ridică mâinile și le strecură sub părul ei punându-i-le pe umerii goi.

— Vreau să fac dragoste cu tine.

Umerii ei se lăsară în față parcă din cauza greutateii mâinilor lui.

— Nu poți. Nu putem.

El îi dădu părul la o parte și o sărută tandru pe umăr.

— Nu, Cassidy, murmură ea. Nu.

Dar dezmințind toate protestele, când buzele lui îi alunecară spie ceafă, capul i se lăsă în față ascultător.

— Claire, îi șopti el în păr, m-am îndrăgostit de tine.

— Nu poți să-mi spui asemenea lucruri.

— Te vreau. Acum.

— Încetează, te rog. O să regreti totul. Te cunosc, Cassidy, spuse ea cu emoție. Știu cum gândești. O să te urăști toată viața dacă o să faci asta.

— Nu-i adevărat.

— Ba da, e adevărat.

— Sșș.

O mângâie ușor pe spate și îi desfăcu sutienul. Ea gemu când îi simți mâinile alunecându-i pe sub cupele tivite cu dantelă. El îi luă sânii în palme, redându-le altă formă, strângându-i ușor. Apoi îi mângâie sfârcurile cu vârfurile degetelor până când se întăriră, își mută gura pe partea cealaltă a gâtului ei mușcând-o cu dragoste plină de tandrețe.

— Cassidy, nu. Nu vreau să-ți fiu o pată pe conștiință. Nu e bine. Știi asta. Te rog, oprește-te.

Rugămintele ei sunau slab și nesincere chiar și în propriile-i urechi, iar când mâna lui îi alunecă peste abdomen și apoi înăuntrul bikinilor, încetă să le mai rostească. Ea îl putea minți, dar trupul ei, nu. În interior era umedă și fierbinte.

El îi trase în jos bikinii și ea ieși din ei. Apoi el își desfăcu pantalonii și veni mai aproape până când ea simți apăsarea fermă a sexului. Când îl introduse în căldura ei umedă și mătăsoasă, suspinele de încântare li se uniră.

Sprijinindu-se de chiuvetă de porțelan, Claire îi primi zvâcnirile lente și adânci. El îi cuprinse șoldurile în mâinile lui puternice și o lipi de căldura moale a mijlocului său. După care desfăcându-și palma peste abdomenul ei o făcu să stea nemișcată. Ea își folosea pereții interiori ca un pumn închis pentru a-l strânge. El făcu o

grimasă de extaz și își întoarse fața în gâtul ei.

— Isuse, gemu el. Am senzația că n-o să pot intra niciodată destul de adânc.

Ea își înclină capul lipindu-l de al lui.

— Cassidy.

El îi puse atunci degetele pe buzele întredeschise, acoperindu-i-le cu mâna. Ea îi sărută palma, își trecu limba peste interiorul degetelor lui, își afundă dinții în baza cărnoasă a degetului mare, iar zvâcniturile lui deveneau și mai iuți, și mai arzătoare, animalic de posesive. Și pasiunea lui Claire atinse culmi insuportabile. Nu se putu abține să nu țipe când mâna lui coborî pe abdomen între coapse pentru a-i mângâia sexul atât de sensibil, pe care el îl umplea atât de perfect. La atingerea lui, ea simți în trup ceva ca un șoc electric radiindu-i prin coapsele pe care le strânse cu putere. Urcă apoi prin abdomen în sâni concentrându-se în centrul întăriți ai acestora.

Cassidy îi înconjură mijlocul cu amândouă brațele și se aplecă deasupra ei până când cu pieptul îi atinse spatele. Ea era total înfrântă de el, plină de el și cufundată în el. Încântarea făcu să îi crească inima și, cu un suspin plin de bucurie, se lăsă pradă unei explozii de iubire și împlinire. Când șuvoiul fierbinte al orgasmului lui o umplu, întoarse capul și îi acoperi gura cu un sărut lung și pătrunzător amestecat cu lacrimi.

— Nu trebuia să-mi spui că mă iubești, șopti Claire trecându-și degetele prin părul lui care fusese neglijat și trebuia tuns.

Dar ei îi plăcea mai mult așa, ciufulit și rebel.

— Aș fi cedat farmecelor tale oricum, îl tachină ea apoi.

— Ți-am spus pentru că așa este, zise el, așezându-și piciorul mai comod lângă al ei sub așternut. Am început să mă îndrăgostesc de tine chiar din prima clipă când te-am văzut. Sau poate atunci când ai suflat balonașele acelea din sticluța de la gât. Era al naibii de simbolic, sugestiv și erotic.

— N-am vrut să fie așa.

— Nu? Atunci poate a fost modul în care țineai gura, zise el atingându-și buzele ușor și zâmbind melancolic, după care imediat se întunecă la chip. De fiecare dată când Crowder mă acuză de faptul că sentimentele față de tine îmi încurcau cercetările, eu spuneam că nu era adevărat. Dar are dreptate, adăugă el și închise ochii o clipă. N- aș fi vrut să fii tu criminalul, Claire.

Ea își ascunse fața în pieptul lui acoperit de păr.

— Nu vreau să vorbim despre asta. Te rog. Hai să vorbim despre altceva, despre ce vorbesc niște îndrăgostiți obișnuiți.

— Noi nu suntem obișnuiți, Claire.

— Măcar pentru o oră să ne prefacem că suntem. Doar ne aflăm în Nawlins, unde orice este posibil. Hai să ne prefacem că ne-am cunoscut în niște împrejurări normale, că ne-am simțit imediat atrași unul față de celălalt, că am făcut dragoste, dar că ne aflăm tot în faza aceea magică de început, spuse ea și se propti în coate pentru a-l privi. Spune-mi ce te frământă atât de mult.

— Ce vrei să spui?

— Nu-mi jigni inteligența, Cassidy. E ceva extrem de dureros în trecutul tău. Recunosc simptomele. Ce te-a rănit? Ce te-a înfuriat atât de tare, încât ai fost hotărât să faci totul foarte bine cu orice preț? Soția ta? Divorțul?

— Nu. Ne-am despărțit prieteni. Nu o iubeam, spuse el frecând între degete o șuviță din părul ei. Nu așa cum te iubesc pe tine.

— Schimbi subiectul.

— Încerc.

— Nu ține. Sunt la fel de insistentă ca tine. El oftă cu exasperare.

— Nu-ți ceva potrivit pentru a fi povestit stând cu capul pe pernă, Claire.

— Dar vreau să știu.

— De ce?

— Pentru că am atât de puțin timp de stat cu tine, strigă ea pierzându-și cumpătul și lăsând glumă la o parte, după care

înmuindu-și tonul, adăugă: vreau să profit cât mai mult. Tu ești ultimul meu iubit, Cassidy, și aș vrea să știu absolut tot ce se poate despre tine. E important pentru mine.

Se priviră câteva clipe, după care el spuse:

— O să-ți pară rău că ai insistat.

Dar ea clătină din cap și, după o scurtă ezitare, el îi relatează dureroasa poveste pe care i-o spusese și lui Tony Crowder.

Claire nu spuse nimic, lăsându-l să povestească în felul lui. La sfârșit, el spuse:

— Știi unde l-au găsit pe ticălos? Juca biliard și bea bere cu prietenii. Lăsase o fetiță de unsprezece ani violată și omorâtă într-o albie de râu secată și se distra cu amicii. Nu se temea că putea fi arestat. Credea că nimic nu îl putea atinge. Iar eu l-am ajutat să fie așa de arogant.

Ea îi puse o mână ușoară pe piept.

— Achitarea lui au hotărât-o doisprezece jurați. Tu nu ești de vină.

— Am avut și partea mea, spuse ei cu amărăciune.

— Aveai o obligație față de clientul tău.

— Am încercat să justific totul în nenumărate feluri, Claire, dar nu există justificare. Dacă nu eram eu și îngâmfarea mea, el nu era liber pe străzi. Fetița aceea a suferit și a murit pe altarul îngâmfării și ambiției mele.

Claire simțea că i se frânge inima. Avea să poarte acel sentiment de vinovăție cu el până în mormânt. Nu îi putea spune nimic care să îi schimbe trecutul, dar voia să îl facă să vadă că își răscumpăraseră greșeala.

— A fost o lecție dură, Cassidy, dar ai învățat de pe urma ei. A făcut din tine un bun procuror. El oftă profund.

— Asta e singura mea speranță de salvare.

— Îmi pare rău, spuse ea cu sinceritate, iar el o privi surprins.

— Îți pare rău?

— Îmi pare rău că ți s-a întâmplat ție.

— Am crezut că te va îndepărta de mine.

— M-ar fi îndepărtat dacă n-ai fi suferit atât de mult. Aplecându-și capul, ea îl sărută pe piept lingându-l ușor cu limba, în timp ce buzele îi lunecau în jos. Îl acoperi de sărutări mărunte în jurul buricului îndreptându-se spre fâșia mătăsoasă de păr de sub el, cufundându-și nasul în densitatea părului din jurul sexului.

Când buzele ei îi atinseră penisul, el îi rosti numele răgușit, luându-i capul în amândouă mâinile și trecându-și toate degetele prin părul ei. Îi umezi cu grație vârful catifelat și îl mângâie apoi total. Nu se abținu de la nimic, făcu totul, îl gustă, îl tachină și îl iubi în întregime.

El o ridică așa încât să îl încalce și numai după câteva clipe atinse punctul culminant al unui orgasm uluitor. Cufundându-și fața între sânii ei, luă un sfârc în gură și începu să îl sugă. Ea își înfipse mâinile în părul lui și îl călări fiind încă plin și tare în interiorul ei. În clipa în care lumina îi explodă în trup, ea repetă în gând ceea ce nu putea spune cu glas tare. Cassidy, dragostea mea... dragostea mea... dragostea mea.

Capitolul treizeci și doi

Când se trezi, Claire văzu că era singură, își puse în grabă hainele cu care venise de la New York cu o zi înainte și fugi jos. O polițistă și partenerul ei o așteptau în holul de la intrare. Văzându-i, se opri brusc, și cu degetele își aranjă puțin părul ciufulit.

— Bună ziua.

— Domnul Cassidy a trebuit să plece urgent, îi spuse femeia. Și noi am fost trimiși să vă luăm pentru a vă duce în oraș.

— Ah, făcu ea extrem de dezamăgită de modul în care Cassidy alesese să facă acest lucru.

De ce nu o trezise înainte să plece pentru a mai avea o ultimă discuție între patru ochi?

— Imediat ce veți fi gata, domnișoară Laurent, spuse femeia cu tact.

Claire încuie casa mătușii Laurel, închizând înăuntru amintirea iubirii lui Cassidy laolaltă cu comoara celorlalte amintiri pe care încăperile acelea le păstrau, l se rupea inima să treacă pe poartă probabil pentru ultima oară, dar nu putea simți niciun regret. Acela era numai primul din numeroasele sacrificii care aveau să i se mai ceară.

— Aș vrea să fac un duș și să mă schimb, dacă se poate. N-am trecut pe acasă de ieri de când m-am întors deja New York.

Cei doi ofițeri acceptară să oprească la *Mătasea franțuzească*. Când opriră în față, Claire se sperie văzând câțiva polițiști postați în jurul clădirii.

— Ce fac aici?

Primul gând i se îndeptă spre mama ei, deși Mary Catherine era cu Harry în siguranță.

— Sunt aici pentru ca Ariel Wilde să nu facă cine știe ce.

— Ah, vă mulțumesc.

Ofițerii urcară cu ea până la etajul trei și așteptară să își facă dușul și să se îmbrace. Vanitatea ei părea deplasată, dar voia să arate cât mai bine și se farda și se pieptănă cu mare grijă. Se îmbracă într-un costum elegant și simplu din două piese, cu o fustă dreaptă și scurtă. Jacheta avea un guler-șal alb. Pe rever își prinse o broșă cu marcasite, un dar de la mătușa Laurel. Brățara de argint pe care și-o puse pe mână îi aparținuse lui Yasmine. În poșetă avea una din batistele brodate de mână ale lui Mary Catherine.

Susținută de lucrurile celor care o iubiseră, ieși din dormitor și spuse încet:

— Sunt gata.

Dar încrederea o părăsi când mai aruncă o ultimă privire

priveliștii minunate a fluviului. Totul din acel apartament stătea mărturie pentru orele lungi de muncă, pe care le dedicase întemeierii unei afaceri pline de succes. Se descurcase foarte bine pentru o fată care crescuse cu o mamă dezechilibrată emoțional, fără tată și fără altceva, decât o mașină de cusut Singer și foarte multă imaginație.

Traversând depozitul pentru ultima oară, lacrimile îi încetoșară privirea. Ce se va alege de *Mătasea franțuzească*, dacă nu mai era nici ea, nici Yasmine? Comenzile aveau să fie expediate. Facturile aveau să fie plătite. Dar afacerea nu avea să mai continue. Nu avea să mai fie niciun alt catalog. *Mătasea franțuzească* va înceta să mai existe.

Ce ironie – Jackson Wilde își împlinise visul.

În gând, Claire își îndreptă umerii. Făcuse ceea ce trebuia. Știuse ce consecințe va avea hotărârea ei și le acceptase.

Clădirea procuraturii mai era încă sub asediul discipolilor lui Wilde. Demonștranzii care purtau pancarte, prin care o condamnau pe laire Laurent la flăcări eterne și chinuri, cântau „*înainte, luptători creștini*”. Fu condusă înăuntru sub pază.

— Credeam că o să mă duceți direct la poliție, spuse ea în timp ce era îndemnată să urce în lift. Nu acolo trebuie să fiu înregistrată în mod oficial?

— Domnul Cassidy ne-a spus să vă aducem la procuratură, o informă partenerul polițistei.

— Știți cumva de ce?

— Nu, doamnă.

O duseră direct în biroul lui Tony Crowder. Zona nu părea să fi avut de suferit de pe urma haosului din ziua precedentă. Secretarele se aflau la birouri văzându-și de treabă. Secretara personală a lui Crowder se ridică în picioare când se apropiară și îi deschise ușa lui Claire închizând-o apoi imediat, lăsând-o singură cu procurorul districtual.

Acesta stătea la birou având pe chip o expresie gravă. Supărarea

i se citea în ochi. Brusc, îi spuse:

— Bună dimineața, domnișoară Laurent.

— Bună dimineața.

— Doriți puțină cafea?

— Nu, mulțumesc.

— Luați loc.

Imediat după ce ea se așeză pe scaunul indicat, el spuse:

— Îmi cer scuze pentru ce s-a întâmplat în acest birou ieri după-amiază.

— În parte a fost din vina mea, domnule Crowder.

— Dar siguranța dumatăle a fost pusă în pericol, ceea ce este de neiertat, l-am muștruluit pe toți azi dimineață.

— Am observat. Aș vrea să vă mulțumesc pentru faptul că ați postat polițiști la *Mătasea franțuzească*. Deși munca mea nu mai are viitor, n-aș vrea să fie distrusă de vandali.

— A fost ideea lui Cassidy.

— Înțeleg, spuse ea ușor. Să nu uit să-i mulțumesc.

— Va veni și el peste câteva clipe. Nu mă întreba de ce.

— Nu știți?

— Habar n-am. M-a sunat azi dimineață chiar înainte să apuc să mă dau jos din pat și a aranjat această întâlnire, spuse el împreunându-și mâinile pe marginea biroului și aplecându-se spre ea. Domnișoară Laurent, dumneata l-ai ucis pe Jackson Wilde?

— Da.

— Cu pistolul prietenei dumatăle?

— Da.

— De când știe Cassidy acest lucru?

Ușa din spatele ei se deschise aducând o pală de aer și o energie aproape palpabilă. Se întoarse repede. Cassidy înainta cu pași mari și siguri. Părul îi era spălat și pieptănat cu grijă. Se bărbierise recent. Costumul negru nu avea absolut nicio cută, pornind de la vesta care îi strângea perfect bustul și până la tivul pantalonilor

care îi acopereau pantofii exact atât cât trebuia.

— Bună dimineața, Tony.

Claire fu luată prin surprindere. Nu îl cunoștea pe acest Cassidy. Acesta nu era Cassidy care făcuse dragoste cu ea cu tandrețe și pasiune, care îi șoptise cuvinte de iubire la ureche în timp ce trupul ei se mișca înăuntrul ei, care o atinsese atât emoțional cât și fizic, așa cum nu o mai făcuse nimeni niciodată. Acest Cassidy era un străin.

— Bună dimineața, Claire.

Glasul ei era neschimbat. Trăsăturile lui frumoase îi erau dragi și scumpe. Acel costum perfect îi îndepărta. Acea uniformă birocratică îl făcuse să devină adversarul ei încă de când pășise pragul acelei încăperi.

— Bună dimineața, domnule Cassidy, îi răspunse ea puțin răgușit.

— Să cer cafea pentru vreunul din voi înainte să începem?

— Lasă cafeaua, îi spuse Crowder tăios. Ce este? Așa, din politete, n-ar fi trebuit să fie și Glenn aici?

— E ocupat cu altceva. O să ajung și la asta mai târziu.

Nu pierdu timpul deloc și trecu direct la subiect.

— Mărturia lui Claire a fost falsă. Nu ea l-a ucis pe Jackson Wilde.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu! Explodă Crowder. Cu nici măcar treizeci de secunde înainte să dai tu buzna mi-a spus că ea a făcut-o.

— Minte, spuse Cassidy uitându-se la Claire și zâmbindu-i șters. Este un obicei prost al ei.

— Dar pare să fie cât se poate de stăpână pe facultățile ei mintale. De ce ar recunoaște o crimă pe care nu a comis-o? Întrebă Crowder.

— Ca să apere pe altcineva.

— Nu-i adevărat! Exclamă Claire.

— Zice că nu-i adevărat, spuse Crowder ca un ecou.

— Ai răbdare, Tony, spuse Cassidy. Dă-mi cinci minute.

— Număr.

— Aseară am rugat-o pe Claire să repete cum a comis crima.

— Fără un avocat de față? Isuse, spuse Crowder trecându-și mâinile peste față...

— Taci și ascultă-mă, îi zise Cassidy, pierzându-și răbdarea. Claire a renunțat la dreptul de a apela la serviciile unui avocat, dar nu asta contează. Nu ea l-a ucis pe Wilde. Ea nici măcar nu a fost acolo.

— Vrei să spui la locul crimei?

— Exact asta vreau să spun, spuse el și scoase ceva din buzunarul de la piept pe care i-l dădu lui Claire. Citește numai ce e subliniat.

— Ce-i aia? Întrebă Crowder.

— Este un fragment din comunicatul de presă pe care l-am transmis a doua zi după comiterea crimei.

Claire parcurse rândurile subliniate. Descriau cum se comisese crima.

— Nu înțeleg.

— Documentul nu este exact, îi spuse Cassidy. Intenționat am strecurat ceva fals pentru a-i prinde pe eventualii nebuni și pe cei care suferă de boala mărturisirilor care apar imediat după o crimă de senzație.

Inima lui Claire începu să bată cu putere. Reciti frazele încercând să descopere ce anume ar fi putut fi neadevărat.

Cassidy se aplecă peste scaunul ei și spuse încet:

— Aseară când ai repovestit, ai citat asta aproape cuvânt cu cuvânt, Claire. Ai luat faptele din ziar, nu de la fața locului.

— Am fost acolo. Eu l-am ucis.

— Dacă-i așa, atunci spune-mi ce este inexact acolo, o provocă el. Claire, nu-i așa că nu tu l-ai ucis pe Jackson Wilde? Înainte de ziua de ieri au fost nenumărate ocazii când ai fi putut să recunoști.

— Dar nici n-am negat, nu? Adu-ți aminte. M-ai acuzat în mod

repetat, dar eu niciodată n-am negat.

— Din principiu. Stă în firea ta. Și, de asemenea mai stă în firea ta să recunoști numai ca să protejezi pe altcineva.

— Nu, spuse ea scuturând din cap. Eu l-am omorât.

— Trebuie să ai încredere în mine. Măcar o dată, fir-ar să fie, trebuie să ai destulă încredere în mine ca să-mi spui adevărul.

Ea încercă să se concentreze numai asupra sincerității din glasul lui și ochilor lui rugători, dar ceea ce reprezenta el bloca orice altceva, îi amintea de cei de la asistența socială care susțineau că făceau ce era mai bine pentru micuța Claire Louise. Îi spuneau să aibă încredere în ei și când o târau afară din casa mătușii Laurel în timp ce mama ei striga și plângea.

— Claire, mă iubești?

Lacrimile îi țâșniră din ochi și roindu-i pe obraji, dar refuză să răspundă, pentru că adevărul o putea prinde în capcană.

— Nu mă poți iubi cu adevărat dacă nu ai încredere în mine. Aveai dreptate aseară, știi. N-aș fi putut face niciodată dragoste cu tine dacă aș fi fost convins că tu erai făptașul. Dar sunt convins că nu ești. Îți jur că totul va fi bine dacă îmi spui adevărul acum.

Cuvintele voiau să fie rostite. Erau adunate în gâtulejul ei, dar îi era teamă. Dacă îi spunea adevărul, avea să i se încredințeze lui pe viață. Ba mai mult, avea să îi încredințeze viața unei persoane pe care o iubea. Cei pe care îi iubim sunt mult mai importanți decât adevărul, nu? Oamenii aveau mult mai multă valoare decât idealurile. Oamenii aveau mai multă valoare decât orice altceva.

— Claire, spuse el strângându-i cu putere degetele până când oasele o durură. Ai încredere în mine, îi șopti. Ai încredere în mine. Tu l-ai ucis pe Jackson Wilde?

Stătea aplecată pe marginea unei prăpăstii și el o îndemna să facă un salt în necunoscut. Dacă îl iubea, trebuia să fie convinsă că aterizarea va fi blândă și sigură. Dacă îl iubea, trebuia să aibă încredere în el.

Privindu-l în ochi își dădu seama că îl iubea, fără nicio urmă de

îndoială.

— Nu, Cassidy, spuse ea cu un glas tremurat. Nu l-am ucis eu.

Tensiunea care îl stăpânea îl părăsi. Capul îi căzu în față între umeri și rămase aplecat peste mâinile lor încleștate timp de câteva clipe, în cele din urmă, Crowder întrebă:

— De ce ai recunoscut atunci o crimă pe care nu ai comis-o, domnișoară Laurent?

Cassidy își înălță capul.

— Pentru a-și proteja mama.

— Nu! Strigă Claire urmărindu-l cu ochii mari și neîncrezători cum se ridică. Ai spus...

— Totul va fi bine, Claire, îi spuse el atingându-i obrazul ușor. Dar trebuie să-i spun lui Tony tot ce mi-ai spus aseară.

Claire ezită și după aceea încuviință. Cassidy se întoarse spre Crowder și începu brusc:

— Jackson Wilde era tatăl lui Claire.

Crowder ascultă într-o liniște plină de uluire în timp ce Cassidy îi relata cum fusese Mary Catherine sedusă și abandonată de către predicatorul de stradă, Wild Jack Collins.

— Pe măsură ce investigația a progresat, Claire a ajuns să creadă că într-un moment de luciditate, Mary Catherine îl recunoscuse pe Wilde și hotărâse să îl ucidă. Bănuielile i-au fost confirmate când noi am descoperit că pistolul lui Yasmine fusese arma crimei. Mary Catherine avea acces la el și uneori „împrumută” lucruri pe care apoi le pune la loc, spuse Cassidy povestindu-i atunci și despre incidentul cu stiloul, de la *Rosesharon*. Ieri, Claire s-a temut că-mi voi aminti de asta și că voi pune lucrurile cap la cap, așa cum făcuse și ea și a mărturisit repede ca să mă trimită pe o pistă falsă.

Crowder expiră profund și se lăsă pe spate. O fixă încruntat pe Claire pentru a o intimida.

— Este corect ce spune Cassidy?

Ea privi spre acesta, care îi făcu un semn afirmativ din cap. De

data aceasta îi era mai ușor să se încreadă în el. Se întinse să îi ia mâna și el i-o strânse cu fermitate.

— Da, domnule Crowder, recunosc eu ea încet. La puțin timp după crimă, Yasmine a spus că pistolul îi dispăruse și apoi. Reapăruse deodată în chip misterios. Atunci mi-a trecut prin cap pentru prima oară că mama l-ar fi putut lua, s-ar fi putut folosi de el și apoi l-ar fi putut pune la loc. Fusesse în seara aceea la hotelul *Fairmont* și arăta un interes mai mult decât trecător față de articolele care se scriau despre Jackson Wilde și cazul asasinării acestuia.

— Dar nu i-ai spus nimic lui Cassidy despre toate astea.

— Nu. De fapt, de fiecare dată când Ariel pomenea numele mamei mele, intram în panică, îmi era teamă că nu cumva cineva, îndeosebi domnul Cassidy, să nu descopere că Jackson Wilde era iubitul pierdut demult, ceea ce cu siguranță ar fi reprezentat un motiv ca să-l omoare. M-am gândit să o dau în judecată pe doamna Wilde pentru a o face să tacă, dar avocatul meu m-a sfătuit că un scandal ar atrage atenția și mai mult. Și voiam să evit acest lucru cu orice preț.

— Ai putea fi acuzată de obstrucție în calea procedurii legale.

— Mi-aș proteja mama și cu ultima suflare, domnule Crowder. Nu reprezintă un pericol pentru restul lumii și eu nu o condamn pentru că s-a răzbunat pe Wild Jack Collins.

— Ți-ai închipuit că după un timp, Cassidy va renunța, va pune capăt investigației și cazul ar rămâne nerezolvat.

— Speram să se întâmple așa.

— Și dacă am fi condamnat pe altcineva?

— Asta nu s-ar fi putut întâmpla niciodată. Nu aveți nicio dovadă.

— Te-ai gândit la toate, din câte îmi dau seama, spuse el privind-o cu admirație.

— La toate în afară de un singur lucru. Nu mi-am imaginat că se va mai trage cu pistolul lui Yasmine, spuse ea și, privind în jos,

atinse brățara. Când Cassidy mi-a spus că era aceeași armă care îl ucisese pe Wilde, am recunoscut pentru a o scoate pe mama în afara oricărei bănuieli.

Îl privi pe Crowder implorator.

— Nu poate fi făcută răspunzătoare. Nici măcar nu-și dă seama că a făcut ceva greșit. E ca și cum un copil ar ucide un scorpion pentru că l-a înțepat și i-a provocat o durere cumplită. Probabil că nici nu-și mai amintește...

— Eu...

— Nu poți, nu-i așa?

— Nu. Da, zise ea căutând o ieșire. Nu-mi amintesc chiar fiecare amănunt.

— Aseară ți le aminteai.

— Mă zăpăcești.

— Și pe mine mă zăpăcești, Cassidy, spuse Crowder. Dacă ea a spus că a făcut-o, înseamnă că așa e.

— Vrei numai să se termine mai repede totul, strigă Cassidy.

— Și tu vrei să te culci în continuare cu domnișoara Laurent.

— Să te ia dracu', Tony!

— Atunci neagă!

— Nu pot. Și nici măcar nu vreau să pot. Dar chiar dacă eu mă culc cu ea, tu vrei să condamni o femeie la închisoare pe viață pentru ceva ce n-a făcut?

Întrebarea îl lăsă pe Crowder pe moment fără replică, deși continuă să clocotească. Cassidy, îngenunche în fața lui Claire și îi acoperi mâinile pe care și le ținea în poală.

— Claire, aseară ai spus că atunci când ai stat la picioarele patului lui Wilde, ai observat Rolexul lui pe *Biblia* de pe noptieră. Și ai mai adăugat că acest simbolism ți-a întors stomacul pe dos.

— Stai puțin! Nu era un Rolex. Era un ceas scump, dar s-ar putea să nu fi fost Rolex. Niciodată n-am acordat prea mare atenție mărcilor, așa că atunci când am spus „Rolex” l-am folosit ca un termen generic. După ce am citit relatările ziarelor, probabil

că mi s-a întipărit că ceasul lui era un Rolex.

— Deci acum spui că ceasul care se afla pe *Biblie* nu era un Rolex?

— Ar fi putut să mi se pară mie că era.

Un zâmbet apăru încet pe chipul lui Cassidy.

— Era, într-adevăr, un Rolex. Dar nu era nicio *Biblie*. Claire gemu ușor.

Crowder se încruntă.

Cassidy se aplecă mai aproape de ea.

— Claire, nu trebuie să-ți faci griji pentru Mary Catherine, spuse Cassidy. Nu ea l-a ucis pe Wilde.

Afirmația lui încrezătoare îi luă prin surprindere.

— De unde știi? Întrebă Crowder.

— Pentru că a fost împușcat de domnul congressman Alister Petrie.

Capitolul treizeci și trei

— E o prostie.

Belle Petrie, care își făcea patul, îi aruncă o privire nedumerită soțului ei.

— Ce este o prostie, dragul meu?

Petrie simți o dorință copleșitoare de a urină pe covor, de a azvârli etajera plină de pahare de cristal Baccarat sau de a strânge de gât cu toată puterea. Voia să facă ceva violent pentru a distruge răceala batjocoritoare cu care îl trata soția lui.

— M-am săturat să dorm în camera de oaspeți; Belle, spuse el țâfnos. Cât o să mai fiu condamnat la această Siberie conjugală? Am recunoscut că n-am fost cuminte, dar când o să mă lași să dorm din nou în afurisitul meu de pat?

— Vorbește mai încet. Te aud copiii.

Se repezi la ea, îi aruncă perna din mână și o luă cu brutalitate de umeri.

— Mi-am cerut iertare de o mie de ori. Ce altceva mai vrei?

— Vreau să-mi dai drumul.

Cuvintele erau la fel de tăioase și reci ca niște țurțuri, împreună cu privirea de gheață din ochii ei, îl făcură pe Alister să se calmeze, li dădu drumul și făcu câțiva-pași înapoi.

— Iartă-mă, Belle. Luna asta a fost un adevărat coșmar.

— Da. Îmi închipui că faptul că amanta ta și-a zburat creierii în fața fiicei tale nu e ceva prea vesel.

— Dumnezeuule, nu cedezi niciun pic, nu?

Își ceruse iertare de nenumărate ori pentru legătura lui și sinistrul său sfârșit, dar toate acestea nu știrbiseră niciun pic din armura lui Belle. Armonia pe care o restabiliseră pentru scurt timp după ce el își întrerupsese legătura cu Yasmine fusese distrusă din nou de senzaționala ei sinucidere. Când se descoperise că revolverul era același cu cel folosit în asasinarea lui Wilde, el intrase în panică și apelase la mila lui Belle, implorând-o să îl ajute.

— Am făcut tot ce mi-ai spus, Belle zise el acum. Le-am mărturisit despre legătura mea lui Tony Crowder și acelui nesuferit Cassidy, adăugă el și ochii i se întunecară. Dacă voi putea, voi face în așa fel încât să nu ajungă niciodată procuror districtual. Ticălos infumurat. Să-l fi auzit cum îmi vorbea. M-a atacat chiar și fizic.

Ea părea total lipsită de interes.

— Bine, deci m-am băgat într-o aiureală. A trebuit să oprim investigația lui Cassidy înainte că legătura mea cu Yasmine să fie făcută publică. Pentru asta a trebuit să-i cer o favoare lui Crowder. Nu mi-a plăcut deloc să stau acolo în fața lor cu pantalonii în vine, dar am făcut-o pentru că tu m-ai sfătuit astfel și cred că a fost un sfat bun. Crowder i-a ordonat lui Cassidy să-și îndrepte investigațiile în altă direcție imediat și, după o zi, două, nimeni nu-

și mai amintea de sinuciderea lui Yasmine, pentru că atenția tuturor era îndreptată asupra mărturisirii acelei Claire Laurent. Nu putem renunța la acest subiect odată pentru totdeauna? N-aș putea să dorm și eu în patul meu în seara asta?

— Nu mi-ai spus niciodată că era neagră.

— Ce?

— Amanta ta era neagră, spuse Belle strângând pumnii și nările îi palpitau de indignare și dezgust. Este umilitor pentru amândoi faptul că a trebuit să-ți găsești distracția în afara acestui dormitor. Dar când mă gândesc că tatăl copiilor mei s-a culcat cu o... Ai sărutat-o pe gură? Oh, Doamne! Făcu ea ștergându-și buzele. Numai când mă gândesc la asta îmi vine rău. Îmi faci scârbă. De aceea nu vreau să dormi în patul meu.

Lui Alister nu îi plăcea să fie certat ca un copil de doisprezece ani care a fost surprins masturbându-se. Îndurase destulă umilință cu o zi în urmă, în biroul procurorului, așa că reacționa și el:

— Dacă ai fi știut să faci măcar jumătate din trucurile sexuale pe care le făcea Yasmine, nu mi-ar mai fi trebuit amantă. Nici neagră, nici albă, de nicio culoare.

Belle îl străpuse cu privirea. Nu ridică glasul, dar tonul folosit era mult mai sinistru decât un strigăt.

— Ai grijă, Alister. Ai făcut o mulțime de prostii. Dacă te-aș fi lăsat de capul tău, probabil că te-ai fi afundat în noroi atât de mult, încât n-ai mai fi putut ieși în veci, dar datorită minții mele agere, ai scăpat, absolut nepătat.

Se întoarse și luă ceva din sertarul noptierei.

— Sunt curioasă ce s-a întâmplat cu unele fapte pe care le-ai comis și n-au ieșit încă la iveală, spuse ea și azvârli un mic obiect răsucindu-l ca pe o monedă. Vezi tu, știu că ai vorbit cu reverendul Wilde chiar în ziua morții sale. În ciuda aparențelor, voi doi nu vă aflați în cei mai buni termeni când l-ai însoțit pe podium în seara aceea.

Prinse obiectul și îl privi gânditoare spunând în continuare:

— Așa cum eu am aflat de amanta ta, ar fi putut s-o facă și reverendul. Nu ești destul de deștept ca să angajezi pe cineva să-ți rezolve treburile murdare și ai fi putut fi destul de prost pentru a o face cu propriile tale mâini, încercând să-ți rezolvi problemele fără niciun fel de îndrumare, de care știm foarte bine amândoi că ai foarte mare nevoie.

Alister o văzu punând la loc în sertar cutia de chibrituri purtând simbolul hotelului *Fairmont*.

— Sper să mă înșel, dar eu cred că te-ai agățat atât de repede de ideea mea de a o rupe cu amanta numai ca să acoperi o greșeală mult mai mare. Și dacă e așa, atunci fii atent. Nu-ți mai acopăr absolut nicio greșeală, Alister. De exemplu, dacă domnul Cassidy ar veni să-mi pună întrebări în legătură cu seara aceea, voi fi nevoită să-i spun că am sunat în mod repetat la *Doubletree* fără să primesc niciun răspuns. Și pentru a mă proteja și pe mine și copiii, mă voi vedea silită să le arăt cutia aceea de chibrituri. Glasul îi deveni de gheață.

— Te previn în mod cât se poate de serios – dacă faci iar vreo prostie, divorțez, te fac de răs și te las fără un ban. Și odată ce eu și familia mea vom termina cu tine, va trebui să te consideri norocos dacă vei reuși să-ți găsești de lucru la golitul gropilor de gunoi. Ești supus unui test, dragul meu, spuse ea cu sarcasm. În public, vei fi un exemplu de cinste și sinceritate. Vei fi un soț devotat și un tată iubitor, un stâlp zâmbitor de virtute și integritate. După un timp; poate îți vei recâștiga locul în patul meu. Dar până când o să consider eu că vei merita, nici măcar nu mai cere acest lucru. N-aș suporta gândul să pui mâna pe mine. Am vorbit destul de clar?

— Ca un clopoțel, spuse el ironic. N-am intenționat un joc de cuvinte.

Ieși din dormitor trântind ușa. Cine avea nevoie de patul ei arid și steril? Se întrebă el întorcându-se furios în camera de oaspeți

pentru a se dezbrăca. Era atât de înțepată și de uscată, încât mai bine ar fi făcut-o cu un știulete de porumb.

Își întreținea furia, pentru că îl făcea să nu se mai gândească la teama care i se strecura insidioasă în colțurile întunecate ale minții lui, ca un șobolan care aștepta momentul potrivit pentru a se repezi la el.

Nu se îndoia nici măcar o clipă de faptul că Belle ar fi fost în stare să îl denunțe și să îl părăsească dacă mai făcea vreo greșală. Și nu se îndoia nici de capacitatea ei de a-l ruina dacă își punea în cap să facă acest lucru. Nu avea numai forța femeii batjocorite care să o motiveze, ci și tăria și banii necesari pentru a-și pune în aplicare amenințările.

Îi plăcea să fie soție de congressman. Acest lucru o înălța, îi dădea prestanță. Dar, la naiba, cu banii ei își putea cumpăra un judecător, un guvernator sau chiar un senator, dacă voia. Cu alte cuvinte, Alister Petrie putea fi înlocuit. Dacă acel Cassidy nu îl crezuse? Dacă venea să o chestioneze pe Belle?

Acest gând făcu să i se înmoaie genunchii și stomacul să i se întoarcă pe dos. Se îndreptă împleticindu-se spre patul nefăcut și se așeză pe marginea lui, luându-și în mâini capul care îi plesnea. Belle îl avea la mână sfera foarte conștientă de asta. Afurisită.

Ce putea să facă?

Deocamdată, nimic altceva decât să aștepte. Mai avea șanse. Belle era încă alături de el, dar pentru cât timp? Numai atâta cât poziția ei confortabilă nu era amenințată. Ferească Domnul să fi fost.

Nu îi mai rămânea decât să se roage că falsa mărturie a lui Claire Laurent să fie crezută.

Afirmația uluitoare a lui Cassidy îl făcu pe Crowder să sară în picioare.

— Ți-ai pierdut mințile? Scuză-mă, domnișoară Laurent.

Dar Claire nu băga de seamă acel limbaj violent. Era într-o stare de șoc combinată cu un sentiment de ușurare. Nu mama ei era suspectă! Ci Alister Petrie!

— Știu că pare o nebunie, spuse Cassidy, dar când îți voi prezintă toate faptele, o să vezi și tu ca și mine că Petrie este cei care l-a ucis pe Jackson Wilde.

— Numai pentru că ai tu ce ai cu el, spuse Crowder. Dar ascultă-mi sfatul, Cassidy, nu te pune cu el. E o adevărată otravă.

— Rezolvi tu cazul pentru mine, Tony.

— Petrie are destui bani care să-l ajute să înarmeze un vas de război.

Cassidy ridică amândouă mâinile.

— Soția lui are banii. Și Petrie îi folosea pentru a-l plăti pe Wilde.

Crowder își așeză din nou trupul masiv în fotoliu.

— Să-l plătească pe Wilde? Vrei să spui că Wilde îl șantaja?

— Ia uite aici, spuse Cassidy scoțând lista contribuabililor. Glenn mi-a dat-o exact înainte să izbucnească tot balamucul. Am uitat de ea când Claire a mărturisit și n-am putut să mă uit pe ea decât azi dimineață devreme. Și atunci mi-a confirmat ceea ce bănuisem deja.

— Dar nu dovedește absolut nimic, spuse Crowder lovind cu mâna în hârtii.

— Ascultă-mă, Tony. Câteva persoane individuale și un grup de companii îi trimiteau „ofrande” lui Wilde. Glenn a găsit câțiva care sunt gata să depună mărturie că acești bani îi erau dați ca să îi închidă gura.

— Joshua aproape că mi-a și confirmat faptul că tatăl său primea mită în schimbul tăcerii, îi spuse Claire lui Crowder.

— Și mie mi-a spus, zise Cassidy. *Block Bag and Box Company* este o firmă care aparține familiei soției lui Petrie. Imediat după ce s-au căsătorit, el a fost numit președinte al corporației, dar este numai cu numele și primește în schimb un salariu lunar frumușel.

Această poziție îi mai dă de asemenea posibilitatea să aibă acces la registre și să semneze cecuri.

Cassidy continuă apoi arătând spre hârtiile de pe biroul lui Crowder:

— De ce naiba ar contribui *Block Bag and Box Company* cu mai mult de o sută de mii de dolari la ministeriatul unui televanghelist, Tony? A început cu un cec de cinci mii de dolari trimis acum aproape un an. Și sumele au crescut continuu.

— Dar ar mai fi putut vedea cineva acest lucru.

— Dacă ar fi fost cumva întrebat, Petrie ar fi putut spune că acei bani fuseseră cheltuiți pe impozite. Cine putea pune la îndoială ceea ce spunea ginerele patronului?

Crowder își mușcă buza de jos.

— Și pentru ce l-ar fi putut șantaja Wilde? Doar se, pupau amândoi în fund.

— De ochii lumii, pentru că le făcea o bună publicitate. Părerea mea e că Wilde știa de legătura lui Petrie cu Yasmine și l-a amenințat că îl va da în vileag.

— Yasmine mi-a spus de câteva ori că în secret Petrie nu îl plăcea pe Wilde, spuse Claire. Se folosea de el numai ca să câștige mai multe voturi.

— Petrie avea acces la pistolul lui Yasmine, Tony. L-a luat, l-a folosit în seara aceea și apoi i l-a pus la loc cu ocazia unei întâlniri. Sunt convins că a fost atât de deștept încât să fi purtat mănuși sau să fi șters amprente.

— Și cum intră în apartamentul lui Wilde?

— Poate că Wilde se aștepta să-i mai aducă vreo „ofrandă”, spuse Cassidy caustic. Nu trebuia să-și facă probleme în legătură cu primirea lui Petrie la acea oră târzie.

— Gol? Întrebă Claire.

— Scrie în ziare că se antrenaseră împreună la o sală de gimnastică în după-amiaza aceea, deci Wilde nu avea de ce să se rușineze de nuditatea lui, zise Cassidy și apoi se întoarse spre

Crowder. Ieri am stat la geamul acela și l-am urmărit pe Petrie plecând. Oamenii lui l-au luat repede și l-au urcat într-o mașină cu interior alb și albastru. Era un Chrysler, Tony.

Mintea lui Claire făcea legăturile mai repede decât a lui Crowder.

— Deci covorașul din mașină era la fel cu cel din mașina mea, spuse ea pasionată.

— Foarte probabil. Petrie a mers cu mașina în seara când Wilde a fost ucis și a purtat fibre din covoraș în dormitorul lui Widle. Dacă am lua fibre din acel covoraș, sunt convins că ar fi identice cu cele găsite la locul crimei., Crowder se juca absent cu degetele.

— E interesant, dar nu de ajuns. Ce altceva mai ai?

— Viclenia lui Petrie. E destul de deștept pentru a-l fi împușcat în așa fel încât să creeze impresia că o femeie a fost cea care l-a ucis.

— Și a funcționat. Te-a aruncat pe cu totul alte piste începând de atunci.

— Da, spuse Cassidy abătut. Petrie s-a gândit probabil că Ariel va fi principalul nostru suspect. Se învârtise destul de mult în jurul familiei Wilde ca să știe că nu aveau o căsnicie prea fericită. Ba s-ar putea să fi știut și despre relația ei cu Josh.

— De ce a venit la noi ieri?

— Ca să-și acopere fundul. Faptul că noi cercetăm implicarea lui Yasmine ar fi putut scoate la lumină relația lor, dar l-ar fi putut și implica în comiterea crimei. A recunoscut un păcat pentru a-l ascunde pe celălalt.

— Dar are alibiurile de la *Doubletree* care ar depune mărturie că a fost acolo în seara aceea, îi aminti Crowder.

— A și fost acolo. S-a înregistrat la recepție, asigurându-se că fusese văzut, dar și-a petrecut o bună parte a serii la *Fairmont*.

Crowder scutură din cap cu încăpățănare.

— Toate sunt numai supoziții, Cassidy. Un avocat – și el și-ar putea permite să-l angajeze pe cel mai bun – te va scoate în șuturi

din sală, dacă nu ai nicio dovadă palpabilă că Petrie a fost la hotelul *Fairmont* atunci.

— Am.

— Ai?

— Am un martor ocular. Crowder ridică din sprâncene.

— Pe cine?

— Pe Andre Philippi.

— Andre? Făcu Claire mirată și Cassidy încuviință.

— A încercat de câteva ori să mă găsească aseară și văzând că nu reușește, a renunțat și a vorbit cu Glenn, care de atunci nu l-a mai scăpat din ochi. Imediat ce am primit mesajul azi dimineață, m-am dus și eu. Claire o să înțeleagă și tu o vei face după ce îl vei cunoaște, Tony. Ține foarte mult la protejarea intimității oaspeților lui. E ca un cod al onoare! Pentru el și îl respectă cu pasiune. A păstrat secretul lui Claire până când l-am păcălit noi, ții minte? La fel l-a păstrat și pe al lui Petrie. Până azi dimineață.

— Și de ce îl dă în vileag acum?

— Se pare că o a doua pasiune a sa era Yasmine.

— Așa este, spuse Claire și le povesti despre mama lui Andre, subliniind asemănarea dintre cele două femei. Andre a crescut urând distanța la care tatăl lui o ținea pe mamă-sa, deși o susținea financiar. Cu câteva zile înainte ca Yasmine să se sinucidă, el m-a sunat pentru că era teribil de îngrijorat din cauza ei. Cu siguranță că trebuie să fi făcut vreo legătură între sfârșitul ei tragic și cel al mamei lui. Cassidy continuă:

— Știe că Yasmine s-a sinucis din cauza lui Petrie și din moment ce Petrie a lăsat ca numele ei să fie târât în noroi și să circule atâtea minciuni în legătură cu ea, Andre nu se mai simte obligat să-l protejeze. A jurat pe mormântul mamei lui că Petrie și-a petrecut noaptea la *Fairmont* cu Yasmine. El a sosit puțin după ora unsprezece și a plecat pe la șapte, a doua zi dimineață, înainte ca Ariel să descopere cadavrul lui Wilde și noi să încuiem ușile. Andre însuși i-a chemat un taxi lui Yasmine, cu care ea s-a dus la

aeroport pentru a se întâlni cu Claire la ora stabilită. Pun pariu că nimeni de la *Doubletree* n-ar putea afirma sub jurământ că l-a văzut pe Petrie între unsprezece seara și șapte dimineața.

— De ce l-ar crede jurații pe acest Andre?

— Îl vor crede, spuse Cassidy încrezător. Și, în plus, o vor crede pe Belle.

— Soția lui? Exclamă Crowder.

— Exact. Nu m-ar mira să știe de crimă, l-a acoperit urmele până acum, dar am sentimentul că n-ar mai face-o, dacă ar fi implicat în așa ceva.

— Și eu cred la fel, spuse Claire încet. N-am văzut-o decât de câteva ori, cu câțiva ani în urmă, dar mi-a dat impresia că e o femeie care știe cât valorează propria ei piele.

Crowder își mușcă buza din nou.

— Petrie ar putea s-o întoarcă și să afirme că Yasmine l-a ucis pe Wilde, doar avea motiv, iar arma crimei îi aparținea. Ba ar putea-o acuza și pe domnișoara Laurent.

— Ar putea, spuse Cassidy zâmbind. Dar tot va trebui să admită că și-a petrecut noaptea la *Fairmont* cu amanta lui. Oricum, tot aranjat e. E vinovat cel puțin de faptul că a ascuns informații foarte importante pentru investigarea unei crime.

Cassidy se aplecă puțin peste biroul lui Crowder.

— Îl vreau pe ticălosul ăsta, Tony. Vreau să fac cercetări amănunțite, dar în jurul cărora să nu se facă publicitate. Trebuie să se întrebe probabil de ce o fi mărturisit Claire și s-o gândi pe bună dreptate că a făcut-o pentru a o proteja fie pe Yasmine, fie pe Mary Catherine. În orice caz, își închipuie că a scăpat. Ei bine, n-a scăpat.

Tony Crowder îi susținu privirea câteva clipe, apoi se uită la Claire și în cele din urmă se întoarse iar spre adjunctul său.

— Procedează cu prudență și cât mai secret, dar pune mâna pe ticălos.

Ariel Wilde îi deschise lui Cassidy cu cordialitatea unui șarpe cu

clopoței gata să sară. Dar orice ar fi avut de gând să spună îi muri pe buze văzând cine îl însoțea.

— Credeam că e după gratii deja.

— Eu l-am rugat pe domnul Cassidy să aranjeze această întâlnire, spuse Claire. Putem intra?

Emanând ostilitate, văduva se dădu puțin într-o parte lăsându-i să intre în camera de hotel. Fără să spună de ce, Cassidy o sunase cu o oră în urmă spunându-i că voia să îi vadă pe ea și pe Joshua.

Acesta, care până atunci stătuse întins pe canapea foarte mohorât, se ridică imediat ce îi văzu intrând. Se uita când la unul, când la altul, curios și neliniștit în aceeași măsură.

— Aștept, spuse Ariel încrucișându-și brațele. Sunt foarte ocupată în după-amiaza aceasta.

— Cu organizarea demonstrațiilor? Întrebă Cassidy pe un ton plăcut.

— Dau rezultate, nu? Au făcut-o să mărturisească.

— Nu eu l-am ucis pe soțul dumitale, doamnă Wilde.

— Ce? Urlă Ariel la Cassidy. Te culci cu ea, nu-i așa? Așa că n-ai să lași ca mărturia ei să fie valabilă! Așteaptă numai să afle presa. N-o să...

— Doamnă Wilde, spuse Claire, ușor, dar cu o asemenea autoritate încât o făcu pe Ariel să tacă. Am mărturisit pentru că am crezut că astfel îmi protejez mama. Credeam că ea ți-a ucis soțul.

— Și de ce ai fi crezut una ca asta? Mama dumitale e o țicnită.

Claire se îndreptă și făcu eforturi de a rămâne calmă.

— E adevărat că mama are unele probleme emoționale, care își au originea înapoi cu mai mult de treizeci de ani, când s-a îndrăgostit de un tânăr predicator de stradă, pe nume Jack Collins, poreclit Wild Jack. A sedus-o, i-a luat banii și a părăsit-o lăsând-o însărcinată. Wild Jack Collins era una și aceeași persoană cu Jackson Wilde, iar copilul eram eu.

Ariel izbucni într-un râs grosolan.

— Ce naiba încerci să inventezi? Nu, cum...

— Taci, Ariel.

Acele cuvinte neașteptate veniră din partea lui Josh, care o privea foarte atent pe Claire.

— Știam eu că trebuia să fie ceva... Când te-am văzut, am... Ești sora mea vitregă.

— Da. Salut din nou, Josh, spuse Claire și îi întinse mâna zâmbind.

El i-o strânse, dar ochii nu o părăseau nicio clipă.

— Sper că o să mă ierți că ți-am pus la încercare caracterul oferindu-ți mită. Nu m-ai dezamăgit refuzând-o.

— E cât se poate de emoționant, spuse Ariel, ironică, dar să fiu a naibii dacă pot să cred o asemenea porcărie.

— Până aici e adevărat, spuse Josh. Înainte să se însoare cu mama, tata era cunoscut sub numele de Wild Jack Collins. L-am auzit odată pe bunicul spunându-i așa, ceea ce l-a înfuriat pe tata la culme.

Claire îi strânse mâna lui Josh ușor înainte de a-i da drumul și apoi se întoarse din nou spre Ariel.

— Nu am nicio intenție să divulg ce fel de relație era între mine și Jackson Wilde, pentru că, sinceră să fiu, nu sunt deloc mândră de asta și s-ar atrage atenția asupra mamei, ceea ce sper să pot evita.

— Atunci ce cauți aici?

— Să-ți propun să uiți că ai auzit vreodată de *Mătasea franțuzească* sau de oricine ar fi legat de ea.

— Sau ce?

— Sau voi spune lumii cine a fost adevăratul Jackson Wilde. Sunt sigură că nu vrei că răposatul dumitale soț să fie descris ca un seducător de minore, un păcătos cu trupul, un hoț, un mincinos și un individ care își abandonează propriul copil. N-ar fi bine pentru afacerea pe care o conduci, nu crezi?

Ariel clipi repede din ochii ei mari și albaștri. Se temea, evident,

dar încă nu era pregătită să cedeze.

— Nu poți dovedi.

— Nici tu nu poți dovedi că nu e adevărat, iar oamenii totdeauna cred ce-î mai rău, nu-î așa, Ariel? De fapt, ai folosit în avantajul tău această trăsătură de caracter a omului ori de câte ori mi-ai rostit numele în public.

Ariel deschise gura să spună ceva, dar nu ieși niciun sunet.

— Eram sigură că o să vezi înțelepciunea argumentului meu, spuse Claire. Cred că ar fi mai bine pentru amândouă dacă am renunța. Nu vreau nimic de la Jackson Wilde. Nici măcar numele lui nenorocit. Dacă voi fi lăsată să-mi văd de treabă, înșelăciunea soțului tău va rămâne un secret, dar dacă îți continui cruciadă împotriva mea și a *Mătășii franțuzești*, mă voi vedea silită să-mi revizuiesc atitudinea, adăugă Claire zâmbind. Dar sunt sigură că nu se va întâmpla acest lucru.

Spuse apoi privind-l pe Josh:

— La revedere deocamdată. O să mai vorbim curând.

După care se îndreptă spre ușă. Cassidy se opri puțin pentru a mai face o remarcă înainte de plecare:

— Continui investigarea acestui caz, doamnă Wilde. Am o nouă dovadă care cu siguranță că va duce la o condamnare, între timp, vă sfătuiesc să nu vă amestecați în treburile mele, să nu-mi stați în cale, să vă mutați fundul înapoi în Nashville și să vă concentrați asupra câștigării de suflete rătăcite.

— Aș vrea să-l ajut pe Josh să-și continue cariera muzicală. Cunosc o mulțime de oameni în New York. L-aș putea prezenta și introduce în cercurile potrivite. Ar trebui să i se ofere ocazia de a-și cultiva talentul așa cum și-a dorit întotdeauna.

Claire și Cassidy stăteau îmbrățișați în leagănul din grădina casei mătușii Laurel. Târziu, în după-amiaza aceea, vestea că își retractase mărturisirea ajunsese la urechile presei. Fiecare reporter din țară voia să le ia declarații, ei și lui Cassidy. De aceea,

Crowder le spusese să „o ștergă naibii undeva, să stea ascunși vreo două zile” și să-l lase pe el să se descurce.

Avea de gând să organizeze o conferință de presă în cadrul căreia să anunțe că Claire Laurent făcuse o falsă mărturisire pentru a se scuti pe sine, firmă și familia sa de mai multe neplăceri. Plănuia să îi anuleze mărturisirea complet afirmând că fusese făcută în urma hărțuielii din partea presei și a ministeriatului lui Jackson Wilde și a deprimării provocate de pierderea prietenei și asociatei sale, Yasmine. De asemenea, avea să mai sugereze că se aflau în posesia unei dovezi care nega orice implicare a domnișoarei Laurent și care deschidea o nouă cale cercetărilor. Era puțin exagerat, dar Crowder era mai întâi de toate un politician.

După ce plecară, Claire și Cassidy se duseră la Harriett York acasă, pentru a o vedea pe Mary Catherine care o bătuse pe Harry la toate partidele de *gin* pe care le jucaseră și le arătase cu mândrie cei optzeci și doi de cenți pe care îi câștigase.

— Harry e o gazdă excelentă, dar când o să ne întoarcem acasă, Claire Louise?

— Consideră că ești în vacanță, mama. Peste câteva zile o să ne întoarcem acasă, îi spuse Claire și o îmbrățișa cu putere.

— Ai fost totdeauna o fiică atât de bună, spuse Mary Catherine mângâind-o pe obraz. Când o să ajungem acasă o să-ți fac o prăjitură *Mătasea franțuzească*, așa cum făcea mătușa Laurel. Îți plac prăjiturile cu ciocolată, domnule Cassidy?

— Foarte mult. Chipul ei se luminează.

— Atunci va trebui să facem una foarte curând ca să mănânci și dumneata cu noi.

— Mi-ar face mare plăcere. Mulțumesc de invitație. Acum Claire își ținea capul pe umărul lui Cassidy și era mulțumită în liniștea aceea. Acoperiseră cu o pătură perlele îmbrăcate într-o pânză roasă de intemperii ale leagănului care scârțâia de câte ori se mișca, dar acest lucru nu o făcea pe Claire să se simtă mai puțin

confortabil.

— Va fi Josh încă unul din cei adoptați de tine? O întrebă Cassidy pe un ton zâmbitor.

— Ce vrei să spui?

— Ai tendința de a adopta oameni și de a le prelua problemele. Mary Catherine. Într-o oarecare măsură, Andre, Yasmine.

— Yasmine, nu. Ea m-a luat pe mine.

— Poate la început, dar apoi tu ai devenit cea puternică, Claire, coloana vertebrală a *Mătăsuî franțuzești*, geniul creator și posesoarea unui simț al afacerilor care a făcut să-ți vinzi produsele cu mare eficiență. Se poate că numele ei să te fi ajutat să te lansezi, dar ea ajunsese să aibă mai multă nevoie de *Mătasea franțuzească* decât aceasta de ea.

Claire știa că avea dreptate, dar nu i se părea cinstit față de prietena ei.

— O să-i simt lipsa. Mă trezesc crteodată întrebându-mă când trebuie să se întoarcă de la New York, ca apoi să-mi amintesc că nu va mai veni niciodată.

— E foarte normal. Va trece ceva timp.

— Mult timp.

Tăcură câteva clipe liniștea fiind întreruptă numai de scârțâitul leagănului, în cele din urmă, el o întrebă:

— Și eu?

Claire își ridică privirea întrebătoare.

— Tu ce?

— O să mă adopti și pe mine?

— Nu știu, spuse ea absentă. Asta mi-ar mai trebui, încă cineva de adoptat. Ce să fac cu tine?

— M-ai putea obișnui cu Vieux Carre la care ții atât de mult și care face parte integrantă din tine la fel ca și bătăile inimii. M-ai putea învăța franceza. Am putea comenta idei în legătură cu *Mătasea franțuzească*, discuta despre cazurile mele mai interesante. M-ai putea asculta plângându-mă. Am putea ieși să

mâncăm înghețată, să ne ținem de gât în locuri publice.

— Cu alte cuvinte să-ți fiu tovarășă și amantă.

— Exact.

Se sărutară în lumina blândă a amurgului. La câteva blocuri distanță, un saxofon cânta un blues. Cineva care locuia în apropiere gătea o mâncare condimentată, căci aromele împânziseră atmosfera.

Cassidy îi deschise jacheta și îi acoperi sânul cu o mână posesivă. Sărutul deveni și mai profund. Claire își freca genunchiul îndoit de fermoarul lui, făcându-l să îi șoptească numele excitat.

Când se opriră să își tragă suflarea, el spuse:

— Ești o femeie fascinantă, Claire Louise Laurent. Cea mai intrigantă. Cea mai plină de mistere.

— Nu mai sunt, Cassidy, îi spuse ea luându-i fata în mâini. Îmi știi toate secretele acum. Absolut toate. Sper că poți să înțelegi și să apreciezi de ce te-am mințit de atâtea ori. Trebuia s-o fac. Trebuia să o protejez pe mama împotriva altor suferințe.

El își luă expresia aceea întunecată și intensă pe care ea o asocia persoanei lui și începuse să o îndrăgească și spuse:

— N-am cunoscut niciodată o femeie – sau un bărbat, mă rog – Care să aibă o asemenea capacitate de a iubi încât să fie în stare să își sacrifice propria viață. Știu că așa ar fi normal, dar până să te cunosc pe tine am crezut că acesta e un ideal de neatins. Aș vrea să știu, însă, tot atâta dragoste simți și față de mine?

Ea îl sărută ușor.

— Te-am iubit chiar din ziua când te-am cunoscut, Cassidy. Mă temeam de tine și disprețuiam sistemul pe care îl reprezentai, dar te iubeam.

— Eu nu prea am ce să-ți ofer, spuse el cu tristețe. Adică nu sunt la fel de bogat ca tine. Îmi iubesc meseria. Mă pricep să mi-o fac, dar nu sunt un întreprinzător și atâta timp cât voi continua să lucrez în serviciul public, salariul meu va avea o limită, mai spuse el și apoi o privi cercetându-i fiecare trăsătură, după care șopti:

dar te iubesc, Claire. Numai Dumnezeu știe cât de mult. Vrei să te căsătorești cu mine?

— Ce nedrept, spuse ea cu răsufierea tăiată când el se aplecă spre sânii ei. Mă ceri într-un moment când sunt cuprinsă de slăbiciune.

— Vrei?

— Da.

Nerăbdători și neîndemânatici își descheiară repede hainele și ea se trezi în brațele lui. Când se lăsă pe sexul lui tare, suspinele lor se înălțară în aerul serii.

Saxofonul începea o altă melodie tristă. Cineva pe nume Desiree era chemată la cină. O gaiță albăstruie zbură prin grădină, se așează pe marginea fântânii și sorbi câteva înghițituri din apa de ploaie. O adiere ușoară foșnea prin vița-de-vie de pe zidul vechi din cărămidă făcându-l pe cameleon să-și caute speriat un adăpost.

Și scârțâitul ritmic al leagănului se auzi din ce în ce mai iute, până când, cu un fior și un oftat dulce, deveni tăcut și se opri.

SFÂRȘIT